Editor: ZAMFIR M. RUSU Coperta: USSOFT şi EDITURA Z.
Redactor: ADRIANA LUP

JO FRANKLIN
u#
,#

Wttf

Mvcrc «fer

AM

SMINA şi DANII'*i* (*i >MA&
1996

Copyright (c)
Toate drepturile aparţin Editurii Z

în numele lui Allah, cel Milostiv şi îndurător... Dacă te vor întreba ce este legiuit a face, răspunde-le: „ Toate lucrurile bune vă sunt legiuite, chiar şi să învăţaţi păsările sau fiarele de pradă să ucidă, arătându-le ce au de făcut, aşa cum şi Allah v-a arătat vouă. Hrăniţi-vă cu ceea ce acestea vânează pentru voi şi nu uitaţi să pomeniţi la masă numele lui Allah. Şi temeţi-vă de Allah că iute este mânia Lui.
Sura „ Mesei" - Sfântul Coran.

»

PROLOG

Bătrânul beduin îi făcu semn băiatului să se apropie. Soarele nemilos al deşertului îşi revărsa asupra lor razele dogoritoare. Copilul se apropie, fascinat, în timp ce bătrânul îşi întindea braţul pe care şedea şoimul cu capişon. Ghearele puternice ale păsării de pradă erau adânc înfipte în învelitoarea din piele de pe braţ. Capul şoimului, acoperit cu capişonul din piele fină, se răsuci în direcţia din care se auzeau paşii băiatului.

Bătrânul se aplecă spre copil.

-Acum urmăreşte-mă cu atenţie.

îi făcu apoi un semn altui bărbat care desfăcu gura unui sac din care ţâşni în zbor o pasăre--mai mică. Beduinul rămase o clipă nemişcat, după care scoase capişonul şoimului. Acesta îşi aţinti imediat privirea în direcţia micuţei păsări. Scoţând un ţipăt ascuţit, se avântă în înaltul cerului şi-şi înfipse ghearele şi ciocul în prada aflată în zbor.

Copilul văzu cum şoimul desenează pe cer o curbă, ca apoi să revină, pe braţul beduinului.

- Există fel şi fel de şoimi, înţelegi? spuse beduinul, mângâind penele însângerate ale păsării de pradă. Unii dintre ei atacă în aer. Alţii se rotesc în jurul prăzii până când o obosesc şi numai după aceea atacă. în sfârşit, unii dintre ei, atacă prada numai când aceasta se află la sol. Pentru aceasta folosesc numeroase tertipuri cu scopul de a o intimida şi demoraliza, apoi se năpustesc asupra ei şi o ucid. Fiecare vânează în felul lui.

Bătrânul beduin continuă să mângâie penele şoimului, nedez-lipindu-şi ochii de copil.
- Trebuie să înveţi cum să capturezi un şoim şi cum să-1 dresezi. Băiatul se aşează lângă beduin, în timp ce acesta acoperi din n<5u
ochii păsării cu capişonul din piele, apoi o aşează pe o bară de lemn.
- Pentru a captura un şoim trebuie să te scoli foarte devreme, continuă bătrânul. Mai întâi, îi cauţi urmele ghearelor în nisip şi resturile de mâncare pe care le abandonează în deşert. După ce dai de aceste semne, îţi stabileşti planul de bătălie. Sapi o groapă adâncă în care te poţi ascunde fără să fii văzut de el. Când termini de săpat, dai drumul unui porumbel legat cu o sfoară lungă. Şoimul va vedea porumbelul şi se va năpusti asupra lui.
Băiatul îşi ridică privirea spre bătrânul care, brusc, îşi lăsă o mână grea pe umărul lui.
'
- Şoimul va vedea porumbelul şi va începe să-1 mănânce. După aceea, chicoti bătrânul, iar ochii îi jucară neastâmpăraţi, începi să tragi uşor, uşor porumbelul spre tine. Puţin câte puţin, până când şoimul ajunge la o lungime de braţ de tine. Atunci, continuă bătrânul, sprijinindu-şi şi cealaltă mână pe umărul copilului, îl prinzi, apucân-du-1 de picioare. Trebuie să fii foarte atent pentru că poate încerca să te ucidă, scoţându-ţi ochii. Dar, spuse beduinul, apropiindu-şi de copil chipul cu pielea tăbăcită de soare, dacă eşti isteţ, îl prinzi. După •aceea, trebuie să-1 dresezi să vâneze pentru tine.
Ochii bătrânului coborâră spre copil şi întâlniră privirea fascinată a acestuia. Beduinul luă din nou pe braţ şoimul acoperit cu capişonul de piele.
-Acum îi vei pune chiar tu capişonul şi vei vorbi cu el. Pasărea asta urăşte oamenii. De aceea trebuie să-i vorbeşti până când începe să se obişnuiască cu tine. Cu timpul te va recunoaşte după voce.
Bătrânul beduin rosti numele păsării şi aceasta îşi întoarse capul spre el. Apoi, începu să mângâie aripile maronii ale şoimulfii. Luă o bucată însângerată de carne şi i-o întinse copilului.
- Mângâie-i penele.
Degetele micuţe se întinseră ascultătoare şi pipăiră aripile uriaşe.
-Acum dă-i să mănânce.
Copilul întinse mâna şi pasărea apucă cu lăcomie bucata însângerată de carne.

- Pe zi ce trece se va obișnui din ce în ce mai mult cu tine. Şi atunci începi să-l dresezi să ucidă pentru tine, spuse bătrânul beduin, scoţând la iveală o sfoară foarte lungă. La început, nu-l laşi să zboare decât legat cu asta, ca să nu scape. Apoi faci rost de o momeală. E bine ca în timp ce-l dresezi să-i dai să mănânce păsări mici şi penele acestora. Şi pe măsură ce continui să-l dresezi începi să pierzi momeala în deşert în zorii zilei şi pe înserate. în cele din urmă va înţelege că tu eşti stăpânul lui.
Bătrânul aruncă sfoara din mână.
- După toate acestea, şoimul va începe să vâneze pentru tine. Este un ucigaş şi va vâna orice pentru tine.

CAPITOLUL 1

IULIE 1990 - GOLFUL PERSIC

Căpitanul John Roberts de la Serviciul de Informaţii al marinei simţea cum sudoarea i se prelinge pe faţă. Nava se clătina uşor sub el. Fără să-şi ia privirea de la apele Golfului, parcurgea puntea spre camera de control, ţinându-se cu putere de parapetul metalic. în depărtare, zări mişcarea greoaie a unui petrolier ce se îndrepta spre sud, în direcţia Strâmtorii Hormuz. Apoi auzi pârâi-tul surd al unei ambarcaţiuni din lemn. în dreapta apăru silueta unei bărci din lemn cu un singur catarg şi cu o pânză triunghiulară, de tipul celor folosite de pescarii arabi. Americanul îl studie pe bătrânul aflat în barcă - un chip ridat şi plin de încreţituri, tăbăcit de soare care repara un năvod murdar în timp ce un bărbat mai tânăr, aflat la carenă trăgea uşor năvodul înapoi în barcă.

Roberts închise ochii preţ de o secundă. Căldura, liniştea şi unduirea uşoară a valurilor de sub el îi circulau prin trup asemenea unui drog. Ura Golful. Trase în piept aerul umed, luptând împotriva amorţelii şi-şi continuă drumul spre camera de control.

Aruncă o privire spre coasta Arabiei Saudite. Părea o lume densă, de nepătruns, o ţară închisă, unde oamenii duceau o viaţă care depăşea puterea lui de înţelegere, dar care nici nu-i stârnea curiozitatea, îşi îndreptă apoi privirea spre nord, în direcţia Irakului, apoi spre Iran, a cărui coastă, aflată de cealaltă parte a Golfului, era abia perceptibilă de la acea distanţă. Se gândi apoi la ororile unei revoluţii care părea rodul secolelor de mult apuse. Acum, părea că dormitează, că s-a liniştit, dar încă nu se terminase. Cu o zi în urmă, o ambarcaţiune mică venise la Dahran din Iran. Opriseră vasul încărcat cu smochine pentru a verifica actele de intrare ale căpitanului şi-i descoperiseră pe tinerii aceia ascunşi, câţiva refugiaţi în plus dintr-un val fără sfârşit, care încercau să fugă în orice port din Golf care i-ar

fi acceptat. Roberts scutură din cap şi-şi continuă drumul spre camera de control, trecând pe lângă alţi-marinari care abia se mişcau în zăpuşeala absurdă. în depărtare, dinspre Irak, se auzea zbâmâitul unui avion.
Roberts deschise uşa camerei de control şi văzu feţele încurcate ale bărbaţilor care urmăreau monitorul pe care-1 instalaseră pentru a capta imaginile de pe satelitul spion KH-11.
- Irakul îşi mişcă trupele spre graniţa sa cu Kuweitul, şopti unul dintre bărbaţi fără să întoarcă capul.
Roberts se duse repede la monitor. Scrută imaginile, apoi" se aşeză brusc şi-i trimise o telegramă lui Ray Holt, şeful rezidenţei CIA din Riad, Arabia Saudită.
Roberts reveni pe punte şi privi în jos la barca din lemn care începuse să se îndepărteze de marginea navei. Croindu-şi calea spre nord, spre coasta îngustă de-a lugul graniţei Irakului, apoi în sus, spre canalul îngust Shatt al-Arab, spre interiorul ţării, plutind spre locul unde avea loc mişcarea trupelor irakiene, având la bord echipamentul de interceptare a sunetelor pe care-1 instalase în secret noaptea trecută la instrucţiunile lui Ray Holt. Privi în jos, unde se afla micul echipament tactic de precizie Intel MANTIS, care cântărea 24 de kilograme cu receptor şi procesor, ascuns în spatele carcasei radioului, într-un dispozitiv ce fusese golit de conţinut.
Barca părea să câştige viteză. Roberts făcu calea întoasă spre camera de control. Preţ de o secundă simţi o vibraţie în parapetul de care se ţinea cu mâna. îşi întoarse privirea şi în aceeaşi clipă văzu ambarcaţiunea pescărească explodând.
într-o secundă, barca împreună cu cei doi oameni şi echipamentul MANTIS se transformară într-o flacără de culoare aprinsă, proiectată pe apa ce se întindea sub soarele arzător al Golfului.
*** * ***

WASHINGTON, D.C.

Elaine Landon dormea în apartamentul ei din Washington când auzi primul apel telefonic, apoi pe al doilea. Vocea de la celălalt capăt al firului părea o şoaptă în noapte.
- Hoit din Riad te-a solicitat. Departamentul Apărării declară că nu este nimic. El însă susţine că e urgent. Maşina va veni să te ia în treizeci de minute.

Elaine se mişcă repede. Datorită pregătirii sale, părea că o altă fiinţă acţionează. Puse receptorul în fiircă, se ridică, aprinse lumina, îşi perie peste cap părul lung de culoarea nisipului şi, fără să scoată un sunet, luă hainele din şifonier şi se îmbrăcă. Apoi începu să aştepte. în timp ce se îndrepta spre fereastră, geamul îi reflectă o clipă chipul, oferindu-i imaginea unor ochi de un albastru deschis, a pometilor înalţi şi a unor trăsături acviline elegante. O tânără femeie frumoasă, în jur de treizeci de ani, care venea şi pleca din apartamentul ei cuibărit în centrul Georgetown-ului. Elaine aruncă o "privire în stradă; maşina nu sosise încă.
Femeia mai privi o dată frumosul şi vechiul tavan înalt al apartamentului ai cărui pereţi erau zugrăviţi în galben, uşile mult înclinate din lemn de stejar masiv, nenumăratele ferestre care în timpul zilei inundau încăperea de lumină, iar noaptea ofereau imaginea valului de oameni care se scurgeau în sus şi în jos pe Strada M.
Elaine se întoarse spre birou, trecând pe lângă biblioteca veche din lemn masiv, strânse hârtiile la care lucrase şi le puse în servietă. Ceasul micuţ, pe care-1 adusese cu ea când se întorsese din Orientul Mijlociu şi pe care-1 achiziţionase de la un magazin de antichităţi, ticăia cuminte lângă fotografia unui bărbat cu trăsături regulate, a cărui privire părea puţin distantă. Simţi că mâna i se încordează în clipa în care privirea îi trecu peste ambele obiecte şi apoi se duse din nou la fereastră. Privi afară, în aşteptare.
Pe stradă mergea un bărbat fără vârstă, dintre cei fără un acoperiş deasupra capului, cu pielea maronie, înfăşurat, ca în fiecare noapte, în zdrenţele lui, cu un turban din resturi, târând după el, ca în fiecare seară, toată averea într-un cărucior din metal. Trecea pe lângă ultimii trecători bine îmbrăcaţi care ieşeau din restaurantele Georgetown-ului, deschise până la ora două noaptea. Patronii dispăreau în timpul zilei, pentru a lăsa locul situat mai în susul Străzii M - acolo unde o cotea spre Pennsylvania Avenue -grupurilor de grevişti, cu lozincile lor despre Dumnezeu, iubire şi guvern, care se maimuţăreau ca nişte bufoni la ziariştii, secretarele şi birocraţii grăbiţi să intre sau să iasă de la Casa Albă şi din complexul unde se aflau birourile administraţiei, un cvartal care părea că face parte din altă lume. Izolare totală!
Privirea femeii se îndreptă apoi spre acoperişul întunecat al micului *Biograph Movie Theater* de pe partea cealaltă a străzii, ca să coboare apoi spre galeria de artă situată sub apartamentul ei, a

cărei firmă era luminată de becul din stradă, aşezat deasupra. „Iar ai plecat", îi spusese tânăra femeie care era patroana galeriei, „aşa că cei de la serviciul telefonic ţi-au lăsat la noi noua carte de telefon." Femeia îi zâmbise şi o invitase, în cazul în care ar fi avut timp, la o cafea şi la o conversaţie, şi apoi coborâse scările care duceau în magazin, dar nu înainte de a strânge într-un mod plăcut mâna Elainei. „Vino oricând doreşti, noi, artiştii, noi, pictorii, ducem o viată solitară."

Noi, artiştii, noi, pictorii, ducem o viaţă solitară, şopti Elaine pentru sine, în timp ce auzi din stradă zgomotul unei maşini care se apropia. *Şi ce pot spune despre mediul meu? Pictez tablouri pe care n-o să le vezi niciodată. Ele sunt alcătuite din mii de fire subţiri, care leagă totul. Sunetul care se încolăceşte, se întinde şi se mişcă fără zgomot prin aer pentru a se transforma într-o şoaptă în altă ţară. Cuvinte invizibile care nu apar decât mai târziu. Frânturi minuscule, care la atingere, asemenea impulsului politic care le-a format, sunt activate şi se metamorfozează într-o enormitate care nu mai poate fi controlată. Eu sunt în căutarea sunetelor care nu se aud. A cuvintelor care se scriu ele însele şi apoi dispar. A limbajelor care nu înseamnă nimic în lipsa unui decodor matematic. O ţesătură de voci care nu vor să fie auzite.*

Noi, artiştii, ducem o viaţă solitară. Hoit din Riad te-a solicitat Elaine simţi că mâna i se încordează şi că tensiunea nervoasă îi urcă în sus, de-a lungul braţului. *Poate că se poate rezolva de aici...* Mintea îi lucra cu repeziciune acum. Fără să îşi dea seama, Elaine începu să se plimbe încolo şi încoace prin încăpere, de la fereastră înapoi la biblioteca cu sculpturi complicate, în timp ce lampa din bronz de pe birou reflecta, la lumina străzii, o parte din firma galeriei de artă. Privirea îi fu atrasă din nou de fotografia bărbatului şi de micuţul ceas de pe birou. *S-ar putea să cunosc, micuţa mea prietenă pictoriţă, o singurătate la care nici măcar nu ai putea visa.* Ochii i se îndreptară iar spre acoperişul cinematografului de pe partea cealaltă a străzii. „Viziunea luminii" era titlul care licărea în lumina străzii. Maşina opri. *Am avut eu vreodată viziunea luminii? Rar,* cugetă Elaine coborând la maşină. *Mai degrabă a întunericului.*

***

Maşina rula de-a lungul canalului, pe drumul care ieşea din Georgetown spre Virginia, în direcţia Cartierului General al CIA,

care era la numai câteva mile distanţă. în mica sală de conferinţe a clădirii din Langley, cuibărită în mijlocul ansamblului de edificii sure, lumina era aprinsă. Cei trei bărbaţi care o aşteptau îşi beau cafeaua. în timpul acesta ea fusese oprită de gardieni, trecuse prin controlul de la poartă şi pătrunse în clădire. Elaine intră în încăpere şi înclină capul în semn de salut spre James Turley, şeful secţiei. Silueta slabă a lui Turley era sprijinită de spătarul unui scaun, în timp ce cu veşnica sa privire piezişă, era atent la îndesatul ataşat de la Departamentul Apărării şi la asistentul de la Departamentul de Stat care părea ocupat să-şi scoată neîncetat ochelarii cu ramă din metal, să-i cureţe şi să şi-i pună la loc pe nas. Turley îşi ridică privirea şi *o* văzu pe Elaine aşteptând în picioare. Turley era unul din ultimele rămăşiţe uzate ale Ligii Ivy care populaseră pe vremuri Compania. Slab ca o trestie, cu ochi ageri, purtând la gât o cravată scumpă, el îi întinse Elainei un pachet cu documente.
- Hoit din Riad. Ai auzit de el?
- Toată lumea a auzit de el, i-o reteză Elaine.
Omul de legătură de la Departamentul Apărării păru pentru o clipă surprins de replica ei lipsită de politeţe, dar o puse apoi pe seama posibilităţii atât de evidente ca oamenii care lucrează cu Turley să-1 deteste. Turley păru că nu bagă de seamă. Imperturbabil, el continuă:
- Holt a cerut să pleci chiar astăzi la Riad.
Turley făcu o mişcare ca şi curn vocea şi mâna i-ar fi fost sincronizate, luă un plic maro, îl deschise şi puse fotografiile în faţa Elainei. Erau imagini care reprezentau nişte puncte, asemănătoare cu fotografia a mii de furnici pe un muşuroi.
- Imaginile au fost prelucrate la Centrul Naţional de Interpretare Fotografică de la Washington. Apoi au fost evaluate de ofiţerii DI A de la Pentagon, care în timp util au remarcat poziţionarea trupelor irakiene de-a lungul graniţei cu Kuweitul.
Ataşatul de la Apărare deschise gura să spună ceva, dar Turley rosti cu o voce tărăgănată, întrerupându-1:
- De atunci şi echipa noastră a făcut o analiză, la fel şi Casa Albă, şi am hotărât că subiectul nu ne interesează în mod deosebit.
- Şi ce legătură are asta cu mine? întrebă scurt Elaine. -Asta, dragă, răsună ironic vocea lui Turley, trebuie să-1 întrebi pe Hoit când ajungi la Riad.
Turley încruntă apoi din sprâncene:

- Ceva vag - despre comunicaţii. Hoit nu obişnuieşte să dea explicaţii. El este singura persoană de pe faţa pământului din acea regiune care izbuteşte să-i convingă pe toţi, dar...
- Pentru că de obicei are dreptate, bâigui asistentul de la Departamentul de Stat, care părea acum absorbit de aranjarea ramelor ochelarilor săi.
- De obicei. Nu totdeauna; asta este partea de care vreau să-i amintesc.
Turley îi înmâna Elainei informaţiile privind zborul şi indicaţiile preliminare de la Hoit privind felul în care să ajungă la el.
- De ce mă vrea pe mine în mod special? Nu l-am întâlnit niciodată, spuse încurcată Elaine.
- Se pare că el a auzit de tine, ridică din umeri Turley. Apoi, sună după o maşină şi-i dădu un al doilea pachet.
- Aici se află instrucţiunile, care, pentru a le parcurge, îţi vor răpi puţin timp din noapte.
Turley se ridică, pentru a marca sfârşitul întrevederii.
Elaine ieşi din încăpere, traversă punctul de control şi în timp ce maşina rula încet, îşi aruncă o privire asupra materialelor pe care i le dăduse Turley. Pentru o clipă, fu cuprinsă de curiozitate la gândul că-l va întâlni pe legendarul Ray Holt, dar şi mai mare îi era curiozitatea să afle de ce o alesese tocmai pe ea.
Şoferul o lăsă acasă şi Elaine începu să-şi facă repede bagajul. Mai aruncă o privire peste hârtiile ce-i fuseseră date, apoi se duse la fereastră, uitându-se în jos, spre firma galeriei de artă. îşi aduse aminte de ultima replică a lui Turley. „Se pare că el a auzit de tine." Apoi îşi întrerupse gândurile.
Micul ceas de pe birou anunţă cu un clinchet ora. Şi o dată cu sunetul, Elaine conştientiza ceea ce i se ceruse să facă - să se întoarcă în Orientul Mijlociu. Brusc, realitatea întoarcerii după tot ce se întâmplase, puse stăpânire pe ea. Mâna i se opri în aer, la jumătatea drumului. Hoit din Riad... se pare că el a auzit de tine. Elaine mai privi o dată la fotografia de pe birou. Ce puţin ştie despre mine din moment ce mi-a cerut să fac asta.
Şoferul bătu precipitat la uşă. Elaine închise valiza şi ieşi.
*** * ***

RIAD, ARABIA SAUDITA

Ray Holt primi mesajul lui Turley prin care i se comunica faptul că Elaine Landon urma să se îmbarce în cursa de Riad din acea zi. Se plimba prin biroul său de la Riad, trecând pe lângă maşina care scuipa comunicate urgente de la Washington, pe lângă monitoare, pe lângă imaginile de la Centrul Naţional de Interpretare Fotografică, care continuau să arate mişcări neîntrerupte, pete care însemnau fiinţe umane, mii de asemenea fiinţe - trupele irakiene deplasân-du-se spre graniţa kuweitiană. *Tampiţii de la Washington nici nu şi-ar da seama dacă ar cădea o bombă pe ei,* gândi el. Ray îşi trecu mâna prin părul ce odată fusese roşcat, iar acum era spicat cu alb, şi mai aruncă o privire peste dosarul ei.

Elaine Landon, 31 de ani, a mai avut şi anterior sarcini, Operaţiuni, Ambasada Statelor Unite de la Beirut, Informaţii secrete: interceptare de comunicaţii şi operaţiuni de securitate pe calculator, întoarse pagina. Londra: a făcut parte din echipa americano-britani-că care s-a ocupat de interceptarea materialelor pentru Centrala nucleară irakiană. Lăsă jos dosarul voluminos. Din el căzu mica fotografie care fusese ataşată. Păr lung, blond, ochi de un albastru deschis. *Interesant,* gândi el, *cum o femeie ca ea a ales o asemenea muncă.* Mai privi pentru o clipă fotografia - ochii, în ochi avea o sclipire moartă. Mâna lui Ray, care prinsese culoarea deşertului în care lucra de atâta vreme, împinse fotografia la loc în dosar. Un subiect la care va mai reflecta. Privi pe fereastră la oraş şi se întrebă de ce o solicitase tocmai pe ea. Pe spate îl trecu un mic fior.

CAPITOLUL 2

Călătorii pentru cursa de Riad sunt rugaţi să se prezinte la avion. Elaine se uită la numărul locului de pe bilet, apoi îşi croi drum pe culoarul avionului, care se umplea repede de călători. Muncitori la firmele *Exxon* şi *Mobil OU* care se întorceau la Aramco, oameni de afaceri americani, ofiţeri de armată, şi, spre sfârşitul cozii care se formase la intrarea în avion, Elaine zări o frumoasă arăboaică, în jur de douăzeci de ani, care părea să călătorească singură. Femeia cercetă avionul care era plin numai de bărbaţi şi în acea clipă văzu locul gol de lângă.Elaine.

- Vă deranjează? ezită ea.
- Deloc.

Elaine puse deoparte geanta de voiaj şi tânăra femeie îi zâmbi fermecător şi îndatoritor. Elaine fu surprinsă de aerul de calitate pe care-l radia. Ochii mari şi negri, încadraţi de un păr lung de culoare închisă, păreau să emane o mare blândeţe. îşi aşează servieta în faţa ei şi apoi privi cu timiditate la cărţile Elainei despre Arabia Saudită, pe care le primise de la Cartierul General.

- Este prima dumneavoastră vizită în Arabia Saudită?
- Da, răspunse Elaine. Dar'dumneavoastră?
- O, nu, spuse blând femeia. Acolo e casa mea. Merg acasă. Apoi se întrerupse brusc.

Elaine se întrebă pentru o clipă ce înţeles ar fi putut să aibă această tăcere bruscă, apoi renunţă, revenind la cartea pe care o avea în faţă. în cele din urmă închise ochii, în speranţa că va putea aţipi pe durata zborului nocturn.

în timp ce avionul lua direcţia est, zgomotul motorului îi răscolea sentimentul că duce o luptă pentru a scăpa de amintiri. încerca să-şi limpezească mintea, dar luminiţele din avion păreau că sclipesc intermitent, decupând imaginile vagi care o năpădeau, în

timp ce aparatul de zbor se îndrepta spre Riad. Erau imagini vagi, haotice, care îi spintecau gândurile precum fulgerul. Ultimul drum în "Virgina, la Langley, imaginea lui Turley, apoi îi apărură, asemenea unui caleidoscop spart, frânturi din trecut. Elaine se agită în scaunul său.
- Zborul nostru deasupra Orientului Mijlociu va fi puţin deviat din cauza unei furtuni.
Elaine se trezi brusc la auzul vocii pilotului şi, dându-şi seama că mai avea mult până să aterizeze, închise din nou ochii. Gândurile îi zburară înapoi la Turley, la drumul spre Cartierul General şi apoi la un trecut mult mai îndepărtat.
în mintea ei, mergea acum pe un alt drum, care-şi avea capătul mult mai în interiorul statului Virginia, dincolo de Williamsburg. Maşina înainta prin zăpada de pe drum, depăşind căprioarele care ţâşneau din pădurea deasă, surprinse de lumina farurilor care străpungeau întunericul spre înaltul gard de plasă cu sârmă ghimpată deasupra. La intrare, se afla o gheretă simplă unde era postat un soldat al poliţiei militare. Intrarea, ca toate locurile simple, era menită să ducă în eroare. Ferma se întindea pe o suprafaţă mare şi avea numeroase amenajări: poligoane speciale pentru antrenamentele de trecere a frontierei, acţiuni de sabotaj, şedinţe de tragere, operaţiuni aeriene şi maritime, ambuscade, evadări, întâlniri secrete. Cursul de pregătire pe care 1-a urmat la Fermă după ce a fost recrutată pentru activităţile clandestine, îi revenea acum în minte precum scenele dintr-un film alb-negru. îşi aminti de discuţia avută cu omul de la „Companie", cum fusese instruită să-i spună. Parcă îi mai auzea şi acum vocea. „Majoritatea dintre voi aţi fost recrutaţi din mediul universitar datorită capacităţilor tehnice uimitoare de care aţi dat dovadă". Tuşise şi apoi continuase: „Şi pentru că aţi demonstrat că doriţi să vă dedicaţi apărării securităţii ţării voastre, fără să aduceţi atingere libertăţii celorlalţi." Elaine zâmbi o clipă la amintirea acestor cuvinte. Cuvântarea despre luptătorii din umbră, vocea bărbatului caic a rostit cuvântul de bunvenit adresat grupului ei şi celorlalţi recruţi de la Tehnica Calculatoarelor şi MIT, îi sunau în minte ca un ecou ce răzbate dintr-un gramofon vechi şi care repetă mereu acelaşi refren. O viaţă de sacrificiu, de curaj neafişat, asta însemna războiul din ziua de azi al luptătorilor din umbră. Şi vocea ei din minte, ca o înregistrare pe bandă, suprapusă peste a lui repeta obsesiv: Chiar am crezut că aşa va fi.

„Culegerea secretă de informaţii" continua să răsune vocea din mintea ei, „cartierul general se află în ţară, dar dispunem de rezidenţe în aproape toate statele lumii. Cea din Orientul Apropiat este condusă de un comandant de divizie şi de un adjunct. Serviciul coordonează un număr mare de agenţi prin intermediul cărora se obţin informaţii finite. Niciodată nu veţi intra în legătură directă cu Compania. Veţi fi instruiţi cum să vă susţineţi legenda de acoperire... Telefonul vostru de la Departamentul de Stat va suna direct la agenţie... Şefii voştri fictivi de la Departamentul de Stat nu vă vor face probleme de nici un fel. De acest lucru se va ocupa tot Agenţia".
Elaine se cufundă şi mai adânc în amintiri. îşi aduse aminte de oboseală, de antrenamentele fizice, de îndeletnicirile de la clasă. Se revedea pe sine şi le auzea din nou vocile. *Ţine-o aşa...pune hârtia aşa...cerneala va deveni vizibilă numai dacă o tratezi cu... interceptarea convorbirilor este cheia... specialiştii în acţiuni de sabotaj, „ băieţii care aruncă totul în aer", vă vor arăta ce trebuie făcut... un dispozitiv de ascultare legat la...*
„Buna corelare, domnişoară Landon", îi răsună în minte glasul instructorului, de parcă ar fi fost aievea, „dintre staţiile CIA, rezidenţe şi Cartierul General, eonstituie cheia succesului operaţiunilor Agenţiei. Serviciul de contrainformaţii începe cu Biroul de Securitate, protejează clădirile şi documentele...". Elaine ţine acum mâna pe computer, în timp ce vocea continuă: „Este cel mai hun sistem de stocare şi recuperare a datelor pe care 1-a conceput vreodată IBM. Programul este înzestrat cu un sistem de cartelare a subiectelor, a rapoartelor Intel primite de la agenţi şi a diferitelor faze de desfăşurare a operaţiunilor. Recuperarea pe microfilm se face automat şi instantaneu. Da, dosarul dumneavoastră începe cu indicaţi vul201 - ca al tuturor agenţilor, de altfel - şi anume cu numele conspirativ şi cel real."
Deodată, amintirile începură să se deruleze cu repeziciune, să se învălmăşească, scăpându-i de sub control. Zborul la Beirut. Elaine era din nou în acel loc. Şi el era din nou acolo. Chipul din fotografia de pe birou părea acum viu. Case conspirative, agenţi străini al căror devotament era totdeauna dubios. Acoperiri peste acoperiri, rapoarte operative, rapoarte din teren, teama de deconspirare. O realitate care făcea ca orele de clasă să pară de o naivitate înduioşătoare. Se gândi cum de ajunseseră să se implice din ce în ce mai adânc la Beirut... sursele de informaţie, reţelele. Elaine se trezi brusc,

tresărind, când simţi că imaginea aceea vrea să-i apară din nou -explozia, lumina aceea hidoasă.
Elaine deschise ochii şi ridică repede pachetul ce conţinea materialele pe care le avea de citit pentru a se linişti şi a-şi ascunde agitaţia. O privi pe tânăra de lângă ea cum umple cu notiţe marginea publicaţiei pe care o citea. Se uită apoi la titlu. Era *New England Journal of Medicine.* Femeia simţi că Elaine o priveşte. îşi ridică ochii şi-i adresă acelaşi zâmbet timid care o uimise mai devreme pe Elaine.
- Sunteţi medic? întrebă Elaine puţin surprinsă.
- Da, încuviinţă femeia. Am urmat cursurile Facultăţii de medicină de la Riad şi apoi am fost intern timp de un an la obstetrică. Dar mi-am dat seama că de fapt îmi place să îngrijesc copiii, aşa că am studiat un an pediatria la Spitalul de copii de la Washington. Mai am încă doi ani...
Se întrerupse din nou, făcând aceeaşi pauză pe care Elaine o remarcase mai devreme.
Tânăra femeie o privi din nou pe Elaine.
- Dar dumneavoastră? Prezenţa dumneavoastră aici face o notă discordantă, spuse ea cu o uşoară înclinare a capului spre restul călătorilor din avion, în totalitate bărbaţi.
Elaine zâmbi:
- Am primit de curând postul de ataşat cultural la ambasada noastră din Riad. Numirea a venit destul de repede. Ca să fiu sinceră, nu mă simt foarte pregătită. Am mai fost la un post, în Beirut, dar Arabia Saudită e cu totul altceva. Am încercat să citesc aceste cărţi de istorie ca să compensez lipsa de informaţii.
Tânăra femeie dădu din cap cu înţelegere şi privi pagina la care Elaine lăsase cartea deschisă. Ilustraţia înfăţişa pereţii din cărămidă nearsă ai unei vechi case cu multe foişoare. La poarta din lemn sculptat de la intrare făcea de gardă un soldat. Fotografia părea a o tulbura sufleteşte pe tânăra arăboaică ai cărei ochi trădară o duioşie amestecată cu tristeţe.
- Cunoaşteţi acest loc? întrebă Elaine neluîndu-şi ochii de pe chipul tinerei.
- Da, îi răspunse aceasta încet. A fost cândva reşedinţa regelui Abdul Aziz. A locuit acolo până la moarte, în 1953. Pare o imagine dintr-o altă lume, nu-i aşa?

întinse mâna şi urmări cu degetele lungul coridor al Palatului Murraba care ducea spre unul din saloanele de zi ale regelui.
- Aici obişnuia să convoace *majlisul*.*
Degetele tinerei trecură apoi peste vechea fotografie alb-negru în care se puteau observa scaunele tapiţate în catifea decolorată, aliniate de-a lungul pereţilor.
- Membrii triburilor, beduinii, oricine vroia să-i vorbească, veneau aici în timpul zilei să discute cu el, să-i ceară ajutor, mai multe oi, cămile, bani pentru zestre, orice.
- Bani pentru zestre?!
- Da, râse tânăra. Bărbatul trebuie să plătească o sumă de bani familiei miresei. în zilele noastre, locul cămilelor şi al oilor a fost luat de Mercedesuri şi de acţiuni în bănci.
Arăboaica îi atrase apoi atenţia asupra curţii spre care se deschideau porţi uriaşe din toate direcţiile şi asupra balcoanelor care se vedeau mai sus.
- Aici era haremul, încăperile femeilor. Regele obişnuia să-şi viziteze soţiile în timpul după-amiezii. Acestea nu trebuiau văzute de nimeni altcineva, în afara membrilor familiei. Nici măcar Abdul Aziz nu le-a văzut la faţă înaintea căsătoriei. După acest eveniment, ele îşi petreceau toată viaţa în spatele zidurilor Familiei Regale. Urmăreau ce se întâmplă în jurul lor numai de după zăbrelele din lemn, pentru a nu putea fi zărite din curte.
Tânăra schiţă un zâmbet discret, observând surpriza de pe chipul Elainei.
- Mama s-a măritat cu tata tot după tradiţia căsătoriei aranjate de către părinţi. Avea numai paisprezece ani. Şi-a dus aproape toată viaţa izolată în harem.
Elaine o asculta fascinată, aşteptând urmarea. Arăboaica continuă sfioasă:
- Mamei i se spunea Um Musaid, adică mama lui Musaid. Naşterea unui copil de sex bărbătesc este considerată cea mai mare realizare a unei femei. L-a alăptat până la vârsta de trei ani şi s-a ocupat de creşterea fetelor ei până când acestea au împlinit un an. Fetele sunt înţărcate mai devreme. Toată atenţia familiei s-a concentrat, desigur, asupra fratelui meu, acesta fiind cel ce avea să ducă mai departe numele familiei.
Consiliu - în arabă, în original, (n.trad.)

Elaine îşi dădu seama că interlocutoarea ei tăcuse. Ar fi vrut s-o asculte mai departe, aşa că reveni asupra fotografiei.
- Când vorbeaţi despre Abdul Aziz, aţi spus „soţiile". Câte erau de fapt.
- O, în final cred că a ajuns la vreo trei sute de neveste, dar numai patru în acelaşi timp, aşa cum permite Coranul. în clipa morţii avea deja vreo sută de copii - ultimii născuţi sunt acum oameni la patruzeci de ani şi au ajuns guvernatori ai unor regiuni ale ţării, ca prinţul Mugrin din Hail. S-ar putea să-1 întâlniţi... Căpitan al aviaţiei militare, născut într-un cort.
Tânăra tăcu din nou. Părea năpădită de gânduri.
- Se pare că ştiţi o mulţime de lucruri despre regele Abdul Aziz.
- Aşa este, spuse cu simplitate tânăra femeie. A fost bunicul meu.
Elaine, mai mult decât surprinsă, o privi. Privirea adâncă din ochii ei căprui părea pierdută undeva. Gândurile fetei hoinăreau departe. în cele din urmă îşi întoarse privirea spre Elaine, spunând ca pentru sine:
- La noi, familia înseamnă totul. TOTUL.
- Chiar şi-n zilele noastre? o întrebă Elaine, privind cu atenţie fotografia care înfăţişa curtea pustie, intuind la tânăra femeie o doză de vulnerabilitate pe care ar fi vrut s-o înţeleagă.
- Da, răspunse aceasta.
Elaine simţi o schimbare uşoară a tonului blând de până atunci al arăboaicei.
- Şi eu va trebui să mă căsătoresc tot cu cineva din Familia Regală.
- Cum adică cu cineva din Familia Regală?
Tânăra femeie privi din nou la imaginea care înfăţişa curtea, fântâna din mijloc, cu apa curgând lin în bazin.
- Vreau să spun că în calitate de membră a familiei Saud, trebuie să mă căsătoresc tot cu un membru al acesteia. Dacă doresc, bărbaţii au dreptul să-şi aleagă nevestele din afara familiei. Dar nu şi femeile.
Arăboaica, îşi aţinti ochii mari şi întunecaţi asupra Elainei, cu o expresie de suferinţă.
- într-un fel, sunt un fel de povară pentru familia mea. Am douăzeci şi opt de ani şi încă nu sunt căsătorită. Am refuzat toate partidele pe care fratele meu Musaid le-a pus la cale. După moartea

tatălui meu, el este acum capul familiei. De data aceasta însă, continuă ea, de data aceasta am impresia că...
- Să înţeleg că nu vreţi să vă măritaţi? o întrebă Elaine surprinsă să constate cât de aproape o simţea pe tânăra femeie.
- Eu vreau, dar nu în felul acesta, îi răspunse ea, apoi schimbă brusc subiectul. Dar dumneavoastră? Deşi nu purtaţi verighetă, ceva îmi spune că nu trăiţi singură.
Inocenta remarcă o lovi ca trăsnetul pe Elaine, care se indispuse vizibil. Arăboaica fu la rândul ei uluită de reacţia americancei la întrebarea ei. Epuizată şi surprinsă în acelaşi timp de cele spuse de ea, zâmbi din nou cu sfioşenie.
- Poate că ar fi mai bine să ne odihnim puţin.
Elaine deschise ochii după câteva ore, la auzul anunţului de aterizare. Prin hublourile avionului zări uriaşele torţe ale câmpurilor petrolifere, apoi deşertul ce se contura uşor sub ea, unde şerpuitoare de nisip roşiatic scăldate de soarele torid. Continuă să privească pe hublou, în timp ce tânăra de lângă ea făcu un semn în dreptul rubricii „Cetăţean saudit" de pe talonul de debarcare şi-şi scrise numele: Naila Saud. îşi luă la revedere de la Elaine, după care se ridică, îşi netezi rochia din mătase şi deschise compartimentul de deasupra fotoliului din care scoase o robă voluminoasă din mătase neagră. După un moment de ezitare, şi-o trase peste cap, astfel încât veşmântul să-i acopere şi chipul, învăluind-o până în pământ şi dându-i aspectul unei statui negre. Tânăra respira prin mătasea neagră în timp ce ochii îi erau scăldaţi de soarele reflectat de cupola moscheii de aur din Riad.
Elaine o urmărea, fascinată. Frumoasa arăboaică cu care călătorise de la Washington părea că dispăruse, că devenise o anonimă. Preţ de o clipă, Elaine se trezi judecându-se pe sine cu o claritate dureroasă. Detaşată, distantă, o persoană care se împrejmuise de bună voie cu ziduri de nepătruns. *Aşa ai fost mereu? Nu. Aşa eşti acum? Da. Şi de ce? într-adevăr, există şi un de ce.* Elaine îşi reveni brusc din meditaţie. Se ridică şi-şi aranja taiorul de culoare kaki. Cât de mult şi-ar fi dorit să sufere şi ea o metamorfoză înainte de a da ochii cu bărbatul care o aştepta! Mereu apărea un alt bărbat, avid, curios, o ofertă pe care ea nu şi-o dorea. Mai erau apoi şi amintirile care păreau atât de vii şi palpabile în timpul nopţii. Uşa avionului se deschise.

Elaine o zări pentru ultima oară pe tânăra înveşmântată în negru, pe culoarul de dedesubt. Acolo o aştepta nerăbdător un bărbat într-o limuzină neagră pe care fâlfâia în vântul deşertului un steag verde. Când aceasta a coborât scările, bărbatul a tras imediat maşina la rampă. Aerul părea că se unduieşte din cauza căldurii. Fără să spună un cuvânt, arăboaica se aşeză pe bancheta din spate a limuzinei care se angaja pe şoseaua spre Riad, lăsând în urmă strălucitorul şi modernul aeroport.
Elaine o pierdu din ochi în clipa în care bărbatul de la ambasadă, care ţinea deasupra capului numele ei, dădu buzna în sala de sosiri. II urmă apoi spre maşină, aruncând o privire cu coada ochiului spre pelerinii care se prosternau în rugăciune, îndreptaţi cu toţii cu faţa spre Mecca.
*** * ***
Elaine privea deşertul ce se întindea de-o parte şi de alta a şoselei. Imensa pustietate era animată din când în când de câte o aşezare de beduini. Maşina căpătă viteză, trecând pe lângă o beduină în negru, care stătea în faţa cortului, urmărind cu priviri leneşe nesfârşita limuzină neagră. Femeia, ale cărei brăţări lucrate artizanal din argint şi cameol străluceau în soare, îşi scutură praful de pe *abaya** şi chemă la ea un copilaş în pielea goală. Se uită din nou după maşina elegantă, apoi lăsă în jos pânza care acoperea intrarea în cort.
Pe marginea şoselei, Elaine zări chipuri întunecate: zilierii egipteni, pantalonii de un verde decolorat şi pătaţi ai pakistanezilor, cămeşoaiele albe şi prăfuite ale beduinilor ai căror ochi abia se zăreau de după kufiile albe şi roşii înfăşurate pe cap.
Maşina se avântă în viteză spre oraş, lăsând în urmă un nor de praf. în curând pătrunse în inima Riadului, un oraş lăbărţat, croin-du-şi drum spre labirintul vechiului souk. Elaine trecu în revistă trotuarele aglomerate şi negustorii ce tăifăsuiau în faţa prăvăliilor lor, înconjuraţi de munţi de marfă. Din mijlocul unor pungi de coloniale, îi zâmbi un bătrân ştirb. Lângă el, o femeie îşi lăuda în gura mare peştele pe care-l etalase în faţa ei pe o cârpă. Un tânăr aştepta nepăsător în spatele unei vitrine încărcate cu şiruri întregi de brăţări din aur, iar două femei, acoperite de abayele lor negre, examinau cu

Abaya - obiect de vestimentaţie al femeilor arabe care acoperă şi capul şi trupul, confecţionat din material de culoare neagră, (n.trad.)

admiraţie nişte centuri din aur, aduse din India. Elaine coborî încet geamul portierei. O lovi imediat valul de căldură, amestecat cu mirosul de carne de miel şi de pui care venea de la bucătăriile ambulante. Mirosul puternic, care îi fusese atât de familiar şi pe străzile Beirutului, îi trezi amintiri pe care se luptă să şi le reprime. Elaine trase adânc aer în piept şi-şi ridică privirea spre strălucirea aurului, sidefului şi albastrului intens al moscheii, îngemănate într-un desen alambicat, ca şi vacarmul de voci amestecate de la sol. Deodată, deasupra oraşului, începu să răsune vocea din vârful minaretului. întocmai unui ecou venit de pe trotuare, se auzi zgomotul prăvăliilor care îşi închideau uşile metalice rulante. Bărbaţii se adunară în centrul pieţei, se ghemuiră uşor şi începură să se roage. Şoferul acceleră din nou, trecând prin faţa uriaşelor şi modernelor edificii guvernamentale, construite din oţel şi sticlă. Elaine îi zări pe militarii care făceau de gardă închizând porţile acestor clădiri pentru perioada rugăciunii de amiază. Tinerii beduini care alcătuiau Garda Naţională, schimbau patrula din faţa superbului palat din marmură al regelui Fahd.
Maşina opri în faţa unei clădiri fără nici o firmă la intrare. Era locul în care muncea Ray Holt.

CAPITOLUL 3

Când auzi paşii Elainei Landon pe culoar, Ray Holt îl sună pe Tarek. Apoi, deschise uşa şi în faţă îi apăru silueta tinerei şi frumoasei femei, cu picioare lungi şi privire meditativă, pe care şoferul o poftise în birou. Ray îi făcu semn Elainei să ia un loc, apoi spuse brusc:

- Bine ai venit. Cum ai călătorit?

Nu aşteptă însă răspunsul ei şi continuă:

- Ascultă, trebuie să mă grăbesc. Am fost convocaţi la o sesiune de urgenţă. Ai lucrat în Liban trei ani ca specialist în securitatea reţelelor de computere? o întrebă el aruncând o privire în dosarul ei.

- Da, m-am ocupat de operaţiuni şi interceptări în securitatea computerizată. Sisteme, în special.

Bărbatul încuviinţă din cap şi închise dosarul. Avem probleme cu scurgerea de informaţii, în aceeaşi clipă, se aprinse semnalul pe telexul de la Washington.

- Evident că nu vrem să dăm impresia că nu putem conduce prăvălia fără un sistem de comunicaţii sigur. Deci, acoperirea ta e de ataşat cultural. Vreau să ieşi puţin în societate, să faci frumos, ştii tu la ce mă refer... Petreceţi timpul şi în compania femeilor, oricare...

Elaine încuviinţă şi aşteptă continuarea.

- Uite, spuse el, ştiu că nu ai cunoştinţe despre această parte a Orientului Mijlociu. Să pari interesată; nu spune prea multe; te vei deplasa doar prin Riad şi Jeddah, poate şi la Dhahran. Restul, zâmbi el, sunt doar câteva sate risipite prin ţară, în care, doar în ultimii ani a fost introdusă electricitatea şi apa. Apoi, mai există marile deserturi - Nafud şi vestitul Rub al Khali, „Sfertul pustiu", unde mai rătăcesc şi în ziua de azi triburile de beduini.

Elaine luă un stilou şi un carneţel, dar el îi făcu semn să le pună deoparte.

- O să-ţi dau nişte materiale mai târziu, acum nu fac decât să schiţez repede lucrurile esenţiale.
Ray o privi din creştet până în tălpi.
- Dacă nu ai fuste lungi - până în pământ - cumpără-ţi câteva pentru că altfel vei fi singura pereche de picioare din Arabia Saudită, bărbăteşti sau femeieşti. Mâneci lungi şi bluze cu gâtul înalt. Nu trebuie să te conformezi tuturor regulilor la care se supun femeile saudite - nu trebuie deci să porţi voalul. Locuitorii, în special cei de la oraş, sunt emancipaţi şi înţeleg că acest obicei saudit nu trebuie urmat de străini. De fapt, multe dintre femeile saudite sunt cultivate şi vorbesc trei limbi. Unele dintre ele chiar te vor surprinde de după abaya lor.
Ray oftă, apoi continuă:
- înainte ca acest fundamentalism nenorocit să vină din Iran, femeile saudite începuseră să iasă singure din închistare, dar acum laţul s-a strâns din nou. Lucrurile au devenit aici destul de tensionate în ultima vreme. în orice caz, nu poţi conduce maşina şi îţi sugerez să nu colinzi locurile fără o escortă.
Ray făcu o pauză, iar vocea i se relaxa puţin.
- E o lume foarte diferită şi e uşor să-i judeci aspru pe aceşti oameni, să le judeci păcatele şi eşecurile. Dar ar fi o greşeală să procedezi aşa. Ei au trăit o schimbare a realităţii în nişte condiţii în care mie şi ţie nu ni se va cere niciodată să trăim. Bătrânii, care-şi mai aduc aminte de sărăcia chinuitoare care era aici, s-au izolat în cele câteva tradiţii, păstrându-se astfel în viaţă. Tinerii sunt copleşiţi de atâtea posibilităţi, de atâta bogăţie. Toţi încearcă să-şi găsească în acest cataclism o identitate, o realitate.
O secretară îşi vârî capul pe uşă:
- Teleconferinta convocată de Consiliul National de Securitate va începe în zece minute.
Ray îi aruncă Elainei o privire plină de iritare, bodogănind:
- Ambasadorul crede cu adevărat că asta nu e decât o nouă cacialma din partea lui Saddam pentru a-i aduce pe kuweitieni la masa tratativelor asupra preţului la petrol. E nervos că „ticălosul de Ray a pus pe toată lumea la treabă."
Bărbatul îşi ridică privirea la ceasul de pe perete şi continuă într-o şi mai mare grabă:
- Bine, nu vei avea necazuri cu mijloacele de comunicaţie -locul este dotat cu cele mai moderne telefoane prin satelit şi trans-

misii prin cablu care există. Totul a fost de curând instalat folosin-du-se cea mai nouă tehnică. N-o să ai probleme cu starea infracţională - pedepsele sunt foarte severe şi ferme. Dacă îţi laşi poşeta în mijlocul trotuarului, poţi merge după o săptămână şi o vei ridica exact din acelaşi loc şi vei constata că nu a fost atins nimic din interior.
- Cine sunt toţi aceşti străini de pe stradă?
- Muncitori străini din ţările mai sărace din Orientul Mijlociu: iordanieni, egipteni, alţii sunt veniţi din Pakistan sau India. Apoi mai sunt pelerinii, „hajjiii", cei cu maldărele de lucruri prinse cu curele pe spate - arabi, africani, asiatici - musulmani din toate ţările lumii. Vin aici pentru a îndeplini obligaţia rituală a pelerinajului în oraşul lor sfânt, Mecca. Mecca, după cum probabil ştii, este cel mai important oraş din lumea islamică, acolo se află cel mai sfânt mormânt dintre morminte şi musulmanii sunt deosebit de ataşaţi de el. La Jed-dah acostează zilnic bărci întregi cu pelerini, la Riad şi Dhahran aterizează dinspre est în fiecare zi avioane pline. Toţi aceşti oameni, care inundă o ţară de altfel închisă, se îndreaptă spre Mecca. Un adevărat coşmar logistic şi de securitate!
- Pare fascinant, spuse Elaine. Aş vrea să văd şi eu Mecca.
- N-o s-o vezi, răspunse el aspru. Mecca e un oraş închis. Numai musulmanii au voie să intre în el şi regulile sunt foarte stricte în această privinţă. Cu părul tău blond şi legăturile pe care le ai cu ambasada, ar fi greu să convingi pe cineva că eşti musulmană.
Ray îi închise dosarul şi continuă la obiect:
- Ambasada noastră din Riad are informaţii că ai fost trimisă de CIA în calitate de instructor, cu misiunea de perfecţionare a operaţiunilor programate pe calculator. Cât timp vei sta aici, în public vei folosi acoperirea de ataşat cultural pe care ţi-au creat-o ei. Personalul de la ambasadă îti va distribui orice activitate cultu-rală doreşti în scopul păstrării acestei legende.
Elaine încuviinţă, bătând uşor în retragere.
- Desigur, cei de la ambasadă nu-şi dau seama că, de fapt, e o acoperire a unei alte acoperiri, aceea de instructor în tehnica computerelor, şi îţi cer să o faci cât mai plauzibilă. Personalul de la ambasadă nu trebuie să aibă idee de natura muncii pe care o faci cu mine. Să nu mă înţelegi greşit, sunt oameni bine intenţionaţi, dar informaţiile se scurg din acest loc ca prin ciur. O parte de vină o are

faptul că unii pur şi simplu sunt prea slobozi la gură. Dar e mai mult decât atât.
Ray se întoarse brusc:
- Acesta este şi unul din motivele pentru care te afli aici. Vocea i se stinse când văzu hârtia care ieşea din imprimantă. O
trase imediat din maşină.
- O, Doamne, asta-i culmea! spuse el dându-şi ochii peste cap. „Zvonurile despre invadarea Kuweitului de către Irak nu trebuie luate în considerare. Irakul şi-a asigurat aliaţii că nu este vorba decât de nişte simple manevre."
Ray băgă hârtia în tocătorul de documente.
- La dracu! Cine ~a transmis mesajul acesta ar trebui dat afară din slujbă!
Elaine îl privi cu atenţie.
- Dar slujba mea? De ce a trebui să vin aici? Ray se întoarse spre ea:
- Orice informaţie pe care o transmitem este interceptată. Elaine tresări.
Ray încuviinţă.
- Informaţii din domeniul securităţii, transmisiunile de la ambasadă, informaţii militare. Personal, cred că Irakul are de gând să invadeze mai întâi Kuweitul, şi apoi va încerca să cucerească restul Golfului. Nu trebuie să-ţi mai spun că o cârtiţă în computerele sau în informaţiile noastre ar putea să ne distrugă capacitatea de a-1 verifica pe tipul ăsta şi de a lupta împotriva lui. Strategia noastră care constă în tehnica surprinderii, ar fi spulberată. In acelaşi timp, am sub urmărire celulele de fundamentalişti, revoltele gata să izbucnească la Tunis, la Khartoum, la Cairo, aici... Nu e momentul ca informaţia să se scurgă ca prin ciur.
Deodată începu să zbârnâie soneria. Ray îşi puse haina.
- îmi pare rău că trebuie să mă grăbesc. Te las la secţia de operaţiuni.
Ray o trecu prin punctele de control, apoi prin camera unde oamenii săi monitorizau transmisiunile de la graniţa kuweitiană. Elaine îl urmă de-a lungul coridorului, unde trecură pe lângă un bărbat înalt care se grăbea spre camera de conferinţe.
- Ambasadorul.
Ray salută, înclinând capul.
- Vorbeşte chineza fluent.

- Chineza? Poate vrei să spui araba.
- Nu, răspunse Ray, grăbind pasul pe coridor. E expert în civilizaţia chineză. Nu ştie un cuvânt în arabă. Cu prilejul acestui post a pus pentru prima dată piciorul în Orientul Mijlociu.
Ochii femeii nu-1 slăbiseră nici o clipă, fiind foarte atentă la tot ce-i spusese. Ce vedea în ei? Ochi frumoşi, strălucitori, şi totuşi aveau în ei o sclipire moartă.
Da, îşi spuse el în sine, cu un râs interior, dar cum naiba m-o vedea ea pe mine?
Ray, bărbatul intrat în legendă, stâlpul neclintit din calea furtunilor de nisip ale deşertului. Se putea spune despre el că este un ahtiat după muncă. Un tip sincer şi curat la suflet, dar care nu ezita să mintă atunci când profesia i-o impunea. în zilele lui bune era plin de umor. Chiar şi în zilele lui cele mai rele îşi păstra acurateţea cu care analiza orice situaţie. Cunoaşte în cele mai mici detalii Regatul Arabiei Saudite. Mandatul său e cât se poate de simplu: în marasmul politicilor din Orientul Mijlociu, Arabia Saudită este un aliat de bază al Statelor Unite - fa tot ce-ţi stă în putinţă să păstrezi acest aliat pe linia de plutire. Ray, omul deşertului şi, în acelaşi timp, americanul complet se străduieşte din răsputeri să menţină stindardul sus. Banii reprezintă pentru el numai un interes moderat. Femeile nu-1 mai interesează. Nu, reflectă el, această parte a sufletului meu am îngropat-o o dată cu Kitty. Imaginea femeii iubite îi apăru pentru o clipă în faţa ochilor. Era chipul tinerei soţii pe care o adusese cu ani în urmă la postul în care fusese numit. Şi ea începuse să iubească această ţară la fel cum o iubea şi el. Le ajuta pe femeile beduinilor să nască în corturi, le hrănea copiii. Au bocit-o aşa cum a bocit-o şi el. Când a coborât-o în mormânt, şi-a îngropat în acelaşi timp şi o părticică a sufletului său. Şi asta definitiv.
Apăsă butonul ascensorului. Acum apăruse şi femeia aceasta. Dumnezeule, în Tumea spionajului există mai multe cadavre vii decât în cimitire. Neputând să comunice cu ceilalţi din jur decât anumite lucruri, cei care lucrau în acest domeniu se consumau rapid din interior spre exterior. Era şi asta un fel de inaniţie. O boală a sufletului, un Molokai spiritual.
Ray deschise uşa sălii de operaţiuni computerizate şi simţi imediat apăsarea atmosferei încărcată cu energie electrostatică. Elaine îşi trase un scaun. Locotenentul derula pe ecranul monitorului

scanarea imaginilor obţinute de radar în timp ce un alt bărbat analiza imaginile prin satelit din zona graniţei irakiano-kuweitiene.
- Fi-r-ar să fie, mormăi enervat locotenentul. Tipii ăştia se îndreaptă ca un şuvoi spre Kuweit.
Deodată monitorul din stânga pierdu imaginea. Toate capetele se îndreptară în acea direcţie. Imaginea transmisă de avioanele de supraveghere AWACS dispăruse. Locotenentul îşi şterse picătura de sudoare care îi intrase în ochi şi-şi aranja agitat uniforma.
- Poate că e doar o defecţiune, dar e a treia oară în ultimele două ore când se întâmplă aşa ceva.
Locotenentul îi aruncă o privire Elainei care tocmai îşi potrivea ceasul după ora locală. Apoi, continuă precipitat:
- Cineva intră peste noi cu un program propriu, un fel de cal troian, un demon? Intră peste noi cu alte comenzi, făcând să ne dispară imaginea de pe monitoare şi să pierdem unele momente ale supravegherii. Un lucru cât se poate de simplu. Nu ai nevoie decât de un tip inteligent care să aibă acces. Ambasadorul a zis că mi-am pierdut minţile când i-am spus părerea mea acum câteva zile.
- Aş avea nevoie să văd care era configuraţia computerului exact în momentele în care s-a produs dispariţia semnalului, spuse Elaine.
Privirea locotenentului devenise acum făţiş curioasă.
- Ai venit aici să verifici scurgerile de informaţii, nu-i aşa? o întrebă el pe un ton stingherit. Cu toţii ne dăm seama *c&* ceva nu e în regulă, dar nimeni nu spune o vorbă în public, continuă el, apoi îşi şterse sprânceana de sudoare. Dumnezeule, să vezi panică dacă se va dovedi că e adevărat! Ăsta e motivul adevărat pentru care te-au trimis aici, nu-i aşa?
Elaine nu-i dădu nici un răspuns. Recunoaşterea mută a adevăratei sale misiuni fu întreruptă de glasul lui Ray.
De ce ai avea nevoie? Elaine se holbă la el, fără să înţeleagă la început ce vrea să spună.
Eu nu sunt un tehnocrat, aşa că spune-mi de ce ai nevoie, repetă Ray.
De schiţe, diagrame, specificaţii, dosare de instalare, spuse ea, înţelegând, în fine, ce i se ceruse. După ce voi trece prin toate acestea, am să stau de vorbă cu oamenii şi am să trec la verificarea

echipamentului. Mai întâi, trebuie să-mi fac o imagine a sistemelor, a proiectului, a posibilităţilor existente. Ray se pregătea să iasă din încăpere.
- Ambasadorul m-a chemat să stăm un pic de vorbă. După ce termini aici, ne întâlnim la mine în birou.
Când glasul lui Ray se făcu neauzit, Elaine se întoarse în direcţia din care veniseră ultimele vorbe ale lui Ray. încremeni de surpriză când observă în spatele ei un alt bărbat ce stătea în picioare.
Era limpede că acesta se aflase de mai multă vreme acolo. Lumina reflectată de ecrane proiecta o umbră pe *jalabiya** lui de un alb imaculat şi pe izbitoarele trăsături ale chipului său.
Ochii lui negri, conturaţi pe tenul măsliniu, aveau o privire adâncă. Avea pometii obrazului puternici şi un nas frumos cizelat.
Era înalt, lat în umeri, dar suplu, şi avea în jur de patruzeci de ani. Bărbatul privi din nou spre ecranul radarului, apoi spre ea. Privirea lui directă avea în ea ceva uluitor. Un bărbat care făcea un calcul instantaneu, neprecipitat şi total profesional. Se mai uită o clipă la ea, apoi ieşi din încăpere.
Elaine îşi mai notă ceva din jurnalul locotenentului, apoi se întoarse la biroul lui Ray. Bărbatul în *jalabiya* se afla singur în încăpere. Elaine, tulburată de această prezenţă neaşteptată, se prezentă:
- Mă numesc Elaine Landon, sunt noul ataşat cultural şi îl căutam pe Ray Holt.
Lin nou „ataşat cultural", zâmbi el, în timp ce ochii şi gura trădau amuzamentul.
Elaine vru să spună ceva în momentul în care el întinse mâna:
- Iar eu mă numesc Tarek bin Ahmed al Saud.
Bărbatul întinse mâna cu eleganţă, în timp ce ochii lui continuau să o evalueze în mod făţiş, reci şi detaşaţi. Uşa se deschise în spatele ei.
Ray intră în încăpere.
- Elaine este specialist în sateliţi şi computere şi a fost trimisă să lucreze cu noi. La ambasadă trece drept „ataşat cultural", dar adevărata ei misiune este coordonarea interceptării comunicaţiilor privind operaţiunile irakiene. Va încerca să intre în posesia unor

* *Jalabiya* - cămaşă largă şi lungă până la pământ, piesă a vestimentaţiei tradiţionale arăbeşti, purtată de bărbaţi. Confecţionată, de obicei, din bumbac fin sau din mătase, (n.trad.)

informaţii în ce-i priveşte pe ei, şi, în acelaşi timp, va trebui să-i oprească de a intercepta informaţiile noastre.
Ray se opri brusc, la vederea chipului alarmat al Elainei, care era profund şocată de divulgarea într-un mod atât de degajat a acestui secret.
- I-ai spus cine eşti? îl privi Ray pe Tarek întrebător. Este directorul Serviciilor lor Secrete. Este...
Ray se întrerupse din nou, exasperat de zbârnâitul soneriei.
- La naiba, e ambasadorul. Rămâne să vorbim mai târziu. Tarek, anunţă-mă unde te pot găsi. Elaine, am să-i dau dispoziţie şoferului să te ducă la locuinţa pe care ţi-au pregătit-o în incinta ambasadei.
Elaine îi salută din cap pe cei doi bărbaţi şi-1 urmă pe şofer la maşină. Aceasta traversă mica distanţă din incinta ambasadei şi o lăsă la locul stabilit.
Elaine stătu nemişcată în faţa ferestrei şi privi la clădirile ambasadei din jurul ei, la santinela şi la porţile din fier care dădeau spre pereţii albi de beton ai clădirilor care formau un mic oraş. Clădirea centrală a ambasadei se afla în mijloc şi adăpostea biroul ambasadorului, sala mare de recepţii şi câteva încăperi mai mici, birourile diferiţilor ataşaţi. Case cu un singur etaj şi acoperiş plat, construite pe străzi netede ca palma, se răsfirau în jurul ambasadei •sclipitoare, funcţionale şi ordonate, cu excepţia câtorva biciclete colorate, din plastic, care indicau prezenţa unei familii. *Iar eu,* gândi ea*, eu sunt singură.* Elaine inspecta livingul, dormitorul şi micuţa bucătărie, al cărei frigider era dotat cu toate cele necesare, inclusiv cu două sticle de California Chardonnay Mobila era modernă, în culori pale, dar nu era de valoare deosebită. Tot nu conta acest lucru pentru că nu avea de gând să-şi lase amprenta în acest loc.
Se simţi cuprinsă de acel val de depresiune psihică, împotriva căruia lupta şi care încerca mereu să iasă la suprafaţă. Venea însoţit de o întunecime, dar oricum era de preferat coşmarurilor de la Beirut, în urma cărora se trezea în toiul nopţii, îngrozită. Trase adânc aer în piept. Pentru o clipă îi apăru în faţă viaţa ei, ca un fir care începe să se îndepărteze, după care rămase doar un sentiment tot mai copleşitor al singurătăţii. Elaine luă hârtiile pe care i le lăsase Ray şi vru să studieze diagramele sistemului de comunicaţii. In cele din urmă le puse pe pat, încercând să închidă ochii, dar, neînduplecată, explozia reveni, însoţită de sirenele de la Beirut. Elaine se ridică, respiră adânc şi îşi dădu seama că dacă scena se va mai repeta o sin-

gură dată, acest lucru o va distruge definitiv. „în care punct poate mintea să se oprească din autotorturare?" se întrebă ea. Chipul din fotografia de pe biroul din Washington îi plutea acum prin minte.
E mort, şopti ea pentru sine. *Toţi sunt morţi. Hoit din Riad pare că ştie ceva despre tine. Dar Hoit din Riad nu ştie totul, nu-i aşa? Altfel, nu mi-arji cerut niciodată, niciodată, să mă reîntorc în aceste locuri.*
Agitată, Elaine se uită la telefon şi se gândi să-1 sune pe Ray să-i spună să-şi găsească pe altcineva. Acum îşi dădea seama ce văzuse la ea - o tânără femeie frumoasă care era vestită pentru rezultatele sclipitoare ale muncii sale. O femeie care se ascundea în spatele muncii şi distanţarea pe care o oferea. Ceea ce el nu ştia, era că nu mai rămăsese nimic în interior. Se gândi la agenţii care ar fi trebuit să vadă semnele. Elaine ridică receptorul şi formă numărul şoferului. Acesta apăru după câteva minute.
- Unde doriţi să mergeţi, doamnă? Indiferent unde. Tu condu maşina.
Şoferul nu mai puse alte întrebări.
Elaine privi străzile Riad-ului. Fiecare imagine care îi răsărea înaintea ochilor părea că respiră un aer de conservatorism care era prezent aici în tot locul, o ţară care traversa secolul al douăzecilea făcând eforturi incoerente. In timp ce maşina se strecura prin trafic, gândurile ei se abăteau de la imaginile care continuau să se perinde. Străzile arăbeşti erau diferite de cele de la Beirut, şi totuşi destul de asemănătoare. Totul o tulbura. Şi ceva din chipul acelui bărbat, Tarek al Saud, o tulbura.
Făcu efortul să privească mai atent strada pe care treceau, apoi închise ochii. în minte îi reveni imaginea tinerei femei cu părul lung şi negru, cu care călătorise. Se întrebă pentru o clipă ce făcea ea oare în acel moment. Când coborî din maşină şi se întoarse în locuinţa ei inundată de linişte, gândul la tânără dispăru. Elaine închise uşa în urma ei şi rămase absolut nemişcată, privindu-se în oglindă.
N-ar fi trebuit niciodată să vină aici, îşi spuse ea, *ar fi trebuit pur şi simplu să refuze şi să nu se mai întoarcă niciodată în această parte a lumii.*

1

*

CAPITOLUL 4

Tarek îşi făcu o notă mentală în legătură cu Elaine Landon şi apoi se întoarse cu maşina la biroul său, care se afla în centrul oraşului, la o distanţă de numai câteva mile. Privi pe fereastră la bărbaţii în *jalabii,* care umpleau piaţa din Riad. Se înclinau într-o mare de alb, în timp ce cuvintele le pluteau ca argintul în aer.

Allahu Akbar, şopti Tarek. Bărbaţii îngenunchiară, cu mâinile întinse sub soarele fierbinte al deşertului. „Allahu Akbar..."

Tarek îşi întoarse faţa de la fereastra biroului şi atenţia îi fu atrasă de comunicatele care îi veneau din restul Orientului Mijlociu. Ajutorul său, Badr, intră în încăpere pe la spatele lui, în timp ce Tarek potrivea monitorul şi privea la avioanele AWACS zburând peste graniţa cu Irakul la joasă înălţime. Trupele irakiene îşi continuau manevrele. Badr privi şi el monitorul.

- Ce părere ai, Tarek? Tarek îşi aprinse o ţigară.

- Acelaşi lucru ca Ray Holt. A început!

Tarek se duse la birou, luă o casetă video pe care erau înregistrate imagini de la filajul întâlnirilor clandestine ale celulelor de fundamentalist! şi o puse în VCR. Pe ecran apăru imaginea unei maşini cafenii care se strecura prin traficul din Riad şi care se opri în faţa clădirii. Un tânăr în *jalabiya* albă, pe cap purtând o *kufîa* albă cu roşu, coborî din maşină. O femeie acoperită cu o *abaya* neagră îl urmă în clădire. Imaginea avu o scurtă desincronizare. Tarek îşi aruncă privirea asupra listei care însoţea caseta şi în care erau descrişi subiecţii. „Absolvent al Universităţii de inginerie de la Dhahran, 22 de ani". Imaginea înfăţişă apoi un alt bărbat de pe trotuar, care se întoarse să intre pe usă. „Student la Universitatea din Riad, 19 ani." în timp ce membrii celulei fundamentaliste se strângeau în vederea întâlnirii, un Mercedes alb dădu colţul.

Tarek se apropie de ecran, în timp ce camera prinsese în obiectiv trăsăturile negricioase şi regulate ale celui de-al doilea fiu al lui Osman. „Abed bin Osman, absolvent al Universităţii din Carolina de Sud, 24 ani". Pe listă, Tarek notă: SUPRAVEGHERE CONTINUĂ. Apoi opri banda video şi-i spuse lui Badr:
- Ia legătura cu Hamid şi spune-i că vreau să ne întâlnim la noapte. Anunţă elicopterul.
Badr închise după el uşa biroului directorului şi străbătu în grabă coridorul cu încăperile numeroase, pe uşile cărora nu era nici o inscripţie. Privi la ceasul de pe perete, se gândi pentru o clipă la omul lor infiltrat, Hamid, care fusese legat clandestin de Antar, şeful operaţiunilor de acoperire din Irak. în timp ce-şi făcea în minte ordine în vederea misiunilor care îi stăteau în faţă, Tarek coborî în grabă la maşină.
*** * ***
Maşina lui Tarek străbătu oraşul, trecând pe lângă echipele de constructori coreeni, rulând pe lângă clădirile terminate doar pe jumătate, cablurile electrice întinse peste tot, antenele mari de televiziune şi instalaţiile telefonice şi terminalele computerelor care coordonau totul în oraşul din deşert, de la comunicaţii la aerul condiţionat.
Maşina se opri la un hangar. Pilotul porni motorul şi dădu drumul la elice în timp ce Tarek urcă. Zgomotul făcut de elicopter sparse liniştea deşertului care se întindea dedesubt. Cărări lungi şi palide de nisip tremurau în lumina roşiatică a soarelui. Beduinii, în albul fluturând, ce stăteau lângă corturile lor negre, priviră în sus în timp ce elicele elicopterului accentuau liniştea deşertului. Pe dedesubt trecu o capră mare, o turmă de cămile sălbatice, şi apoi, nu se mai văzu nimic în afara nisipurilor nesfârşite, care expirau căldura în noaptea care se lăsa.
Elicopterul se îndrepta spre nord-est, spre coastă. în timp ce se apropiau, pilotul stinse luminile. Elicopterul se lăsă din zbor spre o stâncă şi ateriza în mijlocul nisipului învolburat. Tarek coborî şi în jur se lăsă din nou liniştea. Frumuseţea sălbatică a locului îl copleşi. Nisipurile se scurgeau spre lichidul albastru al apelor Golfului. Dincolo de Golf era coasta Iranului. Numai la câteva mile mai la nord se întindea frontiera dintre Kuweit şi Irak.

39
Tarek traversă câmpia pietroasă spre o stâncă mai joasă care se afla în faţa unuia dintre micile adăposturi. Găsi cărarea şi, încetişor, în timp ce de sub picioarele lui se desprindeau bucăţi mici de piatră care cădeau în mare, îşi croi drum spre intrarea laterală săpată în stâncă. Tarek culese câteva nuiele pentru foc şi apoi reveni la intrarea în peşteră, atent la orice zgomot.
Putu să distingă sunetul făcut de un motor mic şi văzu o barcă neagră cu motor apropiindu-se de adăpostul dintre stânci sub lumina lunii. Un tânăr trase barca de-a lungul ţărmului şi opri motorul. O barcă veche, din lemn, ascunsă într-un intrând, apăru şi alunecă spre barca tânărului. Vocile celor doi bărbaţi fură purtate de vânt în timp ce tânărul încarcă în barca din lemn armele, care apoi dispăru în noapte cu încărcătura din Irak.
Se auzi un zgomot făcut de căderea bucăţilor mici de stâncă şi apăru Hamid, cu mâinile tăiate de marginea stâncii. Tarek îl îmbrăţişa.
- Salaam Alekum.
- Alekum Salaam, Hamid.
Tarek examina chipul tânăr şi smead al lui Hamid în timp ce se aşezară lângă foc. Hamid, obosit, îşi şterse sângele de pe mâini cu cămaşa.
- Hamid, spuse Tarek încet, te simţi bine?
- Mă simt bine. Nici Saddam, nici Antar nu bănuiesc nimic, răspunse tânărul, în timp ce ironia i se putea citi pe chip. Nu sunt decât unul din mulţii lor subordonaţi anonimi.
Acum vocea îi deveni încordată.
Tarek dădu aprobator din cap, dar se gândea mereu la riscurile pe care le reprezentau aceste întâlniri pentru Hamid.
- Şi planul?
Hamid spuse precipitat:
- Saddam are de gând să se mişte repede. Vrea să facă mişcarea acum. Scopul lui este să preia puterea în toate ţările arabe din Golf. Se bazează pe premisa că Kuweitul nu prea are o apărare de care să poată fi vorba şi statele arabe nu se vor uni niciodată pentru a lua poziţie împotriva lui. Statele Unite vor face gălăgie, dar nu doresc să lupte. Uniunea Sovietică se află într-o stare de dezintegrare şi nu va fi capabilă să acţioneze.
Hamid îl privi pe Tarek.

- Strategia e simplă - intrarea în Kuweit, preluarea puterii, ameninţarea celorlalte state arabe să nu intervină, crearea imaginii externe de infidelitate pentru Statele Unite în cazul că ar încerca... Saddam simte că poate uşor să-i sperie pe americani cu atacurile teroriste asupra posturilor şi instituţiilor de aici, ca Statele Unite să se retragă, aşa cum au făcut-o în cazul Libanului.
Tarek asculta încordat, în timp ce Hamid continuă:
- O dată ce Saddam are Kuweitul, obţine Arabia Saudită şi restul pe cale armată. In cazul în care se va manifesta o opoziţie pe plan internaţional, va alege o cale mai acoperită - va lovi Arabia Saudită cu o serie de atacuri teroriste care vor înnebuni populaţia, îi va speria şi-i va discredita pe actualii lideri, îi va face să pară că au pierdut controlul. Celulele împrăştiate pe tot teritoriul ţării vor fi puse în stare de revoltă, va influenţa marea masă a populaţiei, şi apoi, va înlătura guvernul în urma unei mişcări ce va părea autohtonă, astfel că nimeni din afară nu va avea dreptul să intervină. Aparent, Arabia Saudită va fi lăsată cu guvernul la Riad, dar sforile vor fi trase de fapt, de Bagdad.
Hamid se apropie mai mult.
- Cunosc o parte a planului. Dar nu în întregime. Lumina focului lăsă să i se citească pe chip frustrarea.
- Saddam a reuşit să pătrundă în câteva dintre celulele revoluţionare iraniene - „mişcarea popoarelor" care va elibera Orientul Mijlociu de vechile şi coruptele monarhii şi îl va reda poporului, nemulţumirea a ceea ce înseamnă „a avea" şi „a nu avea" - palestinienii, bieţii muncitori. O parte dintre aceşti oameni sunt adânc îngropaţi de societate şi se află la locurile lor, pregătiţi.
- Antar conduce operaţiunile de acoperire ale lui Saddam. Se foloseşte de legăturile pe care le are de pe vremea când era diplomat în Statele Unite şi Europa. A pus la punct o întreagă reţea de fronturi, case conspirative, agenţi secreţi şi celule.
Tarek se ridică să plece.
- Mai e ceva, Tarek.
Hamid făcu o pauză pentru a sublinia ceea ce urma. Saddam lucrează cu cineva din interior, un membru al Familiei Regale. Antar se foloseşte de acest agent. Tarek se uită la el, uluit. Hamid încuviinţă cu emfază.

Nu ştiu încă cine este. Agentul operativ din sânul Familiei Regale este ori foarte sus-pus, ori extraordinar de bine plasat. A furnizat informaţii incredibile despre şi dinăuntrul operaţiunilor şi informaţiilor atât ale Statelor Unite, cât şi ale Arabiei Saudite. Hamid aruncă o nuia în foc.
- Un ultim lucru...
Tarek aşteptă. Hamid îl privi cu ochii scăldaţi de o sclipire moartă.
- Agentul infiltrat are ordin să ucidă.
- Să-1 ucidă pe rege?
- Dacă se opune. Hamid se ridică să plece.
- Mai e un nume pe lista aceea. Al persoanei de care se tem cel mai mult că le va dejuca planurile. Numele tău.
Se auzea în noapte doar clipocitul valurilor care lingeau înfometate malul. Tarek rămase o clipă nemişcat, apoi se întoarse.
- Fii atent, Hamid, spuse el încet, fii atent.
Hamid se mai uită la el pentru o ultimă dată şi rosti cu vocea gâtuită:
- Tarek, am aflat ce i s-a întâmplat lui Khalid când a fost descoperit de Antar.
Vocea i se pierdu şi tânărul clătină din cap:
- A fost cât se poate de brutal.
Cu aceste cuvinte, Hamid îşi croi drumul spre malul apei. Tarek ascultă cum micuţa barcă îşi începe călătoria prin canalul spre Irak, apoi se îndreptă grăbit spre elicopter. Pilotul, zărindu-1 apropiindu-se, porni motorul.
Când pământul dispăru dedesubt, Tarek îşi lăsă capul pe spate, trăgând adânc aer în piept. Chipurile membrilor Familiei Regale îi jucau în faţa ochilor, în timp ce elicele elicopterului tăiau cerul deşertului. Câte chipuri, atâtea motive! Cuvintele lui Hamid îi mai răsunau şi acum în minte: „... un membru al Familiei Regale". E cineva din familie.
*** * ***
Elicopterul lui Tarek atinse pământul la Riad. Bărbatul se urcă apoi în maşina care îl aştepta. Tarek se aplecă spre şofer şi-i spuse: -Du-mălarege!

Maşina rulă pe străzile întunecate ale oraşului şi se opri la porţile palatului. Gărzile ridicară armele, dar după ce-l recunoscură pe Tarek, îi făcură semn să intre pe porţile înalte din fier. Un alt gardian de la intrare deschise înapoi uşile înalte din lemn. Tarek străbătu holul lung din marmură şi urcă scara în spirală până ce ajunse în faţa celei de-a doua uşi, sculptată în bronz. Pe scaunul mic şedea un servitor bătrân.
- Doarme? întrebă Tarek.
Servitorul dădu negativ din cap şi se ridică pe picioarele-i nesigure pentru a deschide uşa. în lumina difuză, Tarek îl zări pe cântăreţul din *oud*,* şezând pe o pernă groasă, mângâind corzile într-un refren pe care parcă îl cânta mai mult pentru sine decât pentru cel căruia îi cânta noapte de noapte. Cântăreţul îl salută din cap pe Tarek şi apoi pe regele Fahd, care şedea la o măsuţă de joc din sidef. încet, regele întinse o mână, ridică o carte, se gândi o clipă, apoi o juca. Avea ochii împăienjeniţi din cauza insomniei şi paloarea cauzată de diabet creiona umbre întunecate pe obraz. Degetele scurte şi groase bătură gânditoare darabana pe marginea unei ceşti rotunde de ceai, apoi se întinseră din nou spre pachetul de cărţi. Părea că nu-l bagă în seamă pe bărbatul care stătea în întuneric. Tarek se duse şi se aşeză lângă el.
- Ar trebui să dormiţi. Fahd îl privi crispat:
- Ar trebui, dar n-o fac. Dar tu?
- Eu dorm numai în timpul cuvântărilor. Fahd se aplecă spre el, amuzat.
- Am un banc pentru tine. Regele Hussein al Iordaniei mi l-a spus - dar a vrut să se asigure că ţi-l voi spune şi ţie, Tarek. Serviciile de informaţii americane, israeliene, franceze şi siriene discută despre care dintre ele sunt mai bune. Şi astfel, una din părţi zice: hai să facem un pariu. Fiecare dintre noi va pierde o gazelă în deşert şi să vedem care reuşeşte să-i ia mai repede urma. Americanii încep. Imediat mobilizează Infanteria marină şi avioanele AWACS. După o zi, aduc gazela lor înapoi. Urmează israelienii. Mossad-ul trimite forţele sale de intervenţie rapidă şi agenţii acoperiţi şi după o zi aduc gazela. Urmează francezii. Preşedintele francez trimite un om cu patru contracte de vânzare de armament, trei paşapoarte în alb şi într-o zi
* *Oud* - instrument muzical cu coarde, asemănîtor unei cobze, (n.trad.)

găsesc şi ei gazela lor. Ultimii sunt sirienii. Trece o zi, trec două, trec trei. Americanii, israelienii şi francezii încep să comenteze. Ce i s-o fi întâmplat? în cele din urmă, se hotărăsc să meargă să-1 caute. Străbat deşertul în căutarea sirianului până când dau de un sătean bătrân care îi îndrumă - şi iată-1 pe sirianul nostru bătând zdravăn un măgar în încercarea de a-1 determina să recunoască că e gazelă.
Fahd chicoti, în timp ce Tarek râse şi el.
- Lui Hussein îi place mult bancul! Regele se întoarse cu spatele la masa de joc.
- Despre ce doreşti să vorbim?
- M-am întâlnit cu unul dintre agenţii mei infiltraţi pe teritoriul irakian.
-Si?
Tarek îi relată despre raportul lui Hamid.
Fahd îl privi imperturbabil. Apoi trase o carte.
- Am încheiat o înţelegere cu Irakul. Despre negocierile preţului petrolului, despre tot felul de cacialmale, se tot vorbeşte.
Sprânceana i se arcui pentru o clipă, apoi se relaxa.
- Cu toate acestea, avem o înţelegere cu ei.
- Poate că dumneavoastră aţi încheiat o înţelegere cu ei, spuse Tarek.
Regele aruncă enervat cartea.
- S-ar putea ca mai nou Saddam să râvnească să pună stăpânire pe lumea arabă, dar este totuşi prea slab pentru asta. în contextul actual, nu va îndrăzni să subaprecieze restul ţărilor arabe. în plus, mi-a dat toate asigurările, mi-a dat cuvântul său.
- Cuvântul lui e egal cu zero.
- îmi dau seama că nu dai nici doi bani pe eforturile diplomatice, îl întrerupse regele Fahd, cu ochii scânteind de furie, dar ai să vezi. Saddam este un om cu care te poţi înţelege. Cu răbdare şi poate chiar cu un mic compromis din partea noastră. E departe de a fi capabil de aşa ceva. Nu trebuie să confunzi declaraţiile publice, făcute pentru a da satisfacţie maselor, cu diplomaţia intimă.
- Omul ăsta e ca un animal care adulmecă sânge. Se mişcă după instinct.
- Praf în ochii lumii, spuse Fahd plictisit.
- Niciodată n-a acţionat aşa cum au crezut ceilalţi că o va face.
- Dar se poate vorbi cu el. Bănuielile vor dispărea.

- Sau poate, interveni Tarek, noi vom fi cei care vor dispărea, întâi Kuweitul, apoi vom urma noi.
Fahd izbucni cu exasperare:
- Avem înţelegeri!
- Credeţi în asta?
- Cred.'
- Deci vreţi să nu întreprind nimic?
- Nimic.
- Dar acel membru al familiei?
Fahd se clătină evervat, ca un om readus de curând la viaţă.
- De ce să fie tocmai cineva din familie? şuieră el sarcastic. Tarek nu cedă:
- Credinţa, ambiţia, teama, lăcomia, nebunia, furia, confuzia, toate pot fi un motiv. Din cauza lor a fost ridicată arma de-a lungul istoriei, ele au dus la înjunghierea vreunui frate sau la răsturnarea guvernelor. Iată motivul! Toate elementele gata să explodeze - fun-damentaliştii, tehnocraţii nemulţumiţi, femeile, beduinii, reformiştii care doresc să pună capăt corupţiei. Un membru al familiei, a spus Hamid. Dar cine, câţi, poate că sunt mai mulţi...
Fahd luă cărţile de pe masă, supărat, apoi speriat de cuvintele lui Tarek. Ochii i se închiseră şi bătu din nou în retragere. Fahd deschise ochii în momentul în care Tarek se ridică în picioare să plece. Vocea îi sună ciudat de îndepărtată când spuse:
- Nu e nici un astfel de membru în familie.
*** * ***
In miez de noapte, Badr auzi paşii lui Tarek apropiindu-se pe coridorul lung şi gol. Trase un scaun în faţa biroului lui Tarek.
- Tarek, am început urmărirea membrilor celulei, aşa cum ai ordonat -Abed, fiul lui Osman şi ceilalţi. Am identificat deja câţiva.
Tarek privi cu atenţie lista, se gândi puţin la Abed, fiul prietenului său, Osman, şeful oamenilor de afaceri saudiţi şi puse apoi lista pe birou.
- Badr, vreau să infiltrezi câţiva agenţi noi. Vreau să-i dirijezi personal. Nu consemnezi nimic pe hârtie, nu raportezi nimănui în afară de mine, treci peste canalele obişnuite. Nu dai nici o informaţie lui Sultan, Naif, Abdullah sau lui Saud. Vreau să fie perfect. Să penetreze ca valeţi, servitori, şoferi sau restul... Să fie plasate peste tot

mijloace de înregistrare, în locuinţe, birouri, maşini, pe care le vreau conspirate. Vreau să supraveghezi personal totul, să nu laşi să-ţi scape nimic, să culegi fiecare frază în vederea analizării.
Badr asculta, intrigat.
- Vreau să-mi dai un indiciu împotriva cui s-a dat acest atac crâncen. Cine e ţinta noastră?
Tarek se opri în pragul uşii:
- Membrii de vază ai Familiei Regale. Abdullah, Sultan, Naif, Saud. în curând voi mai adăuga şi alte nume.
Badr făcu ochii mari la auzul numelor prinţului moştenitor, Abdullah, ministrului apărării, Sultan, ministrului de interne, Naif şi ministrului de externe, Saud. îşi pierdu pentru o clipă respiraţia.
- Tarek, trebuie să-i raportez regelui?
- Regele nu ştie nimic despre toate acestea.
în timp ce se întoarse ca să plece, când ajunse în dreptul uşii, Tarek întrebă:
- Ai trimis maşina să o ia pe Naila?
încă în stare de şoc, Badr abia reuşi să încuviinţeze din cap.
- Musaid a cerut să fie condusă la locuinţa lui.

CAPITOLUL 5

Tânăra femeie cu care călătorise Elaine, şedea în faţa fratelui ei. Conversaţia din timpul cinei frugale pe care o luase împreună cu soţia şi cei doi copii ai lui fusese încordată şi superficială.
Naila îl privi pe Musaid în timp ce servitoarea aducea ceaiul. Bărbatul se instalase în scaunul lui din living şi le făcuse semn copiilor să părăsească încăperea. Chipul slab i se întoarse iritat în momentul în care copiii trântiră uşa. Servitoarea, care se temea tot timpul de reacţiile lui, se grăbi şi ea să iasă. Musaid o privi pe Naila în ochi.
- Căsătoria pe care ţi-am aranjat-o este foarte potrivită. El face, bineînţeles, parte din familie şi este primul nepot al regelui Fahd; acest lucru va crea avantaje...
Naila îl ascultă ca şi cum vocea lui ar fi străbătut un tunel lung. Femeia şedea fără să spună un cuvânt, uitându-se pe fereastra prin care nu se vedea nimic din cauza nopţii care se lăsase. Pentru o clipă i se păru chiar ireal faptul că se afla în acel loc şi că discuţia împotriva căreia se luptase o viaţă întreagă, se desfăşura chiar acum în prezenţa ei. Naila închise ochii pentru o clipă, chinuită de suferinţă.
Mintea îi zbură la şcoala din partea cealaltă a oraşului. Zidurile înalte de trei metri care înconjurau şcoala de fete stăteau tot acolo, neschimbate, de p£ vremea când fusese şi ea elevă. Sunetul vocilor tinere care se ridica spre cer în momentul în care trecuse pe lângă şcoală în drumul de la aeroport îi stârniră un val neaşteptat de sentimente. Fetiţe în uniforme proaspăt călcate, stricteţea din clasă, rigiditatea lecţiilor, privirile fugare aruncate lumii din afară, visele care începuseră să prindă contur în curtea aridă a şcolii. Simţi că i se pune un nod în gât la gândul că toate acele vise erau acum pe cale de a se transforma în cenuşă.

Musaid continuă:
- O să organizăm petrecerea de logodnă peste câteva săptămâni. Am început deja să fac aranjamentele şi în curând o să-ţi aduc la cunoştinţă data exactă. Naila, tu nu asculţi la ce spun eu?
Naila îl privi cu atenţie. Trăsăturile fine, delicate şi frumoase ale surorilor lui la el erau într-un fel scofâlcite, uscăţive si ofilite. Avea o oarecare slăbiciune în trăsăturile gurii, iar ochii îi erau adânciţi în orbite. Bărbatul se uită la ea^apoi făcu semn să vină valetul.
- O să-i spun servitorului să-ţi urce bagajele în cameră, eu...
- Nu rămân aici!
Musaid îşi ridică privirea, iar ochii i se îngustară. -Am să locuiesc la Nura şi Tarek, spuse ea cu glas liniştit. Am vorbit deja cu Nura, aşa că...
- Dar n-ai vorbit cu mine. Vocea femeii rămase calmă:
- Nu e nimic nepotrivit dacă locuiesc la sora mea şi soţul ei. Am trăit cu ei în toţi anii cât am urmat şcoala de medicină de aici şi mă simt foarte bine la ei. în plus, e şi aproape de spital.
Musaid nu-şi luă ochii de la ea.
- Ei bine, acest lucru nu va avea consecinţe negative o dată ce vei termina cu asta.
- Am de gând să-mi continui munca de la spital. Chipul bărbatului se înroşi de mânie.
- Nu văd ce motiv ai avea...
- Sunt hotărâtă să muncesc ca doctor la spital, spuse ea cu voce mai joasă de data aceasta.
Musaid făcu un gest brusc, lovind cu mâna ceaşca din faţa lui.
- Eu voi hotărî...
Naila îşi fixă privirea în ochii lui şi prin ceea ce spuse, îl reduse la tăcere.
- Musaid, dacă nu mă laşi să-mi continui munca la spital, voi refuza să mă logodesc. Am puţine drepturi, dar am dreptul să refuz.
Fiecare fibră din trupul bărbatului emana acum mânie. Se ridică brusc şi ieşi din încăpere.
în cele din urmă reveni, iar chipul lui trăda efortul pe care-l făcea ca să-şi controleze reproşurile dispreţuitoare. Nervos, îi făcu semn spre uşă.
- Te voi duce la Tarek şi Nura.
* -k *

Călătoriră în linişte, iar soţia lui Musaid se ghemuise speriată pe bancheta din spatele maşinii. Naila privea pe geam fără să scoată un cuvânt, până când se apropiară de zidurile albe înalte care înconjurau locuinţa bogatei familii. înjur creşteau portocali şi bougainvillaea. Paznicul de la poartă îi pofti să intre.

Porţile înalte lucrate din fier forjat se deschiseră spre un drum de acces care ducea spre clădirea înaltă de două etaje, care avea în acelaşi timp şi o arhitectură modernă^cu linii netede, trepte de marmură, ferestre elegant arcuite, îmbinată armonios cu elemente tradiţionale, cum ar fi balustradele din lemn sculptat şi grilajele în stilul caselo vechi din Jeddah. Intrarea se deschidea spre un atrium, care despărţea casa în două aripi. Apartamentele în care se locuia în majoritatea timpului se aflau la dreapta. în partea stângă se aflau apartamentele private ale femeilor şi camerele de zi unde ele îşi petreceau împreună timpul, izolate de vizitatorii de sex masculin care veneau în partea cealaltă. Scara, graţios arcuită, ducea la al doilea etaj, unde dormitoarele aveau ferestrele îndreptate spre grădini şi, dincolo de grilajele şi zidurile albe din spate, spre oraş.

Când Naila coborî din maşină, servitoarea o pofti spre camera de zi a femeilor, dar Naila refuză şi se îndreptă în linişte spre camera care fusese a ei în timpul studiilor de la şcoala de medicină, închise uşa în urma ei.

Naila ascultă ultima chemare la rugăciune a muezinului şi zări cadoul care o aştepta. Ridică colierul cu smarald şi îl puse la nivelul gâtului. Lumina era reflectată de faţetele de un verde închis ale impecabilei pietre de mărimea unui ou de porumbel. Puse la ureche şi unul din cerceii asortaţi, bătuţi cu diamante. Naila privi apoi bileţelul: „Cu dragoste din partea surorii tale, Nura - bine ai venit acasă".

Naila închise ochii şi ascultă zgomotul pe care-1 făceau palmierii în atingerea lor de fereastră şi de zidul vilei, mişcându-se în ritmul unui vechi metronom al deşertului. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. îl văzu pe fratele ei Musaid urcându-se în maşină, în timp ce cuvintele lui despre căsătoria aranjată îi mai răsunau în urechi.

Servitoarea deschise timid uşa.

- Vă aşteaptă în apartamentul femeilor. Doriţi să coborâţi din nou sau vă retrageţi pentru noapte?

Naila răspunse aproape în şoaptă că are de gând să doarmă.

Servitoarea din spatele ei traversă imensul dormitor cu pardoseala din marmură, deasupra căruia atârna un candelabra în stil baccara, şi începu să despacheteze lucrurile Nailei. Patul era acoperi cu mătase de un albastru pal. Micuţa menajeră se duse apoi s" pregătească baia, dând drumul la apă în camera de baie alăturată. testând cu meticulozitate apa din cada de marmură şi aur. Turnă înăuntru jumătate de sticlă de parfum de trandafiri şi începu să lus-truiască o perie de păr şi un pieptene din argint, în timp ce aştepta să se umple cada.
Naila o privi cu atenţie, uitând pentru o clipă de propriul necaz, şi se gândi cu tristeţe la viaţa fetei. Pe când avea numai treisprezece ani fusese trimisă din Pakistan să fie servitoare. Aici, când familia se trezea, fata apărea cu o tavă pe care se aflau cafele, trandafiri şi pâine prăjită. Trăgea draperiile, deschidea jaluzelele înalte din lemn, scutura pernele şi apoi aştepta afară din încăpere să sune din nou clopoţelul de argint, în semn că trebuia să ia tava. Mergea acasă o dată pe an, pentru două săptămâni, şi lua spre Karachi cursa PIA. Zbura înghesuită de muncitorii şi servitorii pakistanezi asudaţi, ale căror haine erau rupte şi murdare şi care cărau cu ei în loc de valize, cutii de carton. Nu era decât una din valul de mii de muncitori străini, indieni, pakistanezi şi egipteni săraci care măturau străzile saudite, duceau tava, conduceau maşina şi încercau să trimită ceva bani acasă.
Naila se uita la servitoarea care se aplecase deasupra căzii pentru a verifica apa şi pregătise lenjeria, în timp ce fredona încetişor o melodie indiană. Telefonul din aur, aflat în sala de baie, începu să sune. Fata ridică receptorul, vorbi cu valetul de jos în limba urdu şi-i dete apoi Nailei prosopul moale de baie, din pluş de un albastru închis.
- Mulţumesc! spuse Naila. Mulţumesc foarte mult. Fata zâmbi şi spuse timid:
- Bine aţi venit acasă, toată lumea v-a simţit lipsa.
Naila aşteptă ca fata să plece, apoi se duse la scară. Privi în jos la sora ei, Nura, şi la mama lui Tarek, îmbrăcată într-o rochie tradiţională lungă, din mătase, scoasă în evidenţă de colierul vechi, lucrat în aur. Soţia lui Musaid şedea lângă ea, în timp ce servitoarea turna ceaiul. Chipul speriat al Khadijei fu învăluit în umbră, în timp ce trăgea de mâneca lungă a rochiei. în timp ce întinse mâna după *abaya,* spuse mai mult în şoaptă:

- Musaid mă aşteaptă. Acum trebuie să plec, dar vă rog... Se opri, o privi pe Nura, apoi continuă:
- Vă rog, ştiu că e dreptul de frate al lui Musaid, dar spuneţi-i Nailei că îmi pare rău. îmi pare foarte, foarte rău pentru ce a făcut Musaid. Totdeauna am admirat-o atât de mult. Munca ei, puterea ei, talentul ei, poate pentru că eu nu am aceste calităţi. Vă rog, îmi pare nespus de rău.
Khadija înclină capul, îşi aranja *abaya* şi ieşi.
Naila se crispa din cauza sentimentelor care o copleşiră. Se întoarse repede în camera ei şi se aşeză pe marginea patului. Rochia ei din mătase, cumpărată din Occident, părea că îşi bate joc de ea din şifonier. Naila luptă împotriva lacrimilor, se ridică şi închise uşa şifonierului. Pe jos zăcea micuţa trusă medicală din piele de culoare neagră, pe care erau gravate iniţialele ei, N.S. Naila se aplecă, deschise trusa şi scoase cu inima strânsă stetoscopul, care-i devenise atât de familiar. îl puse apoi la loc şi prinse încuietoarea. Pe cartea de identitate prinsă de geantă era şi poza ei: „Dr. Naila Saud. Spitalul de copii, Washington, D.C."
Privi poza: părul lung şi negru i se revărsa peste gulerul unei cămăşi albe. Tremurând, îşi înclină capul şi începu să se roage spre Mecca, implorând pentru tăria de a putea duce la bun sfârşit motivul pentru care venise. Cuvintele abia se auzeau, erau mai mult o şoaptă, o rugăminte.
- Bismillah, al Rahman al Rahim...
Naila îşi ridică privirea. Nura se afla în faţa ei.
- Totdeauna poţi să spui „NU".
După ce o privi o clipă, Nura se întinse de-a curmezişul patului în rochia ei din mătase de culoare crem. Părea că aşteaptă ca briza nopţii să aducă un pic de răcoare. Asculta sunetele line pe care le scoteau ramurile palmierilor care se loveau de jaluzele, în timp ce zgomotele nocturne ale deşertului începură să se facă auzite. Nura îşi aprinse o ţigară, privind la fumul ce se ridica în rotocoale spre cer. Naila rămânea totdeauna uimită de frumuseţea femeii din faţa ei. Avea o eleganţă senzuală, în acelaşi timp vulnerabilă şi controlată de raţiunea din spatele unor ochi verzi, pătrunzători. Fără efort, într-un mod fascinant, mintea Nurei părea că pluteşte între abstract şi concret, între trecut şi prezent, între filozofie şi pasiune, într-o mişcare languroasă şi fierbinte ca nisipurile deşertului.
- Pot să refuz, dar...

ARIPA ŞOIMULUI

Vocea Nailei se pierdu.

-Aşa să faci, îi ceru Nura, privind-o cu atenţie. Eşti de acord?

- Cu această căsătorie sau cu bărbatul pe care Musaid mi 1-ales de soţ?

- Indiferent cu care din ele, spuse Nura, trăgând fumul în piept.

- Are vreo importanţă? întrebă Naila.

- Poţi refuza.

- Pot refuza, spuse Naila, apoi se opri. Dar în cazul acesta nu pot spune „da" la ceea ce doresc cu adevărat. Tu ai tot ce-ţi doreşti, în schimb eu...

- Ce vrei tu de fapt? întrebă încet Nura.

- Pe altcineva.

- Pe cineva cu care Musaid nu va fi niciodată de acord. -Da.

-Deci?

- Deci, spuse Naila, voi face ce am de făcut. Nu am de ales, nu-i aşa? se încruntă ea. Am amânat, am fugit în felul meu propriu, cât timp am putut. Dar ştim amândouă că Musaid este cel care poate hotărî în ultimă instanţă dacă am dreptul să rămân sau să plec. El îmi dă permisiunea de a călători, de a studia. Şi el a spus că trebuie să mă întorc. Şi iată-mă, spuse ea uitându-se în jurul ei. Care este alegerea mea?

Naila o privi pe Nura cu tristeţe.

- Alegerea mea este refuzul şi în acest caz nu voi mai avea niciodată dreptul să mă întorc la căminul meu, la familia mea. Voi pierde tot ce iubesc pentru a trăi ca o repudiată care şi-a dezonorat familia.

Vocea i se stinse.

- Aşa că iată-mă aici.

Nura se ridică să plece, apoi se opri.

- Naila, bărbatul pe care l-ai lăsat în urmă este cineva la care doar te gândeşti sau este amantul tău?

- A fost, spuse Naila în timp ce Nura îşi pierdu respiraţia, a fost amantul meu.

Nura, înspăimântată, veni lângă ea şi-i mângâie obrazul.

- Ai grijă, micuţa mea, şopti ea, ai mare grijă. Trebuie să laşi totul în urmă.

Naila încuviinţă.

- Nura, spuse ea, tu faci dragoste cu un bărbat pe care-l doreşti, nu-i aşa?
- Da, pentru mine nu a existat niciodată altcineva. Tarek este singurul.
- Eşti foarte norocoasă.
- Da, spuse cu blândeţe Nura.
Sentimentul compasiunii care însoţise acest unic cuvânt, mai plutise încă multă vreme prin noapte după plecarea Nurei. Naila se aşează în linişte pe marginea patului, gândindu-se la ultima noapte petrecută cu el înainte de plecarea ei. Dragostea pe care o împărtăşiseră părea că-şi bate acum joc de ea în goliciunea camerei tăcute. Şi teama i se strecură din nou în suflet. Pasiunea momentului o făcuse atunci să uite să-şi ia măsurile necesare împotriva unei eventuale sarcini. Alungă însă gândul, copleşită de durerea de a-l fi pierdut, închise ochii şi se rugă să aibă tăria necesară de a-şi continua drumul.
Nura străbătu culoarul lung care înconjura atriumul şi se îndreptă spre cealaltă aripă a casei. Deschise uşa dormitorului şi scoase din sertar micul jurnal pe care se aflau gravate iniţialele ei. Scrise în el până ce auzi paşi. Tarek deschise uşa dormitorului. Nura se opri din scris şi puse jurnalul la o parte.
- Naila e aici?
- Acum doarme. Tarek, sunt îngrijorată din pricina Nailei. Eu aş...
Nura se opri şi îl privi în faţă, apoi îl trase spre ea.
- Pari extenuat, unde ai fost? şopti ea.
Tarek nu-i răspunse, dar se aplecă deasupra ei, privindu-i superbii ochi verzi, sânii plini şi pântecele puţin bombat care se întrezărea de sub mătasea rochiei. Era femeia care îi punea pe jar trupul şi mintea şi-l atrăgea aşa cum ochiul este atras în noapte de o flacără. Niciodată nu se aflase în apropierea ei fără să simtă cum îi creşte dorinţa. îşi aminti de prima dată când făcuse dragoste cu ea. Nura nu era pe atunci decât o copilă şi totuşi arsese în el, târându-l mereu mai adânc în voluptatea care emana din ea, tot mai adânc în complexitatea şi percepţia raţiunii ei, care îl legau atât de mult sentimental.

- Nura, spuse el, vreau să pleci pentru o perioadă, la Paris, undeva, oriunde eşti în siguranţă. Ia şi copiii cu tine. Saddam îşi mută trupele la graniţa kuweitiană. Sunt îngrijorat că lucrurile se vor înrăutăţi.
Nura înlătură ideea.
- Ce are de gând să facă Fahd?
- Nimic. Nura îl privi insistent.
- Nura, vreau să-mi spui tot ce auzi vorbindu-se în familie. Vreau să asculţi totul cu atenţie...
- Să ascult?
- Cineva din interior lucrează cu Irakul. Chipul şi trupul Nurei înţepeniră.
- Ştii cine este? -Nu.
Nura îl privi o clipă în ochi. Apoi, îşi puse mâna pe ceafa lui şi-i apropie gura de a ei.
- Nu plec, murmură ea, plimbându-şi buzele de-a lungul buzelor lui.
Femeia se întinse, sprijinită în cot, în timp ce părul lung şi negru îi căzu pe umeri. Urmări cu privirea linia pe care o desena corpul bărbatului pe sub *jalabyie.* întinse mâna şi o descheie.
- Te doresc, şopti Nura, ridicându-se şi apoi îngenunche deasupra lui.
Femeia schiţă un zâmbet când propria ei rochie din mătase se desfăcu.
- Te doresc...
Dădu la o parte mătasea, astfel încât lumina slabă a lămpii să-i cadă pe sâni, pe sfârcurile pline, de un mov pal. Nura îi luă mâna şi-i băgă degetele în gură, udându-le cu mişcări uşoare ale limbii, mici pulsaţii de umezeală, apoi mută degetele de la gură pe sfârcuri. Cu ochii închişi, le roti încetişor în jurul sfârcurilor. Degetele începură să coboare spre abdomen. Coapsele ei se frecară de el, apoi îi luă din nou degetele în gură. Umezindu-i-le încă o dată, îşi desfăcu picioarele.
~ Vezi ce-mi faci? şopti ea.
îi mută degetele în pliurile moi dintre picioare, făcându-le să-i mângâie carnea roz din interior, ca să poată simţi umezeala care îmbibase deja locul. După ce degetele mângâiară exteriorul,

pătrunseră brusc înăuntru, în timp ce Nura, cu ochii închişi, îşi pierdu respiraţia.
Femeia se întinse deasupra lui.
- Naila m-a întrebat, şopti ea, frecându-şi sânii plini de pieptul lui musculos, dacă am făcut dragoste cu un bărbat pe care-1 doresc...
Tarek închise ochii. Mâinile ei se plimbau de-a lungul trupului său.
- Ştii că te-am dorit încă de când eram o copilă?
Nura oftă şi-şi puse piciorul între ale lui. îşi plimbă apoi degetele de-a lungul obrazului lui, coborând tot mai jos, cu atingeri uşoare, până ce prinse cu blândeţe în palmă penisul îngroşat. Se aplecă şi îl atinse cu buzele.
- Ar fi fost şocaţi dacă ar fi ştiut ce gândeşte o fată atât de tânără...
Tarek o privi o clipă, apoi se ridică. Trecu deasupra ei, neputând să-şi ia ochii de la trupul femeii care zăcea întins pe mătase. Cu un gest uşor, Tarek îi luă mâinile şi i le prinse deasupra capului. îşi plimbă limba de-a lungul părţii interioare a braţului şi-i desprinse breteaua de mătase de pe umăr. Sânii se eliberară. Tarek îi desfăcu şi mai mult picioarele; femeia îşi pierdu respiraţia şi gemu adânc în momentul în care el o pătrunse. Bărbatul întinse mâna şi luă de lângă ea paharul cu vin, vărsând lichidul cald peste sânii ei, ca apoi să-şi plimbe buzele peste sfârcuri.
- Şi ce vroiai de fapt? întrebă el cu respiraţia tăiată în timp ce simţea trupul femeii mişcându-se sub el. Asta?
Bărbatul îşi plimbă limba peste sfârcurile ei. Simţi cum se întăresc şi ea gemu din nou.
- Sau poate asta?
Se ridică de pe ea. Trupul ei se arcui după al lui, cerşindu-1.
- Nu ştiu decât că te doresc mult, îi şopti el.
îi desfăcu picioarele, îşi plimbă degetele pe interiorul coapselor şi apoi luă sticluţa cu parfum de lângă pat. Plimbă sticluţa din argint de-a lungul părţii interioare a picioarelor ei, rotind-o uşor. Pielea se înroşi, încălzind metalul. Mai plimbă obiectul până când îl aduse între picioarele femeii, unde îl scaldă în umezeală. îi trase capul pe spate, o sărută şi mută cilindrul ud între fese. Nura îşi pierdu respiraţia când bărbatul îl împinse uşor în ea, rotindu-1 cu mişcări ritmice.
- Sau poate asta...

Desfăcu capacul cutiei cu cremă de iasomie şi lăsă să se scurgă din ea între picioarele femeii. Degetele începură să-i mângâie carnea din nou, mai întâi în exterior, apoi înăuntru. în acest timp, limba i se juca cu sfârcurile. Nura gemu din nou de sub el, hipnotizată de plăcere, cerşind.
- Sau poate, spuse el în timp ce-i simţi degetele încleştându-se pe braţ, trăgându-l spre ea şi în ea, poate asta vroiai...
întâi cu mişcări lente, care deveniră apoi bruşte, îi desfăcu din nou picioarele şi se întinse deasupra ei, pătrunzând adânc în ea, în timp ce trupul femeii se zgudui şi orgasmul ei îl învălui şi pe el.
în timp ce ramurile palmierilor continuau să se lovească de jaluzelele din lemn, plăcerea lui atinse paroxismul, pentru ca bărbatul să se întindă apoi lângă ea, până când fu învăluit de somn.

CAPITOLUL 6

A

In timpul nopţii, Elaine se luptase din răsputeri să doarmă, dar coşmarul confuz o chjnuise tot timpul. Gazul portocaliu şi strălucitor, chipul tuciuriu din maşina care se îndrepta cu toată viteza spre baricadă, o mie de sunete scurte, mesaje acoperite static şi fragmente de hârtie, pe fiecare stând scris numai câte un cuvânt, o propoziţie, zăcând pe birourile decodorilor, căzând pe jos în dezordine când încercase să se întindă după ele. Se forţă să deschidă ochii şi-şi privi mâinile încleştate pe cearceaful de pe pat. Aruncă o privire în jurul ei, peste încăpere şi perdele şi ochii ei încercară să concentreze imaginea unor obiecte mici, peria de păr de pe toaletă, pieptenele, până când simţi că revenise la realitate. îşi puse pe ea halatul şi se privi în oglindă. Reflexia chipului ei o iscodea *Ca* ochi bântuiţi de himere. Liniştea din încăpere părea acum un ecou, căpătase dimensiune.

începu imediat să adune toate schiţele, instrucţiunile, schemele de proiectare, recomandările de întrebuinţare ale fiecărui sistem de comunicare, detalii ale sistemului şi să le întindă pe masă. Urmărind cu atenţie fiecare element al sistemului, începu să schiţeze posibilităţile. Străduindu-se din răsputeri să se concentreze, rămase aplecată asupra materialelor respective, extrăgându-şi notiţe detaliate şi cufundându-se total în cele din urmă în mulţimea miilor de sisteme.

La 4:00 p.m. veni un mesager care îi înmâna un mesaj. Un anunţ pe care i-1 făcuse în grabă Ray: „în seara asta ambasadorul dă o recepţie. Foloseşte ocazia ca pe un început în cariera ta de „ataşat cultural". Ambasadorul şi soţia acestuia te vor prezenta celorlalţi membri ai personalului diplomatic şi anturajului lor. Ea e foarte entuziasmată de venirea ta şi ţi-a făcut deja o întreagă listă de activităţi culturale. Ne întâlnim acolo. Tot în seara asta vom încerca să luăm legătura cu Tarek".

Mesagerul îi înmâna apoi restul documentaţiei pe care Ray reuşise s-o mai adune între timp. Următoarele patru ore şi le petrecu studiind noile materiale până când, în cele din urmă, termină toate schiţele şi graficele necesare.
în fine, se ridică de la masa de lucru, privind la ceasul de pe perete, se schimbă într-o rochie din mătase şi străbătu scurta distanţă până la salonul unde avea loc recepţia.
Pătrunse în imensa încăpere plină cu bărbaţi în costume, în *ja-labii,* cu femei în rochii de seară. Se mai aflau acolo un ziarist şi un senator, precum şi un director al unei companii petroliere pe care îi recunoscuse, întrucât călătoriseră cu acelaşi avion spre Riad. In atmosferă se amestecau difuz fragmente de conversaţii despre contracte privind livrarea de armament, instalaţii petroliere, scutiri de taxe pe liniile aeriene. Femeile gesticulau, încărcate de bijuterii, iar funcţionarii ambasadei treceau printre invitaţi, plini de supuşenie. Valeţii îşi făceau loc printre negustorii de armament şi foştii ambasadori, aducând aperitive şi şampanie. Soţia ambasadorului o întâmpină pe Elaine.
- Bine ai venit! Sunt aici o mulţime de oameni pe care vreau să ţi-i prezint.
Era o femeie plinuţă şi părea sincer încântată de sosirea Elainei pe care o luă imediat de braţ.
- Am aranjat să te duc în seara asta la o nuntă tipic saudită, dar asta după miezul nopţii. Intenţionez, de asemenea, să te prezint lui Osman, unul dintre cei mai mari colecţionari de artă din această ţară. Şi el este invitat la recepţie. Poate că o să organizezi o expoziţie împreună cu el. Dar mai întâi vino să ţi-1 prezint pe soţul meu.
O conduse pe Elaine la ambasador care se afla chiar sub imensul candelabra al salonului de recepţii al Ambasadei SUA, absorbit de o conversaţie cu un bărbat corpolent, îmbrăcat într-un costum deosebit de scump şi care discuta despre nişte posibile contracte de livrare de armament cu Irakul.
Ambasadorul spuse câteva cuvinte de bun venit, apoi se opri o clipă, zărindu-1 pe Tarek ce tocmai sosise. Elaine fu din nou şocată de prezenţa pe care Tarek o emana în jurul său.
- Acum ar trebui să vorbesc şi cu omul acesta, spuse meditativ negustorul de armament.
- Nu te mai osteni, îi răspunse sec ambasadorul. Cred că ştie mai mult decât tine despre marfa pe care vrei s-o vinzi.

înainte ca ambasadorul să-şi întoarcă atenţia spre Elaine, senatorul din Wyoming veni pe nesimţite lângă el, încercând să reia o conversaţie pe care, fără îndoială, o începuse mai devreme.
- Saddam Hussein este un tip impresionant. M-am întors de curând de la Bagdad, un aliat important...
Elaine îl urmărea cu privirea pe Tarek care trecu în revistă chipurile invitaţilor, apoi luă un pahar de pe tava unuia dintre ospătari. în acest timp, soţia ambasadorului oftă din cauza întreruperii nesfârşite şi, în cele din urmă, o luă pe Elaine de braţ.
-Vino să-1 căutăm pe Osman.
îi arătă un bărbat de vârstă medie, îmbrăcat într-o elegantă *jala-biye* albă, care se afla pe cealaltă latură a încăperii. în clipa în care porniră să traverseze salonul, Elaine fu surprinsă să observe că şi Tarek se îndrepta tot spre colecţionarul de artă. Elaine ajunse cu soţia ambasadorului în spatele lui Osman exact atunci când acesta făcu un pas înainte pentru a-1 îmbrăţişa pe Tarek.
- Tarek, obiectul de artă pe care Nura mi 1-a adus de la Paris este minunat Transmite-i încă o dată mulţumirile mele. întotdeauna mi-a adus cele mai frumoase obiecte.
Osman reveni la studierea atentă a mulţimii din jur, iar ochii săi se opriră pe fostul ministru al petrolului, Yamani.
- A avut domiciliu forţat o bucată de vreme, nu-i aşa, Tarek? Am auzit că Fahd i-a cerut demisia pentru că 1-a contrazis într-o chestie. Cred că cea mai valoroasă lecţie este de a nu te pune împotriva lui Fahd. E mare păcat. Mie mi-a plăcut omul ăsta. Era un tip foarte talentat, spuse Osman pe un ton de simplă decenţă şi generozitate naturală.
Privirea lui Osman se oprise acum asupra unei tinere secretare care se uitase tot timpul la el.
- Ştii, Tarek, mărturisi el, am început să-mi dau seama că numai în prezenţa unui trup de femeie omul poate reflecta cu adevărat. E ca atunci când în liniştea nopţii poţi să-ţi auzi, în fine, propriile gânduri.
Osman, omul care trăise mulţi ani în anturajul banilor şi al oamenilor inteligenţi şi care ajunsese în cele din urmă în lumea sentimentelor. Un om care se dedase plăcerilor, un om care adulmeca mirosul trupurilor întocmai cum bătrânii îşi umpleau plămânii cu fumul din pipele lor uriaşe. Eliberat de toţi banii pe care i-i aduseseră investiţiile făcute în atâţia ani pentru a deveni ceea ce era în reali-

tate, un bărbat care iubea în mod egal filozofia şi simţurile carnale, îşi alcătuia, piesă cu piesă, imensa colecţie, se bucura de plăcerile pe care i le ofereau în după-amiezele toride femeile sale, îşi înmulţea fără nici un efort banii, îşi construia încă o casă de lux şi-şi iubea copiii.
Osman îşi întoarse capul spre Tarek şi-i zâmbi:
- Tarek, am văzut o femeie frumoasă, o blondă cu nişte ochi albaştri superbi, pe care nevasta ambasadorului o prezintă invitaţilor. Ştii cumva cine e?
- E noul ataşat cultural. Abia a sosit la ambasadă. Iar în clipa aceasta, se află chiar în spatele tău, spuse Tarek, amuzat de situaţia creată.
Osman se întoarse pe călcâie, uluit de spusele lui Tarek. Acesta o prezentă cu eleganţă pe Elaine, după ce obţinu permisiunea din partea soţiei ambasadorului de a face onorurile.
- Domnişoară Landon, permiteţi-mi să vă prezint pe cineva. Elaine observă în privirea lui Tarek acelaşi amuzament cu care
acesta o privise şi ceva mai devreme, când fusese prezentată drept noul „ataşat cultural".
- Osman este unul din cei mai vestiţi colecţionari de artă din ţara noastră, spuse el privindu-1 cu simpatie pe Osman.
- Posedă practic una din cele mai extraordinare colecţii, şi este sincer unul din oamenii pe care îi admir cel mai mult. Sunt convins că şi dumneavoastră...
Tarek încercă să spună ceva, apoi se întrerupse brusc zărindu-1 pe unul din valeţi care îi făcea semn că este căutat la telefon. Plecă fără să mai spună nimic şi preiuă convorbirea telefonică. O clipă mai târziu, Elaine îl văzu ieşind pe uşă, aproape ciocnindu-se de Ray care tocmai intra.
în timp ce Ray se îndrepta spre Elaine, soţia ambasadorului continua să converseze cu Osman. Americanul se opri nonşalant lângă tânăra femeie, apoi îi şopti la ureche:
- Ia-ţi la revedere de la nevasta ambasadorului. Trebuie să plecăm într-un loc. Te aştept în faţa ambasadei.
înainte să se poată întoarce spre Ray, acesta se afla deja aproape de ieşire. Elaine murmură un „la revedere" precipitat lui Osman şi soţiei ambasadorului, care rămaseră perplecşi de plecarea ei grăbită.
-Trebuie să pleci undeva? Atunci, distracţie plăcută. Trimit şoferul după tine ca să mergem la nunta din noaptea asta, spuse

doamna ambasador, facându-i cu mâna, apoi se întoarse la conversaţia ei cu Osman.
Elaine urcă în maşină, iar Ray începu să gonească grăbit pe străzile Riadului.
-Tarek mi-a spus că înainte de a sta de vorbă cu noi vrea să-1 întrebe ceva pe Walid. Uneori, încercarea de a da de Tarek este similară cu aceea de a nimeri o ţintă mişcătoare. Tipul ăsta preferă să se deplaseze aproape numai pe timp de noapte, ca beduinii, aşa că vom încerca să-1 găsim la Walid acasă.
- Cine-i Walid? întrebă Elaine.
- Walid... consilierul regelui, cel care îi alcătuieşte acestuia programul zilnic de lucru, murmură Ray în timp ce gonea prin labirintul de străduţe. Da, te afli în faţa unui caz dubios. Cum aş putea să-1 descriu pe Walid? Scund şi subţire, un lingvist perfect, un cinic desăvârşit. Unul dintre cei mai abili politicieni din zonă. Supravieţuieşte oricărei nenorociri şi alunecă prin identităţi ca un cameleon. Tot timpul dă impresia unui om decent şi gata să-ţi sară în ajutor, regele nu îndrăzneşte să-i facă nici un reproş, ca apoi să se înfigă ca un pumnal în pieptul rivalilor săi. Ii face pe contractorii străini care nu-1 bănuiesc de nimic să se bată cap în cap şi devine tot mai bogat cu zi ce trece pe spinarea acestora. In faţa Curţii cu juraţi Sharia se dă cel mai spăşit musulman, după care se întoarce în palatul său unde trage o băută zdravănă, înconjurat de târfe. într-o ţară ca aceasta, în care alcoolul este strict interzis, el are galoane întregi de whisky de cea mai bună calitate cu care asigură protocolul anturajului său intim. Se pare că în fiecare zi este capabil să o ia de la capăt. Omul se descurcă de minune. Tarek nu-1 poate suferi, încheie Ray, trăgând maşina la peronul imensei case.
Le deschise un servitor şi intrară în palatul lui Walid. înăuntru se aflau vreo douăzeci de persoane, unii întinşi pe perne, cu kufiile scoase de pe cap şi aruncate în jurul lor, sorbind din paharele lor de whisky. încăperea era decorată într-un amestec ţipător de canapele din liane stil Beverly Hills, cu covoare tradiţionale beduine, lucrate de mână. Pe perete atârna un tablou ce înfăţişa o cămilă vlăguită de puteri. în mijlocul holului stătea însuşi Walid, cu'un telefon mobil la ureche şi cu privirea hoinărind leneş peste chipurile invitaţilor. Folosea un ton plin de dispreţ faţă de interlocutorul de la celălalt capăt al firului.

- Dragul meu domn, Maiestatea Sa a fost foarte ocupat în ultimul timp, dar cu siguranţă că îi voi prezenta contractul dumneavoastră la timpul potrivit. Sigur... sigur că da... Da, sigur, e important să demarăm afacerea imediat...
Walid sorbi din paharul de scotch din mână şi-i făcu un semn lui Musaid care tocmai intra pe uşă.
- S-ar putea, domnule Johnson, ca oamenii dumneavoastră să fi uitat de documentul adiţional pe care îl solicitasem. E vorba de nota aceea de garantare a unui comision de 5% pentru promovarea acestui contract.
Walid îşi lăsă pentru o clipă privirea în pământ.
-Aha... înţeleg... înţeleg. „Nu intră în practica dumneavoastră", îl imită el pe interlocutor şi pe chip i se citi un uşor zâmbet ironic. ,^Avocaţii dumneavoastră de la New York nu consideră că...". Păcat, mare păcat. Domnule Johnson, poate că n-ar fi rău să vă mai consultaţi încă o dată cu ei. E foarte dificil să-1 rog pe Maiestatea Sa să se uite peste toate hârtiile. Sper că vă daţi seama cât de preţios este timpul său... Sigur... sigur... Poate mai stăm de vorbă după ce vă veţi consulta cu avocaţii dumneavoastră, mai spuse el, apoi închise telefonul.
Walid se întoarse spre Musaid cu chipul plin de dezgust.
- „Nu stă în practica noastră să plătim comisioane", se maimuţări el. Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva? Prostănacul ăsta îşi închipuie că voi lăsa uă contract de piese de schimb pentru avioane, în valoare de mai multe milioane de dolari, să ajungă la Fahd fără să-mi încasez comisionul? „în Statele Unite nu se procedează aşa" se maimuţări el din nou. „Domnule, poate c-ar fi trebuit să vă spun că..." Naivi mai sunt tipii ăştia! Trebuia să-i spun „Domnule, aici suntem în Orientul Mijlociu. Nu numai că nu veţi reuşi să prezentaţi contractul acesta, dar nu veţi mai încheia nici o afacere nicăieri în zona asta. Nu vă voi ruina numai contractul acesta, ci viitorul întregii corporaţii în ţările vecine".
Walid plescăi din limbă.
- Cât de naivi sunt! adăugă el ridicând din umeri.
întinse apoi paharul pentru a fi din nou umplut, în timp ce ochi săi o fixau pe Elaine.
în timpul acesta Ray zări şi maşina pe care o aştepta şi o apuc pe Elaine de braţ.
- A venit Tarek, spuse el calm. Pierde-te prin mulţime un timp

Elaine îl zări pe Tarek intrând. Acesta recepţiona rapid gestul prin care Ray îi comunica să se întâlnească mai târziu, apoi se îndreptă spre Walid.
- Tarek, îmi pare rău că n-am putut să ne vedem astăzi. Fahd a suferit în continuare de insomnie. Cred că are probleme mari cu stomacul. în orice caz, după ce a stat treaz toată noaptea, a dormit în tot timpul după-amiezii aşa că abia am terminat treaba. Vino să bei şi tu un pahar, îl îndemnă el făcând un semn unui valet. Am terminat programul. Anunţă-mă de ce ai nevoie, O.K.?
Walid sorbi din nou din paharul său,
- Informaţia pe care mi-ai transmis-o nu a fost prea clară, Walid, spuse Tarek.
Walid se întoarse brusc şi-l înfruntă; pentru o clipă îi aruncă o privire curioasă şi nu spuse nimic.
- Spune-mi Walid, care a fost sensul întâlnirii cu Fahd, Abdullah, Sultan şi Saud, pe care am ratat-o? Şi ce reacţie au avut faţă de informaţia pe care le-am furnizat-o?
Walid privi fără nici o ţintă încăperea şi ridică din umeri.
- Concluzia a fost că nu dorim să ne implicăm, spuse el în cele din urmă, cu un zâmbet apatic. Singurul lucru pe care îl ştiu este că Sultan nu vrea pur şi simplu să se implice. Nici Fahd nu vrea să se bage.
Walid îl privi cu ochii îngustaţi.
- Mai ştiu, de asemenea, că şi tu s-ar putea să renunţi la ideea asta. Pur şi simplu să renunţi la ea.
Apoi, Walid se întoarse brusc şi porni spre celălalt capăt al salonului, unde se afla Elaine. Aceasta ascultă cu calm conversaţia care o făcea să se simtă din ce în ce mai jenată. Walid, care între timp se îmbătase, se întinse spre arăboaica din spatele lui şi, pe neaşteptate, îi spuse cu glas tare:
- Nu uita ce ţi-am spus, Elaine. Dacă te răzgândeşti şi ai nevoie de un bărbat pentru noaptea asta, sună-mă.
în încăpere se lăsă tăcerea. Elaine simţi că plesneşte de ruşine, îl căută din priviri pe Ray şi apoi, nezărindu-l nicăieri, se îndreptă cu paşi grăbiţi spre ieşire. Tarek ieşi după ea. Elaine era roşie de mânie.
- Şoferul... şoferul nu e aici. Tarek îi vorbi pe un ton calm:
- Vrei să te duc eu acasă?

Ea îi aruncă lui Tarek o privire disperată. Bărbatul începu să râdă.
- Stai liniştită. Eu nu sunt ca Walid. în plus, ambasadorul îmi urmăreşte cu atenţie fiecare pas.
Tarek îi deschise portiera. în timp ce parcurgeau străzile şerpuitoare ale Riadului, o urmări cu atenţie pe femeia elegantă, rezervată şi tăcută.
- îmi pare rău pentru incidentul cu Walid, spuse el în cele din urmă, pe obişnuitul său ton liniştitor. Aşa face când se îmbată. E un tip vulgar, indiferent dacă bea sau nu. Un om util, dar vulgar.
Elaine părea că-1 ascultă cu atenţie.
- Aici vei întâlni foarte mulţi oameni cumsecade. Walid, însă, nu este unul dintre ei.
Elaine privi chipul plăcut al lui Tarek şi zâmbi nesigură. -Ţi-ai petrecut mult timp în Statele Unite, nu-i aşa? Engleza ta... Se întrerupse când observă amuzamentul lui Tarek.
- Aşa este. Sunt un produs al sistemului vostru educaţional încă de la vârsta de treisprezece ani. Am fost la Princeton, apoi la Washington.
Americanca se simţea jenată. Bărbatul scutură uşor din cap, apoi îi zâmbi.
- Sper să ai mai mult noroc în descoperirea culturii saudite decât ai avut în seara asta cu Walid, spuse el, apoi opri maşina în faţa biroului lui Ray.
*** * ***
Ray era copleşit de mormanul de hârtii de pe masa lui de lucru în momentul intrării lui Tarek şi a Elainei.
- Uitaţi-vă şi voi, mormăi el încruntându-se. De ce dracu' nu primesc şi eu o veste bună?
Puse hârtiile de-o parte. Apoi, ca din întâmplare, îşi ridică privirea spre ei.
- Walid e într-adevăr un animal, nu-i aşa? Nu ştiu cum de am uitat. Am fost apelat de urgenţă şi a trebuit să mă întorc. Ce greşeală din partea mea! N-ar fi trebuit să te las singură acolo.
Glasul lui Ray căpătă un ton mai conspirativ când începu să vorbească despre interceptările provenite de la Bagdad.
- Tarek, până în prezent am obţinut un mare rahat. Dumnezeule, acolo e un adevărat haos... bărcile pescăreşti care dau târcoale ţărmu-
«

lui... tancurile care se apropie vertiginos de graniţă... Poate fi orice, se târăsc din fiecare peşteră, orice fir de nisip din jurul acestui golf blestemat. Bagdadului îi convine de minune. Ar fi trebuit să vezi materialele pe care le trimit pentru dezinformarea noastră... am adunat până acum mormane de gunoaie de genul ăsta. Mototoli o coală şi o aruncă în coşul de hârtii.
- Cred că se prăpădesc de râs la Bagdad când scriu prostiile astea. A căuta în noianul ăsta de hârtii o informaţie reală ar echivala cu găsirea unui fulg într-o grămadă de găinaţ. Tarek, am primit adineaori un comunicat. Casa Albă nu crede că evenimentul se va produce, dar dacă lucrurile vor sta aşa, şi eu cred că aşa se va întâmpla, Bush ar putea fi convins să trimită forţe în zonă. Avem nevoie însă şi de sprijinul tău. Şi trebuie să aranjăm totul cât mai repede. Va trebui să obţinem asigurări că veţi permite aviaţiei şi trupelor noastre să acţioneze în Arabia Saudită.
- Fahd nu va fi de acord.
Ray încetă să mai păşească nervos prin încăpere.
- Cum adică, „nu va fi de acord"? -Nu va fi de.acord.
-Ascultă, Tarek, i se adresă Ray pe un ton ameninţător, va trebui să fie de acord. Ţara asta e cea mai vulnerabilă ţintă. Vor lovi Kuweitul de pe mare, apoi vor veni încoace. Vor arunca mine din toate bărcile de pescuit şi şalupele din Golf, vor lansa rachete Scud, bombe chimice şi vor trimite trupe din toate punctele de pe harta Irakului şi vor râde ţinându-se cu mâna de burtă când vor lovi din aer regatul vostru.
- Regele nu va fi de acord. Ray se aşeză la biroul său.
- Tarek, pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei să facem, cum putem să...
Tarek îl întrerupse:
- La dracu', Ray, la ce te aştepţi? L-aţi derutat destul pe bătrânul suveran cu porcăria aia cu „Iran-Contra". Aţi născocit scandalul ăla ridicol, l-aţi băgat în el ca pe un om de rând, apoi l-aţi lăsat victimă a oprobiului public în faţa întregii lumi arabe. L-aţi făcut să apară ca o marionetă a Statelor Unite, care colaborează cu Israelul pentru a expedia armament Iranului.
De data aceasta, Tarek era acela care păşea nervos prin birou.
t

Şi acum de ce ar face-o? De ce? Pentru că se teme de Iran. încearcă să câştige un pic de timp, dar voi nu-l lăsaţi în pace. Acum se teme şi de Irak, dar tot nu are încredere în oamenii voştri. De asemenea, e îngrozit de fundamentaliştii a căror respiraţie o simte în spinare.
- Şi crezi că o să renunţe la noi?
- întocmai cum ati renunţat si voi la el atunci. El îi consideră pe americani incapabili şi crede că aceştia îl mint de multă vreme.
Tarek se opri pe loc şi-şi scoase o ţigară.
- E greu, continuă el, e foarte greu pentru el să creadă multe din ce îi spuneţi voi. Să luăm exemplul şahului. Toată lumea din Golf afla că şahul are cancer cu un an înainte de moartea acestuia. Toată lumea ştia că fiul acestuia era prea slab şi prea tânăr pentru a fi acceptat ca succesor. Iranul crea astfel o problemă de succesiune. în acelaşi timp, ţara se confrunta cu o situaţie foarte agitată. O ştiam cu toţii. Dar oamenii voştri au dat dovadă de o ignoranţă totală. Cu numai o lună înainte ca şahul să moară, preşedintele vostru numeşte Iranul „un bastion al stabilităţii în Orientul Mijlociu. Din informaţiile pe care ni le transmiteaţi rezulta că acel ignorant mullah Khomeini nu reprezenta o mare problemă; el nu este nimic, şahul e bine.
Tarek privi rotocolul de fum ce se ridica din ţigara sa.
- Şi atunci Fahd spune „de ce ne dezinformează ăştia?" Pentru că aşa a trebuit să fie - la urma urmei, nu pot fi atât de proşti. Statele Unite au acces la tot. Americanii sunt cei care l-au ajutat pe şah saşi creeze întregul sistem de informaţii, să-şi doteze poliţia secretă, SAVAK-ul. Deci, Statele Unite pot intercepta orice informaţie pe care şi-o doresc de acolo. Şi un orb poate să-şi dea seama ce se întâmplă, iar ăştia ne spun că şahul e bine sănătos? De ce?
Tarek îşi strivi ţigara în scrumieră.
- El crede că nu se poate imagina cum o superputere poate fi atât de neştiutoare şi poate promova o politică internaţională atât de stupidă. Regele e convins că aşa ceva nu e posibil. Şi până în prezent, singura concluzie logică pe care o poate trage este aceea că l-aţi minţit tot timpul. Că aţi ştiut tot timpul aceste lucruri. Nu aţi vrut să daţi pe faţă intenţia voastră de a vă descotorosi de şah pentru a-1 aduce în locul lui pe Khomeini. Adică, un shiit pe care să-1 aveţi în buzunar, nu strică, nu-i aşa? în felul acesta vă puteţi bate joc de sovietici care se tem de moarte de musulmanii pe care îi au în regiunile lor sudice. Şi, în acelaşi timp, rămâneţi şi cu Iranul.

Ray îşi scutură capul.
- Chiar e convins că noi l-am ajutat pe Khomeini să ajungă la putere? E o nebunie! Cum îşi poate explica atunci faptul că, încă de pe atunci, omul acesta a devenit un ghimpe în sufletul nostru?
- Simplu. S-a folosit de voi, apoi s-a întors împotriva voastră, spuse Tarek, ridicând din umeri cu sarcasm. Faptul că le-aţi vândut arme nu a făcut nimic pentru ştergerea acestei impresii. Nu, singurul efect a fost distrugerea imaginii publice a lui Fahd, atunci când l-aţi folosit ca pe o marionetă a voastră. în Liban, cum s-a tras primul foc, v-aţi luat catrafusele şi aţi fugit. Din cauza asta nu are încredere in voi.
-Tarek, spuse Ray aplecându-se spre arab, nu putem rămâne cu braţele încrucişate şi să-i lăsăm pe irakieni să ocupe Golful.
- Ştiu asta.
- Şi atunci, care e răspunsul?
- Nu ştiu.
- Fahd va trebui să mai facă o încercare de a ne da crezare, rarek.
- Iar eu sunt cel care îl va convinge?
- Da, Tarek, mai există un motiv pentru care Elaine a fost trimisă aici.
Ray îi întinse obişnuitul teanc de hârtii sosite peste noapte.
, Alţi patru palestinieni ucişi în acţiunile Intifadei. Israelul insti-*me* măsuri severe pe malul de vest al Iordanului ca urmare a uciderii inui colon evreu în timpul unui atac cu bombe incendiare".
Tarek răsfoi paginile.
- Nimic nou, nu-i aşa? Am să-ţi spun eu ce e nou, reveni Ray. jitii că Israelul începe să se dezintegreze din interior? Ceva se întâmplă acolo. Noi am anticipat aceste „dislocări", aceste „întreruperi". Dumnezeule, nu sunt tehnocrat, nu-mi dau seama cum funcţionează oate aceste echipamente. Dar oamenii noştri au depistat nişte lereglări de ordin tehnic neexplicabile în sistemul telefonic al ţării :i în operaţiunile computerizate care dirijează sistemele de elec-ricitate, de alimentare cu apă şi de prelucrare a petrolului. In acelaşi imp a fost penetrat şi sistemul informatic din ambasada noastră, acesta este unul din motivele prezenţei Elainei aici... Dar mai există in motiv. Tarek, aproape întreaga mea carieră s-a desfăşurat în această ţară. Ne-a fost dat să vedem atâtea lucruri împreună. Am ă-ţi spun, însă, ce anume nu am văzut niciodată. Nu numai infor-

maţiile noastre sunt interceptate, dar şi informaţiile care se vehiculează după cele mai închise uşi ale consiliilor Familiei Regale. Există scurgeri uriaşe. Şi toate datele ajung în Irak. Nu avem nici o posibilitate, continuă el gesticulând spre echipamentul electronic din jur, să aflăm despre cine este vorba. Ar putea fi o persoană chiar din interior care scoate aceste informaţii dincolo. Pe scurt, un membru al Familiei.
Tarek continua să-1 urmărească cu privirea.
- Şi astfel, concluziona Ray, privind-o cu înţeles pe Elaine, acesta este motivul pentru care avem un nou „ataşat cultural". Elaine va verifica aparatura noastră până când vom afla ce se întâmplă. Dar cred că e totuşi cineva din interior.
- Ştiu, spuse Tarek.
Ray rămase perplex de acest răspuns. Ştii cine anume este?
- Nu, îi răspunse Tarek în timp ce se îndrepta spre ieşire. Rămâne să mai discutăm.
Elaine îl urmări cum iese, apoi se întoarse spre Ray:
- Chiar e convins că noi l-am adus pe Khomeini la putere?
- Fahd e convins, oftă Ray. El nu cred că este. Probabil că îşi dă seama cât de proşti suntem.
Ray îşi masă muşchiul de la baza gâtului.
- Dumnezeule, şi acum povestea asta cu Irakul. Ştiai că în urmă cu câţiva ani ne-am instalat o bază CIA în Irakj nu pentru a spiona această ţară, ci pentru a-i ajuta cu informaţii? In timpul războiului dintre Irak şi Iran le-am pus la dispoziţie fotografii din satelit ale poziţiilor trupelor iraniene pentru...
Elaine termină fraza în locul lui:
- Pentru ca acum să ne cunoască posibilităţile şi să ştie să folosească vremea neprielnică şi întunericul nopţii pentru transportarea trupelor şi a echipamentului militar pentru a nu fi interceptaţi.
Elaine rămase o clipă pe gânduri.
- Ştii ce? Probabil că şi-au dat seama şi de capacitatea noastră de transmitere a informaţiilor şi astfel şi-au putut modifica o mare parte a doctrinei comunicaţiilor pentru a evita interceptarea planurilor lor de către noi.
- Iisuse! mormăi Ray. Şi atunci informaţiile noastre... Scoase un râs dezgustat, apoi şuieră printre dinţi:
- Rahat!

Ray deschise un sertar.
-Vrei să vezi ce am aici? o întrebă el, începând să scoată teancuri întregi de hârtii. Asta e despre Khadaffi, despre cum îi place acestuia să poarte pantofi cu toc înalt şi fuste.
Aruncă dosarul pe birou.
- Asta e despre Sadat, despre crizele sale nervoase, despre ţigările de marijuana pe care le fuma şi despre pelegrinările sale prin deşert.
Zvârli şi acest dosar pe masă.
- Ăsta-i al lui Mubarak şi conţine toate detaliile plicticoase ale convorbirilor sau telefoanelor pe care liderul egiptean le-a dat vreodată sau intenţionează să le dea... omul pentru interceptarea căruia s-a cheltuit cel mai mult.
Aruncă şi dosarul Mubarak peste celelalte.
-Şi la fundul sertarului, aceste câteva comentarii întâmplătoare despre modul în care Saddam îşi alcătuieşte Garda Republicană, pre-ocupându-se în acelaşi timp de proiectele de fabricare a rachetelor. Mai scrie aici cât de frumos este din partea Irakului că a achiziţionat atâtea arme din Statele Unite şi vei mai găsi şi o descriere a lui Saddam care se adaugă portretului megalomanului pe care toată lumea se preface că nu-l observă.
- E un tip interesant, nu-i aşa? întrebă Elaine.
- Saddam? spuse surprins Ray.
- Nu. Tarek.
-A, Tarek, zâmbi el, continuînd să-şi maseze ceafa. Tarek este poate cel mai fascinant om pe care l-am cunoscut în viaţa mea. O combinaţie foarte ciudată de caractere. E şeful serviciului lor de informaţii, dar e mai mult decât atât. îl ştiu de când era copil. E un băiat incredibil de inteligent şi, în virtutea slujbei sale şi a apartenenţei la Familia Regală, e bogat pe vecie. E un tip incoruptibil şi foarte sincer, lucru destul de rar pentru zona aceasta. în acelaşi timp împarte cu noi tot ce obţine şi reprezintă interes pentru noi, lucru pe care, în principiu, îl facem şi noi. Dacă nu i-aş fi spus care este adevărata ta misiune aici, şi-ar fi dat oricum seama în mai puţin de o săptămână.
- Şi-a dat seama încă de la început.
Ray dădu din cap, amuzat. Primul său asistent, Badr, e făcut din acelaşi aluat. Colaborăm bine, chiar foarte bine, pentru că situaţia

cu care ne confruntăm s-ar putea să fie mult mai gravă decât ne imaginăm.
Elaine îl întrebă:
- Spuneai că îl cunoşti de când era copil? Ray îi răspunse, zâmbind:
- Pe când avea treisprezece ani, familia lui 1-a trimis la o şcoală particulară din Statele Unite, apoi a urmat Princeton, împreună cu fiii regelui Faisal. Vara, când s-a întors acasă, maică-sa 1-a trimis în deşert cu tatăl ei, un bătrân care este şeful unui trib din nord. Bătrânul 1-a învăţat să vâneze şi să se orienteze după urmele lăsate de animale ca un adevărat beduin. Parcă-1 văd şi acum... Se întorsese din deşertul care îl înăsprise şi se pregătea să se întoarcă la Princeton.
Ray îşi întinse picioarele.
-Ştii, spuse el meditativ, într-o zi m-am dus să-i fac o vizită. Am urcat în dormitorul lui la unu noaptea şi l-am găsit jucând table cu Saud, actualul ministru de externe, în timp ce o tânără a cărei frumuseţe îţi lua respiraţia, îl aştepta captivată să termine partida. Doamne, se pare că a fost tot timpul un adevărat magnet pentru femei! în cameră se afla şi Musaid care se chinuia cu nişte probleme de matematică. Musaid?
- Fratele soţiei lui. Nu e cine ştie ce de capul lui. Cred că i-au găsit şi lui o slujbă tehnică mai simplă. La naiba, cu câteva mii de prinţi e greu ca jumătate din ei să poată ajunge nişte personalităţi. Stratificare socială, această meritocratic merge şi ea până la o anumită limită. Mulţi dintre ei sunt atât de nesemnificativi şi atât de îndepărtaţi de totem, încât sunt pur şi simplu trecuţi cu vederea, cum a fost cazul lui Musaid şi al altor circa o mie. Musaid n-a făcut toată tinereţea lui decât să alerge după fiiste, deşi mă întreb cât succes a avut şi în asta, dar oricum, când s-a întors în cele din urmă acasă, a devenit un tip foarte conservator. El este cel care a determinat-o şi pe Naila să se întoarcă. Dumnezeule, mi-e şi milă de femeile astea! Dincolo ajung atât de departe şi după aceea le aduc cu forţa înapoi. Singura alegere pe care a mai putut-o face a fost între a se întoarce acasă la el, sau la Tarek. Dar vrei să ştii care este culmea ironiei în povestea studiilor lui Tarek de la Princeton? continuă Ray în aceeaşi stare de spirit. Ştii cine se mai afla acolo în aceeaşi perioadă cu Tarek şi cu Saud?
Elaine dădu din cap că nu ştie.

-Antar.
La rostirea acestui nume, tânăra avu o tresărire. Privirea ei deveni lipsită de viaţă. în sufletul ei era ceva ascuns.
- Da, continuă Ray, curios de reacţia celei din faţa lui. Chiar Antar, şeful operaţiunilor secrete irakiene. Pe vremea şcolii, el şi cu Tarek erau foarte buni prieteni, petrecându-şi ore nesfârşite în discuţii despre Orientul Mijlociu şi despre ce trebuia făcut pentru a schimba lucrurile. Ulterior, Antar s-a implicat din ce în ce mai mult în cercul intim cel mai radical al Partidului Baas Arab Socialist al lui Saddam.
Ray îşi ridică privirea spre ceasul de pe perete şi se ridică să plece.
-Vei descoperi toate laturile personalităţii lui Tarek, cea legată de Princeton, cea care ţine de Familia Regală si cea a beduinului din el.
Elaine închise dosarele.
- Ai vreo idee cine anume din Familia Regală lucrează pentru irakieni?
Ray avu un moment de ezitare.
- Cum spunea Boris, bătrânul agent rus care a fost atâţia ani aici - Ray imită accentul rusului - „O veche zicală rusească spune: Noaptea toate pisicile sunt negre".
Elaine se forţă să zâmbească, dar se vedea că nu îi arde de aşa ceva. Telefonul sună.
- Era nevasta ambasadorului. Zicea că a trimis după tine să mergeţi la nunta aia care începe la miezul nopţii. Şoferul te va aştepta jos.
Ray o privi ieşind din birou, apoi se întoarse cu faţa spre încăperea pustie.
- Şi cum îţi spuneam, Tarek, rosti el cu glas tare. Sper din toată inima să nu fim martori la aşa ceva, pentru că dacă începi să te dezintegrezi din interior, te vei duce la fiind şi după aceea, - Ray luă în mână steguleţul american de pe birou - aceasta va fi şi soarta influenţei şi prezenţei americane din Orientul Mijlociu.
Mai aruncă o privire peste raportul final primit de la satelitul KH-11. O sută de mii de soldaţi irakieni se îndreptau către graniţă, de trei ori mai mulţi decât ieri. Un nou „tren logistic" care îi putea oferi lui Saddam tot ce avea nevoie pentru a invada Kuweitul.

* * *
Limuzina ambasadorului, cu micuţul fanion american fluturând pe capotă, o aştepta pe Elaine în faţa clădirii. Şoferul îi deschise portiera şi soţia ambasadorului o salută cu căldură. Maşina porni în viteză spre palatul lui Sultan. Când ajunse în faţa zidurilor care împrejmuiau clădirea, paznicii se uitară înăuntru, apoi deschiseră larg poarta palatului.
Cele două femei urcară scările largi din marmură şi pătrunseră într-o imensă sală de recepţii, tapetată în piele, unde femeile lăsau servitorilor *abatele* lor. Dedesubtul candelabrelor, rochiile şi bijuteriile arăboaicelor se reflectau în faţetele prismelor de deasupra capetelor, în timp ce acestea sporovăiau despre dota miresei, despre banii mirelui şi despre poziţia acestuia în ierarhia Familiei Regale. Elaine urmări cu privirea mamele şi surorile care studiau cu atenţie celelalte tinere, vorbind despre averea acestora, despre meritele şi personalitatea lor ca potenţiale partide pentru fiii şi fraţii lor.
Soţia ambasadorului îi şopti Elainei:
- In calitate de ataşat cultural va trebui să cunoşti diferite grupuri din cadrul Familiei şi după aceea, desigur, marile familii de comercianţi din ţară. Dumnezeule, se opri ea brusc şi-i făcu semn Elainei către o fetişcană îmbrăcată în cel mai mare lux. Uită-te la colierul din jurul gâtului ei. Biata copilă abia poate să-l ducă de greu ce e, îi spuse ea scuturându-şi capul. încă nu m-am putut obişnui cu ideea unei bogăţii atât de fabuloase. Asta e una din fiicele lui Sultan. Sultan e ministrul Apărării. Se spune că la ora asta e cel mai bogat membru al Familiei Regale. Bănuiesc că datorită comisioanelor pe care le încasează de pe urma contractelor de armament. Se mai spune că şi Fahd şi-a însuşit o mulţime de comisioane în numele fiului său favorit, micuţul Abdul Aziz. Cineva îmi spunea mai ieri că este cel mai bogat copil de pe faţa pământului. Bănuiesc că şi prinţul moştenitor Abdullah este destul de bogat, spuse ea ridicând din umeri. Dar ăsta e cel mai integru membru al familiei. Un veritabil beduin, cu rădăcini adânci în lumea arabă.
Ii făcu semn Elainei să se uite în direcţia unei tinere îmbrăcate în albastru şi împodobită din abundenţă de safire la gât şi pe braţ.
- Uită-te la inelarul ei.
Elaine examina cu atenţie inelul răsucit într-un mod ciudat pe degetul tinerei.

- E semn că mariajul s-a consumat, îi şopti nevasta ambasadorului. Toate căsătoriile sunt aranjate între familii. Unele sunt reuşite, altele nu. Familiile le pun la cale cu scopul de a-şi consolida averile, sau uneori pentru a întări nişte legături dintre diferite facţiuni ale Familiei Regale care riscă să devină rivale. Numai Dumnezeu ştie câte din aceste cupluri se destramă în zilele noastre.
Elaine scrută cu privirea imensul salon şi, spre surprinderea ei, dădu cu ochii de Naila, frumoasa fată din avion. Vru să zică ceva când, deodată, mulţimea făcu linişte şi se îndreptă cu faţa spre intrare. Porţile masive se dădură la o parte şi regele Fahd, urmat de prinţul moştenitor Abdullah şi de Sultan îşi făcură apariţia în foşnetul caftanelor. Mulţimea făcu o plecăciune. La timpul potrivit, de nu se ştie unde ţâşniră un şir de cântăreţe şi de dansatoare, îmbrăcate în sifon strălucitor şi viu colorat, executând la *tabla** vechi cântece arăbeşti.
Acestea dădură ocolul încăperii prin faţa meselor încărcate cu argintărie, vase de cristal, mâncăruri alese, sculpturi în gheaţă şi orhidee. Apoi, în mijlocul aplauzelor, intrară mirele şi mireasa, împodobiţi cu diamante şi perle ce străluceau pe veşmintele lor de tafta albă. ■
Elaine o zări din nou pe tânăra din avion. Aceasta părea a sta absolut nemişcată, urmărind cu privirea mireasa care păşea în mijlocul mulţimii. Apoi, se întoarse cu spatele şi părăsi în linişte salonul. Când soţia ambasadorului se întoarse la ea cu două pahare în mână, Elaine n-o mai zări.
*** * ***
La ora două noaptea şoferul o lăsă pe Elaine în faţa locuinţei sale din complexul ambasadei. Elaine îi mulţumi soţiei ambasadorului, apoi deschise uşa locuinţei sale. Intră şi rămase o clipă tăcută.
îşi prinse capul în mâini. Ray îi observase reacţia la auzul numelui lui Antar. Privi în gol spre perete. Acum va trebui să-i spună adevărul. Va trebui să-i spună că nu poate îndeplini această misiune. Va trebui să-i spună şi de ce. Va trebui să plece de aici. Nu-şi va
* *Tabla* -instrument de percuţie asemănător tamburinei. (n.trad.)

mai amâna plecarea nici o zi. Imaginile începură să o obsedeze din nou, ciocnindu-se violent. Luă receptorul, dar îl puse imediat la loe. „O, Doamne, şopti ca pentru sine, cum de mi-au cerut tocmai mie să vin aici? Cum s-a întâmplat ca dintre toţi specialiştii să mă aleagă tocmai pe mine pentru această misiune?"
La sfârşitul zilei îi va spune. Va termina studiul pe care îl începuse pentru a-i da o mână de ajutor, apoi, la sfârşitul zilei, îi va mărturisi totul. După aceea, se va sui în primul avion şi va pleca cât mai departe de acest loc.

CAPITOLUL 7

Tarek şedea în biroul întunecat. Holurile erau goale şi ceasul bătu ora trei din noapte. Tarek dădu drumul la banda audio şi ascultă vocile membrilor celulei, care se rugau şi cântau. Opri banda şi luă teancul de rapoarte pe care Badr le lăsase pentru el. Primul era de la omul său de legătură de la Tunis, însărcinat cu urmărirea lui Arafat, în care erau descrise în detaliu obişnuitele peripluri teatrale ale liderului OEP. Cairo raporta despre înregistrările făcute preşedintelui Mubarak, alături cu raportul agentului lui Tarek infiltrat în interiorul operaţiunilor Fraţilor Musulmani de la Cairo şi Alexandria. Tarek se gândi o clipă la lumea plină de minciuni în care trăia. Minciuni, umbre, adevăruri spuse doar pe jumătate... Trecând de la una la alta, Tarek nu mai lua nimic drept adevărat la prima vedere. Luă al doilea dosar şi trecu repede cu degetul arătător peste rapoartele agenţilor săi de la Bonn, Roma şi Centrul Islamic din Maroc. Semnă nota lui Badr referitoare la contrafacerea unor documente pentru câţiva noi agenţi care urmau să plece în Yemen, un „portar" care urma să fie plasat la locuinţa ministrului de externe, un „şofer" pentru amanta ministrului apărării. Mai privi o dată la fotografiile luate din satelit, la convoaiele de trupe irakiene şi garniturile tancurilor care se mişcau spre sud de Bagdad, la Basra, şi de acolo spre locul de adunare.
?

în cele din urmă, luă caseta video pe care i-o predase cu o zi înainte unul din curierii lui Hamid. Tarek o privi, gândindu-se la Hamid şi, în cele din urmă, la Khalid, agentul său din Irak care-1 precedase pe Hamid. Se întrebă cu tristeţe cum de-i venise în cele din urmă sfârşitul lui Khalid. Tarek îşi lăsă capul pe speteaza scaunului, în timp ce în faţa ochilor îi răsări chipul lui Khalid. Khalid fusese strălucitor, talentat, agil. Agentul perfect. Când Tarek îi spusese cu ani în urmă că misiunea lui era de a se infiltra în anturajul

apropiat al lui Saddam, reuşise extraordinar de bine. Ajunsese unul dintre puţinii militari în care Saddam avea încredere. Asta până în ziua în care Saddam şi Antar au hotărât în mod subit că nu mai aveau încredere în el şi au dat ordin să fie lichidat.
în timp ce puse caseta video în aparat, Tarek simţi fără să vrea un fior de teamă pentru Hamid. Imaginile unui eşafod enorm, deasupra căruia atârnau laţurile goale, apărură pe ecran. De partea cealaltă a soldaţilor tineri înarmaţi se afla un grup de vreo douăzeci de dizidenţi îngroziţi care se înghesuiau unii într-alţii. Femei kurde, câţiva copii, bărbaţi de vârstă mijlocie şi adolescenţi.
Tarek îl privi pe Saddam intrând în scenă şi ridicându-şi braţul, făcând semn spre camerele de luat vederi că pot începe filmarea. Saddam începu să citească un document: „Pentru crimele săvârşite împotriva Irakului...". Camera se mută pe soldaţii înarmaţi care începură să împingă grupul de oameni spre eşafod. O femeie ţipă şi se prinse de tânărul soldat, dar acesta o împinse şi, ridicând patul pustii, o lovi cu el în piept. Apoi, o împinse spre treptele eşafodului.'
Vocea continua: „Pentru crimele săvârşite împotriva Irakului...". Antar stătea în spatele lui, în umbră. Soldaţii începură să pună laţurile în jurul gâturilor condamnaţilor şi-şi dădură seama că laţul nu ajungea la gâtul copilului. Fuse adusă o ladă goală. Copilul, confuz, se urcă pe ea, scâncind. Soldatul, absent, îl bătu uşor pe creştet si-i puse latul în jurul gâtului.
Saddam termină cu cititul proclamaţiei şi le spuse celor responsabili cu filmările să facă ultimele ajustări.
Dintr-o dată, eşafodul şubred gemu şi apoi se prăbuşi sub greutatea oamenilor, o parte din el prăbuşindu-se la pământ. Unii dintre condamnaţi muriră pe loc; alţii se bălăngăneau doar pe jumătate morţi, copilul zbiera, atârnând încă viu în laţ, dar cu gâtul rupt. Saddam, furios, le făcu semn soldaţilor să pună capăt zbieretelor şi haosului de suspine. Soldaţii deschiseră focul şi zbieretele încetară.
Tarek opri caseta şi o puse pe stop de imagine. Se aplecă mai aproape de monitor. La distanţă, în spatele soldaţilor, în spatele lui Saddam, se afla un tânăr. Pus la punct, cu părul negru, cu ochi inteligenţi, el stătea nemişcat, urmărind pur şi simplu evenimentele. Tarek cercetă chipul lui Antar, în căutarea vreunei reacţii, apoi scoase caseta.

Dincolo de veşnica luptă pentru putere din Irak, Antar nu numai că a supravieţuit, dar a rămas în spatele lui Saddam - odinioară prieten, acum ca o umbră şi o minte deosebit de ageră. Şi acum, gândi Tarek, ne vânăm unul pe altul. Ne vânăm unul pe altul prin oraşe şi deserturi, cu arme, sateliţi şi computere. Antar fusese mai sclipitor, în cele din urmă, aflase cine-1 trimisese pe Khalid şi acum Khalid era mort.

Tarek scrise un comunicat pentru Hamid, traversă culoarul şi-1 dădu transmisionistului care era de serviciu în acea noapte.

Bărbatul transmise comunicatul imediat. Recunoscând persoana căreia îi era adresat, se gândi cât timp trecuse de când nu-1 mai văzuse pe Hamid. Câţi ani se scurseseră de când era infiltrat. Şi cât de puţini supravieţuiseră atâta timp...

Tarek reveni în birou şi aşteptă. Ştia, ca şi cum ar fi fost acolo, ce urma să facă Hamid o dată cu ivirea zorilor.

*** * ***

Hamid privi cum spatele lui Antar dispare în josul coridorului lung ce ducea la Cabinetul de Consiliu irakian. Aşteptă până când Antar intră în cabinet şi aşa se închise în urma lui. Hamid luă repede foile de pe birou şi le copie la maşina de copiat. Puse copiile sub :ămaşă şi originalele le aranja la loc pe birou, exact în poziţia în care 5e aflaseră. Apoi ieşi din birou, salută garda de la intrare şi ieşi în lumina puternică a dimineţii de la Bagdad.

Trecu în pas grăbit prin faţa patronilor de magazine care şedeau plictisiţi în faţa storurilor trase. Ajunse la intrarea clădirii în care se ifla apartamentul său, salută proprietăreasa, urcă în camera lui şi nchise uşa. Dădu drumul la televizor să vadă ştirile Bagdadului de a ora opt. Pe ecran îşi făcu apariţia o tânără femeie, aşezată la birou. ,In numele lui Allah, Milostivul şi Puternicul...", vocea ei începea ntroducerea obişnuită înainte de a fi proiectată lungimea convoiu-ui de automobile a lui Saddam Hussein. „Astăzi, preşedintele Sad-lam Hussein...".

Hamid ascultă zăngăni tul oalelor şi cratiţelor proprie tăresei. Dădu mai tare sonorul televizorului, apoi făcu câţiva paşi până la narginea preşului ros. Fără nici un zgomot, dădu preşul la o parte, ipoi scoase mica bucată de parchet de sub el. Din ascunzătoarea de ledesubt luă un minuscul aparat de fotografiat. Din sânul cămăşii coase după aceea foile de hârtie umezite de transpiraţia propriului

corp şi le întinse pe podea. Ascultă din nou la zgomotele care se auzeau din bucătăria de jos, apoi începu să declanşeze, cadru cu cadru, mişcându-se cu precizie deasupra documentelor care prezentau aranjamente de trupe şi tabere de pregătire militară.
Merse apoi la baie, aprinse un chibrit şi urmări hârtiile cum ard. împrăştie cenuşa în W.C., după care se întoarse să asculte buletinul de ştiri. Scoase filmul şi puse aparatul de fotografiat la locul lui, în micuţa ascunzătoare pe care o făcuse singur sub podea. Acoperi totul cu bucata de placaj, apoi trase preşul la loc.
Se uită la ceas, se duse la masa de lucru şi, potrivind radioul la minimum de volum, găsi frecvenţa de emisie a postului naţional din Riad. Deschise compartimentul de sub butonul sertarului din dreapta, scoase de acolo cartela de decodificare şi începu să aştepte cu creionul pregătit. La 8:04 prezentatorul începu să relateze despre sosirea unor oficialităţi irakiene la Mecca, cu prilejul pelerinajului anual. Hamid începu să ia notiţe, în timp ce crainicul descria sosirea pe aeroport a delegaţiei şi serviciile medicale care erau puse la dispoziţia celor care veneau să îndeplinească sfânta obligaţie a pelerinajului. Când ştirea luă sfârşit, Hamid se opri din scris, suprapuse cartela de decodificare peste prima coală şi, cu multă grijă, citi mesajul ce îi era adresat. Merse din nou în baie, unde arse şi această hârtie, având grijă ca cenuşa să cadă în W.C. Se întoarse şi puse cartela de decodificare înapoi în ascunzătoarea ei din sertar. Stinse radioul, apoi ascunse filmul în deschizătura pe care o confecţionase singur în piciorul lămpii de birou.
Acum asculta paşii agitaţi ai femeii din bucătăria de jos şi se gândea la confirmarea pe care Tarek i-o dăduse în legătură cu ascunzătoarea propusă de el. Soarele strălucea deja cu putere deasupra Tigrului, iar gazele de eşapament şi claxoanele stridente se ridicau spre cer într-un vacarm de nedescris. Se întinse în pat exact în clipa în care vocea muezinului începu să-i cheme pe credincioşi la rugăciune. Camera se umplu de cunoscuta dar trista tânguire.
*** * ***
La puţină vreme după ora 9:00, Badr dădu buzna în biroul lui Tarek.
- Avem un mesaj de la Hamid.
Badr se aplecă deasupra datelor comunicate de Hamid de la Bagdad şi care indicau capacităţile de producţie ale uzinelor chimice

irakiene, locurile în care se produceau rachete Scud, elemente nucleare şi posibilităţile de asamblare ale acestora, fabricile în care se produceau armele biologice, tancurile şi antrenamentele intensive pe care le efectua aviaţia militară. Se făcea referire şi la o reţea informativă, cu celule în Arabia Saudită, dar fără să fie numiţi rezidenţii acesteia. Raportul mai conţinea date despre tabere de pregătire a teroriştilor, localizate în toată zona Golfului şi în Africa de Nord.
- Ya Allah, murmură Badr în timp ce se uita în grabă peste hârtii, cum naiba a obţinut toate aceste date? Nici nu vreau să mă gândesc la ce a făcut pentru a ajunge la astfel de informaţii.
Badr se ridică de la masă şi porni pe holul care ducea la computerul în care erau stocate datele despre disidenţii din Arabia Saudită.
Tarek îşi trase scaunul în spate şi privi la harta de pe perete. Ochii săi alunecau peste acele înfipte pe hartă, fiecare din acestea Bind, după părerea sa, un potenţial punct fierbinte, gata oricând să sxplodeze.' Cele roşii, de pe coasta de est, care înconjurau câmpurile petroliere de la Dhahran şi Dammam, acolo unde muncitori shiiţi isudau din greu pentru a pompa ţiţeiul pentru o majoritate saudită >unită şi pentru o familie regală sunită pe care o considerau eretică, "ele galbene, răspândite practic pe tot teritoriul ţării reprezentau nuncitorii străini. Această mare de străini inundase acum Riadul şi feddah, precum şi celelalte localităţi ale ţării. Cei cu studii administrau peste cincizeci la sută din sectoarele cheie ale economiei îaţionale - electricitatea, finanţele, comerţul, producţia industrială ;i construcţiile. Toate acestea pe mâinile unor oameni care nu depu-ieseră jurământul de credinţă.
Acele albastre, fixate solid în marile oraşe, marcau celulele Kilitice aflate în prezent sub strictă supraveghere: tinerii birocraţi audiţi, inginerii formaţi în Statele Unite şi Europa, cei care acum e raliaseră împotriva lui Fahd, imputându-i că se mişcă prea lent jentru a le permite şi lor accesul la structura de putere. Alţii îl acuzau tentru occidentalizarea ţării. Tinerele femei cu studii erau lemulţumite pentru că erau date afară din diferite slujbe, furioase »entru că erau mărginite, victime ale discriminării şi că nu li se ecunoşteau nişte drepturi de care beneficia automat şi cel mai umil audit de sex bărbătesc.
Privirea lui Tarek se opri în cele din urmă asupra acelor albe, ăspândite pe toată suprafaţa deşertului Rub al Khali din sud-vest şi

Nafud din nord. Şirul nesfârşit marca întocmai unui fir alb triburile de beduini care încă mai cutreierau deşertul. Tarek privi şi steguleţele roşii înfipte din loc în loc în această zonă. Ţara părea acum străină acestor oameni, judecând după conservatorismul lor de neclintit. Fundamentaliştii începuseră să dea sistematic târcoale acestor triburi, încercând să le insufle ideea că ţara şi-a pierdut calea cea dreaptă şi că venise timpul să se ridice la luptă.
Ace şi steguleţe ce desenau pe hartă forme asemănătoare fisurilor de scoarţă provocate de un cutremur. Liberali, conservatori, femei emancipate, fundamentalişti, cu toţii căutând un răspuns. Fiecare ascultând ceea ce el sau ea doreau să asculte. Oameni care căutau o stea în lumea arabă - ruşinaţi de incapacitatea lumii arabe. Cu toţii ascultau ceea ce doreau ei să asculte.
Tarek ridică receptorul şi-l chemă pe Badr:
- Badr, trimite ultimul raport KH-11 despre mişcările trupelor lui Saddam şedinţei de consiliu pe care Fahd o va ţine astăzi.
Badr se foi agitat, ştiind dinainte reacţia la apariţia sa în mijlocul şedinţei de consiliu.

CAPITOLUL 6

In momentul în care tocmai îşi termina cafeaua de dimineaţă, Ray o zări pe Elaine intrând în birou. Observă imediat expre-ia de pe chipul ei, distanţa, ochii care îl evitau.

- Ray, spuse Elaine, trebuie să stau de vorbă cu tine. Ray lăsă ceaşca de cafea pe masă.

- Ray, nu cred că am să mai...

Deodată, sirena de control începu să urle, acoperind glasul îlainei. Ray se uită cuprins de panică la panoul de control principi care monitoriza câmpurile petrolifere. Luminiţele se stinseseră, "ehnicianul dădu buzna pe uşă, iar Elaine începu şă se agite prin ncăpere. Noul venit îi înmâna registrul de activitate a computeru-ni.

- E o alarmă fulger care semnalizează o neaşteptată întrerupere activităţii terminalului de petrol.

Ray şi Elaine priviră cu atenţie monitorul. Apoi, brusc şi la fel le imprevizibil, terminalul îşi reluă activitatea, iar ecranul reveni la Lormal şi luminiţele începură să clipească din nou.

Pierzându-şi calmul, Ray o apucă imediat pe Elaine de braţ.

- Eşti aşteptată în sala în care am instalat echipamentul special entru rezolvarea acestei probleme. îmi place la nebunie cuvântul sta - „problemă", continuă el fără să zâmbească.

Elaine avu un moment de ezitare, apoi o luă în grabă spre uni-itea de interceptare a semnalelor. La intrarea în camera boltită şi lină de cabluri, tuburi de protecţie şi conectori izolaţi, stătea de ardă un militar. Elaine îi făcu semn să-i deschidă, apoi intră.

Când cei trei bărbaţi aplecaţi deasupra consolei computerului B ridicară în picioare, Elaine constată că în cameră domnea deja o tmosferă foarte încărcată. înainta şi întinse mâna celui mai în vârstă intre ei, un bărbat cu chelie.

- Sunt Elaine Landon de la Washington.

Bărbatul îi strânse agitat mâna şi se prezentă: căpitan Jefferson. Elaine facu cunoştinţă şi cu ceilalţi doi, apoi continuă:
- Vreţi să începeţi prin a-mi prezenta situaţia?
Căpitanul Jefferson făcu semn că este de acord, şocat de faptul că femeia părea foarte bine pregătită şi pusă pe treabă, dar şi total inabordabilă pe un ton amical. Aşa că îi înmâna o listă a echipamentului din dotare.
- Guvernul a cheltuit o avere să instaleze acele teleimprimatoare Tempest moderne şi imprimantele care au rolul de a verifica orice scurgere electronică. Cu toate acestea, se pare că datele ajung şi pe biroul celor de la Bagdad. Să fiu al naibii dacă îmi dau seama cum reuşesc s-o facă!
Căpitanul tăcu, vădit jenat.
- M-a luat gura pe dinainte. Scuzaţi-mă pentru ce am spus despre Bagdad. Politica este că nu avem nici o problemă cu Irakul, ştiu asta. Casa Albă este de părere că trupele acestuia, adunate în jurul graniţei kuweitiene, nu înseamnă nimic. Dar ieri noapte, Ray Holt a venit aici cu un tip de la Serviciul de Informaţii al Infanteriei marine, care, ca şi el, este îngrijorat de evoluţia situaţiei, dar se teme să raporteze mai sus. Birocraţia, frica de a nu păşi pe alături, chestii de genul ăsta. Ray spune să orientăm interceptarea comunicaţiilor spre Bagdad şi, dacă vom fi întrebaţi de ce o facem, o să explice că e vorba de o manevră de rutină. Mai zicea, că dacă pică vreun şef, putem să dăm toată vina pe el, pentru că e prea vechi în muncă şi nu-i mai pasă dacă-1 dau afară.
Căpitanul chicoti zgomotos:
- îmi place de tipul ăsta. Auzi, domnule, „manevre de rutină!" Apoi, brusc, deveni serios:
- Scurgerile astea de informaţii mă îngrozesc. Dacă o să ajungem să aducem trupe aici, scurgerile astea vor însemna moartea tuturor militarilor noştri.
Jefferson îi înmâna apoi Elainei raportul pe care i-1 pregătise. După un moment de tăcere, continuă pe un ton mai ezitant:
- înţeleg că aţi participat la operaţiunile Tempest ale NSA în Beirut.
Elaine confirmă printr-o mişcare a capului.
- Poate că veţi reuşi să daţi peste ceva care nouă ne scapă. Cât despre datele obţinute de la ei... nenorocitul din camera de alături va fi în curând victima unei avalanşe de date neprelucrate. Ştiţi, con-

tinuă el, aşezându-se pe scaun şi sorbind din cafeaua rece, decriptarea a devenit în zilele noastre un adevărat coşmar. Vreau să spun că microprocesoarele le-au oferit tuturor, chiar şi rahaţilor ăstora din Lumea a treia, posibilitatea de a-şi crea un sistem bun de codificare. Cei de la Bagdad nu sunt chiar atât de isteţi ca ruşii la capitolul cifrări. Doamne, sovieticii au devenit practic imposibil de decriptat! Dar să ştiţi că nu mai e floare la ureche să ai de-a face nici cu gunoaiele astea din aşa-zisa Republică Irak.

Jefferson se întoarse spre un bărbat care tocmai intrase în încăpere.

- Jack, ţi-o prezint pe Elaine. Elaine, el este căpitanul John Roberts de la Serviciul de Informaţii al Infanteriei marine. L-a ajutat pe Ray să instaleze nişte echipamente de monitorizare sonoră pe care să le trimită cât mai aproape de coasta irakiană. O operaţiune secretă în care a folosit nişte ambarcaţiuni pescăreşti. N-a ieşit prea bine. Irakienii le-au terminat înainte de a se pune în mişcare, minân-du-le pe sub apă în timpul nopţii. Am să-ţi dau detalii mai târziu.

- Consideraţi că este timpul potrivit să facem o revizie? întrebă Jack.

Elaine încuviinţă din cap şi îl urmă în încăperea alăturată.

- Aici sunt prelucrate semnalele recepţionate. Avem o echipă care supraveghează telefoanele interceptate şi tehnica fixă. Unele din datele obţinute sunt utile; restul - spuse el ridicând din umeri - e obişnuita dezinformare pe care ne-o bagă pe gât în momentul în care simt că sunt interceptaţi.

- Şi telecomunicaţiile prin satelit? întrebă Elaine.

- Cum majoritatea ţărilor din Golf şi-au achiziţionat cele mai moderne sisteme de staţii prin relee cu.microunde pentru telefonie şi telex în ultimii câţiva ani, e de la sine înţeles că interceptarea acestui gen de comunicaţii este mult mai uşor de făcut. După cum cunoaşteţi, comunicaţiile diplomatice, comerciale, radio-telefon şi radio-satelit pot fi interceptate de la antena sau de la staţia de pe sol care emite semnalul spre satelit. Deci, în domeniul acesta putem să intrăm în orice, continuă el, apoi făcu o grimasă. Şi totuşi, nu am ajuns decât la suprafaţa datelor de care avem nevoie. Nu ştim încă ce se întâmplă acolo şi care sunt adevăratele directive emise de la Bagdad. Nu cunoaştem aproape nimic despre comunicaţiile lor cu celulele despre care ştim că sunt răspândite peste tot în Arabia Sau-dită.

- Se ştie că irakienii folosesc cabluri subterane din fibră optică ceea ce este aproape imposibil de interceptat, remarcă Elaine.
-Aşa este. Şi poate că efectuează comunicaţii pe linii terestre pe care noi nu le ştim sau prin cabluri submarine. Acestea ar fi o posibilitate, dar sunt imposibil de supravegheat. Dintre toate, liniile terestre sunt cele mai dificile. Pentru a intercepta acest gen de comunicaţii e nevoie de accesul fizic la cablul respectiv pentru a putea opera şi menţine funcţionarea echipamentului de supraveghere undeva chiar pe lungimea cablului. E limpede că saudiţii au o oarecare încredere în noi, dar e la fel de limpede că nu ne-au indicat toate cablurile terestre interne şi că acele cabluri au fost folosite pentru a purta comunicaţii strict secrete pe care nu au dorit să le vedem şi noi. E posibil ca cineva care cunoaşte foarte bine aceste linii terestre să le fi folosit pentru a transmite date secrete la Bagdad.
Jack îi întinse o fişă.
-Atâta vreme cât efectuăm operaţiuni COMINT, putem vedea tot ce se mişcă în zona Golfului, interceptând datele prin intermediul echipamentului SIGINT, satelitul Rhyoliţe.
Luă de pe masă o hârtie şi începu să râdă.
- Avem aici ultimul raport despre rata de schimb şi ultimul buletin meteo de la Bagdad, difuzate azi-dimineaţă. Valoarea acestor informaţii nu depăşeşte valoarea intrinsecă a hârtiei pe care sunt scrise.
- După părerea mea, interveni şi Elaine, este foarte posibil ca prin schimbul de informaţii pe care l-am făcut anterior cu ei, le-am expus mai mult decât ar fi trebuit din posibilităţile echipamentului SIGINT şi astfel au învăţat să-şi efectueze comunicaţiile secrete în aşa fel încât să evite interceptarea de către noi.
Jack făcu semn că este de aceeaşi părere. Intre timp intră şi Ray care îşi trase fără zgomot un scaun şi începu să-i asculte cu atenţie.
- Dumnezeule, din cauza noastră el nu mai are nici o bătaie de cap, murmură Ray.
- El? spuse Jack privindu-1 curios.
- Mă refer la Antar. Când s-a arătat la Washington în calitate de diplomat, l-am primit cu braţele deschise. Au urmat dineuri fastuoase cu secretarul de stat şi cu consilierul pentru securitate naţională. A fost cultivat de toţi bancherii americani, de oamenii de afaceri şi de membrii cabinetului. Administraţia SUA era disperată să găsească

o forţă care să contrabalanseze Iranul, oamenii de afaceri, iar oamenii de afaceri şi bancherii erau interesaţi să câştige un nou client. Mai întâi, au şters Irakul de pe lista ţărilor teroriste, apoi i-au acordat şi credite substanţiale. Pe vremea când era doar vicepreşedinte, preşedintele Statelor Unite suna insistent la Banca de Import-Export dând instrucţiuni să-1 finanţeze pe Antar, indiferent de sumele solicitate, apoi i-am vândut tehnologie, tot ce avea nevoie pentru consolidarea armatei lor. Şi în tot acest timp, Antar râdea pe bună dreptate de prostia americanilor. Până într-o bună zi când a dispărut fără urmă.
Ray tăcu, apoi privi spre Elaine şi, împingându-şi scaunul în spate, continuă:
- Te rog să mă ierţi, dar câteodată mă simt atât de neputincios. Continuă-ţi investigaţiile. Am vrut doar să văd dacă te înţelegi cu băieţii.
Apoi, ieşi din încăpere sub privirile celorlalţi. Elaine reveni la Jack.
- Ce puteţi să-mi spuneţi despre aria pe care echipamentul de supraveghere o poate acoperi?
Jack ridică din umeri:
- Washingtonul intenţionează să modifice câteva orbite pentru a mări suprafaţa acoperită.
- Poate că o soluţie ar fi chiar lansarea unei noi „păsări". De ce nu? fu de părere Elaine.
Jack scutură din cap.
- Există o mulţime de sisteme de sateliţi aflate „în păstrare la rece" după dezastrul navetei Challenger şi rachetei Atlas, dar nici o şansă ca acestea să fie lansate. Poate doar dacă împrumutăm vreo rachetă sovietică, râse el încercând să facă o glumă.
Râsul i se stinse însă foarte repede.
- Punctul cel mai critic este că suntem interceptaţi de Bagdad. Elaine luă un creion de pe masă..
-Am să schiţez un nou plan detaliat şi am să subliniez celor de acasă necesitatea trimiterii de urgenţă a unei noi echipe tehnice de care aveţi nevoie aici, îi explică ea.
Jack fii impresionat de rapiditatea cu care femeia din faţa lui schiţa diagrama pe hârtia pe care o luase de pe biroul lui. La un moment dat, Elaine îşi ridică privirea spre el.

- Las pe seama lui Ray modul în care îi va convinge să trimită această echipă, dat fiind faptul că acasă se consideră că „nu avem nici o problemă". Sunt sigură că se va descurca.
Jack zâmbi, fără să-şi dea seama dacă femeia vorbise serios sau nu. Apoi, luă hârtiile pe care Elaine i le întinse.
- Vom avea nevoie de trei unităţi, să le zicem unităţile A, B şi C care să se ocupe de spionaj electronic, informaţii radar şi localizări, spuse Elaine. Camerele D, E, F şi G vor găzdui supravegherea comunicaţiilor, interceptarea comunicaţiilor om-la-om, analiza traficului comunicaţiilor şi decriptarea mesajelor. Camera H va fi rezervată operaţiei Tempest a NSA.
Jack îi făcu loc Elainei să treacă spre panoul de control.
- între timp, continuă ea arătând spre consolă, am putea să le mai zădărnicim din eforturile de a ne intercepta.
Căpitanul Jefferson şi cei doi colegi ai săi se apropiară şi ei şi o urmăreau manevrând frecvenţele de pe panoul de comandă. Elaine îşi întoarse brusc capul, surprinzându-i cum se holbează.
- Vom pune la punct un sistem de falsă emisie. Un sistem care va genera frecvenţe aleatorii care vor mări spectrul de semnale. Acest lucru îi va face pe criptografii irakieni să depună nişte eforturi uriaşe pentru a încerca să spargă codurile noastre. Vom emite nişte semnale de momire a irakienilor şi aceasta va deveni sarcina permanentă a unuia din membrii echipei, aceea de a-i aduce în pragul disperării pe cei care recepţionează aceste semnale. .
Căpitanul Jefferson se aşeză imediat la consolă şi începu să-i urmeze instrucţiunile. După câteva minute, îşi ridică privirea spre ea, satisfăcut.
'- Aşa. Ticălosul care ne urmăreşte transmiterea de semnale cred că a transpirat deja, încercând să-şi dea seama despre ce e vorba.
Elaine încuviinţă, apoi făcu o verificare a sistemului, analizând cu atenţie fiecare punct vulnerabil.
- Sunteţi gata?
Elaine şi echipa alcătuită din cei trei bărbaţi trecură repede prin verificările iniţiale ale siguranţei sistemului de computer. Făcură testarea frecvenţelor sunetelor emise de imprimante. Verificară, de asemenea, siguranţa pe care o oferea încăperea boltită în care se afla computerul. Făcură o investigare a tuturor automobilelor şi dubelor observate de obicei în exteriorul clădirii şi care ar fi putut monitoriza sunetul. Elaine analiză chiar câteva specimene de material

folosit de către constructori în pereţii ambasadei. Demontă cu mâna ei computerele pentru a depista eventuale dispozitive de ascultare. Căută microfoane în toate cavităţile echipamentului, în cele mai mici crăpături de zid, în filamente şi cabluri. Când, la sfârşitul zilei, Elaine îşi ridică, în fine, ochii către ceasul de pe perete, tânărul locotenent dădu din cap în semn de admiraţie pentru profesionalismul ei. Dar nu descoperiseră nimic.

Privindu-i cum părăsesc încăperea, Elâine îşi aminti de vorbele pe care i le spusese odată instructorul ei de la Langley: „Descoperirea unei scurgeri de informaţii este ca aceea a unui scurtcircuit electric. Trebuie să faci măsurători, centimetru cu centimetru. E ca şi cum ai descoperi un fir dezlipit într-un oraş de mărimea Min-neapolisului".

Elaine se întoarse în biroul lui Ray, dar rămase nemişcată văzând expresia de furie de pe chipul acestuia. Cu receptorul la ureche, Ray asculta glasul monoton al lui Turley, aflat în sediul central de lângă Washington.

- Ray, bătrâne, toată lumea crede că ai înnebunit, răsună vocea lui Turley pe un ton sarcastic. Bineînţeles că s-au primit informaţiile trimise de tine despre trupele lui Saddam, dar aici se consideră că nu e nimic serios.

Ray trânti telefonul în furcă. Rămase cu ochii pe perete, apoi ridică brusc receptorul.

- Să vă ia dracu' pe toţi!

- Ce ai de gând să faci acum? îl întrebă Elaine.

- Poate că o să-mi dau demisia. Ray formă un număr de telefon.

- Alo, centrala? Vreau două legături telefonice: una la secretarul pentru Apărare, Richard Cheney şi cealaltă la şeful Statului Major, Colin Powell.

CAPITOLUL 9

Aflat în biroul său din oraş, Tarek urmărea cu privirea monitoarele instalaţiilor de petrol şi asculta raportul lui Ray în legătură cu descoperirile neconcludente făcute de Elaine în cursul zilei. Lângă el stătea, agitat, Badr. Tarek formă numărul de telefon al lui Naif, corpolentul ministru de interne.

Pe fundalul vocii lui Naif de pe telefonul mobil din maşină, se auzi zgomotul instalaţiilor petroliere din Dhahran. Din înaltele turle ale sondelor răspândite pe vasta întindere a deşertului, se ridicau sub soarele torid, flăcările gazelor arse, iar pe deasupra sondelor era întinsă o imensă reţea de cabluri de comunicaţii. Conductele întinse pe sol - cilindrii groşi de metal plini cu ţiţei - şerpuiau spre terminalul din apă în care tancurile cenuşii din metal pluteau ca nişte balene leneşe, sorbind cu nesaţ din tuburile uriaşe care le alimentau cu petrol.

Tarek auzea în receptor zgomotul avionului AWACS care decola de pe aerodromul din Dhahran pentru a-şi începe patrularea deasupra enormei cupole de ţiţei.

~ Am primit telefonul tău, spuse Naif, dar nu am nimic nou pentru tine. Numai date de rutină. Aceleaşi celule pe urma cărora suntem de atâta vreme, shiiţi nemulţumiţi care lucrează la instalaţiile de petrol, muncitori străini, aspecte obişnuite. Monarhie coruptă, revoltă, să scăpăm de ticăloşi, a sosit vremea unei noi lumi, Allah.

Glasul lui Naif era un exemplu de frustrare. Am instituit patrule la sol, pirotehnişti pentru deminarea apelor şi aşteptăm ca un nebun să încerce să arunce în aer câmpul petrolifer. Din punct de vedere oficial, nu ne confruntăm cu nici o problemă. Ascultă, Tarek. Oi fi eu ministru de interne, dar primesc şi eu ordine de la alţii. Iar ordinele acestea spun că nu avem nici o problemă. Aşa că nu am nimic de raportat.

Tarek închise telefonul şi rămase cu privirea aţintită pe perete.

- L-ai sunat pe Musaid să-i spui să ne prezinte un raport despre stopul tehnologic?
Badr dădu din cap afirmativ şi-i înmâna ultimele rapoarte de supraveghere.
- Musaid mi-a spus că se apucă imediat de el. Mi-a mai transmis că n-ar fi rău să stăm cu ochii pe Abed bin Osman. Zicea că Abed e inspector acolo, la Jubail şi că ridică unele suspiciuni: părăseşte lucrul la ore ciudate şi face unele deplasări şi mai ciudate.
- Ce ştii despre Abed, ce informaţii deţii despre el?
- Lucrurile se cam leagă, răspunse Badr. Şcoala din Statele Unite, vacanţele petrecute la Cannes, vizitează prieteni în tot Orientul Mijlociu, are prietene în California, Berlin, Beirut Pare a fi un tipic *playboy* arab. Excepţie fac orele pe care le petrece la întâlnirile de celulă. L-am pus sub urmărire, i-am înregistrat convorbirile telefonice şi acum îl ţinem sub observaţie douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. In curând, urmează să aflăm mai multe. Vrei să-1 aduc?
- Nu, îl lăsăm la locul lui. Ne folosim de el, îl urmărim în continuare. Vizitele sale la Osman fac din el un obiectiv foarte uşor de filat. Spune-mi, aţi instalat tehnica de ascultare la Familie?
- Sunt pe cale s-o fac.
Badr trecea degajat prin birourile Ministerului Informaţiilor, dând impresia unui funcţionar obişnuit aflat în pauza de masă. Urcă la etajul III şi aici, printr-o uşă deschisă pe latura dreaptă a culoarului, văzu un tânăr a cărui ocupaţie era să marcheze x-uri pe paginile unei reviste deschise în faţa sa. Badr plescăi dezaprobator chiar în clipa în care cel din faţa lui punea un nou „x" deasupra unei pagini.
- Hai Rashid, pe asta las-o. E atât de frumoasă.
Rashid se lăsă un pic pe spate. Ambii bărbaţi priveau acum plini de încântare la actriţa franceză blondă, în bikini, care le zâmbea din ultimul număr al revistei *Time.*
Rashid scoase un oftat.
- Numai franţuzoaicele au un trup aşa de frumos... ca un *foie gras* de calitate, ca un vin auriu de Montrachet.
Rashid luă din nou markerul negru şi termină de desenat „x"-ul pe toată fotografia femeii.
- Dacă o las necenzurată, vai de fundul meu.
Apoi dădu pagina şi mai trase un „x" peste reclama la whisky Black Labei.

Badr se aşează pe un scaun şi-şi întinse picioarele pe masă.
- Nu ţi s-a-ntâmplat ca munca asta să te deprime?
Rashid izbucni în râs de după grămada de reviste din faţa sa.
- încearcă să o iei şi altfel, Badr. Aş fi putut fi în locul nenorociţilor ălora de jos a căror sarcină este de a elimina propriu-zis paginile astea. La asta nu te-ai gândit? La parter sunt mai multe încăperi pline de egipteni, pakistanezi şi iordanieni fără nici un rost pe lume care, cu foarfecele în mână, taie toate pozele, reclamele şi articolele cenzurate din *Time, Newsweek, Life, Economist,* practic din toate tipăriturile care ajung pe standurile din oraş. Asta da deprimare. Să vezi zi de zi numai femei splendide, sticle de whisky, apoi să arunci fotografiile pe care le mătură la coşul de gunoi nişte yemeniţi şi mai deprimaţi.
- Ce s-a-ntâmplat cu coreenii ăia?
- I-au dat afară după ce au descoperit că tipii cu ochi oblici duceau decupajele acasă şi le atârnau deasupra hamacelor.
Rashid mai privi o dată femeia din fotografie.
- Priveşte-o şi tu, Badr. Zici că se uită drept în ochii mei. Crezi că dacă s-ar întâmpla să mă cunoască cu adevărat, m-ar considera un tip nemaipomenit, un tip exotic? Un amant arab, un bărbat plin de mister de genul lui Valentino, capabil să-i aducă în pat plăcerile Orientului? Aş putea deveni chiar senzaţia cea brunetă a deşertului?
Badr râse. Rashid, în schimb, scoase un oftat.
- Spune-mi, Badr, îl mai ţii minte pe bătrânul indian care lucra aici? Odată mi-a spus că e convins că am făcut ceva foarte rău în viata de dinaintea ăsteia, de am fost condamnat la o existentă ca asta. Poate că în următoarea viaţă voi fi un om de ştiinţă. Dar pentru asta voi avea nevoie şi de ceva minte. Slavă Domnului, aici nu se cere aşa ceva!
Aruncă revista într-o cutie de sub masă, apoi îşi ridică privirea spre Badr.
- Şi totuşi, ai venit până aici numai să mă tachinezi, sau ai şi un alt scop?
Badr chicoti, apoi scoase din buzunarul jalabiei sale un teanc de riyali. [v]
- Nicidecum. Totdeauna îmi plătesc datoriile de la pariuri la timp. Cum dracu' se întâmplă că ieşi mereu învingător la cursele de cai? Alegi câte o gloabă pe jumătate moartă, un cal care pare incapabil să traverseze chiar şi Riadul şi al naibii câştigă.

- Teancul ăsta de bani are probabil microfoane sau altceva în el. Poate că mă şi urmăreşti să vezi dacă nu cumva am o viaţă de noapte depravată după coşmarul în care-mi petrec ziua.
Rashid îi aruncă lui Badr un număr din *Saudi Gazette* pe care tocmai i-1 adusese un băiat.
- Există un motiv pentru care ziarul ăsta e aşa de subţire, Badr. Şi nu e vorba de lipsa de fonduri. Te-ai gândit vreodată cât de grozav ar fi dacă, într-o bună zi, în locul stupizeniilor de prost gust ai găsi în gazeta asta adevărul adevărat? Ia gândeşte-te! Sub fotografia asta înfăţişându-i pe guvernanţii din Golf reuniţi la ultima şedinţă a Consiliului Corporaţiei Golfului ai citi: „Şeicul Zayed, emirul Abu Dhabi-ului, în marginea din dreapta, alături de şeful Dubai-ului împreună cu care guvernează Emiratele Arabe Unite, în ciuda faptului că se urăsc de moarte, a plantat de curând încă patru sute de curma-lieri pe terenul ocupat de cel de-al douăzeci şi treilea palat al său". Şi şeicul Zayed declară: „E încă o modalitate de a da un nou impuls industriei de construcţii".
Badr izbucni în râs.
- Badr, eşti lefter sau pui şi tu ceva pentru cursa de sâmbătă? Badr îi flutură pe sub nas zece riyali.
- Vineri te anunţ pe ce cal pariez, spuse el. Badr îi făcu semn lui Rashid să-1 urmeze pe hol.
- A sosit timpul să ne jucăm de-a telefoniştii.
- Mi-am închipuit eu, spuse Rashid. Când?
- Chiar acum.
- Cine e obiectivul?
- Sultan, Abdullah, Saud şi Naif.
- *Bismillah*,* rosti Rashid simţind că se sufocă de emoţie. Să mai aduc pe cineva? Cine mai ştie de treaba asta?
- Nimeni. Tu, eu şi Tarek. Ăsta-i tot cercul. Eşti gata? Rashid se întoarse în biroul său şi ridică receptorul.
- O să lipsesc toată ziua, îşi informă el superiorul, apoi ieşi după Badr din clădire şi intră în duba care-i aştepta.
*** * ***
Un servitor deschise uşa vilei lui Sultan şi-i lăsă să intre pe cei doi oameni de la telefoane.
* *Bismillah* - în numele lui Allah, în arabă, în original.(n.trad.)

S-a ivit o mică problemă la linii. O să facem o verificare a tuturor aparatelor şi plecăm imediat. Aveţi ceva împotrivă dacă urcăm şi la etaj?
Servitorul examina cu atenţie legitimaţiile celor doi, apoi le arătă drumul spre scara interioară.
- La dracu, Badr, de ce nu am şi-eu parte de o vilă ca asta? Vezi tabloul ăla? Aş putea trăi o viaţă cu banii luaţi pe el.
- Termină şi apucă-te de treabă!
Ajuns în camera de lucru, Rashid scoase capacul de jos de la receptorul telefonului. Luă apoi un microcircuit de mărimea unei unghii şi-l introduse acolo, după care înşuruba capacul la loc. Scoase din geantă un fir scurt şi foarte subţire pe care îl disimula cu grijă în tivul covorului din celălalt capăt al încăperii. Deplasă tabloul de pe perete şi-şi trecu mâna de-a lungul ramei aurite, apoi pe sub corpul de iluminat de deasupra.
- Cred că o să meargă.
Scoase o minicameră de filmat de mărimea unei lanterne-pix şi făcu un mic orificiu în peretele alăturat, având grijă să nu deranjeze firul subţire la care era conectată camera. La capătul acestui fir montă bateriile, apoi scoase banda adezivă de pe acestea şi o lipi în spatele ramei. Nu se mai vedea decât un segment minuscul de fir alb, pe care Rashid îl acoperi imediat cu ipsos cu sicativ şi vopsi totul la culoarea zugrăvelii. întreaga operaţiune nu durase mai mult de cinci minute.
- Coboară la dubă şi fă o probă.
Badr încuviinţă şi coborî pe scări. Ajuns în dubă, porni monitorul video. Imaginea lui Rashid apăru imediat. Stinse monitorul şi pomi receptoarele de sunet exact în clipa în care Rashid începuse să fredoneze un cântecel. Sunetul se auzea foarte clar. Badr coborî din dubă şi urcă din nou la etaj.
- E în regulă. Să trecem la dormitor şi pe urmă mergem la parter.
Rashid îşi continuă treaba, trecând dintr-o cameră în alta, neîncetând să-şi fredoneze cântecelul.

CAPITOLUL 10

Ray privi monitorul de la KH-11, apoi ridică receptorul. - Elaine, vreau să-mi acorzi o oră în dimineaţa aceasta ca să mergem împreună într-un loc.
Vocea lui Ray răsuna degajată, în timp ce Elaine încă nici nu se trezise de-a binelea.
- Sunt la tine într-o jumătate de oră.
în timp ce Elaine urca, telefonul din maşina lui Ray începu să sune.
- Domnule, Turley încearcă să vă prindă de la Washington, se auzi o voce.
- La ce oră revine?
- La zece.
- Bine. Să sperăm că linia de la birou este încă mai sigură decât telefonul ăsta nenorocit din maşină. Voi fi acolo.
Ray se strecură prin trafic în direcţia palatului lui Fahd, apoi parcă într-o curbă. Membrii din anturajul Familiei Regale trecură prin intersecţie şi-şi continuară drumul.
- Şi chiar aici, în faţa noastră, îi spuse cu sarcasm Ray Elainei care şedea lângă el, sunt candidaţii cheie ai Familiei Regale care se pregătesc să-1 vândă pe Fahd.
încet, limuzina regelui Fahd trecu pe lângă ei, iar ochii regelui, adânciţi în orbite, priviră confuzi pe geam. Ray dădu din cap.
- Trebuie să fie atent, murmură Ray atât pentru sine cât şi pentru Elaine, care privea fascinată convoiul.
-Are dreptate să se teamă de fundamentalişti - a devenit o ţintă uşoară. A pierdut contactul cu beduinii din toată ţara. Unii îi comentează viaţa personală - se vorbeşte despre femei, băutură, fiii lui şi afacerile lor, comisioane... Nu trebuie să-ţi mai ciuleşti urechile pentru a auzi toate acestea. Oamenii de peste tot arată cu dezgust spre locuri ca Geneva, Costa del Sol, Jeddah şi adevărata sfidare de

la Riad, special construită ca să pară o replică la Casa Albă. Dumnezeule, cum poate un tip care are deja o reputaţia proastă de a fi marioneta Occidentului, şi un musulman ipocrit, să facă greşeala să construiască duplicatul Casei Albe?
Elaine asculta. Ray făcu o pauză, apoi continuă:
- Ca să nu mai vorbim de iaht, de avionul cu dormitorul roz şi suita de femei occidentale. Ce-o fi în mintea tipului? Tarek 1-a avertizat asupra afacerilor şi contractelor de pe urma cărora el şi fiii lui trag foloasele. De pe urma aşa-ziselor comisioane, le revin miliarde.
Chipul lui Ray trăda acum dezgustul.
- Cineva spunea că dacă ai pune mâna pe unul din fiii lui Fahd în ziua de azi, ar fi ca şi cum ai achiziţiona o marfă care îţi aduce un mare profit. în tot acest timp, Fahd pare a nu-şi da seama de nemulţumirile din ce în ce mai mari din jurul său. Tinerii tehnocraţi îl iau în derâdere considerându-1 un potentat cu mână prea largă. Vechile triburi, cu care a întrerupt de mult orice contact, îl consideră o creatură care s-a vândut Occidentului. Iar Familia Regală? Dumnezeule, luptele verbale dintre el şi prinţul moştenitor Abdullah au devenit atât de încrâncenate, încât într-o zi am primit un telefon prin care eram anunţat că, într-un acces de furie, Fahd 1-a împuşcat pe Abdullah. In fine, Abdullah trăieşte în continuare, dar numai Dumnezeu ştie unde se va mai ajunge.
Elaine urmărea cu privirea trecerea convoiului regelui Fahd. Numeroasele limuzine păreau elefanţii unui circ. Şi Ray era cu ochii pe ele.
-Asta e Familia, spuse el meditativ, dar plin de dispreţ, o familie care guvernează o ţară cu suficiente rezerve de petrol şi finanţe pentru a zgudui nu numai o dată întreaga scenă internaţională. O familie constând din peste patru mii de prinţi, unii dintre ei fiind în mod vizibil mult mai egali decât ceilalţi, plus nenumărate prinţese pe care nu le bagă nimeni în seamă.
- Cum se face la ei succesiunea? întrebă Elaine.
- Au într-adevăr un sistem foarte curios. Primul născut este prinţul moştenitor. Asta numai dacă cumva nu este înzestrat cu talentul necesar, caz în care se trece la următorul în ordinea naşterii. O ierarhie bazată pe meritocratic O vreme a funcţionat bine. Au înlăturat diferenţele dintre ei şi astfel s-au menţinut pe linia de plutire. Dar acum?

Brusc, Ray părea că o ignoră pe Elaine, pierdut în gânduri. Avu un moment de tăcere. Toată noaptea, după plecarea Elainei, îi revenise în minte amintirea lui Kitty şi a zilelor de odinioară când veniseră amândoi în această ţară, tineri şi fascinaţi de ce vedeau în jur. Dumnezeule, ce viaţă! Văzuseră cu ochii lor derularea istoriei. Se întoarse din nou spre Elaine care îl privea perplexă, aşteptând continuarea.
- La moartea sa, regele Abdul Aziz a lăsat în urma sa patruzeci şi doi de fii, pregătiţi în vânătoarea cu şoimi, în tradiţia deşertului şi cu ceva cunoştinţe de Coran, iar pe primul născut, Saud, ca rege. A fost un adevărat dezastru, şi slavă Domnului, că acesta din urmă n-a dus-o prea mult. Ticălosul făcea naveta între hotelurile egiptene, vieneze şi greceşti, murind de obezitate şi de plictiseală fără să poată înţelege unde greşise. In schimb, Faysal, care a urmat după Saud a fost un tip strălucitor. A fost cu adevărat un om al timpurilor sale. El a văzut încotro se îndrepta omenirea şi ţara sa şi a acţionat cu multă competenţă. Şi-a dat seama de calităţile lui Tarek şi 1-a promovat de parcă ar fi fost propriul său fiu. Da - continuă Ray scu-turându-şi capul în semn de admiraţie - pe Tarek 1-a educat bine.
Apoi, făcând din nou semn spre coloana regală de maşini:
- Şi Fahd s-a descurcat bine la începutul perioadei sale de suc-cesorat, îndeplinindu-şi toate obligaţiile. S-a preocupat de propria sa educaţie şi a preluat atribuţiile prescrise de Familia Regală, îndeplinindu-le ireproşabil. Apoi a fost asasinat Faisal, iar Khalid, un tip simpatic, dar lipsit de talent, a devenit rege. Fahd a ajuns prinţ moştenitor şi s-a descurcat onorabil în această funcţie. Era drăguţ cu Khalid, nu-1 deranja cu nimic, ocupându-se mai mult cu treburile de culise. Şi astfel, în cele din urmă, Khalid a murit de bătrâneţe şi rege a devenit Fahd, ceea ce i-a plăcut foarte mult. Acum însă nu-i mai pasă de nimic. Situaţia a depăşit un pic limitele, dar el nu observă şi nu simte nimic.
în intersecţie pătrunse în viteză maşina prinţului moştenitor Abdullah. Acesta ridică mâna pentru a face semne mulţimii, zâm-bindu-le celor care aşteptau trecerea procesiunii. Unii îi răspunseră la salut.
- Ăsta, continuă Ray, e un tip care merită toată stima. Un om integru şi un beduin autentic. Abdullah pleacă în mod regulat în deşert, în vizită la diverse triburi şi se simte mai în largul lui acolo decât în palatul propriu din Riad. Cu siguranţă mai bine decât în

Occidentul care îi este atât de străin şi bizar. „La dracu'!" gândi în sinea sa Ray. „Poate că aşa şi este". Abdullah a făcut câteva vizite discrete acolo pentru a încerca să găsească un tratament al defectului său de dicţie. Tipul se bâlbâia, ceea ce în lumea arabă a liderilor şi oratorilor ar putea constitui un mare inconvenient.
Sultan, ministrul apărării, trecu pe lângă ei în mare viteză.
- Sultan n-ar suferi câtuşi de puţin de pe urma eşecului lui Abdullah. Sultan îi râvneşte rangul... n-ar fi decât o luptă mai puţin în Familie. Poate că va obţine ceea ce-şi doreşte. Şi atunci, restul de 3997 de prinţi mai mici se vor aşeza imediat la coadă. Asta dacă nu cumva întreaga ţară nu va sări în curând în aer.
Ray îşi dădu brusc seama câtă durere îi provoca în suflet acest gând. Dintr-o dată deveni tăcut. Aceast tărâm aspru şi pustiu devenise pentru el mult mai mult decât şi-ar fi putut închipui cu ani în urmă, când fusese trimis aici în calitate de tânăr ofiţer de informaţii pentru a supraveghea situaţia din noua ţară care promitea atât de mult. Nu era vorba de indivizi. Mulţi dintre aceştia îşi croiseră propriul destin. Nu, pentru Ray ţara în sine conta cel mai mult. Frumuseţea simplă a deşertului şi felul în care evoluase o cultură - dură şi brutală ca rocile, dar o cultură care îi ajutase pe oameni să supravieţuiască generaţie după generaţie în aceste locuri. Oamenii aceştia au dat dovadă de o capacitate de adaptare şi de o hotărâre demne de tot respectul.
Adevărul este, gândi în continuare Ray, că ţara asta ar trebui să însemne pentru mine mai mult decât pentru prinţişorii ăştia şterşi. Cu siguranţă că văzuse rhai multe locuri decât ei şi se contopise cu aceste tărâmuri într-o mai mare măsură decât ei.
Elaine îl urmărise tăcută în tot acest timp. în cele din urmă, Ray se întoarse spre ea şi-i spuse:
- Vreau să-ţi arăt ceva.
- Bine.
Maşina părăsi şoseaua şi pătrunse în deşertul ce se întindea la marginea Riadului. în faţa lor strălucea nisipul neted, într-o linişte aproape supranaturală. Ray admiră o vreme peisajul, apoi se întoarse spre Elaine. Ochii săi păreau a privi în altă direcţie.
- Când am venit aici eram încă un copil. A fost prima mea misiune în calitate de ofiţer de informaţii.
Pe chip îi apăru un zâmbet discret.

- Vârsta fragedă la care am fost trimis aici a fost un semn al lipsei de interes al guvernului pentru acest post, într-un moment în care •ăzboiul cuprinsese întreaga Europă şi Asie.
îi reveni în minte avionul din timpul celui de-al doilea război Tiondial, care îl paraşutase în noapte pe un drum prăfuit şi prima mpreşie pe care i-o făcuseră oamenii locului, tuciurii, îmbrăcaţi în zdrenţe, întinşi pe rogojini, pe pământ, prosternându-se în timpul •ugăciunilor, către Mecca.
- Am avut impresia că am coborât într-o altă lume, că istoria a >tat pe loc. Am fost preluat de Tom Barger de la *Oil Company.* „Să fi văzut ce era aici acum câţiva ani", mi-a spus el, dându-şi seama, :u siguranţă, de şocul pe care îl trăisem. „Erau cu toţii muritori de foame, nu aveau de nici unele. Când am început primele forări, am idus un nutritionist să se ocupe de dieta lor. Concluzia la care acesta a ajuns a fost aceea că ar fi trebuit să fie cu toţii morţi până acum".
Ray zâmbi văzând expresia de pe chipul Elainei.
- Eşti sigură că vrei să asculţi povestea asta?
- Da. Sunt sigură, îi răspunse Elaine, fascinată de bărbatul din faţa ei şi de viaţa lui.
Ray se lăsă pe spate, cu privirea pierdută în deşertul dinaintea sa şi începu să povestească.
Plecase cu Barger şi cu câţiva beduini pe post de călăuze să exploreze terenurile petrolifere din deşertul Rub al Khali. Străbătuseră pe cămile marea de nisip multicolor, văzuseră mirajele optice provocate de unduirea aerului, înfruntaseră vânturi violente şi furtuni de nisip, zile arzătoare şi nopţi reci. Fusese uimit de sălbăticia peisajului şi de oamenii din jurul său. Beduinii din tribul respectiv erau oameni slabi, numai piele şi os, stoici şi totuşi dotaţi cu un simţ uimitor al umorului şi cu calităţi demne de invidiat. Găseau apa după miros şi observau omul în deşert de la mile depărtare sau auzeau cel mai mic zgomot de la aproape unjdlometru. Oamenii aceia păreau a recunoaşte urmele individuale ale fiecăreia dintre cămilele lor. De fapt, aşa cum şi-a dat seama şi Ray, mulţi dintre beduini erau capabili să-şi amintească şi să identifice urmele tuturor cămilelor pe care le văzuseră în viaţa lor. Privind cu atenţie aceste urme, ei puteau spune cu precizie de unde venea cămila respectivă: mai plate, dacă animalul venea de pe terenurile cu pietriş şi mult mai fine dacă străbătuse arzătorul deşert Rub al Khali. Puteau să-ţi spună şi rasa cămilei, tribul căruia îi aparţinea, dacă avusese

călăreţ sau nu. După excrementele animalului îşi dădeau seama unde şi când fusese adăpat ultima oară şi ce mâncase. Propriile lor zile de naştere, morţi «au vieţi erau deseori menţionate facându-se referire la anumite cămile. „In anul în care a murit Cămila Neagră", îi răspunsese scurt într-o bună dimineaţă Bin Salim lui Ray, când acesta îl întrebase pe băiat câţi ani avea şi când se născuse. Bin Salim, al cărui păr împletit-şi negru flutura rebel peste banduliera de piele strânsă în diagonală pe piept, îi răspunsese afişând o mină cât se poate de serioasă, apoi îşi văzuse mai departe de lipia nedospită din caj;e muşca cu poftă. Ray îşi aminti sunetele acelei dimineţi reci, petrecute în deşert, când stătuseră amândoi în jurul unui mic foc. Cămilele care leneveau pe nisip îşi ridicaseră brusc capetele în clipa în care răsărise soarele. Se auzise un glas puternic chemându-i pe cei care încă mai dormeau la rugăciune. Oamenii începuseră să forfotească în corturile lor negre din păr de cămilă, decorate cu împletituri în care predominau roşul şi galbenul strălucitor, după care trecuseră la măcinatul cafelei. Bin Salim îl privise cu o combinaţie de curiozitate, amuzament şi milă. Ray tremura de frig. Bin Salim se ridicase în picioare şi-i făcuse semn să-1 urmeze. Băiatul trase o pătură rudimentară de pe spinarea unei cămile şi-1 înfăşură pe Ray în ea. El nu avea pe el decât un cămeşoi alb din bumbac. Apoi, luase un vas metalic şi se ghe-muise sub pântecele cămilei. Ray se aşezase şi el pe vine lângă băiat. Acesta începuse să preseze ugerul animalului cu mişcări lente şi lungi. Laptele cald al cămilei ţâşnise cu zgomot în vasul din metal. Bin Salim cufundase în lapte o mână de smochine pe care apoi i le întinsese lui Ray.
„Mănâncă", îi spusese el, cuprins de o enormă satisfacţie pentru folosirea îndemnului în limba engleză.
Ray mâncase smochinele cu pâine, apoi băuse laptele subţire şi dulceag.
După aceea, călărise în urma lui Bin Salim şi învăţase cum să-şi umple cu apă plosca de piele şi cum să-şi folosească mantaua ca pe un cort protector în timp ce călărea. Merseseră călare, uneori zile în şir, parcurgând distanţele dintre puţurile de apă din zona centrală a deşertului Rub al Khali, unde cămilele se adăpau, iar oamenii îşi umpleau plosca de piele. Aceşti oameni se orientau după o busolă imaginară, îşi instalau corturile negre pentru a face popasuri, măcinau o cafea foarte amară cu mojarul, coceau lipia lor

nedospită şi schimbau între ei ştirile pe care le auziseră de la celelalte triburi pe care le întâlniseră în cale.
Barger îi spusese că e bine de ştiut că aceşti oameni şi strămoşii lor colindaseră secole întregi marginile deşertului lor în timp ce alte civilizaţii înfloriseră şi intraseră în declin: sumerienii, babilonienii şi asirienii în nord; minenienii, sabaenii şi hinazariţii în sud; evreii şi fenicienii la apus; persanii la răsărit şi faraonii în Egipt. Toţi aceştia apăruseră şi dispăruseră fără să influenţeze cu nimic viaţa beduinilor, care îşi cunoşteau foarte bine triburile proprii, dar ştiau foarte puţine lucruri despre lumea înconjurătoare. .
într-o noapte, aflându-se cu toţii în jurul focului, îi întrebaseră pe Barger şi pe Ray despre creştini. Cum îşi îngropau aceştia morţii? Practicau şi ei circumcizia? îşi luaij femeile sau se căsătoreau cu ele? Cum erau organizate triburile acestora? Ray fusese pus în încurcătură de aceste întrebări şi de faptul că dincolo de aceste aspecte aparent simple, pe beduini nu-i interesa nimic altceva şi nici nu se îndoiau vreo clipă de superioritatea lor.
într-o bună zi, în timp ce străbătea deşertul împreună cu ei, Ray îl cunoscuse pe cel mai deosebit om din viaţa lui. Ajunşi pe culmea unei dune înalte, zăriseră o tabără ce se întindea înaintea ochilor lor. Corturile negre păreau particulele unui miraj. Căldura făcea ca aerul să fiarbă, arzând trupurile cămilelor. Ray observase că în mijlocul corturilor negre dispuse în cerc se afla unul alb în care intrau şi ieşeau întruna o mulţime de beduini. Călăuza lor spusese ceva în arabă, apoi pornise călare spre tabăra de la poalele dunei, urmată în linişte de ceilalţi. Ray şi ceilalţi opriseră la marginea corturilor chiar în clipa în care călăuza se întorsese, le spusese ceva celor din trib, apoi i se adresase lui Ray. „Vino, vrea să stea de vorbă cu voi".
Arabii care păzeau cortul alb, beduini cu pumnale la brâu şi cu kufii alb-roşii înfăşurate pe chipuri, îl priviră curioşi. Unul dintre ei îi făcuse un semn să se oprească. Apucase căpăstrul cămilei lui Ray şi-i spusese să coboare. Apoi, îi arătă cu mâna spre intrarea în cort.
Când privirea i se obişnuise cu umbra din cort, Ray zărise în faţa sa un personaj cu un aspect sălbatic, înconjurat de mai mulţi beduini, aşezaţi pe un covor. Bărbatul părea foarte înalt, dominându-i pe toţi ceilalţi. Să fi tot avut un metru nouăzeci, gândise Ray. Unul din ochii săi scruta tăios de pe un chip tăiat cu duritate, iar celălalt părea a fi mort. Bărbatul îl ascultase pe beduinul care îi vorbise, apoi îl

întrerupsese cu o întrebare rostită foarte repede în arabă. Beduinul îi dăduse răspunsul şi, dintr-o dată, uriaşul îşi lăsase capul pe spate şi izbucnise într-un râs zgomotos. Ridicase braţul şi-n aceeaşi clipă un alt beduin deschisese un cufăr uriaş şi începuse să pună monede de argint într-o pungă. Umpluse punga, închisese cufărul şi îi întinsese banii celuilalt beduin. Bărbatul cel înalt continuase să vorbească; fără să se întrerupă, îi dictase ceva unui scrib, apoi se întoarse către un alt beduin. în clipa aceea îl zărise şi pe Ray şi-i făcuse semn să ia loc pe covor. Un beduin tuciuriu intrase în cort şi servise tuturor nişte ceşcuţe rotunde cu cafea aromată cu nucşoară. Bărbatul făcuse semn să fie deschis din nou cufărul. Plata generoasă se repetase întocmai.
Deodată, bărbatul făcuse un gest cu mâna şi întreaga audienţă se ridicase, făcuse o plecăciune şi părăsise cortul. Bărbatul îşi întorsese" privirea către Ray, care între timp rămăsese singur cu el. Se întinsese pe pernele de pe covor, apoi îl observase şi pe Barger care stătea în uşa cortului. Izbucni din nou într-un râs puternic şi-i poruncise acestuia în arabă să se aşeze şi el. Urmase un dialog în limba arabă pe care Ray nu reuşise să-1 înţeleagă.
Barger îi tradusese: „Mi-a zis să-ţi spun că mă considera singurul american care poate supravieţui în Rub al Khali, dar acum vede că mai există unul". Ray îl privise încurcat pe Barger. „El e Abdul Aziz. Obişnuia să se întâlnească cu triburile în deşert".
Abdul Aziz vorbise din nou într-o arabă guturală, desfăcând în faţa lui Barger o hartă. Acesta din urmă îşi scosese din buzunar un creion şi marcase câteva locuri pe ea. „Ar vrea să ştie dacă prin locurile prin care căutăm petrol am dat cumva şi de apă. Vrea să dea astfel de informaţii beduinilor cu care se va mai întâlni".
Abdul Aziz începuse să-1 bombardeze pe Barger cu tot felul de întrebări.
„Vrea să ştie dacă eşti un expert, un spion ca cei pe care britanicii i-au trimis ani de-a rândul aici şi dacă ai o misiune anume. Mai spune că ar fi bucuros să te ajute dacă va putea".
Ray fusese luat prin surprindere de candoarea acestei întrebări.
„Spune-i că singura mea misiune aici este de a-mi informa guvernul cu situaţia de zi cu zi din această ţară". Barger repetase în arabă, iar Abdul Aziz dăduse aprobator din cap, apoi vorbise din nou.
„Spune că în anii '30, după ce el a cucerit ultimele mici teritorii ale Regatului, Mecca, coasta Mării Roşii, şi fâşia de nord dinspre

Irak, britanicii au fost foarte îngrijoraţi că va ocupa şi protectoratele lor, Irakul, Kuweitul, Bahreinul şi celelalte şeicate mai mici din Golf. Spune că îl amuzau mereu spionii trimişi de aceştia. Este bine cunoscut că nu a fost de acord cu regii hashemiti pe care britanicii i-au instalat pe tronul Irakului şi că îl îngrijora modul de abordare a problemei palestiniene de către englezi. Mai spune că, din punct de vedere istoric ar fi putut pretinde şi încorporarea în regat a micilor şeicate, cum ar fi Bahreinul, dar că ar fi fost o nebunie să se pună cu o putere ca cea a Marii Britanii. O astfel de iniţiativă ar fi pus în pericol însăşi existenţa Regatului. Dar spionii continuau să vină. La început pentru comerţul britanic cu Orientul, acum pentru petrol".
Abdul Aziz se sprijinise într-un cot, apoi îl privise cercetător pe Ray. Barger continuase să traducă.
„Roosevelt, vrea să ştie ce părere ai despre preşedintele Roosevelt, dacă e suficient de autoritar, dacă aliaţii sunt destul de puternici pentru a câştiga războiul".
Ray simţise cum ochiul pătrunzător al bărbatului îl privea cu atenţie.
i
„Spune-i că Roosevelt este un conducător capabil şi un politician inteligent. După opinia mea, are toate şansele de izbândă".
Aziz dăduse din cap foarte pătruns de vorbele lui Ray, apoi i se adresase din nou lui Barger.
„Spune că e de acord. Ar vrea să se întâlnească cu Roosevelt".
Ray îşi ridicase privirea, surprins.
„Vrea să ştie ce interes au aici americanii. E vorba numai de petrol, sau de o bază politică aşa cum au britanicii de-a lungul întregii coaste? Vrea să discute cu el şi problema Palestinei. Simte că britanicii sunt pe punctul de a comite o gravă eroare".
Brusc, Abdul Aziz se ridicase, zâmbind şi i se adresase din nou lui Barger.
„Spune că acum se duce în deşert să-şi facă rugăciunea, după care se retrage în harem. Ar vrea să vii la noapte să mâncaţi împreună şi să mai staţi de vorbă".
Uriaşul personaj învelit în *jalabyia* sa albă şi cu pumnalul de la brâu încrustat în argint dispăruse imediat în deşert. Trei copilaşi dăduseră imediat buzna în cort, se holbaseră la cei doi americani, apoi ieşiseră tot în fugă.
„Ăştia sunt fiii lui", îi explicase zâmbind Barger. „Au vrut să te vadă şi ei. Pe cei mai mari în vârstă, întocmai ca Faisal, îi foloseşte

drept locotenenţi, trimiţându-i să guverneze provinciile regatului. Pe cei mai mici îi ia cu el ca să-i pregătească pentru viaţă".
„Câţi copii are?"
„Vreo patruzeci."
„Are şi fete?"
„Dumnezeu ştie. Cine a stat să le numere?"
„Şi ce facem acum?" „Rămânem aici. Ne terminăm ceaiul, după care tragem un pui de somn. El o să sacrifice o cămilă şi o oaie pentru a da o petrecere în cinstea ta în noaptea asta şi după aceea veţi sta de vorbă până dimineaţa. Nu doarme decât vreo patru ore pe zi. Cel mai mult îl îngrijorează sicofanţii şi faptul că nu ar putea auzi toate plângerile supuşilor săi. Aşa că va fi dispus să stea de vorbă".
Cei doi beduini din garda regelui îi conduseseră pe Barger şi pe Ray în cortul rezervat oaspeţilor de onoare. „Fie vorba între noi", îi spusese Barger în timp ce se întinsese pe covorul luxos, „e o adevărată minune că ţara asta a putut rămâne unită. Ani de zile triburile de aici s-au războit fără încetare. Dar acum se pare că lucrurile s-au stabilizat".
Ray se sprijinise într-un cot, în timp ce Barger îşi continuase povestea, dând admirativ din cap. „A fost o manevră foarte* foarte înţeleaptă. Tipul ăsta a reuşit să cucerească Riadul doar cu o mână de beduini într-un moment în care actuala capitală nu era decât un orăşel cu case din chirpici. Astfel de acte temerare îi impresionează foarte tare pe beduini. După aceea, a reuşit să atragă din ce în ce mai mulţi luptători de partea sa, promiţându-le că prada de război va merita tot efortul. Un tip foarte înţelept. E un psiholog foarte rafinat atunci când doreşte să-şi atragă oamenii de partea sa. Se spune că din primele zile ale domniei a fost foarte generos când era vorba de prada de război. Iar în momentele în care soarta le era potrivnică, apela la sentimentul lor de superioritate nomadă şi la duritatea lor. în fine, a adăugat la toate acestea şi o doză de fanatism religios, explicându-le supuşilor săi că aceştia nu luau de fapt pământurile şi bunurile triburilor pe care le cucereau, ci aplicau în practică principiul wahhabit, adevărata cale a islamului. La scurtă vreme, în timp ce britanicii şi ceilalţi erau interesaţi în identificarea acelor conducători ai lumii arabe cu şanse de a deveni nişte forţe internaţionale, tipul ăsta repurta victorie după victorie, alipind fâşii întregi din teritoriul Peninsulei Arabe şi reuşind să unească o mulţime de triburi care până atunci se războiseră între ele, iar acum se aflau sub coman-

da sa. Sunt sigur că ştii, lovitura de geniu a dat-o în momentul în care a găsit calea de a uni provinciile regatului prin alianţe de familii şi triburi. Trebuie să ştii că pentru un beduin cea mai puternică legătură este aceea a familiei şi cu cât relaţia aceasta este mai strânsă, cu atât unitatea lor este mai de nezdruncinat. Abdul Aziz a cucerit trib după trib, după care a luat copiii, văduvele, s-a căsătorit cu unele dintre ele, integrându-le astfel în familie. Cum Coranul prevede că poţi avea la un moment dat până la patru neveste, el s-a căsătorit cu fiica sau cu văduva unui şef de trib de curând cucerit pentru a întări legăturile cu acesta. Când era nevoie să-şi ia o nevastă dintr-un trib nou, divorţa de una din cele patru şi o trimitea înapoi la tribul ei, încărcată de daruri generoase. Nimeni nu vedea în asta vreun act ruşinos pentru fata respectivă. Căsătoriile au fost întotdeauna aranjate în scop politic, aici în deşert. Femeia se întoarce la tribul ei ca rudă a regelui şi dacă mai are şi un fiu, cu atât mai bine. Abdul Aziz îl va accepta, îl va pregăti pentru preluarea unei funcţii importante sau, în cazul unei fete, pentru vreun mariaj politic care va fi oportun la un moment dat. O tactică genială".

Barger tăcuse şi cei doi bărbaţi adormiseră în căldura sufocantă a cortului şi se treziseră sub cerul curat al deşertului. Beduinii din garda regelui veniseră să-i ia. în drum spre focul de tabără, Ray văzuse mormane uriaşe de mâncare, miei întregi zăcând pe paturi aburinde de orez şi înconjuraţi de curmale şi o cămilă ce se cocea într-un cuptor în pământ. Beduinii din toate corturile discutau şi mâncau în linişte, întinzâridu-se spre platourile uriaşe, răsucind orezul printre degete, smulgând câte o bucată de carne din miei şi sorbindu-şi ceaiul. în mijloc stătea însuşi Abdul Aziz, dominându-i pe toţi ca un uriaş. Când îi zărise pe Ray şi pe Barger le făcuse semn să se aşeze lângă el.

„Ar vrea să ştie dacă ai reuşit să dormi bine".

Ray încuviinţase şi se aşezase lângă rege. Abdul Aziz se întinsese şi smulse coada mielului unde se afla o mare cantitate de grăsime, apoi i-o întinse lui Ray.

„Spune că asta este o delicatesă. Trebuie s-o accepţi".

Ray o luase nesigur. Abdul Aziz îl privise cu amuzament.

„Zice s-o mănânci cu orez".

Abdul Aziz se întinse din nou spre platou, scoase ochii animalului din orbite şi i-i întinse lui Ray.

„Asta-i o altă delicatesă. Trebuie s-o accepţi. Te întreabă de ce nu ţi-ai adus şi nevasta aici. Spune că nu e normal ca un bărbat să trăiască fara jumătatea lui".
Ray începuse să râdă.
„Spune-i că am lăsat-o acasă, să aibă grijă de copii".
„Spune că în felul ăsta n-o să mai ai şi alţi copii. Poate că ai avea nevoie chiar acum de o a doua nevastă".
Barger se aplecase amuzat spre Ray. „Te tachinează. Ştie că occidentalii nu au decât o soţie. Consideră că e o prostie, dar ştie cum stă situaţia la noi. Dacă ai fi fost musulman, ti-ar fi oferit o sclavă. Dar ăştia nu dau fete musulmane creştinilor. Ne consideră impuri".
•
Deodată Abdul Aziz se aplecase spre Ray şi începuse să-i vorbească în timp ce Barger traducea.
„Vrea să-i mai povesteşti despre Roosevelt, cum lucrează, ce stil de conducere are. Vrea detalii".
Ray începuse să vorbească despre Roosevelt, despre operaţiunile de război în curs de desfăşurare, în timp ce Abdul Aziz îl asculta cu atenţie, îngânând doar câte un cuvânt şi aşteptând în linişte ca Ray să reia povestea de fiecare dată când se oprea. După o jumătate de oră Ray se simţise epuizat. In fine, Abdul Aziz se lăsase pe spate şi dăduse din cap în semn de satisfacţie. Se întorsese către Ray şi începuse să-i vorbească din nou prin intermediul lui Barger.
„Spune-le alor tăi că Arabia Saudită se menţine unită din 1932 şi o va face şi în continuare". Abdul Aziz rostise aceste cuvinte pe un ton relaxat. „Spune-le că familia Sabah din Kuweit a condus, într-o formă sau alta, ţara până în secolul al XIX-lea şi, cu sprijinul englezilor, vor continua să rămână la putere. Irakul şi-a dorit din-totdeauna acel teritoriu, dar britanicii, care îi controlează pe irakieni, îi vor ţine la distanţă. Mica insulă a Bahreinului", continuase el, „a fost guvernată, mai mult sau mai puţin, de familia Al Khalifa tot până în secolul al XIX-lea, şi tot avându-i pe britanici în spate. Sultanul Said bin Taimur conduce Omanul, aşa cum a făcut-o ani de-a rândul familia sa. Şeicii celor şapte emirate de pe coastă, au guvernat şi ei o perioadă îndelungată, tot cu protecţia britanică. Şi acum vine problema cea mai importantă. Britanicii au venit aici cu mulţi ani în urmă pentru a stârpi pirateria din Golf, pentru a-şi proteja comerţul pe care îl făceau din India. Au colaborat cu conducătorii locali, apoi au preluat puterea în mod oficial după primul război

mondial, înfiinţând „protectorate" ale diferitelor familii regale, cu excepţia acestei ţări, considerându-ne prea izolaţi ca să-şi mai bată capul şi cu noi. Acum văd că aliaţii sunt pe punctul de a câştiga acest război şi că America se ridică cu vigoarea pe care o avusese cândva Marea Britanic De aceea aş vrea să ştiu ce anume vreţi să faceţi".
Ray avusese un moment de ezitare, admirând înţelepciunea discursului şi calmul interlocutorului său.
, Acest răspuns ar trebui să vi7l dea persoane mult mai sus-puse decât mine", îi răspunsese el.
Când Barger redase această frază în arabă, Abdul Aziz zâmbise.
„Excelent. Atunci ocupă-te de asta".
Spunând acestea, regele se ridicase în picioare.
„Trebuie să plecăm. E mai bine să călătorim pe timp de noapte. Ne aşteaptă şi alte triburi. Caută-mă în momentul când ai un răspuns".
Ray îşi întoarse privirea spre Elaine care îl asculta fascinată. Apoi continuă:
- Parcă îl văd în toate întâlnirile pe care le-am avut cu el în anii care au urmat Ne-am întâlnit în deşert, dar şi în vechiul palat din Riad. Ne-am întâlnit la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, când au început să curgă banii făcuţi din ţiţei. Ne-am întâlnit atunci când britanicii au început să se prăbuşească financiar şi când s-au retras din Golf, redând independenţa Kuweitului, Bahreinului şi seicatelor din Emiratele Arabe Unite, făcându-şi bagajele şi plecând acasă, punând astfel capăt dominaţiei lor în Imperiul Indian şi în Orientul Mijlociu. Dumnezeule, Abdul Aziz s-a descurcat de minune în acest haos de ţărişoare care-1 înconjurau, care încercau să-şi consolideze independenţa pe baza bogăţiei subterane. După aceea, l-am văzut cum îmbătrâneşte şi devine trist pentru că nu mai poate avea copii. Nu pot uita nici până în ziua de azi cum stătea cu Roosevelt la sfârşitul războiului, ca doi lei bătrâni care deliberau soarta Orientului Mijlociu, la bordul navei americane U.S.S. Quincy staţionată în Marea Roşie. Roosevelt nutrea o adevărată admiraţie faţă de el, faţă de omul care apăruse ca una din marile forţe ale Orientului Mijlociu şi care făcuse demersuri să-1 întâlnească, din păcate în ultimele zile de viaţă ale preşedintelui american. O, Doamne, parcă-1 văd şi acum pe Abdul Aziz plecând la întâlnirea cu Roosevelt, în pură tradiţie a deşertului, înconjurat de o suită .formată din sute de persoane şi

străbătând deşertul încărcaţi cu oi pentru ospeţe, cadouri, servitori pentru cafea, soţii, fii şi aghiotanţi. Când, în cele din urmă a ajuns la nava de război şi a fost ajutat să urce la bord era deja olog. La puntea lui Quincy era întâmpinat tot de un om cu handicapul mersului. Cei doi bărbaţi şi-au descoperit imediat o mulţime de afinităţi comune şi au stat de vorbă până noaptea târziu, făcând planuri în legătură cu soarta Orientului Mijlociu pe care nici unul dintre ei nu aveau să le vadă împlinite, planuri care au fost fără milă date uitării în haosul permanent care caracterizează acum această zonă a lumii.
Elaine, complet absorbită de vorbele bărbatului, îl văzu că tace. Apoi, pe neaşteptate, Ray se întoarse din nou spre ea.
- Am reuşit să iau legătura cu Cheney. încerc să-1 conving să vină până aici.
Elaine îl privi înmărmurită. Ray îi ghici gândurile.
- Da, îi zâmbi el posomorât. L-am sunat pe secretarul apărării, Cheney, apoi pe preşedintele Şefilor Statelor Majore Reunite, Colin Powell. Turley era să explodeze când a auzit. îmi închipui ce înjurături a tras. în acelaşi timp stau pe capul lui Tarek pentru a-1 convinge pe rege să-1 primească pe Cheney dacă şi când acesta va veni aici. Dumnezeule, e un coşmar!
Ray devenise foarte serios.
- Din câte ţi-ai dat seama, Elaine, a trebuit să-i atrag şi pe Jack şi pe ai lui în treaba asta, dar până în prezent ceilalţi membri ai ambasadei au acceptat premiza că ai fost trimisă aici pentru a monitoriza operaţiunile pe computer şi nimic mai mult. Ei te consideră foarte inteligentă, competentă în informările pe care le faci şi oarecum retrasă în tine. Cred că e din "cauza faptului că eşti o femeie frumoasă care nu vrea să aibă încurcături şi relaţii cu bărbaţii din ambasadă. Şi eu am reuşit noaptea trecută să termin materialul despre tine. Nu am ştiut povestea cu soţul tău care a murit. îmi pare foarte rău. Cred că a fost cumplit pentru tine.
- Ray, nu aş vrea să discutăm despre asta... îl întrerupse violent glasul ei.
Ray o întrerupse.
- Ştiam ce aveai de gând să-mi spui azi. Vroiai să mă anunţi că te-ai hotărât să pleci.
Elaine se holbă la el, total luată prin surprindere.
- Când am cerut să fii trimisă aici, nu ştiam nimic despre soţul tău. Dacă aş fi ştiut ceva, poate că nu te-aş mai fi chemat. Bănuiesc

că pentru tine a fost îngrozitor. Te admir pentru ce ai făcut până acum, dar dacă simţi că vrei să pleci acasă, nu o să mă opun. Eu însă te rog să n-o faci. Te rog să rămâi şi să lucrezi cu mine. Ceea ce te face să te simţi atât de oribil este în acelaşi timp ceea ce te face atât de utilă pentru noi. în domeniul acesta eşti de neînlocuit. Elaine încercă să spună ceva, dar el o întrerupse.
- Ştiu că nu-mi poţi da pe loc un răspuns. Măcar o zi din când în când sau cât de mult vei putea. E tot ce-ţi cer.
Elaine simţi că sufletul său se destramă, dar rugămintea lui sinceră şi total neaşteptată o făcu să tacă.
- Măcar o zi din când în când, e tot ce-ţi cer.
Femeia părea incapabilă să mai rostească un cuvânt. în cele din urmă, cu o mişcare aproape imperceptibilă, făcu semn că este de acord.
Ray porni maşina şi întoarse. Pe drum nu scoaseră nici o vorbă. Ray deschise uşa biroului său şi se uită imediat la monitorul care prelua imaginea satelitului KH-11. Aşa cum era de aşteptat, trupele irakiene îşi continuau înaintarea. Elaine se întoarse la echipa de tehnicieni.
- Crezi că o să te descurci? o întrebă Ray cu blândeţe. -Da.
Asta fusese tot. Elaine se întoarse şi ieşi din încăpere, punând capăt unei conversaţii pe care nu o putea întreţine încă. Tonul telefonului acoperi durerea pe care încă şi-o amintea, durerea pe care nu reuşise s-o înăbuşească decât după luni întregi, poate ani. Ray îşi aminti de telefonul pe care îl dăduse la bază pentru a se interesa de ea. Glasul lui Turley sunase la fel de concis ca totdeauna.
- Din punct de vedere tehnic este de-a dreptul strălucitoare, Ray. în afară de asta se poate spune nu numai că este bine instruită, dar şi o ţipă foarte dură. A participat la nişte acţiuni clandestine deosebite la Beirut. Dar pentru cele petrecute la Beirut, crede că vina a fost a ei.
- Si tu ce crezi?
- O, Doamne, nu, oftase Turley. Dar mai are vreo importanţă atunci când o persoană...?
Glasul lui Turley se stinse, apoi continuă:
- Ştiam cât de mare nevoie aveai de ea acolo, aşa că m-am comportat ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic în legătură cu retrimiterea ei în Orientul Mijlociu.

Apoi Ray se gândi la ultimele sale cuvinte când îl întrebase:
- A vorbit vreodată despre acel eveniment? Despre ce s-a întâmplat atunci la Beirut?
- Nu. Niciodată. Absolut niciodată.
I

X

CAPITOLUL 11

La ora 3:00 p.m. Elaine se întoarse cu materialul pe care îl obţinuse împreună cu echipa de tehnicieni. Intrând în birou îl zări pe Ray cum tocmai arunca în furcă receptorul telefonului după o nouă convorbire fără rezultat cu Washingtonul. Pe chipul lui se citea ceva între disperare şi dezgust. îşi aruncă privirea pe materialul adus de Elaine. Aceasta i se adresă cu un glas stins:
- Hârtiile astea indică convoaie întregi de militari care deja la ora asta şi-au instalat tabăra la Basra. Corturi, blindate, echipament militar, muniţie şi provizii...
Ray o întrerupse brusc:
- Du-i toate materialele obţinute din misiunile de recunoaştere lui Tarek.
Elaine se întoarse spre el la fel de brusc, vădit supărată.
- Dar, Ray, noi nu vrem să-i predăm acest material.
- In situaţia în care ne aflăm o vom face.
- Dar în mod normal...
- Acum nimic nu mai e normal, o repezi el, apoi o privi cu căinţă, epuizat. Ascultă. Iartă-mă pentru ieşirea mea. Dar tocmai am vorbit cu Turley. Washingtonul este încă de părere că nu se va întâmpla nimic. în ce-1 priveşte pe Tarek, eu am încredere în el. Trebuie să înţelegi că suntem nevoiţi să avem încredere în el. Acum, murmură el, ar fi bine să-1 facem să aibă şi el încredere în noi.
Pe chipul Elainei se citea acum o totală descumpănire. încercă să spună ceva, dar Ray îi făcu semn spre monitorul satelitului KH-11. Văzând trupele irakiene înaintând centimetru cu centimetru spre graniţă, Elaine rămase tăcută. Fără alte cuvinte, puse toate fotografiile efectuate prin satelitul de recunoaştere, interceptările pe care reuşise să le adune şi care aveau un oarecare potenţial informativ şi rezultatele verificărilor tehnice în legătură cu scurgerile de informaţii, într-un sac de corespondenţă asigurat şi chemă şoferul.

După numai câteva minute sosea deja la biroul lui Tarek. Acesta o aştepta.
Tarek îi deschise uşa, apoi întinse toate materialele pe uriaşa sa masă de lucru. Elaine îl urmări aproape o oră pe omul în care Ray avea atât de multă încredere, parcurgând cu atenţie hârtiile din faţa lui. Ochii negri şi adânci erau cufundaţi în citit, iar mâna sa făcea din când în când câte o notiţă, un semn. Bărbatul acesta avea atâta eleganţă, atâta economie în mişcări. Un gest rapid, urmat de nemişcare. Chipul său era o înlănţuire de planuri egale şi puternic clădite; când era scăldat de lumină, puteai citi pe el ceva între asprime şi eleganţă. Mai întâi, trecuse prin raportul privind armamentul irakian, apoi se uitase pe prima şi pe a doua interceptare radio obţinute de-a lungul ţărmului, le comparase cu cea de-a şasea şi examinase cu atenţie două puncte de pe fotografia de satelit care înfăţişa amplasamentul rachetelor irakiene. Se-întoarse spre Elaine şi-i adresă două întrebări fulger care o uluiră pe aceasta de capacitatea lui de concentrare, apoi reveni la materialele trase la imprimanta calculatorului.
Când termină, îl chemă pe Badr, îi dădu instrucţiuni să efectueze o analiză mai detaliată, apoi reveni la Elaine. în tăcerea de mai multe minute care a urmat, americanca îşi dădu seama, destul de jenată, că bărbatul din faţa ei o atrăgea şi o fascina prin calmul lui. Tarek părea o fire atât de interiorizată, încât nimeni n-ar fi reuşit să-L cunoască cu adevărat. îl privi în ochi, întrebându-se ce se ascundea oare în sufletul acestui om. Cum reuşea oare să se controleze atât de bine? Fu însă trezită din meditaţie de o întrebare neaşteptată care o paraliza.
- De ce te-au trimis tocmai pe tine în misiunea asta? sunase brusc glasul bărbatului. Povesteşte-mi despre activitatea ta de până acum. Ray mi-a spus că ai mai lucrat la Beirut, la Washington...
Elaine îi văzu ochii aproape nemişcaţi, dar care o sorbeau. Avu un moment de ezitare, dar îşi aminti de vorbele lui Ray, „...ar fi bine să-1 facem să aibă şi el încredere în noi".
- Am fost trimisă la post în Beirut în 1979 în calitate de specialist al Agenţiei Naţionale de Securitate în probleme de comunicaţii, spuse ea. Mai precis, interceptări şi decodări. Misiunea iniţială a fost aceea de a lucra în cadrul operaţiunilor noastre care priveau OEP-ul.
Tarek o aşteptă să continue,

- OEP-ul deţinea controlul asupra zonei musulmane a Beirutului de Vest pe care o conducea ca pe un oraş de sine stătător. Liderii militari ai creştinilor stăpâneau Beirutul de Est. Pe noi ne interesau palestinienii, mai precis OEP-ul.
Elaine se întrerupse, privindu-l curioasă.
- Dar, desigur, tu ştii toate aceste lucruri. De ce...
- Mă interesează modul cum le-ai perceput tu, nu eu, îi răspunse el fără să clipească.
- L-ai cunoscut pe Robert Ames de la Beirut? Tarek încuviinţă din cap.
-Ames, ofiţer CIA, stabilise legături secrete intense cu OEP-ul. Arafat îi furniza informaţii pe care ofiţerii lui operativi le obţineau din când în când. Folosea mereu un ofiţer de informaţii libanez pentru furnizarea informaţiilor, astfel încât oricine să poată nega astfel de contacte. Pe lângă aceasta, mai obţinuserăm o mulţime de informaţii de valoare prin interceptarea convorbirilor telefonice ale unor palestinieni. Sarcina mea era aceea de a urmări aceste convorbiri, de a le da un sens. Ceea ce ne-a cam scăpat de sub supraveghere au fost şiiţi. Aceştia erau consideraţi de către şefii noştri un factor relativ lipsit de importanţă. Şi ar fi rămas poate la fel de „lipsiţi de importanţă" dacă nu am fi tras atâtea de pe urma lor.
- Ce vrei să spui?
- Când Israelul a hotărât să scoată OEP-ul din Beirut în 1981, Statele Unite au fost de părere că nu trebuie să-i stea în cale.
Elaine ridică neputincioasă din umeri.
- Şi atunci israelienii au înţeles din poziţia noastră că li s-a dat mână liberă. Au bombardat oraşul, l-au devastat, l-au lăsat fără electricitate, apă şi alimente. Tot acest măcel s-a făcut cu armament fabricat în America, iar restul ţărilor arabe au asistat la el impasibile. Arafat a fost scos din Beirut. Infanteriştii marini l-au dus în Tunisia, aşa cum au dus în această ţară vapoare întregi de combatanţi ai OEP-ului. La câteva săptămâni după aceea, Sharon şi israelienii au comunicat că în Beirutul de Vest se mai aflau încă membri ai OEP şi armament al acestora şi că intenţionează să-i scoată definitiv de acolo. Elaine se întrerupse, apoi continuă cu tristeţe în glas:
- Sabra şi Shatilla. Au masacrat şapte sute de bărbaţi, femei şi copii. Reagan s-a îngrozit şi a trimis Infanteria marină să-i „protejeze" pe cetăţenii Beirutului de Vest de israelieni şi de Falange. Dar

asta a fost ultima picătură. întreaga mişcare fundamentalistă s-a întărit şi şi-a concentrat atenţia asupra noastră. Şi astfel am reuşit -continuă Elaine pe un ton ironic - să unim toate aceste grupări -palestinieni, fundamentalişti - împotriva noastră.
Tarek continua s-o urmărească cu toată atenţia.
-Atunci a început să ne preocupe interceptarea comunicaţiilor siitilor. Dar informaţiile pe care le deţineam erau sărace. Nu am ştiut nimic despre oamenii lui Khomeini până la instalarea acestuia în Iran şi nici când aceştia au început să vizeze noi obiective nu am avut agenţi plasaţi în locurile potrivite. într-o zi am interceptat o telegramă şi am decodificat-o. Era trimisă de Ministerul Afacerilor Externe din Iran ambasadei lor din Damasc. Era vorba de un atac de amploare asupra unui obiectiv al SUA, dar nu se menţiona nici data şi nici mijloacele ce urmau a fi folosite. Forţa multinaţională din Beirut a interceptat o nouă telegramă. Pe aceasta am arălat-o soţului meu.
Tarek o privi surprins: Soţului tău...?
Elaine continuă fără să-i răspundă:
- Atunci s-a produs primul atac cu explozivi, duba încărcată cu dinamită care a intrat în clădirea Ambasadei SUA, condusă de un şofer sinucigaş. Explozia a ucis trei dintre cei mai buni ofiţeri operativi ai CIA.
- Şi cel de-al doilea atac? Când au omorât trei sute de americani?
Elaine se întrerupse brusc. Tarek o aştepta să continue, observându-i tremurul care îi cuprinsese obrazul. Ochii femeii se închiseră involuntar preţ de o clipă.
- Despre acest eveniment nu aş dori să vorbesc, răspunse ea, vădit tulburată. Iartă-mă, dar acum trebuie să plec.
Tarek o opri.
- Vorbeşte-mi despre activitatea ta la Londra, la Washington. Elaine îi răspunse, de data aceasta cu glas stins.
- Am interceptat comunicaţii şi piese pentru armamentul nuclear irakian. Transportau dispozitive de declanşare şi alte piese via Londra. Am reuşit să oprim un transport important pe Aeroportul Heathrow. Nu ar fi totuşi exclus ca irakienii să fi reuşit între timp să-şi confecţioneze singuri aceste subansambluri.
Vădit încordată, Elaine dădu să plece.

- Şi la Washington? insistă el.
- Am făcut o revizie finală a tehnologiei pentru interceptarea comunicaţiilor şi securitatea computerelor. Se pare că şefii mei au fost de părere că am un mare talent în acest domeniu, adăugă ea cu o notă de sarcasm.
- Iar acum te-ai întors, concluziona Tarek în locul ei. Elaine tăcu, furioasă şi tensionată pentru interogatoriul presărat
cu întreruperi la care era supusă. Apoi răbufni:
- Da, când faci o interceptare inspirată poţi opri fabricarea unei bombe nucleare sau reuşita unui atac armat. Dacă ei sunt cei care te interceptează, poţi pierde un război şi vieţile tuturor bărbaţilor şi femeilor care luptă în el. Sau poţi pierde o ţară.
Elaine se ridică furioasă, gata de plecare.
- Ascultă, nu sunt cu nimic obligată să-ţi răspund la întrebări. Tarek îi absorbi furia cu un calm total.
- Aşa este, nu eşti obligată.
Elaine îl privi încordată. Deodată, bărbatul îşi trase scaunul pe spate şi o privi, la rândul său, în tăcere. Ochii săi păreau că încearcă să găsească ceva dincolo de suprafaţă. Glasul lui se potrivea de minune tăcerii care se instalase'.
- Domnişoară Landon, am spus ceva... ţi-am pus nişte întrebări care te-au indispus. îmi pare nespus de rău. Nu am vrut să te supăr.
Privirea lui surprinse tremurul uşor al obrazului femeii.
- Te-ai supărat pe mine când te-am întrebat despre al doilea atac de la Beirut şi când am adus vorba de soţul tău. E tot ofiţer de informaţii? Spune-mi câte ceva despre el.
Pentru o clipă, Elaine simţi că zidurile sale de apărare se prăbuşesc şi că extraordinara vulnerabilitate a subiectului atins de Tarek o copleşeşte. Se uită în ochii negri şi intenşi ai bărbatului, încercă să-i răspundă, supărată şi în acelaşi timp atrasă de el, confuză din cauza sentimentului că se putea oarecum încrede în el.
- Mi-e foarte greu să vorbesc despre...
Tarek o întrerupse cu şi mai multă duioşie în glas:
- Nu trebuie să vorbeşti despre lucruri pe care nu vrei să mi le spui.
-' Nu eu am cerut să vin aici, şopti ea spre cer, spre nimeni, spre Jăcerea din încăpere.
Tarek nu spuse nimic şi totuşi compasiunea pe care o trăda tăcerea luto atingea, dându-i timp să-şi revină. Bărbatul acesta care

se afla atât de aproape de ea şi totuşi nu făcea nici o mişcare avea ceva special. Nemaiştiind ce să spună, începu să-şi strângă hârtiile pe care le adusese cu ea.
- Lasă astea, o întrerupse Tarek, ridicând telefonul şi transmiţând ceva în arabă. Am un raport complet despre încetarea activităţii la terminalul de petrol. în câteva ore vi-1 trimit şi vouă.
Elaine îl privi de-a dreptul surprinsă de data aceasta. Tarek scoase de undeva o casetă.
- Aş vrea s-o asculţi şi tu, ca să înţelegi cu cine avem de-a face. E o interceptare făcută la locul de întrunire a unei celule. Vreau să înţelegi cât se poate de clar în ce eşti şi tu implicată.
în ochii lui se putea citi acum o sinceritate aproape brutală. Privirea lui părea a înregistra fiecare nuanţă a chipului ei, fiecare mişcare făcută.
Elaine se aplecă mai mult pentru a asculta împreună cu el înregistrarea. La început se auzi un pârâit, apoi apăru glasul unui bărbat şoptind în timp ce se plimba prin cameră: „Acum ne vom ruga".
*„AUahu Akbar"**.
Rugăciunea crescu în intensitate, apoi se lăsă tăcerea.
„A sosit momentul", continuă vocea. „Celulele, tacticile pe care le vom opune acum corupţiei, inegalităţilor, injustiţiei perpetuate de cei care încearcă să ne guverneze. Tactica pe care o vom adopta faţă de necredincioşii din Occident care-i sprijină pe aceştia. Acum suntem uniţi. Vom învinge.
Unii dintre voi veţi acţiona operativ, alţii veţi fi doar oameni de legătură. Dumnezeu ne va arăta în timp cine este cel mai potrivit pentru fiecare din aceste sarcini. Unele elemente ale misiunii noastre le vom îndeplini acum; altele s-ar putea să ne ia mai mulţi ani, dar vom învinge. Aceasta e voia Domnului, vom învinge".
Preţ de o clipă, liniştea deveni înspăimântătoare^ ca un ecou. Acum camera fii dominată de un alt glas la fel de puternic:
„Fundamentul puterii celor care vă guvernează este frica. Regii voştri vă înfricoşează. Târfele voastre încărcate de bijuterii, care le imită pe târfele din Occident vă inspiră un fel de teamă. Vă temeţi chiar şi să priviţi spre palatele acelea în care zi şi noapte au loc cele mai inimaginabile desfrâuri. Nu îndrăzniţi să treceţi nici strada de frica imenselor şi costisitoarelor limuzine, în timp ce săracii, „fraţii
* Allah e mare. în arabă, în original, (atrad.)

lor", se târăsc prin praf, muncind pentru ei, implorându-le ajutorul. Vă e frică să întrebaţi de unde provin toţi aceşti bani, bani jucaţi în cazinouri sau cheltuiţi în compania unor blonde voluptoase".
Un murmur se ridică din mulţime. Glasul de pe banda magnetică se transformă într-un strigăt puternic. Elaine îşi simţi nervii încordaţi la maximum.
„Dacă terorismul şi extremismul înseamnă apărarea religiei şi onoarei noastre, atunci suntem adepţii terorismului. Oare nu v-a poruncit şi Allah să-i ucideţi pe cei care se ridică împotriva voinţei Lui? Oare nu sunteţi în stare să folosiţi nici un cuţit sau o puşcă de vânătoare? Gândiţi-vă! Acţionaţi! O, voi, necredincioşi din Occident, necredincioşi din interior, evrei, musulmani - armata lui Mohamed e gata de luptă!"
Glasul de pe casetă tăcu. Apoi se auziră paşi; vorbitorul începuse să se plimbe prin încăpere.
„Aici aveţi nume secrete. Dar calea pe care o aveţi în faţă nu este secretă. Dacă o veţi urma, vă veţi pune la încercare voinţa şi puterea. Nu cunoaştem alte valori absolute în afara supunerii totale în faţa voinţei Atotputernicului. Unii spun: „Să nu minţi!" Dar acest principiu este cu totul diferit când e vorba de a servi voinţa lui Allah. El 1-a învăţat pe Om să mintă, ca să ne putem salva. Unii spun: „Să nu ucizi!" Dar însuşi Atotputernicul ne-a învăţat să ucidem. A ucide este acelaşi lucru cu a spune o rugăciune atunci când cei potrivnici Credinţei trebuie ucişi.
înşelăciunea, urzelile şi minciuna, furtul şi crima nu sunt altceva decât mijloace de luptă. Pentru că nici o acţiune nu poate fi bună sau rea, dacă o analizăm separat de intenţia care a motivat-o. Priviţi acest cuţit de bucătărie. Putem spune că e bun sau rău? Cu ajutorul lui gospodina poate tăia carnea de care are nevoie pentru a găti. Un ucigaş îl poate folosi pentru a curma viaţa unui bun credincios, iar un soldat al Islamului p*entru a sfâşia inima plină de ură a unui necredincios".
Elaine auzea cuţitul lovind microfonul.
î-
„Mijloace avem. Mai avem nevoie doar de voinţă".
Nu se mai auziră decât paşii care părăseau încăperea. Ultimul care ieşise rostise un „Allahu Akbar". După ce sunetul dispăruse, Tarek continuă s-o urmărească cu privirea pe Elaine. Apoi scoase caseta din aparat şi o puse la loc.
- Aceşfia sunt duşmanii noştri, domnişoară Landon. Acesta e Antar. Cu asta mă confrunt eu. S-ar putea să iei hotărârea de a nu te amesteca, adăugă el, aplecându-se şi mai mult spre ea. Ţi-am pus o

mulţime de întrebări în legătură cu activitatea ta, dar ţi-am spus prea puţine lucruri despre mine. Există printre noi şi oameni care luptă pentru a făuri un nou Orient Mijlociu. Unii care încearcă cu disperare să scoată această zonă a lumii din confuzia şi agonia în care se află. Sunt convins că va veni o zi în care se va încheia o pace arabo-israeliană. Ani de-a rândul m-am străduit să contribui la realizarea acestui obiectiv cu orice mijloace. în această parte a lumii ne luptăm din răsputeri să depăşim trecutul, să creăm o cale dreaptă pentru viitor. Eu cred că acest lucru este posibil.
Cuvintele lui, tăria lor, o uluiseră. Tarek tăcu o clipă, privind-o cu atenţie, apoi .continuă:
- Mai cred că dacă te vei hotărî să ne dai o mână de ajutor, va merita tot efortul. Dar mai sunt convins că dacă vei refuza şi vei decide să pleci acum, vei avea remuşcări tot restul vieţii.
Elaine îl privea, total luată prin surprindere de uluitoarea con-ciziune şi forţă a cuvintelor lui. Se ridică să plece, şocată, nemai-putând să-şi coordoneze mişcările.
Tarek o conduse până la maşina care o aştepta jos şi îi deschise portiera.
- Domnişoară Landon, sună vocea lui cu blândeţe. Aş mai avea o singură remarcă de făcut. Dacă ai de gând să foloseşti acoperirea de ataşat cultural, va trebui să ieşi mai mult în societate. Altfel legenda ta va deveni foarte puţin plauzibilă. îmi .cer scuze, dar ţi-am urmărit deplasările. M-am temut să nu ne aduci şi nouă prejudicii.
Elaine îl întrerupse, uluită.
- Ai dat ordin să fiu filată?
- în meseria asta trebuie să fii un pic mai dur, mai atent la cel cu care colaborezi, îi răspunse el, ridicând în glumă din umeri. Am să-ţi dau pe cineva care să te scoată în societate.
Elaine îl privi cu ochii mari, apoi începu să zâmbească. Se uită la bărbatul din faţa ei. Impresionant, da, foarte impresionant. O fascina agilitatea lui. Până si asprimea lui avea ceva elegant. îi plăcea de el.
- Domnişoară Landon, raportul despre întreruperea activităţii de la terminal vă va parveni în cel mai scurt timp.

Badr apelă imediat la cea de-a doua linie telefonică şi formă numărul.
Musaid asculta instrucţiunile lui Badr, încântat că fusese ales să prezinte personal raportul lui Naif, dornic, ca de obicei, de un nou prilej de a-şi consolida relaţia cu ministrul de interne. Era adevărat, raportul nu descoperise nimic nou, dar era fără îndoială un exemplu de profesionalism care nu putea face decât o impresie bună. Strânse materialul pe care urma să-1 prezinte la întâlnirea sa cu Naif şi mai privi o dată pe monitorul computerului pe care apăruse ultima configuraţie a situaţiei. Programul săptămânii era gata, producţiile zilnice fuseseră însumate, chiar şi ultimele fluctuaţii ale
, . dolarului în domeniul transportului de ţiţei şi gaze naturale erau evidenţiate. Musaid îşi privi ceasul de la mână. Programul computerului era deosebit de rapid. în ultimii ani îl ajutase să progreseze enorm la capitolul eficienţă în calitatea sa de director de operaţiuni însărcinat cu punerea în aplicare a noilor sisteme industriale multiope-raţionale. Ascultă o clipă zumzetul liniştitor al maşinilor. Sistemul de comandă al structurii era un adevărat miracol. Toate funcţiile, de la cea mai simplă până la cele complexe, alimentarea cu electricitate, apă, aerul condiţionat, comunicaţiile, transportoarele automatice, încărcătoarele de tancuri, docurile erau acum total centralizate, reglabile prin simpla apăsare a unei taste şi asigurau buna
J

desfăşurare a operaţiilor petrochimice zi şi noapte şi prin pilot automat. îi plăceau aceste utilaje moderne, simţea pentru ele un fel de afecţiune personală. îl încânta faptul că erau foarte performante şi uşor de controlat; previzibilitatea funcţionării lor îi dădeau un sentiment de linişte sufletească. închise monitorul şi se lăsă în fotoliu, uitându-se spre siluetele albe ale tinerilor ingineri care şedeau în faţa şirurilor de terminale din încăperea despărţită de biroul său printr-un perete.de sticlă. Observă că aceştia încep să se strângă în jurul unui micuţ televizor portabil. Curios, ieşi din biroul său, să vadă ce se întâmplă. Chipul colonelului Oliver North, sfidător şi plin de sine, umplu ecranul în timp ce glasul său răspundea răspicat unei întrebări adresate de reporterul CNN cu ocazia aniversării audierii sale de către Congres. „Este adevărat că au fost trimise arme în Iran".
Abed bin Osman imită ironic accentul american al lui North:
- Au fost trimise făcând Arabia Saudită de râsul lumii. Ca de obicei, Statele Unite nu numai că au făcut un lucru de mântuială, dar au încercat să repare greşeala punând totul pe participarea Arabiei Saudite, subiect despre care au urlat zi şi noapte toate agenţiile de ştiri. Desigur, preşedintele Reagan a dormit tot timpul şi nu a ştiut nimic.
Musaid îl ascultă jenat pe Abed bin Osman, apoi părăsi încăperea în care mai răsunau încă hohotele de batjocură.
Coborî în strada prăfuită. O străină tuciurie cu picioare lungi şi sprijinită de vitrina unui magazin, îi zâmbi. Pentru o clipă îi răsunară în minte gemetele tinerelor americance care se culcau cu străini, su-gându-i de vlagă şi făcând dragoste cu ei toată noaptea. Imaginile se succedau supărător în mintea sa combinându-se cu cea a chipului colonelului North. în cele din urmă, reuşi să le alunge. Pentru o clipă se gândi la ostilitatea faţă de Fahd a funcţionarilor guvernamentali, de-a dreptul agresivă în rândul tinerilor tehnocraţi. începuse să creadă că sosise timpul să spună ceva, să arate că astfel de comentarii nu erau la locul lor. Mai ales comentariile lui Abed bin Osman îl deranjau cel mai tare. Erau vorbe care nu trebuiau pronunţate la serviciu. Se hotărî să-i vorbească şi lui Tarek despre Abed. Poate şi lui Naif.
Se îndreptă spre maşina lui, trecând printre pelerinii aşezaţi pe vine, înveliţi în zdrenţe, care îşi pregăteau o mâncare murdară şi unsuroasă. Un puhoi fără sfârşit de oameni veniţi din măruntaiele

Africii, Asiei şi Orientului Mijlociu se revărsau din vapoare, avioane şi camioane în nisipurile Arabiei Saudite, îndreptându-se către Mecca.
Privi mâna întinsă a unui bărbat înghemuit în tină, şi ciotul amputat al altuia care zăcea cu nepăsare pe jos, în timp ce un copil urina în praf. Oamenii aceştia cerşeau, furau, se târau spre piatra sfântă a profetului. Vindeau covoraşe pentru rugăciuni, tot felul de obiecte de artizanat de un gust îndoielnic, chiar proprii copii numai pentru a vedea blocul negru de piatră de pe care s-a ridicat spre ceruri profetul. Trebuiau să treacă de birocraţii plictisiţi care îi controlau în drumul lor spre Mecca, să treacă printre maşinile ale căror parbrize erau mâzgălite cu inscripţii de genul „Plecaţi acasă, americani".
Aveau buzunarele ticsite cu pamflete şi casete audio, aceşti oameni murdari, lipsiţi de drepturile cetăţeneşti elementare, nemulţumiţi, hoţi, bogaţi care şiruiau zi şi noapte spre Mecca, sub privirile nervoase ale oficialităţilor. Se îndreptau spre simbolul suprem, spre inima lumii islamice.
Musaid pătrunse într-o clădire imensă situată în centrul Riadului şi deschise înaltele porţi din lemn care dădeau spre salonul de primiri. Pe o parte şi pe alta a încăperii erau înşiruite fotolii îmbrăcate în catifea albastră. Era drumul procesiunii spre Naif, ministrul de interne, care şedea vădit incomodat în scaunul său în formă de tron. Grupuri întregi de bătrâni îmbrăcaţi în *jalabii* albe, cu pumnale învechite la brâu şi cu ochii daţi cu *kohl** şedeau alături de tineri scrobiţi şi de studenţi de la universitate, având cu toţii câte o petiţie în mână.
- *Talal bin Sultan!* strigă un secretar.
Unul dintre cei aflaţi în audienţă, un tânăr cu gulerul *jalabiei* foarte scrobit, se ridică în picioare.
- *Hamoud bin Khalid!* se auzi acelaşi glas. Chipul prinţului Naif trăda epuizarea.
- Ia uite la el, murmură tânărul care şedea lângă Musaid. Vrea să imite atmosfera *majlisurilor* de altădată, dar zici că-i un dinozaur fioros eşuat în nămolul aluvionar din centrul Riadului.
încă o petiţie ajunse în mâinile prinţului Naif, fiul regelui Abdul Aziz. Afară, traficul infernal al capitalei devenise un vacarm. Musaid

* *Kohl* - fard negricios obţinut prin carbonizarea unor substanţe grase, folosit în Orient pentru fardarea ochilor. Din arabul Kuhl. (n.trad.)

aşteptase răbdător să se termine majlisul zilnic al ministrului de interne. Apoi îl opri cu o scurtă scuză şi îi înmâna raportul.
- Dacă aveţi întrebări, vă stau cu toată-plăcerea la dispoziţie, excelenţă.
Naif zâmbi coborându-şi privirea spre cadoul pe care i-1 făcuse Musaid cu câteva săptămâni în urmă. Frumosul ceas Boucheron fusese împăturit chiar în nota pe care i-o înmânase Musaid. „Cu profunde aprecieri pentru tot sprijnul pe care mi l-aţi acordat în toţi aceşti ani".
Naif rosti câteva mulţumiri călduroase, apoi dispăru.
Musaid ştia la ce se gândeşte ministrul. Un băiat simpatic, dar fără calităţi autentice care să-1 ajute să facă o mare carieră. Competent, dar niciodată suficient de sclipitor. Rigid, autoritar cu subordonaţii lui, ceea ce i-a adus şi unele necazuri de-a lungul anilor. In fine, avuseseră grijă de el pe cât le-a fost posibil.
Musaid porni să-şi îndeplinească şi restul de sarcini, mai ales cea de a preda personal o copie a raportului la cancelaria regelui. In faţa palatului regal se aflau militari înarmaţi cu mitraliere.
- Actele, vă rog, spuse scurt unul dintre ei. A, sunteţi prinţul Musaid! Vă cer scuze.
Militarul deschise poarta şi lăsă Mercedesul să intre. Musaid coborî din maşină şi urcă treptele de marmură străjuite de gărzi înarmate şi cu staţii de emisie-recepţie. Din ce în ce mai mulţi militari îi cerură actele la control, apoi fii lăsat să pătrundă în holul uriaş de la intrare. în clipa în care începu să-1 parcurgă, uşa cancelariei regale se deschise şi-şi făcu apariţia prinţul moştenitor Abdullah care discuta ceva cu Saud, ministrul de externe. In acest timp apărură în spatele lor şi ministrul apărării, Sultan şi regele. Aceştia trecură pe lângă Musaid fără să se oprească. Gândul lui Musaid fugi din nou la reportajul pe care îl văzuse cu puţin timp înainte la televiziune, îşi aminti de tehnocraţii din biroul său şi de comentariile acestora _ despre Arabia Saudită, marioneta SUA, codoaşa Occidentului care o folosea ca pe o puşculiţă plină de bani, ca pe o vacă de muls pentru finanţarea proiectelor murdare pe care nu le putea rezolva cu forţele proprii în Orientul Mijlociu. Se comenta că cetăţenii acestei ţări deveniseră de râsul întregii omeniri, total aserviţi Statelor Unite. Hotărât lucru, trebuia să pună capăt acestei practici. Una e să faci comentarii în favoarea unei ordini sociale conservatoare, şi cu totul alta să-ţi baţi joc în public de rege si de membrii guvernului. Poate

că n-ar fi rău să-l dea afară pe Abed bin Osman, motivând o „reducere de personal". îşi propuse să nu uite să-i propună şi lui Tarek această modalitate de a scăpa de personajul incomod.
îi veni din nou în minte imaginea de pe ecranul televizorului portabil. Din nou chipurile femeilor depravate şi al colonelului North îl bântuiau ca un coşmar îngrozitor.
Se urcă în maşină şi porni spre modesta sa locuinţă.
în faţa încăperilor destinate femeilor se afla o femeie cu chipul descoperit, vădit surprinsă de apariţia lui. Aceasta îşi lăsă capul în jos, apoi dispăru în aripa stângă a clădirii, cerându-şi scuze pentru lipsa voalului de pe faţă. ,Asta o fi tot o prietenă de-a Khadijei", îşi spuse el. „Să-i fie ruşine". Uşa se crăpă din nou şi îşi făcură apariţia două fetite.
- *Baba*,* îl strigă una dintre ele, îmbrăcată într-o rochie cu volănaşe.
în spatele ei venea clătinându-se surioara mai mică. Musaid le mângâie pe creştet, apoi le îndemnă să meargă înăuntru.
Khadija se afla în pragul uşii, în spatele fetelor, de unde îl privea cu teamă. El o salută din cap, fără să spună o vorbă, apoi mama şi cele două fiice intrară şi închiseră uşa după ele. O clipă se gândi să treacă s-o vadă pe noua născută, dar renunţă lăsându-se pradă lenei. Se îndreptă spre cealaltă latură a clădirii şi urcă treptele ce duceau spre camera sa de lucru. Scoase cheia din buzunar şi descuie uşa. Pătrunse în camera întunecoasă cu obloanele trase şi se întinse pe pat. îşi aminti de ceva, îşi scoase din buzunarul jalabiei micul calculator şi introduse în el câteva cifre.
Cufundat în calculele sale, fu surprins să audă bătăi timide în uşă.
-Da?
Uşa se deschise uşor. Khadija venise cu pruncul în braţe.
- Musaid, spuse femeia, neîndrăznind să-şi ridice ochii de la podea.
Musaid nu-i dădu nici un răspuns.
- Musaid, repetă ea cu timiditate în glas. Copila s-a născut acum două săptămâni şi m-am gândit că poate vrei s-o vezi şi tu. E foarte frumuşică. Musaid, au trecut două săptămâni de când n-ai mai trecut să ne vezi.
* *Baba* - tăticule.In arabă, în original, (n.trad.)

Musaid privi expresia înfricoşată de pe chipul femeii. Copilul scoase un scâncet. Nevasta lui îl dezgusta. Khadija aştepta în continuare, tăcută, în pragul uşii. Furios, Musaid îi făcu semn să-1 lase în pace. Khadija ieşi. Bărbatul se întoarse la lucrările pe care se hotărâse să le termine acasă.
Rămase o clipă nemişcat în răcoarea încăperii. Deschise sertarul mesei de lucru şi scoase o coală de hârtie, apoi porni computerul din faţa sa şi aşteptă ca acesta să treacă prin rutina instalării programului, după care începu să introducă litere şi cifre. Degetele sale alunecau pe tastatură, în timp ce privirea urmărea coala de hârtie din faţă. îşi notă pentru aducere aminte şi ideea de a proceda la o reducere de personal şi de a-1 concedia astfel pe Abed bin Osman. Trecu încă o dată peste material, verificând dacă nu s-au strecurat cumva greşeli de ortografie, apoi dădu comanda de executare a programului şi aşteptă. Semnalul sonor se auzi uşor. îşi luă pixul şi-şi notă literele şi cifrele de pe ecran, verifică încă o dată notiţele de data trecută, apoi închise computerul.
în urechi îi răsună glasul îndepărtat al muezinului, care îi chema pe credincioşi la rugăciune. Musaid dădu un ultim telefon, lăsând un mesaj pentru Naila, prin care o anunţa că într-o zi, două îi va da detalii despre apropiata logodnă. Apoi închise ochii şi adormi imediat.

CAPITOLUL 13

Dis-de-dimineaţă Badr intră în birou. -Avem veşti de la Hamid. Bagdadul cunoaşte deja ce s-a discutat la şedinţa „secretă" pe care a convocat-o ieri ambasadorul SUA. Restul se referă la trupe, arsenal, ordine de accelerare a producţiei de război.

Badr continuă cu o expresie de îngrijorare pe cliip:

- Hamid mai spune că în următoarele câteva zile va trebui să fie foarte prudent. Saddam a devenit din nou paranoic faţă de cei care îl înconjoară. Urmează să declanşeze un adevărat val sălbatic de purificări în rândul armatei şi al gărzii personale...

- A sosit ceva de la Hamid în legătură cu fiul lui Osman, Abed?

- Asta, spuse Badr întinzându-i o hârtie. Se pare că Badr a fost până la Bagdad şi nu e exclus să se fi întâlnit cu Abu Nidal şi să fi făcut câteva şedinţe de instruire în practici de tip terorist. Hamid urmează să verifice aceste informaţii.

Badr scoase din buzunar o microcasetă audio.

- M-am gândit că poate vrei s-o asculţi şi tu. E interceptarea unei întâlniri a celulei, care a avut loc acum câteva ore. Abed a fost şi el prezent.

Tarek puse micuţa casetă în casetofon. Câteva clipe se auzi un fâsâit, apoi se desluşi glasul unui bărbat.

„Totul decurge conform planului. Antar îţi va trimite în scurtă vreme şi detalii".

Glasul se întrerupse, apoi continuă.

„Fără tine nu am putea face aşa ceva. Accesul de care te bucuri, informaţiile pe care le poţi obţine sunt nepreţuite pentru succesul acestei operaţiuni."

Tarek se aplecă deasupra casetofonului încordându-şi auzul şi aşteptând răspunsul celeilalte persoane. Nu se mai auzi însă nici un

glas. Doar zgomotul din ce în ce mai pierdut al unor paşi care părăseau încăperea.
- Osman nu ştie nimic despre activităţile lui Abed?
- Absolut nimic, din cât se pare.
*** * ***
Osman îşi ceru scuze de la cele trei invitate care jucau cărţi pe veranda luxoasei sale ferme situate la marginea Riadului, motivând ■ că mai are nişte treburi de rezolvat. Privi spre mica dubă care parcurgea şoseaua prin deşert care ducea la ferma sa, apoi îşi continuă drumul spre biroul său de lucru, în zgomotele făcute de tehnicianul de la telefoane. Se întinse, satisfăcut de sănătatea trupului său încă zvelt. Pe drum trecuse pe lângă o tânără servitoare pakistaneză care aducea o tavă cu băuturi. Pakistaneza asta era o adevărată dulceaţă. O remarcase şi altă dată. Femeile îi plăceau pur şi simplu, iar acestea îl plăceau. Fiecare îl fascina în felul ei. Europencele sofisticate, americancele cu pulpe cărnoase, chiar şi pakistaneza asta ruşinoasă, îi făcea plăcere să descopere modul de a le satisface pe fiecare, când acestea gravitau în jurul lui. îi plăceau nurii lor, aşa cum îi plăcea colecţia de artă pe care o strângea de atâta vreme. îşi aruncă privirea spre tablouri, apoi se întoarse la treburile pe care le avea de rezolvat.
Ajuns la biroul său, Osman trecu repede peste însemnările pe care i le trimisese Said, directorul lui *Gulf Bank.* începu să le prelucreze, vizând comenzi, semnând corespondenţă şi dând rezoluţii. Deschise mapa cu hârtii de valoare la situaţia sfârşitului de an. Acţiunile din SUA: 6,8% la First Chicago Corp.; 5,3% la TransAmerica Corp.; 5% la Thermo Electron Corp.; 4% la Occidental Petroleum; 1% la J.P.Morgan & Co.; 1% la Chase Manhattan, întoarse pagina la acţiunile europene: 20% la British Consolidated; 22%o la Moorgate Investment Trust. Era proprietarul unic al unui număr de patru companii saudite: o bancă de investiţii, o companie de asigurări, una de construcţii şi una de transporturi.
La radio se dădea o nouă ştire despre trupele irakiene. Ascultând cu mai multă atenţie, se gândi dacă venise momentul să-şi transfere şi mai mulţi bani din Golf. Se lăsă pe spătarul scaunului şi luă în mână un presse-papiers din cuarţ. Acum, reflectă el, în ciuda afirmaţiilor emirului Kuweitului şi ale lui Fahd, teama pluteşte în aer ca irizaţiile unei prisme. De ani de zile, investise uriaşe sume de bani

în străinătate. însuşi guvernul Arabiei Saudite băgase atâţia bani în Statele Unite, încât devenise cel mai mare investitor individual în bilete de trezorerie americane. Asta avusese rostul ei, dar acum situaţia era alta. Privi tonurile de ametist ale cuarţului, apoi reveni la hârtiile din faţa sa. Banii kuweitieni care invadaseră Marea Bri-tanie, banii care intraseră în Bahrein când Beirutul se prăbuşise ca centru bancar al lumii arabe fuseseră dirijaţi direct în Elveţia. Acum teama devenise palpabilă. Computerul transfera banii şi acţiunile zi şi noapte. Va transfera şi el ceva mai mulţi bani în Elveţia. Vechiul ventilator, o piesă de colecţie pe care o moştenise din casa părintească din Jeddah, se rotea leneş deasupra capului său. îşi aminti pentru o clipă de copilăria petrecută la Jeddah, când acesta nu era decât un mic port amorţit, când apa potabilă era cărată în butoaie pe străzi. Poşta venea prin intermediul vapoarelor de marfă care soseau din India o dată pe săptămână. Lumea înconjurătoare părea atât de departe pe atunci, înainte de invazia petrolului, a banilor şi a haosului care a urmat. Mai ascultă o clipă ştirile de. la radio. Era oare posibil ca într-o bună zi, toate acestea să dispară la fel de spontan cum apăruseră? îl chinuia obsesia înrădăcinată, chiar şi în timpurile cele mai favorabile, că tot ce s-a dobândit în felul acesta va fi pierdut în mod asemănător. Nu, reflectă el, revenind la mapa cu hârtii de valoare, o calamitate poate distruge Regatul, dar averile personale vor supravieţui, mai ales acelea care au fost sporite şi diversificate cu grijă. Aşa cum era şi averea sa, gândi el cu satisfacţie. înainte de a se întoarce la invitaţii săi, Osman se oprise un pic şi pe pajiştea de lângă grajdurile cailor de cursă. Se aplecă şi mângâie piciorul lung şi subţire al mânzului alb. Cu atingerea sa de cunoscător, examina capul cizekt al animalului şi ochii mari ai mânzului care se ridică în două picioare cu un aer capricios. în timpul acesta la radioul din grajd se auzeau în continuare ştirile despre trupele irakiene. De partea cealaltă a păşunii se aflau mai mulţi armăsari arabi pur sânge. în spatele lor, ca o panglică neagră între gardurile albe, se întindea pista de antrenament. Şeful echipei de dresori ai lui Osman se îndrepta spre el aducând în galop un cal de doi ani care promitea foarte mult.
- Ăsta e gata? îl întrebă Osman pe tânărul beduin care ţinea calul de căpăstru.
- E puternic, răspunse băiatul. Şi e dornic de victorie.

Băiatul îşi înfăşură kufia peste faţă pentru a se apăra de praful pe care îl stârnea calul sur cu care venise în goană dresorul.
- O fi cumpărat el băiatul lui Rashid din Emirate o mulţime de cai anul trecut în Europa, dar unul ca ăsta n-o să aibă niciodată.
Băiatul mângâie gâtul mânzului, apoi se îndreptă cu el spre grajd trecând printre dresorii, grăjdarii şi caii care se antrenau pe păşunile din apropiere. Băiatul şi calul abia reuşiră să se retragă pe marginea drumului când trecu un Mercedes alb pe lângă ei în cea mai mare viteză.
Din maşină coborî Abed care nici nu se uită la cai şi se apropie fără să zâmbească de Osman. Acesta încercă să-şi sărute fiul pe ambii obraji, dar Abed se încorda şi se retrase aproape imperceptibil. Osman păru surprins, dar continuă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.
- Ce surpriză plăcută, Abed! spuse el. Mă vizitezi atât de rar la fermă. Ia uită-te la ăsta, Abed, e nemaipomenit, continuă el arătându-i calul cel sur. A, iartă-mă, te grăbeşti? Măcar ai timp să bem un păhărel?
Dădu să-şi conducă fiul spre verandă, dar Abed dădu din cap cu nerăbdare:
- Mă întorc peste câteva zile. Osman încuviinţă.
- Drăguţ. Te duci să-ţi vezi nişte prieteni?
- Da, răspunse Abed, ridicând din umeri. Nu-ţi face probleme cu telefoanele pe care le voi primi. Mă ocup de ele la întoarcere.
Abed traversă veranda şi se făcu nevăzut în imensa clădire fără să spună nici un cuvânt celor trei femei care jucau cărţi în jurul unei măsuţe. Osman îl petrecu cu privirea, apoi se întoarse pe verandă.
- Avem vreo şansă ca Tarek să ne onoreze cu prezenţa lui? întrebă Osman în glumă.
Nura se mulţumi să clatine din cap. Juca o nouă carte, iar ochii ei adânci şi verzi erau concentraţi la maximum.
- In perioada asta lucrează toată ziua.
Mă rog, spuse încântat Osman, măcar a avut timp să mă prezinte frumoasei ataşate culturale de la Ambasada Americii, noaptea trecută. Ai cunoscut-o şi tu? Nura dădu din cap că nu.
- O, am văzut-o la nuntă. Era împreună cu soţia ambasadorului, spuse Sana, o prietenă palestiniană de mai mulţi ani, pe un ton

de admiraţie. înaltă, suplă, blondă şi foarte frumoasă. Sunt convinsă că Osman s-a şi îndrăgostit de ea.
Toată lumea râse, apoi tăcură auzind uşa care fusese trântită cu putere undeva în interiorul casei.
Osman deveni rigid.
- Ăsta era cumva Abed? întrebă Sana.
- Da, Abed era.
- Si nu vine nici măcar să bea un păhărel cu noi? -Nu.
Osman se aşeză lângă Dina, amanta sa şi începu să-i mângâie absent piciorul.
- E supărat pentru că l-au dat afară de la minister. Reduceri de personal sau ceva de genul ăsta. Se pare, continuă Osman privind spre Nura, că şi Musaid are ceva de-a face în problema asta.
Nura îi evită, jenată, privirea.
- O fi supărat şi pentru faptul că a aflat că m-ai adus din nou cu tine de la Beirut? îl întrebă Dina.
- Nici n-a ştiut până acum că eşti aici. Dacă cumva te-a observat şi acum.
- Uneori cred că nu numai cu prezenţa Dinei nu e de acord Osman, spuse cu viclenie Sana. Unii dintre aceşti tineri au devenit atât de conservatori din cauza fundamentalismului ăsta ăl lor.
Sana despături ziarele din faţa ei.
- Uite ce scriu şi despre acest grup nou apărut, „Generaţia Furiei Arabe"..., spuse ea, trecând cu privirea peste articolul din ziar.
- Nu se poate spune că nu au nici un pic de dreptate. Osman, Sana şi Dina se întoarseră spre Nura, surprinşi de cuvin
tele acesteia.
- Nura, spuse şocată Sana, doar nu vrei să spui că eşti de acor cu ei.
- N-âm spus aşa ceva.
Nura îşi întoarse ochii spre cărţile sale. Lumina strălucitoar părea a tăia o linie de-a lungul pometilor ei oblici.
- Am spus doar că au şi ei dreptate. Există o oarecare substan, în motivele nemulţumirilor lor, fără să comentăm soluţia pe care propun... asta-i deja altă treabă.
Nura îi privea de parcă adevărul vorbelor sale era evident.
- Nici un curent politic nu apare cu atâta forţă fără un moţi anume. Altfel, ca mişcare, ar muri imediat, ar deveni atât de peri ferică încât şi-ar pierde întreaga importanţă.

- Da, dar, Nura..., încercă s-o întrerupă Sana. Privirea Nurei o opri, fixată pe chipul ei.
- în mod cert şi societatea noastră are nişte neajunsuri. Am putea să discutăm despre ele, nu-i aşa?
Mâna ei se întinse să ia o carte de pe masă; glasul ei părea acum pierdut pe gânduri.
- Am tăcut o groază de vreme, când ar fi trebuit să vorbim. Sana se holbă la ea. Vocea lui Osman tună cu furie:
- Dar ce poate fi atât de rău pentru Abed? Răspunde-mi, dacă poţi! Totul îl deranjază pe Abed. Nimic nu-i e pe plac. Refuză tot ce-i pot oferi.
Durerea de pe chipul lui Osman era amestecată cu perplexitatea.
- Nici nu vrea să audă de afacerile mele. Osman arătă spre întinsele domenii ale fermei sale.
- Nimic din ce vedeţi aici nu-l interesează. Nu ştiu cum să-i mai intru în suflet.
Ochii săi se întoarseră aproape implorând un răspuns, spre Nura. Aceasta clătină din cap, apoi se aplecă spre el şi-i luă mâna într-a sa. Osman se lupta cu sine pentru a se-calma. Valetul veni şi-i anunţă că masa era gata.
- II mai aşteptăm şi pe soţul tău? o întrebă Osman pe Sana.
- Nu cred că mai vine, Osman, îi răspunse aceasta. Bancherii au program prelungit în ziua de azi. Ştii, *chirie,* am impresia că au început să fie neliniştiţi de soarta banilor pe care îi au aici, în Golf. Crezi c-o să se întâmple ceva până la urmă?
- O mulţime de oameni încep să-şi transfere banii, dacă asta răspunde curiozităţii tale, spuse Osman indicându-i valetului să înceapă să le servească masa.
- Am auzit că pleci în Statele Unite să vezi nişte proprietăţi?
- Doar o scurtă călătorie. E vorba de nişte insuliţe de pe coasta Carolinei de Nord, pe care vor să le transforme în staţiuni turistice. Noi le cumpărăm, construim totul şi angajăm o agenţie americană să le administreze. Ţinând cont de căderea dolarului, e o achiziţie foarte ieftină şi, în orice caz, sigură.
- E o afacere aranjată de către ambasador?
- De celălalt ambasador, spuse Osman râzând, cel pe care îl vedeaţi pe la toate recepţiile. Tipul a început să mă cultive serios de tot după generoasa donaţie pe care am făcut-o pentru *Metropolitan Museum* din New York.

- Un nou act de caritate?
- Să zicem, mai degrabă, pentru propria lui caritate. După câte se pare, omul ăsta are un interes deosebit pentru bani. îţi aduci aminte de celălalt ambasador? Cel dinainte cu puţin de ăsta de acum? Tipul ăla considera ambasada ca pe o bază proprie de lansare în afaceri personale, prin facilitarea unor contacte. în cele din urmă, preşedintele 1-a rechemat în ţară, a dat cu el de pământ şi i-a pus în vedere că-1 va da afară dacă se mai ţine de chestii din astea.
- Eşti dezamăgit, *cherie.*
- Ei, draga mea Sana, oamenii rămân tot oameni. Aşa e normal să fie. Nu m-am aşteptat niciodată ca americanii să fie mai buni sau mai răi decât ceilalţi.
- Ieri seară am văzut-o pe Naila, spuse Sana, schimbând subiectul. Spune-mi, Nura, e adevărat că a venit să se mărite?
Nura încuviinţă din cap în timp ce mânca o rodie.
- Iertaţi-mă, dar eu ştiu prea puţine despre femei, le întrerupse Osman, iar Naila nu pare deloc interesată de măritişul pe care i 1-a aranjat Musaid.
Nura rămase tăcutâS Osman continuă, simţind că-şi poate permite după lunga lor prietenie; era sincer intrigat de răsturnarea de situaţii din viaţa Nailei.
- E mare păcat. De ce n-a lăsat-o pe fata asta să rămână în America şi să-şi termine studiile?
- Musaid e un tip foarte dificil ca frate, nu-i aşa? reflectă Sana, fără să-şi dea seama de situaţia delicată în care comentariul ei o punea pe Nura.
Osman îşi îndreptă privirea spre Nura şi încercă cu delicateţe să schimbe vorba.
- Mie mi-a plăcut mereu de Naila. O tânără foarte inteligentă, independentă şi totuşi plină de căldură. Sper să aibă noroc. Oricum nu are de ales, nu-i aşa?
-Aşa este, spuse Sana uitându-se la ceas. *Cherie,* eu trebuie să plec. Vii şi tu cu mine, Nura, nu-i aşa? Dina, draga mea, la revedere.
După plecarea celor două femei, Dina mângâie chipul lui Osman.
- Pleci în seara asta? El se aplecă şi-şi trecu degetele prin buclele castanii ale femeii.
- Poţi să vii şi tu cu mine? După ce termin treaba, te conduc eu la Beirut.

Femeia zâmbi.
- Mi-ar face o mare plăcere. Osman o atinse cu gingăşie pe obraji.
- Mă întorc imediat.
Osman intră în casă, străbătu coridorul şi se opri într-o încăpere cu storurile trase pentru a împiedica soarele puternic al amiezii să pătrundă. Păşi uşor, să nu-l deranjeze pe bătrânul care dormea într-un fotoliu. îi puse acestuia o mână pe umăr.. Ieşind din cameră se întâlni cu un servitor care aducea o tavă cu cafea.
- Tatăl meu a adormit, îi spuse el servitorului. Ai grijă să nu-l trezeşti.
Auzi afară zgomotul portierei trântite, apoi văzu Mercedesul alb care tocmai demarase în viteză. Urmări cu privirea chipul brunet şi slab al bărbatului din spatele volanului, inflexibilitatea care părea că arde în sufletul celui de-al doilea băiat al său. Intelectul sclipitor al copilului său, ochii adânci care căutau tot timpul ceva, părând că privesc simultan şi în interior şi în exterior în încercarea de a afla realitatea.
Eu am avut totul, dar lui Abed nu i-au rămas decât temerile, gândi Osman cu un sentiment de compasiune pentru neliniştea din sufletul fiului său. *Eu am trăit în epoca marelui avânt, a succeselor din ce în ce mai mari. Noi am schimbat această lume, iar acum Abed a rămas cu frământările care au cuprins-o. Şi cu ce s-a ales? O minte, un suflet chinuit de prea multe întrebări. Se priveşte în oglindă şi nu vede o singură persoană, ci un amalgam de componente, Orient, Occident, un mijloc care se schimbă tot timpul. Se simte marginalizat, străin în propria lui ţară. Discută cu prietenii săi despre mândria naţională, despre moştenirea islamului, despre demnitatea trecutului. Noaptea stă de vorbă cu mine şi mi spune că familia Saud n-ar mai trebui să conducă această ţară pentru că s-a abătut de la calea islamului. După părerea mea sunt nişte bărbaţi ca toţi ceilalţi, nici mai buni, nici mai răi. Dar de unde atâta îndârjire, atâta furie? Poate, gândi Osman, închizând registrul contabil, poate e din cauza tinereţii. O să le treacă.*
Parcurse din nou lungul coridor, îndreptându-se către dormitorul principal. Dina îl aştepta lungită pe pat, revărsându-şi cosiţele castanii pe pernă.
*** * ***

Badr pătrunse în biroul în care Tarek şi Elaine lucraseră toată după-amiaza la fotografiile de recunoaştere ale trupelor irakiene care se înmulţeau ameninţător la graniţă.
- Am primit adineauri raportul lui Hamid despre taberele de antrenament. Vrei să ţi-1 citesc?
Tarek încuviinţă.
- Vreţi să plec? întrebă Elaine adunându-şi materialele pe care le parcursese împreună cu Tarek.
- Nu, rămâi, spuse Tarek.
Badr începu să citească raportul lui Hamid.
- Voluntarii, cum .sunt numiţi aceştia, sunt trimişi din peste treizeci de ţări. E vorba de studenţi între optspezece şi douăzeci şi cinci de ani. Elaine asculta atentă, în timp ce Tarek notă ceva, apoi îi făcu semn lui Badr să continue.
- De obicei sunt pregătiţi pentru acţiuni de guerilla şi sabotaj, urmând cursuri de îndoctrinare şi de rezistenţă fizică. Absolvenţii sunt numiţi să patruleze unităţile de guerilla din toată ţara; o parte dintre ei sunt trimişi către celulele de care irakienii au nevoie peste tot în Orientul Mijlociu.
Badr parcurse cu privirea raportul din faţa sa, căutând parcă ceva anume.
-A, am găsit, spuse el ridicându-şi privirea spre Tarek. Cate7 goriile speciale de pregătire şi locul lor de desfăşurare.
Degetele lui Badr începură să alunece pe hartă.
- Aici pregătesc oameni în domeniu militar şi paramilitar şi pentru acţiuni de tip terorist. în locul acesta e o tabără de pregătire a femeilor venite din mai multe ţări musulmane. Aici pregătesc specialişti în deturnarea Boeing-urilor 727 şi 707, precum şi a altor aeronave aparţinând aviaţiei civile. în centrele de pregătire de aici instruiesc grupurile de *intihariiri*,* luptătorii sinucigaşi. Se pare că au un program în curs de desfăşurare, pentru piloţii care urmează să se sacrifice, lovind navele principale staţionate în Golf.
Badr îşi ridică privirea de pe hârtie. Elaine rămăsese tot timpul tăcută, cu chipul lipsit de orice expresie. Tarek o privi curios preţ de o clipă, în timp ce Badr continuă:
* *Intihariy* - sinucigaş, în arabă, în original, (n.trad.)

- Restul ţi-l las să-l citeşti tu. Mai sunt câteva rapoarte sosite de la cercetaşii tăi beduini despre o posibilă activitate la nivel de celule în zonele deşertice.
Apoi, Badr îi întinse lui Tarek încă o filă a raportului lui Hamid.
- O compilaţie după publicaţiile şi casetele editate la Bagdad. Operaţiunea lui Antar.
Badr începu să citească:
- Diviziunile pentru publicaţii... sedii la Roma... tiraje importante ale unui număr de peste trei sute de cărţi, broşuri traduse în franceză, engleză, turcă, arabă şi italiană... ziare săptămânale tipărite în Ţările de Jos, Marea Britanie, Statele Unite, distribuite în treizeci de ţări. O publicaţie lunară apărută la Londra, un săptămânal la Lille, în Franţa şi un ziar care apare la două săptămâni în Toronto.
Badr întoarse pagina.
- Diviziunea pentru casete audio şi video... acţionează la Londra. Peste un milion de casete audio, aproximativ o sută de mii de casete video. în limbile arabă, urdu, engleză, persană, turcă. Fronturi de luptă: institute islamice şi asociaţii. Pakistanezii sunt profund implicaţi pentru acoperirea acestora în Europa şi America de Nord. Sedii principale la Londra, Paris, Bonn, Madrid, Bruxelles, Roma, toate controlate de Bagdad. Diverse case conspirative şi ascunzători de armament.
Badr lăsă hârtia să cadă pe biroul lui Tarek.
- Ce crezi despre Abed? Crezi că trimite mesaje şi informaţii de aici? Crezi că primeşte ordine de asasinare a unor personalităţi? O fi furnizat oare planuri şi diagrame de la fostul său loc de muncă, la instalaţiile de petrol? Pentru ca astfel Antar să stabilească obiectivele din interior şi să arunce în aer câmpurile petrolifere? Sau poate că e vinovat de toate cele de mai sus?
- Nu e exclus. Deocamdată sunt sigur că atâta timp cât îl lăsăm în libertate, suntem mai aproape de informaţie decât dacă l-am aresta şi dacă ei ar apela la un agent mult mai dificil de supravegheat.
Badr încuviinţă din cap. Ajuns la uşă, se întoarse şi spuse:
- Şi Fahd ce părere are?
« - Spune că avem o înţelegere cu Irakul. Badr clătină uşor din cap, apoi ieşi şi închise uşa după el.
- Ray a găsit ceva despre scurgerile în sistemul de comunicaţii? -Nu.

Epuizată, Elaine se ridică în picioare, îşi strânse toate materialele pe care lucrase şi părăsi încăperea.
*** * ***
Badr se pregătea să plece acasă. Pe drumul spre ieşire, un curier îi dădu o casetă. Citi însemnarea de pe etichetă şi se duse la Tarek.
- Caseta asta ne-a fost trimisă de Rashid. Sunt înregistrările făcute la domiciliul lui Osman. Conţine discuţii purtate în prima parte a zilei, Rashid spune că se aud vocile lui Osman, a Sanei, a Dinei şi a soţiei tale, Nura.
Badr puse caseta în aparat. Ascultară în linişte îngrijorarea lui Osman faţă de comportamentul fiului său şi comentariile Sanei despre noua generaţie. în fine, se auzi şi glasul domol al Nurei. „Au şi ei dreptate... Am tăcut o groază de vreme, când ar fi trebuit să vorbim". Capul lui Tarek se răsuci uşor la auzul acestor vorbe. Terminară de ascultat caseta într-o linişte totală. Badr se întoarse în biroul său şi puse caseta în fişet, alături de restul materialelor primite de la Rashid.

CAPITOLUL 14

Tarek rămăsese singur în noapte, cu materialele pe care i le lăsase Elaine şi cu raportul primit de la Hamid. în cele din urmă, termină de citit. Riscul deciziei cu care se lupta era imens, în cazul în care ar da greş. Ridică receptorul şi formă numărul. Zece minute mai târziu, maşina cu inscripţia *Gulf Bank* oprea în faţa biroului său. Said intră pe uşă.

Rămase o clipă în prag, cu planurile profunde şi egale ale chipului său rezervat, inconştient de frumuseţea sa, magnetic. Tarek se mai gândi pentru ultima oară la ceea ce era pe punctul de a face. Pentru ultima oară riscul de a greşi îl opri, eterna întrebare chinuindu-i gândurile. Oare poţi cunoaşte cu adevărat un om, oare poţi şti cu precizie carenţele personalităţii sale, faptul că acesta nu poate fi cumpărat? Şi totuşi, Said se dovedise un om demn de încredere în toţi aceşti ani. Studiaseră amândoi în Statele Unite, apoi Said rămăsese în străinătate, mai întâi în America şi apoi în Europa, negociind afaceri importante pentru bancă. Said, descendentul unei faimoase familii de comercianţi, se ridicase de-a lungul anilor ajungând în cele din urmă directorul băncii. Un om cu o integritate totală. Lucru rar în lumea bancară din Orientul Mijlociu, reflectă Tarek. în spatele imperiului său bancar reuşise să transfere fonduri pentru Tarek, operaţiuni necunoscute de nimeni altcineva. Bani pentru agenţi, pentru operaţiuni despre care nu trebuia să ştie oricine. Era un om de toată încrederea şi poate cel mai bun prieten al lui Tarek.

- Said, aş vrea să faci ceva pentru mine, imediat şi cu cea mai mare discreţie. Vreau să verifici transferurile bancare ale membrilor Familiei. Am nevoie să aflu dacă descoperi ceva neobişnuit, vreo mişcare suspectă.
- La ce anume te referi când spui „ceva neobişnuit?"
- Mă gândesc la un agent, spuse Tarek. Un agent din sânul Familiei, care să fie dirijat de la Bagdad.

Said era împietrit de surpriză:
- Un agent din sânul Familiei? -Da.
Tarek tăcu şi-şi privi interlocutorul cu multă atenţie.
- Fahd nu ştie despre intenţia mea şi nu am nici o autorizaţie în sensul ăsta. înţelegi?
Tăcu din nou şi-şi puse încet mâna pe umărul prietenului său.
- Aş vrea să înţelegi că e vorba de un mare risc, atât pentru tine, cât şi în ceea ce mă priveşte...
- Am să încep chiar în noaptea aceasta.
Said se pregăti de plecare. Privirea îi căzu pe fotografia de pe biroul lui Tarek, înfăţişându-1 pe acesta împreună cu Nura şi cu Naila. O umbră stranie îi străbătu chipul.
- Spune-mi, Tarek, Nura e bine? Tarek îşi ridică surprins privirea spre el.
- Da, e bine. M-a întrebat chiar ieri de tine.
- Cineva mi-a spus că s-ar fi întors.
- Da, Naila s-a întors. Mă tem că a fost mai mult decizia lui Musaid decât a ei, dar important e că e aici.
Tarek observă cu surprindere că privirea lui Said întârzie mai multă vreme pe fotografie. După aceea, prietenul său ieşi din birou şi se îndreptă spre limuzina care purta inscripţia *Gulf Bank.*
*** * ***
Portarul îşi ridică privirea, surprins să-1 vadă pe Said la uşa de sticlă la o oră atât de înaintată. După uriaşul ceas de onix de deasupra maiestuoasei intrări a băncii, era aproape miezul nopţii. Făcând o mică plecăciune, îi deschise lui Said. Acesta se îndreptă spre ascensor, îl descuie singur şi se făcu nevăzut fără să scoată nici un cuvânt. Ascensorul ajunse la ultimul etaj şi se opri. Said parcurse cu paşi grăbiţi coridorul pustiu cu zidurile îmbrăcate în piele de căprioară, pe care atârnau tablouri scumpe. Mocheta din lână absorbea sunetul paşilor săi. Ajunse în faţa imensei uşi de stejar a biroului său şi introduse cheia în micuţa încuietoare de lângă placa de bronz pe care era gravat SAID GHARASH, DIRECTOR GULF BANK. Uşa se deschise spre o încăpere uriaşă din sticlă şi crom, în mijlocul căreia trona imensul birou.
Said se gândi la ceea ce avea să facă. Deschise un mic panou din sertarul biroului. Nişte luminiţe verzui începură să clipească

intermitent în timp ce Said apăsa pe numerele respective. Se gândi o clipă la chipurile celor care se ascundeau în spatele acestor numere: Abdullah, Sultan, Saud, Naif. în timpul acesta, imprimanta computerului personal, montată tot într-un sertar al biroului, începu să scoată într-un ritm constant hârtie după hârtie, conţinând multiplele conturi ale fiecărei persoane, diferite nume, mii de transferuri efectuate prin eablu, achiziţionări de titluri de proprietate, credite nenominalizate, debite, uriaşe sume de bani transferate în toate colţurile lumii. Hârtiile acestea erau o dovadă a monolitului financiar care devenise Arabia Saudită.

Şi, reflectă Said în timp ce le strângea la un loc, erau nişte hârtii în care nu se spunea nimic despre sursa multora din aceşti bani, înainte de.a fi împrăştiaţi prin transferuri bancare în întreaga lume, înainte de a pleca de la locul lor de origine declarat. A afla ce anume se ascundea în spatele acestor corporaţii, chiar şi după descoperirea transferelor atât de îndepărtate, ar fi necesitat o armată de oameni care să muncească mai multe luni de zile. Said puse hârtiile pentru Tarek în nişte plicuri mari. Mai bătu un ultim set de cifre pe panoul cu luminiţe. Se auzi un clinchet uşor şi un nou panou se dădu la o parte dând la iveală un sertar secret al biroului. îl deschise şi privi mapa pe care *nu* i-o va trimite niciodată lui Tarek.

Verifică încă o dată repetatele transferuri efectuate de curând de la Riad către banca din New York, închise mapa şi privi micuţele iniţiale scrise deasupra cu propria lui mână. Mapa pe care stătea înscris „N.S." alunecă încet înapoi în sertar, declanşându-se automat un sistem de închidere.

Mai privi o dată pe fereastră panorama oraşului care se întindea dedesubt. Reflectă la cariera pe care şi-o făurise singur, la relaţiile impecabile pe care le avea şi la ceea ce făcea acum. La încrederea pe care o trăda, chiar şi în cazul lui Tarek. Se gândi la mapa pe care scria „N.S." care nu va ajunge niciodată sub ochii lui Tarek. Oare exista vreo dragoste care să merite un sacrificiu atât de mare? Când închise uşa biroului, ştia deja că răspunsul nu putea fi * decât „da".

*** * ***

Toată noaptea Elaine lucrase la noile transmisiuni care tocmai sosiseră. Ray o sunase s-o anunţe că mai primiseră şi altele pe care

i le va aduce în drum spre casă. Elaine se întinse după sacul militar în care îi dusese mai devreme materialele lui Tarek, pentru a le mai verifica încă o dată. Deschise sacul şi scoase maldărele de hârtii. Când începu să le sorteze în ordine, descoperi printre materiale şi un jurnal îmbrăcat în piele. Luă jurnalul având încrustate cu aur pe pielea prelucrată manual iniţialele N.S., îl deschise şi o impresiona scrisul frumos. Dădu câteva pagini şi zări, după parcurgerea mai multor paragrafe, semnătura Nura Saud.
îşi dădu imediat seama că băgase din greşeală jurnalul în sac, împreună cu celelalte hârtii de pe biroul lui Tarek. In clipa în care tocmai avea de gând să-1 pună la loc în sac pentru a-1 returna lui Tarek, auzi bătăi în uşă.
In prag îşi făcu apariţia Ray, care îi aducea o grămadă de materiale proaspăt sosite.
- Spune-mi, Ray, o cunoşti pe Nura Saud?
- Pe nevasta lui Tarek? îi răspunse, spre surprinderea ei, Ray. Elaine încuviinţă.
- Da, o cunosc de mai mulţi ani, spuse Ray, clătinând din cap a admiraţie. Una dintre cele mai fascinante femei pe care le-am cunoscut. A fost trimisă la şcoală în Elveţia, împreună cu fiicele regelui Faisal, apoi şi-a continuat studiile de filozofie la Sorbona, unde s-a remarcat ca o studentă strălucitoare. Dar şi ca una din cele mai frumoase. Politică interpretată cu profunzime, pasiuni... nicio-dată nu a dat un răspuns aşteptat, înţelegi ce vreau să spun. O minte pe măsura celei a lui Tarek. Are abilitatea aceea surprinzătoare de a manevra cu mare uşurinţă cuvintele. Sau, continuă el râzând, e mai degrabă un sâmbure de schizofrenie, atât de necesară în viaţa acestei societăţi. Cu prima ocazie am să vă fac cunoştinţă. Acum odih-neşte-te puţin. Ne vedem mâine dimineaţă.
Elaine închise uşa şi se pregăti să stingă lumina. Se răzgândi şi, după un moment de ezitare, luă jurnalul gravat cu litere de aur şi-1 deschise. Conţinutul părea divizat în mai multe capitole. Deschise la pagina de început, purtând titlul simplu „Islamul" şi fu imediat contrariată de cuvintele pe care le citi.
Când Mohamed a împlinit patruzeci de ani, s-a retras să mediteze într-o peşteră din Muntele Hira, din apropierea Meccăi. Acolo i-afost dat să audă un glas, cel al îngerului Gabriel, care i-a poruncit „Recită: în numele Domnului". înspăimântat, Mohamed

a răspuns de trei ori că nu este în stare să facă aşa ceva. Dar de fiecare dată, îngerul a repetat porunca sa. încet, încet Mohamed a început să vorbească, să recite ceea ce avea să devină primele cinci versete ale celor 96 de sure ale Coranului. în clipa aceea, şi-a dat seama că i-a fost sortit să devină un instrument al voinţei divine.
La moartea sa, avea mii de adepţi, iar armatele arabe constituiau cea mai puternică maşină de război a vremii, armate care întrebuinţau deşertul în care alţii pieriseră la fel cum naţiunile marine au folosit apele mării. în curând imperiul a cuprins Siria, Egiptul, Armenia, Persia şi nordul Africii. în pragul secolului al XI-lea arabii au dus islamul până în Spania, în vest şi până în China şi Malaezia, în est. Cuceririle au continuat până a fost creat cel mai întins imperiu din istorie, o lume a puterii, a educaţiei, a înţelepciunii şi a artelor.
O lume care a impresionat prin strălucirea şi puterea ei până când, încetul cu încetul, a început să alunece în bezna cea deasă a declinului şi haosului. Nu i-au mai rămas decât cuvintele Coranului şi speranţa că va mai auzi vreodată şoaptele îngerului Gabriel. Musulmanii s-au ridicat, rostindu-şi cu glas tare faptele de vitejie, aşteptând. Nemişcarea stâlpilor de sare, vuietul oştilor care se adună. Şoptesc şi aşteaptă.
Elaine continuă să citească, fascinată acum de povestea din faţa ei.
Am crescut încasa înaltă a tatălui meu, situată pe ţărmul Mării Roşii, la Jeddah şi-mi amintesc foarte bine ferestrele cu zăbrele de lemn. Am trăit acolo împreună cu sora mea Naila, cu fratele meu Musaid şi cu o mulţime de mătuşi şi unchi. Văd totul şi acum în minte, aşa cum a fost, deşi amintirile şi percepţia sunt lucruri iluzorii, închid ochii şi revăd casa cu cinci etaje care se ridica pe cerul oraşului Jeddah. Covoarele albastre şi cenuşii aduse din Isfahan, înşirate peste tot, roşul închis al ţesăturilor, jaluzele veşnic trase pentru a împiedica pătrunderea razelor arzătoare ale soarelui. Văd şi acum umbra zăbrelelor pe pereţi, draperiile de damasc groase, de un verde palid, trase peste uşi, samovarul din aur care fierbea pe cărbunii înroşiţi, emanând în atmosferă mirosul de ceai. Parcă aud şi acum bolborosirea uşoară a pipei când fumul se ridica încet.
Mai aud glasuri şi paşi, ca pe nişte umbre ale unor sunete din după-amiezele liniştite. Paşi ai servitorilor, paşii bărbatului care le ducea apă mătuşilor mele de la ultimul etaj, paşii trecătorilor de pe

stradă pe care îi priveam de după jaluzele, zgâindu-mă la măgarii negustorilor din faţa casei şi la cozile lor cu care alungau muştele în arşiţa după-amiezii. Mai aud şi acum glasuri murmurând deasupra camerei mele, strigând spre cei din stradă, discutând cu cineva când treceau prin dreptul uşii mele închise. Ya Ahmed, Shokran Zainab, Mahăr ba, Salaam Alekum, cuvintele cântecelelor, fragmente ale refrenelor din cântecele pentru copii, zgomotul unor paşi ce se stingeau pe culoare lungi şi scări spiralate, toate acestea îmi răsună şi acum în minte ca o tapiserie de sunet. O tapiserie ce bate uşor în nemişcarea arşiţei, în clipocitul apei şi în sunetul bărcilor de pescuit care se legănau trosnind din toate încheieturile pe apele toride ale portului la Marea Roşie.
Poate că tocmai din această inerţie şi din acest curent de sensibilitate sunt făcută şi eu. Tarek, ştiu bine, se miră de mine că sunt atât de „ independentă. " Eu zâmbesc, consider că e interesant, pentru că la urma urmei fiecare dintre noi suntem o entitate independentă. Realitatea pare mai degrabă o mişcare, o prismă de cristal din care fiecare individ extrage propria sa imagine, alege din aceeaşi scăpărare mică de lumină o anume refracţie, o culoare, după cum rotim prisma. După părerea mea, sensurile nupotjisepa-rabile.
Mi se pare imposibil să structurez sensurile, să le definesc rolurile, să le trunchiez posibilităţile. Am văzut cu ochii mei femei care agreau prezenţa altor femei, întinse în toiul nopţii pe perne adânci din mătase, în apartamentele rezervate acestui sex. Se mângâiau şi se pipăiau până le auzeai gemând uşor, apoi se întorceau la soţii lor cu care experimentau un alt gen de sexualitate cu aceeaşi plăcere. Tarek îmi spune deseori că eu am un ritm propriu de viaţă, diferit de al altor femei. Poate că are dreptate. Mi-am petrecut nenumărate nopţi. în camera aceasta, simţind briza nopţii prin cămaşa de mătase, ascultând foşnetul uşor al frunzelor de palmieri, gândindu-mă la vocile şi la chipurile celor din jur, reflectând la irealitatea în care trăim acum. Bătrânii îşi mai amintesc de vremurile când lumea lor era săracă şi izolată de exterior. Tinerii sunt copleşiţi de nenumăratele posibilităţi, de atâta bogăţie. îi văd pe bătrâni şi pe tineri, confruntându-se acum prin abisul realităţii, deoarece lumea lor aflată într-o cruntă sărăcie a devenitprintr-un capriciu al soartei o enormă bogăţie. îi văd încercând să-şi

regăsească identitate prin haosul acestei realităţi, întrebându-se în acelaşi timp dacă această lume, acest capriciu al soartei va supravieţui.
Simt că timpul s-a cam scurs, strângându-ne ca într-o menghină. A mai rămas foarte puţin timp. întrebarea a devenit acum dacă eu sau oricare altcineva vom putea merge mai departe în aceeaşi manieră. Sau, dacă lumea în care trăim va putea merge mai departe. Situaţia actuală nu poate duce la nimic bun. Ceea ce se ascunde acum, va ieşi la iveală mai târziu. Cu siguranţă că va ieşi la suprafaţă.
în clipa aceasta, sunt ceea ce-mi conferă poziţia socială. înţeleg că sunt înconjurată de o mare bogăţie. înţeleg că-aceasta ar putea dispărea mâine, şi atunci lucrurile vor sta cu totul altfel. Şi întocmai mirosului samovarului, întocmai sunetului apei din conducta înaltă, acesta vaji un alt moment care va dispărea în trecut ca un şuvoi de fum pierdut în ceaţă. Eu voi rămâne. Altceva se va întâmpla.
Elaine puse un semn la această pagină şi închise jurnalul, fascinată. Intimitatea cuvintelor acestei femei o atrăgeau însă în continuare spre carte. în paginile pe care le citise se afla o superbă stratificare de gânduri. Lăsă jurnalul pe masă. îşi dorea din tot sufletul să o cunoască personal pe această femeie.
Privi pe fereastră la noaptea liniştită a Riadului, reflectând la ceea ce devenise acest oraş. O lume, o societate cu un echilibru atât de precar între tradiţional şi modern, î»cât cea mai suavă briză l-ar distruge într-o clipă. Schizofrenianncercării de a trăi cu adevărat în această lume, o lume care combina încă tradiţii ale secolului al XVIII-lea cu realităţi ale secolului XX. Briza uşoară a deşertului se făcu din nou simţită în încăpere. Elaine îşi coborî din nou privirea spre paginile jurnalului. Mai erau şi referirile la Tarek. Rămase nemişcată meditând la Tarek, ca bărbat. Bărbatul acesta avea ceva tulburător, îţi dădea un sentiment de instabilitate. Ceva ce punea în pericol zidurile puternice cu care se împrejmuise ea.
Privi din nou spre micul jurnal, gândindu-se la femeia care se culcase cu Tarek, întrebându-se ce va fi simţit aceasta. în cele din urmă, după ce Elaine stinse lumina, chipul bărbatului cu care făcuse amor atâţia ani şi ea până la moartea acestuia, îi apăru în minte. Preţ

de o clipă sentimentul imensei pierderi fu cumplit de dureros. în singurătatea camerei, trupul ei părea dintr-o dată mult mai greu.
Liniştea fu întreruptă de telefon.
- Am uitat să-ţi spun, răsună glasul lui Ray. Tarek a lăsat un mesaj pentru tine. Vrea să te întâlneşti mâine cu sora soţiei lui, care te va mai scoate un pic în lume pentru a te ajuta în munca de ataşat cultural. O cheamă Naila.

CAPITOLUL 15

Ceasul deşteptător răsună slab în liniştea încăperii. Naila crezu pentru o clipă că se trezise din nou la Washington. Apoi însă, după ce ochii ei alunecară peste marmura albă, peste obloanele vechi ale dormitorului şi peste candelabrele de baccarat îşi aminti că de fapt se afla la Riad.

De la întoarcerea în ţară, timpul ei trecuse foarte confuz. Zile ce se transformau în nopţi cu nesfârşite ceşcuţe de ceai, vizite la neamuri şi la prietene. I se prezentau copiii, i se povestea ce mai făcuseră între timp, cum le mergeau căsătoriile. Reapariţia chipurilor cunoscute îi creau un sentiment de *deja vu.* Totul îi părea suprareal când era târâtă în trecut, înapoi în lumea pe care o părăsise. Se cufunda încet şi în linişte într-o lume, într-un trecut, într-o gogoaşă de mătase cu mii de fire.

în încăpere era linişte. Obloanele erau închise. Marmura de un alb pal, mătasea tapetului din cameră, care odinioară părea atât de elegantă, de răcoroasă în arşiţa deşertului, aveau acum ceva funebru. *Abaya* neagră împăturită pe un scaun, giulgiul ei, o separa în fine de viaţa pe care o dusese în ultimii ani. Zilele şi nopţile petrecute aici o făcuseră să se simtă sfâşiată implacabil, minut cu minut. Aceasta era şi nu era lumea ei.

*** * ***

- Domnişoară doctor Naila, îmi permiteţi să...?

Naila îşi ridică privirea şi o zări în pragul uşii pe micuţa pakistaneză care îi făcea menajul. Fata intră cu o tavă pe care se afla cafeau, micul dejun şi flori.

- Mi-aţi cerut să vă trezesc devreme, pentru că astăzi începeţi munca la spital.

Brusc, Naila zâmbi, amintindu-şi că de fapt se trezise cu gândul la spitalul din Washington. Se ridică în capul oaselor şi-i mulţumi

fetei care-i aduse tava la pat. Tânăra menajeră se îndreptă spre ieşire, dar se întoarse şovăitoare.
- Ar mai fi ceva, domnişoară doctor Naila. Fratele dumneavoastră Musaid vă aşteaptă jos.
Zâmbetul de pe chipul Nailei dispăru. Rămase câteva minute tăcută, sorbindu-şi cafeaua. Deodată fu cuprinsă de bănuiala că fratele ei venise astăzi pentru a încerca să o oprească să plece la spital. Se îmbrăcă, cuprinsă în egală măsură de nelinişte şi furie, apoi coborî la el. Chipul lui slab părea că o ignoră. Naila făcu eforturi să se menţină pe picioare.
- Te-ai distrat bine noaptea trecută? Am auzit că ai fost în vizită la nişte prietene.
-Da.
- Am vrut să ştii că am anunţat deja cununia şi că aceasta va avea loc peste o săptămână. Logddnicul tău se va întoarce din călătoria sa de afaceri peste câteva zile, aşa că vei avea timp să-1 cunoşti.
Pentru o clipă, un zâmbet scurt apăru pe chipul lui Musaid. Nura intră în camera din spatele ei şi ascultă discuţia dintre cei doi.
- Vei fi încântată să afli, continuă Musaid, că din clipa în care am făcut anunţul o mulţime de oameni comentează că va fi o partidă foarte avantajoasă.
Bărbatul o aşteptă pe Naila să spună ceva.
Tăcere, glasul ei, ochii ei nu spuneau nimic. Musaid se ridică în picioare, uitându-se fix în ochii ei. în cele din urmă, se întoarse înfuriat şi plecă.
Nura îl aşteptă să iasă, apoi se duse la Naila şi o luă de braţ.
- Vino, draga mea. Hai să ne bem cafeaua împreună, îi spuse ea încet. După aceea, am să te trimit la prima ta zi de spital.
Nura scutură din cap, ţinu o clipă mâna Nurei într-a sa, apoi îşi puse *abaya* şi ieşi afară, unde o aştepta şoferul.
Douăzeci de minute mai târziu, maşina oprea la intrarea Spitalului Gărzii Naţionale. Directoarea programului de pregătire a rezidenţilor o aştepta pe Naila în biroul ei.
- V-aţi grăbit un pic, chiar la mijlocul stagiului, spuse ea răsfoind hârtiile din faţa ei. Ia să vedem... Aţi absolvit şcoala medicală şi aţi făcut doi ani de specializare în obstetrică-ginecologie şi apoi în pediatrie la Spitalul de Copii din Washington.

Directoarea îşi ridică ochii din hârtii, cuprinsă de uimire.
- Ăsta-i unul din cele mai bune spitale din lume. Dumneavoastră aţi hotărât să nu terminaţi acolo?
- Da, eu am hotărât să nu termin stagiul acolo. Femeia o aşteptă pe Naila să continue.
- Familia a considerat...
- înţeleg, nu-i nimic. Ne face plăcere să vă avem în mijlocul nostru. Dosarul dumneavoastră din perioada petrecută în Statele Unite este excelent, continuă directoarea, aranjându-şi basmaua de pe cap. în general, activitatea dumneavoastră se va desfăşura în clinică. Vor exista unele diferenţe aici faţă de sistemul din Statele Unite. Clasele sunt, bineînţeles, demixtate. Bărbaţii se află în alt corp de clădire. Dacă vreodată va fi nevoie de un instructor bărbat, lecţia se va ţine pe video. Spitalul Gărzii Naţionale este foarte nou, având o dotare excelentă. Desigur, însă, că pacienţii dumneavoastră nu vor putea fi decât femei şi copii. Mulţi dintre pacienţii noştri vin aici din colţuri îndepărtate ale Regatului, din sate în care viaţa nu a cunoscut încă schimbările produse în Capitală.
Directoarea tăcu, apoi continuă pe un ton îngrijorat.
- Naila, tu ai lipsit o vreme din ţară. Trăim vremuri foartedifi-cile. Am făcut progrese impresionante în ultimii ani, dar nu am putut schimba totul dintr-o dată. S-au făcut paşi uriaşi într-o perioadă relativ scurtă. Şi fetele pot să înveţe, să urmeze liceul, facultatea, dacă vor chiar şcoala de medicină. Vei auzi mulţi fundamentalişti care sunt în continuare de părere că rolul femeii trebuie să se rezume la treburile casei şi la creşterea copiilor.
Femeia o privi jenată pe Naila.
- încearcă să faci ce am făcut şi noi. Muncim fără să comentăm, cu speranţa că nu ne vom pierde statutul câştigat.
Directoarea se ridică în picioare.
- Vei începe prin a-i consulta pe pacienţii de la clinică. Naila pătrunse în holul de marmură şi bronz al Spitalului Gărzii
Naţionale, ornat cu uriaşele portrete ale prinţului moştenitor Abdullah şi regelui Fahd şi deschise uşa pe care stătea scris CLINICA FAMILIALĂ. Luă fişele din buzunarul de pe uşă şi-i spuse asistentei să poftească înăuntru primul pacient.
*** * ***

Elaine verifica echipamentul, alături de cei doi tehnicieni din echipă. Ray o chemă imediat la el, prin pager.
- Am luat legătura cu generalul Schwarzkopf, o anunţă Ray. Este şefol Comenzii Centrale. E poate singurul tip din armată pe care îl interesează mai mult ce se întâmplă în Orientul Mijlociu decât în Uniunea Sovietică. A urmărit şi el materialele de recunoaştere despre trupele irakiene. A fost de acord cu analiza pe care ai făcut-o împreună cu tehnicienii din echipă. Acum patru zile, trupele irakiene staţionaseră lângă Basra, cu blindate, echipament şi provizii. Astăzi, sunt răspândite în formă de evantai şi se îndreaptă în sudul şi sud-vestul Basrei spre graniţa cu Kuweitul. Numai de ar găsi pe cineva din Departamentul de Stat sau de la Casa Albă care să se trezească în fine.
Elaine îi întinse materialele de recunoaştere şi interceptările pe care le compilaseră în dimineaţa aceea.
- Ray, blindatele au avansat; echipamentul este desfăşurat de către unităţi care îl pot întrebuinţa: elicopterele de către unităţile speciale, pontoanele plutitoare de către marină.
Strânse materialele şi începu să le introducă într-un sac asigurat.
- Te duci la Tarek? Elaine încuviinţă din cap.
Se întoarse la biroul lui Tarek, ducându-i informaţiile şi rămase acolo până când acesta parcurse tot materialul. îi urmări tot timpul chipul îngrijorat. Când bărbatul termină de citit, îi dădu înapoi mapa; Elaine se pregăti să plece. Vorbele lui o luară însă pe nepregătite.
-Am aranjat cu cineva să te scoată un pic prin oraş. Trebuie să te faci mai simţită în calitate de ataşat cultural. Oamenii au început să pună întrebări. E vorba de o tânără doctoriţă, continuă Tarek. O cheamă Naila.
Ii scrise adresa şi încheie succint:
- E sora soţiei mele.
Elaine se uită pe hârtie. Apoi îl privi din nou pe Tarek, uluită ,de stăpânirea de sine a acestui bărbat care după ce citise ceea ce citise îşi păstra în continuare tot calmul. Tocmai se pregătea să pună bileţelul în buzunar, când numele citit îi atrase atenţia.
- Nu cumva s-a întors de curând de la Washington? Acum venise rândul lui Tarek să fie surprins.
- Da, dar de unde ştii?

Elaine zâmbi, simţind un val brusc de căldură la gândul revederii tinerei din avion.
- Am călătorit împreună. A fost foarte amabilă cu mine. Mi-a povestit câte ceva despre istoria acestei ţări, despre studiile ei de medicină.
La început surprins, Tarek începu acum să zâmbească, apoi îşi lăsă tăcut privirea în jos.
- Nu ştiu dacă ţi-a povestit ceva şi despre motivele pentru care s-a întors. Nu ştiu, domnişoară Landon, cât de multe ştiţi despre obiceiurile din această ţară, dar aici se obişnuieşte aranjarea căsătoriilor. Pentru unii, treaba iese bine. Un proverb de-al nostru spune: „Cu timpul vine şi dragostea". Dar pentru alţii, este probabil o sentinţă la moarte.
Elaine era mişcată de resemnarea din glasul lui liniştit.
- Naila, continuă Tarek, este una dintre tinerele care a făcut paşi curajoşi şi importanţi. Mă refer la studiile şi la cariera ei. Cu toate acestea, conform obiceiului de pe la noi, nu mai poate să rămână prea multă vreme nemăritată. Are dreptul să refuze, dar se află sub o înfiorătoare presiune socială de a spune da. Şi cum tatăl ei e mort, rolul de a-i aranja mariajul revine fratelui ei.
- Deci se poate întâmpla să nu ţină la persoana cu care se mărită? întrebă Elaine.
- Nu-1 cunoaşte pe respectivul, răspunse simplu Tarek. Unii tineri care-şi unesc vieţile se cunosc din familie, având prilejul să se întâlnească de-a lungul anilor cu diverse ocazii. Alţii nu. Familia fetei alege un logodnic pe care fata îl cunoaşte doar cu puţin înainte de cununie, moment care pentru Naila va veni peste câteva zile. Iar pentru Naila, conchise el încet, se pare că va fi o sentinţă la moarte...
Aseară, când m-am întors acasă, m-am dus s-o întreb dacă va începe munca la spital în curând. Am găsit-o plângând în camera ei. Este şi un alt motiv pentru care aş dori să vă cunoaşteţi. Cred că i-ai putea fi o prietenă la fel de bună cum ţi-ar putea fi şi ea ţie. S-o anunţ că o să-i faci o vizită la spital?
Elaine se ridică şi, preţ de o clipă, îl examina pe bărbatul din faţa ei, impresionată de sensibilitatea vorbelor lui, de eleganţa cu care punea problemele şi de impresionanta lui forţă de intuiţie.
- Da. Spune-i, te rog, că abia aştept să ne vedem.
*** * ***

în după-amiaza aceea şoferul Elainei conduse vreo jumătate de oră prin traficul întinsului Riad, până ajunse în cele din urmă la Spitalul Gărzii Naţionale. Când a întrebat de Naila, asistenta de la recepţie a îndrumat-o spre capătul holului.
Uşa rezervei 2304 era întredeschisă. Elaine putea zări capul unei femei, aplecat asupra unei figuri de copil. Micuţul era întins pe pat, cu chipul acoperit de bandaje. Femeia ţinea în mână o carte de joc.
- Dacă tragi o carte mai mare, ai câştigat, dar nu cred c-ai să reuşeşti, spuse ea tachinându-1 pe copil.
Acesta scoase de undeva de sub pătură o carte.
- DoctofNaila, am câştigat, jubilă micuţul. •
Naila, cu stetoscopul pe după gât, se dădu înapoi mimând supărarea.
- încă un riyal! Allah, copilul ăsta mi-a mai luat un riyal. Am impresia că e prea deştept. Mi-e şi frică să mai joc cu el.
- Doctor Naila, mai jucăm şi mâine, nu-i aşa? spuse băieţelul, foarte satisfăcut de isprava sa.
- Bine. Jucăm şi mâine. Dar ai grijă că s-ar putea să am mai mult noroc.
- Poate nu va fi aşa, îi replică băiatul pe un ton poznaş. Naila izbucni în râs. Se întoarse pe călcâie şi în clipa aceea
Elaine simţi un val de căldură sufletească la revederea tinerei care stătuse lângă ea în avionul cu care venise de la Washington.
Şi ochii Nailei se umplură de satisfacţie, când o recunoscură pe Elaine.
- Ce minunat! Nu m-am gândit niciodată că o să ne mai vedem! exclamă ea afişând un zâmbet larg.
Elaine, la fel de încântată, dădu mâna cu ea.
- Se pare că băieţelul ăsta se distrează de minune, în ciuda bandajelor.
Chipul Nailei se întrista.
-Aşa este. Stăm zile întregi alături de ei încercând să le alinăm suferinţa.
îi zâmbi Elainei.
- Deşi cred că ai dreptate. Băieţelul ăsta a început să-şi depăşească temerile. Poate că dacă mai câştigă câţiva riyali de la mine...
O luă pe Elaine de braţ, zâmbindu-i cu căldură.
- Dar hai să mergem! *Să bem o cafea şi să-mi povesteşti ce-ai mai făcut. Tarek mi-a spus că am fost aleasă pentru a^ţi fi ghid.

Naila porni spre ieşire cu vizitatoarea sa. Deodată se auzi alarma secţiei. Naila se concentra imediat să audă mesajul transmis.
- Poţi să mai aştepţi câteva minute, Elaine? Poate în hol. E vofba de o urgenţă şi m-au chemat chiar pe mine.
Elaine încuviinţă,şi-i făcu loc să treacă.
Naila se deplasă cât putu de repede spre secţia unde erau aduse femeile. împinse uşa de la intrare şi, în lumina difuză a sălii de control, zări o tânără întinsă pe o targa, cu mâinile la abdomen. Chipul nici nu i se vedea de după văl. Pe mână avea tatuat semnul unui trib de beduini. Lângă ea stătea confuză o bătrână cu mâini tăbăcite. Asistenta pakistaneză îi întinse Nailei fişa medicală a pacientei.
- Sunt din provincie. Fratele fetei aşteaptă afară, explică ea în grabă. Bătrâna spune că fata ei are o tumoare la stomac şi că...
Fata scoase un ţipăt. Cămaşa îi era pătată de lichid.
- Dumnezeule! exclamă Naila. Fata asta e...
In clipa aceea intră în salon şi directoarea care o întrerupse brusc.
- Curăţaţi bolnava, le ceru ea scurt, apoi o scoase pe bătrână în salonul de aşteptare.
Fata începuse să respire cu greutate. Directoarea îi privi mâinile şi în clipa aceea anestezista,,o coreeancă mică şi îndesată, dădu buzna în sală.
- Nu e măritată, îi spuse încet directoarea Nailei. Chipul îngrozit al fetei se contorsiona din nou.
- Mişcaţi-vă mai repede. Copilul trebuie să iasă. Asistentele scoaseră *abaya* şi celelalte haine ale fetei.
- Şi până acum au trăit cu impresia că e o tumoare? întrebă Naila, nevenindu-i să creadă.
Picioruşul noului născut îşi făcu apariţia.
- E naştere pelviană. Verificaţi bătăile de inimă ale copilului. Fata o apucă pe Naila de mână, holbându-se la luminile de deasupra.
- Va fi o naştere dificilă, fu de părere Naila care urmărea pe monitor bătăile inimii copilului. Pulsul e în jur de 70. Va trebui să-i facem o cezariană. Chiar acum.
Anestezista se apucă de treabă.
- Acum or să te adoarmă, spuse Naila aplecându-se deasupra pacientei. Copilul are probleme. Va trebui să-1 scoatem repede şi fără

să-1 punem în pericol, adăugă ea luând mâna fetei într-a ei. Nu durează mult.
Asistenta începu să ungă abdomenul fetei cu betamină în timp ce anestezista îi aplica electrozii EKG-ului şi-i fixa monitorul de saturare a oxigenului. îi injecta apoi un sedativ, urmat imediat de medicaţia necesară pentru a relaxa muşchii abdominali ai fetei în timpul procedurii. Un tub pentru respiraţie artificială fu introdus în traheea fetei, iar abdomenul inferior i-1 acoperiră cu bandaje sterile.
- Putem începe? întrebă Naila. Anestezista încuviinţă şi Naila începu incizia.
Aşa... aşa... şopti Naila. Un pic mai durează... Numai un pic.
Naila se dădu la o parte. Una din asistente era deja gata, cu retractoarele în mână.
-Aşa... Acum.
Naila introduse o mână sigură în uterul fetei. Simţi mişcarea copilului şi mâna ei se închise în jurul micuţului trup alunecos. Se uită încă o dată pe monitor, se aplecă deasupra abdomenului deschis, se asigură pentru ultima dată că-1 apucase bine pe copil, apoi se ridică, aducând noul născut la lumină.
- Un băiat foarte frumos, spuse Naila întinzând copilul asistentei pentru a-i absorbi mucusul din gură.
Micuţul scoase un ţipăt sănătos şi într-o clipă trupul său deveni roşu aprins.
- Pare a fi şi puternic, adăugă zâmbind Naila, în timp ce-i îndepărta placenta.
Anestezista reduse medicaţia şi fata începu să-şi recapete cunoştinţa. Naila îi şopti asistentei:
- Bătrâna o fi îngrijorată. Spune-i că fata ei e bine. Şi copilul e sănătos. E băiat.
Naila îi arătă fetei copilul. Aceasta îşi întoarse faţa într-o parte şi ochii ei se umplură de lacrimi. Naila se aplecă, îi şterse lacrimile şi-i şopti uşor:
- Poţi să-1 ţii un pic în braţe, dacă vrei.
Tânăra întinse nesigură braţele şi luă copilul. Mânuţele acestuia o apucară de deget, iar căpuţul delicat se cuibări în braţul mamei. Fata o privi pe Naila, apoi închise ochii şi începu să plângă. Ţinea copilul în braţe, mângâindu-i căpuţul şi privindu-1 în ochişorii miraţi.
Deodată, în încăpere dădu buzna asistenta, cu o expresie de groază pe chip.

, - Mama şi fratele pacientei... Le-am spus..., se bâlbâi ea.
- O, nu, exclamă directoarea, înţelegând într-o clipă nenorocirea care se produsese. Doar nu le-ai spus...
- Le-am spus, abia rosti asistenta, tremurând toată. Le-am spus că fata a născut, că mama şi copilul se simt minunat şi că...
Asistenta se opri văzând chipul fetei, acum îngheţat de groază.
- Continuă, o repezi directoarea.
Au zis că vor să-i vadă morţi, şopti asistenta. Spuneau că e o mare ruşine pentru familie, pentru trib... Spuneau că trebuie să-i omoram pe amândoi... şi pe copil şi pe fată.
Asistenta se opri din nou, apoi continuă cuprinsă de groază: -Eo barbarie. Doar nu vorbesc serios. Aşa ceva nu e posibil. Chipul tinerei mame devenise palid. Fata o apucă pe Naila de mână.
- Ba e posibil şi pot face aşa ceva, spuse directoarea. Fata asta e dintr-unul din satele de la graniţa de nord. în zona aceea au rămas valabile vechile tradiţii. Familia, tribul sunt valorile cele mai sfinte, în concepţia lor, fata asta i-a făcut de ruşine şi trebuie judecată. Băieţelul şi mama lui vor fi morţi în mai puţin de o săptămână. Doar dacă nu putem să...
Se uită direct în ochii Nailei care şedea, şocată şi palidă, sub luminile mesei de operaţie.
- Vrei să minţi?
- Ce-aţi dori să fac?
- Aş vrea, spuse ea cu glas măsurat, să te duci acolo şi să le spui că asistenta e pakistaneză şi nu înţelege bine araba. în felul acesta le-a prezentat, de fapt, situaţia dintr-o altă sală de operaţie.
Naila o privi uluită pe directoare.
- După aceea, le mai spui că tocmai am terminat operaţia de tumoare a fetei. Spune-le că se va simţi bine, că tumoarea a fost înlăturată şi că fata şi sora lor va putea pleca acasă peste câteva zile. De acte ne ocupăm noi, continuă directoarea uitându-se cu subînţeles la anestezistă. Şi duceţi copilul la salon până îi vom găsi un cămin. Nu te yei putea bucura de copil, dar măcar va supravieţui, adăugă ea, adresându-se tinerei. Şi tu vei supravieţui.
Directoarea se întoarsi apoi către Naila.
- Poţi să faci aşa ceva?
Naila se îndreptă spre uşă. Pentru o clipă, se întoarse cu privirea spre directoare.

- Sunteţi sigură? Credeţi că e singura soluţie?
- Da, îi răspunse aceasta cu lehamite. Sunt sigură.
Naila îl găsi pe tânăr lângă bătrână, cu trupul înţepenit de furie.
- Vă rog să luaţi loc, le spuse Naila, străduindu-se să pună în vorbele sale cât mai multă autoritate profesională. S-a făcut o confuzie...
După plecarea celor doi, Naila simţea să picioarele i se înmuia-seră. Realitatea întâmplării prin care abia trecuse o şocase enorm.
Elaine o zări apărând şi se cutremură la vederea chipului ei şi, mai târziu, la auzul incredibilei relatări. Tremurând încă din tot trupul, Naila o conduse spre ieşire. Se suiră amândouă în maşină.
- Du-mă la Tarek, sună abia perceptibil glasul Nailei.
- E o barbarie, şopti-ea.
După un moment de tăcere, îşi ridică în fine privirea spre Elaine, sfâşiată de durere.
- Creaturile astea consideră fata şi băieţelul de care ţi-am povestit ca pe nişte posesiuni cu care pot face ce doresc, nu ca pe nişte fiinţe omeneşti. Şi eu am crescut aici. Aici e ţara mea, ei sunt concetăţenii mei, acestea sunt şi tradiţiile mele. Şi totuşi, când trăieşti mai multă vreme în străinătate începi să vezi lucrurile cu mai multă claritate, înţelegi cât de îngrozitoare sunt unele din vechile obiceiuri. Percepi această realitate prin ochii restului lumii şi nu mai poţi s-o înduri. Acum m-am întors acasă, sunt aici şi mă simt atât de sfâşiată... Simt că nu mai aparţin nici unei lumi... nici lumii tale, dar nici celei în care m-am întors. Cred că-ţi ofer o imagine deplorabilă.
Elaine încercă să răspundă, dar Naila continuă:
- Şi ştii ce sunt eu? Sunt o persoană care are tot ce-i trebuie. Şi care nu are nimic. Am fost adusă acasă ca o posesie, pentru a mă căsători cu un bărbat pe care nici măcar nu îl cunosc. Să mă cunun peste câteva zile, să uit eventualele sentimente de adevărată dragoste pe care le pot avea pentru un bărbat şi să merg toată viaţa, ca un căţel, în spatele unui străin care mă va considera ca pe o posesiune de-a sa. Şi să mi se ceară să accept situaţii ca cea pe care ai văzut-o la spital.
Nailâ izbucni în plâns şi ochii i se umplură de lacrimi. Elaine apucă mâna frumoasei femei.
- îmi pare atât de rău, şopti Naila. Tarek m-a rugat să-ţi prezint cultura, şi uite ce ţi-am arătat eu. Ai venit la mine să te ajut, şi eu nu am făcut decât să-ti transmit toată suferinţa mea.

- Nu-i nimic, îi răspunse încet Elaine. Şi eu port în suflet o suferinţă proprie. De altă natură. Mă bucur că sunt aici, alături de tine. Simt că ai mai mult curaj să-ţi înfrângi suferinţa decât mine.
Naila o privi mirată, dar Elaine părea acum adâncită în propriile ei gânduri. Maşina se îndrepta spre biroul lui Tarek.
*** * ***
Aflat în biroul său, Tarek-consulta maldărul de hârtii care tocmai îi fuseseră aduse. Apoi începu să întindă pe masă copiile pe imprimantă pe care i le trimisese Said - conturile numerice pe care Abdullah, Sultan, Saud şi Naif le aveau în banca pe care o conducea acesta. Documentele se răsfirau sub ochii săi ca o mare de hârtii. Conţineau nenumărate transferuri prin cablu ale unor sume răspândite în întreaga lume. Transferuri codificate şi nenominalizate către şi dinspre bănci şi conturi fără nume. întinse'hârtia fără sfârşit a imprimantei pe tot peretele. Apoi, începu să scrie rapid, trecând cu atenţie peste liste. Mai întâi se ocupă de codurile diferitelor bănci elveţiene, urmate de codurile individuale ale conturilor care suferiseră cele mai frecvente transferări în ambele sensuri. Sublinie numele de cod care fuseseră recent descoperite, pe cele care aveau o vechime mai îndelungată, sumele uriaşe de bani lichizi care i se păruseră suspecte, precum şi pe cele provenite din depuneri mai mici, dar constante. Când auzi paşii lui Badr, rupse prima pagină cu însemnări şi sublinieri şi apoi i-o întinse acestuia.
- începi cu astea. Vreau sa ştiu cui aparţin toate aceste conturi numerice. Dacă e vorba de o persoană fizică, vreau toate datele despre cel în cauză. Dacă e o corporaţie, vreau să ştiu unde e autorizată să funcţioneze, natura şi destinaţia vânzărilor, cum figurează contul acesteia şi cine este persoana sau instituţia care se află în spatele ei. Adevărata identitate a acţionarilor sau a acestor conturi numerice nu va putea fi găsită pe computerele din Elveţia, deci nu vom putea obţine astfel de informaţii interceptând comunicaţiile prin computer. Interceptează totuşi viitoarele transferuri. Pentru a confirma identitatea iniţială va trebui să apelezi la guvernul elveţian în vederea obţinerii accesului la informaţii confidenţiale.
Tarek îi mai întinse lui Badr o coală de hârtie.
- Nu vreau să acţionezi direct. Nu trebuie să laşi amprente şi trebuie să te mişti foarte discret pentru a nu trezi suspiciunile nimănui. Apelează la Sam Nathanson de la Serviciul elveţian de Informaţii.

El va şti cum să procedeze fără să trezească bănuieli asupra noastră.
- Ai încredere în el?
- Destul de multă. Şi, în plus, ne este dator.
Tarek se întoarse la hârtiile lui şi continuă să facă însemnări.
- Unele conturi numerice sunt localizate în Ţările de Jos şi Liechtenstein. Nathanson te-ar putea ajuta şi în privinţa acestora. Cele din Japonia, la care lucrez chiar acum, le poţi probabil aborda mai uşor, dând poate un ciubuc undeva, ceva de genul ăsta... te descurci tu.
Badr studie colile de hârtie care acopereau peretele. Mâna lui Tarek se mişca cu repeziciune de-a lungul acestora, subliniind imense sume expediate prin computer, dar şi transferurile mai mici dar constante.
- Mă interesează sumele mai mari pentru o eventuală identificare a achiziţionării de armament şi a fondurilor acordate celulelor ilegale din interiorul ţării.
Tarek scoase o hârtie şi desenă cu iuţeală un zig zag de linii care uneau mai multe puncte.
- Dacă Antar ar fi procedat inteligent, ar fi transferat capitalul cam aşa: din Irak la New York, New York - Montreal, Montreal Arabia Saudită.
- Dacă ar fi procedat inteligent, îngână Badr strâmbând din nas şi adunând hârtiile. Dacă ar fi doar inteligent şi nu de-a dreptul genial.
Deodată uşa se deschise şi Tarek fii surprins de apariţia Nailei şi a Elainei.
Tarek ascultă povestea fără să o întrerupă pe cumnata sa.
- Mama şi copilul erau în afara pericolului când aţi plecat de la spital?
- Da. Copilul are o formă simplă de icter, dar nu e nimic periculos. Tânăra îşi revine la normal după intervenţia chirurgicală. Nu sunt însă sigură că fratele ei a fost pe deplin convins.
Răspunsul lui Tarek o ului prin duritatea tonului vocii:
- Ai făcut tot ce ai putut să faci. Nu te mai gândi la ce a fost.
- Dar ce se va întâmpla dacă...
- Las-o baltă.
Elaine fu luată prin surprindere de tonul dur al replicii lui Tarek. Acesta o apucă pe Naila atât de strâns de mână încât tânăra tresări.

- De ce nu înţelegi? Şi eu detest aceste situaţii. Dar avem de-a face cu una din cele mai înrădăcinate credinţe, una din cele mai înflăcărate pasiuni ale acestor oameni. Tu şi cu mine am reuşit să ne adaptăm cu uşurinţă la lumea secolului XX. Dar ceilalţi? Aceştia se opun noului, agăţându-se de cele câteva crâmpeie care le-au mai rămas din tradiţia pe care o cunosc şi pe care o consideră corectă. Pentru ei numai onoarea poate fi cea care asigură ordinea universului. Tu ai făcut uşor tranziţia, dar ei încă se mai luptă cu noua stare de lucruri.
- Oare am făcut-o cu adevărat, Tarek? Eşti convins că viaţa mea de aici este exact cea pe care mi-am dorit-o? îl întrebă ea încet.
Tarek se aplecă şi mai mult spre Naila.
- Nu. Dar tocmai nouă ne revine rolul de a împăca lucrurile pe toate căile posibile. Trebuie să câştigăm teren centimetru cu centimetru. E tot ce putem face. Dacă vom proceda altfel, vom fi pierduţi.
Tarek o privi cu compasiune, apoi îi vorbi cu blândeţe. Vorbele lui o surprinseră.
-Aş vrea să mă ajuţi. în după-amiaza aceasta întoarce-te la spital şi continuă-ţi munca.
Bărbatul îi făcu un semn Elainei, care în tot acest timp stătuse deoparte, ascultându-i pe cei doi.
- După aceea, aş vrea să-i dai o mână de ajutor şi Elainei. E foarte important, Naila. Ea a venit aici ca să lucreze împreună cu noi. Vreau s-o ajuţi să cunoască mai bine societatea noastră. Ia-o cu tine la Osman în seara asta.
Tarek îi luă Nailei mâna într-a sa, ochii săi blânzi nedezlipin-du-se nici o clipă de pe chipul fetei.
- Te rog să mă ajuţi.
Naila rămase tăcută, apoi se întoarse către Elaine.
- Vino. Şoferul meu te va conduce acasă.
Drumul de întoarcere se derula în tăcere. Elaine se străduia din răsputeri să găsească un subiect de discuţie.
- Naila, fata aceea...
Naila îşi întoarse capul în altă parte, iar Elaine tăcu. Apoi tânăra arăboaică rupse în fine tăcerea şi spuse abia perceptibil, ca şi cum ar fi ascultat un glas lăuntric care o sfătuia:
- Obiceiul prevede ca onoarea familiei să fie sarcina exclusivă a femeii. Virginitatea unei copile este proprietate a familiei din care

setrage. Dacă fata cade în dizgraţie, atunci întreaga familie este dezonorată, pătată. Din această cauză tradiţia a izolat atât de sever femeia în spatele voalului, a zidurilor înalte, în haremuri, acolo unde nu puteau fi văzute decât de bărbaţii aparţinând propriei familii. De aceea nu i s-a permis accesul în locurile publice, a fost acceptată numai în şcoli demixtate - pentru a se preveni pierderea fecioriei. Tradiţia prevedea că în astfel de cazuri, familia are obligaţia de a o ucide pentru a-şi recâştiga onoarea.
Tânăra se întoarse spre Elaine şi încercă să-i zâmbească. Elaine observă cât de răvăşită era noua sa prietenă. încercă din nou să intre în vorbă cu ea, arătându-i clădirea veche prin dreptul căreia tocmai treceau.
- Spune-mi, Naila, nu este palatul din albumul pe care ne uitam în avion.
Naila îşi ridică privirea spre Palatul Murraba în care locuise regele Abdul Aziz.
- Da, răspunse ea încet. Vrei să intrăm un pic?
Elaine încuviinţă din cap, sperând că scurta vizită le va face bine amândurora.
- Ne dau voie să intrăm? Naila făcu semn că da.
Şoferul îi spuse câteva cuvinte paznicului postat în faţa vechii porţi sculptate, după care acesta din urmă făcu o plecăciune spre Naila şi le deschise. Cele două femei pătrunseră în beznă, simţind imediat neaşteptata răcoare a zidurilor din chirpici. Pe măsură ce se apropiau de curtea interioară, Elaine putea auzi clipocitul apei din fântână. Naila îi făcu semn spre balcoanele care apăruseră deasupra capetelor lor.
- Aici stăteau nevestele.
Arăboaica se lăsă, răpusă de oboseală, pţe marginea fântânii. Elaine se aşeză fără nici un zgomot lângă ea. In fine, Naila vorbi:
- Spune-mi, Elaine, ai fost vreodată măritată?
- Soţul meu a murit. Naila părea şocată.
- Iartă-mă. N-am vrut să...
Deodată Elaine simţi că emoţiile încercate de prea multe ori până acum o copleşesc. Ochii i se umplură de lacrimi, spre uimirea Nailei.
- O, Elaine, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să...

- Nu-i nimic. Va trebui să mă obişnuiesc să discut şi despre aceste lucruri.
Elaine îşi dădea acum seama că vorbele i se rostogoleau din gură fără nici un control.
- Până acum am trăit într-o carapace. Nici nu ştiu de ce-ţi spun tocmai ţie aceste lucruri. Poate pentru că mă simt prea singură. Se pare că nu mai pot ţine pasul cu viaţa asta. Eu... adică soţul meu şi cu mine am fost trimişi la post în Beirut. Eram căsătoriţi de trei ani. El a murit într-un atac terorist...
Se întrerupse, pierzându-şi brusc respiraţia la atingerea braţului Nailei.
- Ai copii? o întrebă încet Naila.
- Nu, nu am. Speraserăm ca mai târziu... Naila luă mâna Elainei într-a sa.
- Se spune că viata continuă atunci când eşti pregătit pentru ea. Vino!
Pe tot drumul până în sala de Consiliu a regelui Abdul Aziz o ţinu pe Elaine de mână. Acolo se opriră.
- Vezi telefonul acela? Musulmanii mai în vârstă s-au opus ideii de a introduce telefonul în Arabia Saudită. După părerea regelui, acest aparat a fost o mare invenţie. Aşa că a dat ordin să i se instaleze unul în palat. De îndată ce telefonul a fost montat, regele a ridicat receptorul şi a recitat versete din Coran, apoi a închis şi a spus tuturor că orice obiect prin care poate fi transmis cuvântul lui Allah trebuie să fie ceva bun. Şi cu asta basta.
- Acum să mergem. Diseară vin să te iau la petrecerea dată de Osman. E bine?
- Da.
Spusese „da" atât de repede încât se miră şi ea de cât de mult o antrenase Naila şi de cât de mult tânjise să stea de vorbă cu cineva plămădit din acelaşi aluat. îşi dădu seama că şi Naila împărtăşea aceleaşi sentimente. Se despărţiră pentru a se reîntâlni în aceeaşi seară.
Când ajunse acasă, găsi mesajul lui Ray care o ruga să-l caute imediat.
-A sunat generalul Schwarzkopf, o anunţă fără alte introduceri Ray. A reuşit în fine să-i convingă şi pe tipii din Departamentul de Stat că Hoit are dreptate şi că aici se coace un război de toată fru-

museţea. Deci, mi s-a comunicat de la Washington că în fine s-a aprobat cererea mea de trimitere a două portavioane. Ray râse fără pic de voioşie.
- O mică victorie a profetului din deşert.
- Spune-mi, Ray, chiar crezi că le mai arde de petreceri după tot ce se întâmplă în jurul lor?
- Sigur că da. Se pare că există doar vreo patru persoane în lumea asta care îşi dau seama de ce se întâmplă cu adevărat - tu, eu, Tarek şi Schwarzkopf. Mai există o mână de oameni care nu comentează nimic, mulţumindu-se să-şi transfere discret fondurile în exterior. Restul trăiesc cu capul în nori. Ai grijă de susţinerea legendei tale de ataşat cultural. O să-ţi prindă bine mai târziu pentru a-ţi şterge urmele.

CAPITOLUL 16

După ce primi telefonul de la Naila, Elaine îşi îmbrăcă rochia de seară şi începu să aştepte maşina. Şoferul Nailei veni să o ia. Naila o aştepta pe bancheta din spate. *Abaya* ei neagră acoperea o rochie de colecţie şi un superb colier de safire cu cercei din acelaşi set. Naila o sărută pe ambii obraji.

- Petrecerea are loc chiar acasă la Osman? o întrebă Elaine.

- Mă rog, într-una din casele lui, zâmbi Naila. Are o fermă în deşert, uriaşa casă a familiei din Riad, alta la Londra şi una la Geneva.

- E prieten cu voi? Povesteşte-mi câte ceva despre el.

- Da, de ani de zile e unul din cei mai buni prieteni ai noştri. E un bărbat de-a dreptul încântător. Tarek îl consideră filozoful sibari-tic preferat. De curând, *The New- York Times* a publicat un articol despre bărbatul care la numai cincizeci şi cinci de ani a devenit unul din cei mai bogaţi oameni ai lumii. Tânăra ziaristă a fost uluită de afirmaţia lui potrivit căreia cele mai valoroase idei îi vin atunci când citeşte câte un roman. în schimb, el a găsit-o încântătoare, a sunat-o cu prima ocazie când a ajuns la New York şi de atunci au devenit prieteni foarte buni, râse Naila. De fapt, după părerea mea, Osman a procedat întocmai ca ceilalţi: mai întâi a făcut ceva bani în Arabia Saudită, apoi i-a investit prin toată lumea. Numai că el a făcut acest lucru mai bine decât alţii. Odată l-am auzit spunând că instinctul plasării capitalului diferă mult de acela pentru femei. E un fel de efuziune, un simţ al ordinii naturale a banilor, care îţi spune când să te extinzi, să diversifici, când să acţionezi. Dar uite că am şi ajuns.

Maşina trase în faţa zidului înalt. Unul din paznicii de la intrare se uită cu atenţie la cele două femei de pe bancheta din spate, deschise uriaşa poartă de fier şi-i făcu semn şoferului să se îndrepte spre aleea circulară unde o armată de valeţi nu mai pridideau să parcheze şirul nesfârşit de Mercedesuri care soseau unul după altul.

Elaine avu imediat în faţa ochilor imensul complex de locuit al familiei lui Osman, uriaşa casă din centru, înconjurată de trei vile, fiecare cu parc şi piscină proprii. Valetul din faţa masivei uşi din lemn sculptat de la intrare făcu o plecăciune în faţa tinerelor femei care urcaseră treptele lustruite de marmură, le adresă un politicos *Ahlan wa Sahlari*,* le deschise şi le conduse, mai întâi într-o încăpere în care femeile îşi lăsau *abayele,* apoi în salonul propriu-zis al desfăşurării recepţiei.
Elaine se trezi într-un foaier spaţios deasupra căruia atârnau candelabre de cristal. Pe pereţi erau expuse valoroase opere ale impresionismului francez. Mai multe covoare orientale rare erau întinse pe podeaua acoperită în marmură strălucitoare. Ceva mai încolo se zărea o încăpere mare decorată cu mobiler modern şi cu pereţii tapetaţi în mătase. Salonul era plin de femei în rochii de seară şi de bărbaţi în *jalabii* albe sau în costume. Elaine privi o clipă la operele de artă europeană care se aflau peste tot. Apoi, la îndemnul Nailei, se îndreptă spre un bărbat frumos, îmbrăcat într-o *jalabie* lungă şi care le aştepta cu mâna întinsă.
- Osman, spuse Naila plină de încântare, îmbrăţişându-1. Osman, ţi-o prezint pe Elaine.
- Fiţi bine venite, îi răspunse cu zâmbetul pe faţă Osman. Veniţi să vi-i prezint şi pe ceilalţi invitaţi, dar mai,întâi vă rog să admiraţi noua litografie pe care Nura mi-a adus-o de la Paris.
Un valet le conduse pe un culoar lung şi cele două femei pătrunseră într-o încăpere plină de cărţi şi obiecte de artă. Osman le făcu semn spre superbul scheci de Matisse, de curând înrămat şi atârnat pe perete.
în cameră se mai afla un bărbat cu un barbişon puţin încărunţit. Chipul lui părea familiar Elainei.
- Spune-mi, Naila, ăsta nu e Yamani? Naila încuviinţă din cap.
Privirea Elainei fu apoi atrasă de un alt bărbat, mai scund şi mult mai brunet, care stătea de vorbă cu Sultan. Ceva din aspectul acestui om îi sugera vag figura unei alte personalităţi.
- Acela cine este? întrebă ea în şoaptă.
- E însuşi Khashoggi, comerciantul de arme.
* *Ahlan wa 'sahlan* - Bine aţi venit. în arabă, în original, (n.trad.)

Elaine era uluită. Privirea ei continuă să alunece pe chipul exagerat de afabil al omului despre a cărui fabuloasă avere citise de atâtea ori.
- Din câte ştiu, Tarek nu este unul din marii lui admiratori, spuse Naila, dar omul acesta are strânse legături cu unii dintre membrii Familiei Regale. Privirea Elainei era acum atrasă de cele două femei elegante de lângă Khashoggi.
- Una dintre ele este fiica sa Nabila, iar cealaltă, care arată de aceeaşi vârstă, este soţia lui Lamia, îi explică Naila. Mi se pare că chiar sunt de aceeaşi vârstă.
Ambele femei erau încărcate de bijuterii.
- Mi-amintesc că odată am auzit că i-a spus ultimei lui neveste, în drum spre o recepţie dată de Sultan, să-şi scoată machiajul şi bijuteriile pentru a nu o pune într-o poziţie jenantă pe amfitrioană. Cred că acum a scăpat de acest complex.
Cele două prietene fură întrerupte de Osman. Lângă el se afla o tânără mărunţică şi slabă, îmbrăcată impecabil în haine occidentale, cu o figură ştearsă şi totuşi plăcută. Acesta îi vorbea lui Osman într-o arabă cu accent kuweitian.
- Elaine, dă-mi voie să ţi-o prezint pe Hussah al Sabah, fiica fostului emir al Kuweitului. E posesoarea unei magnifice colecţii de artă islamică, pe care ambasada intenţionează să o expună în Statele Unite. E o colecţie într-adevăr superbă. Am încercat să achiziţionez şi eu câteva piese, dar în cele din urmă le-a luat ea pe toate. Asta se datorează poate faptului că soţul ei deţine cel mai mare procent de acţiuni de la Sotheby, adăugă el râzând. Am invitat-o aici să-mi vadă ultimele achiziţii.
Elaine discută cu Hussah despre colecţia acesteia, apoi îi înmâna o carte de vizită - pe care era înscris „ataşat cultural" - din cele pe care i le tipărise Ray.
- Naila, spuse Elaine după ce se întoarseră în salonul principal, cume posibil aşa ceva? Deşi Osman şi câţiva din ceilalţi bărbaţi de aici nu sunt membri ai familiei voastre, tu ai voie să vii aici.
Naila râse încet.
- Ei, există reguli şi reguli. Atâta vreme cât totul se face discret, acasă, toată lumea ştie ce familii se pot amesteca, care bărbat îşi lasă soţia, fiii sau fiicele să vină. Tarek mi-a dat voie să vin, deşi fratele meu Musaid nu mi-ar permite niciodată aşa ceva. Vino să te prezint cuiva.

Naila îi întinse o cupă de şampanie pe care o luase de pe tava unui valet. Elaine continua să-i examineze pe cei din salonul în care pluteau mjrosuri fine de parfum. Arab, franţuzesc, englezesc, purtat de briza nopţii ce pătrundea prin uşile deschise care dădeau spre piscină. Sunetul udului şi naiului se ridica deasupra bijuteriilor sclipitoare, a capetelor cu coafuri scumpe, a rochiilor elegante de seară.

- Aici nu e ca în America, înţelegi? Aici toată lumea se cunoaşte. Avem o ţară mică cu numai şase milioane de locuitori, deşi am impresia că în recensămintele oficiale apar vreo opt milioane şi ~ ceva.

Naila râse şi luă o porţie de caviar de pe o tavă care tocmai era purtată pe lângă ea de un alt valet.

- Uită-te, de exemplu acolo. Familia Binzager, nişte adepţi ai occidentalizării, nişte liberali, comercianţi din cele mai vechi timpuri, de pe vremea când corăbiile străbăteau Golful spre India, sau porneau din Jeddah şi traversau Marea Roşie spre Apus. Chiar şi atunci, când ţara asta era încă săracă şi izolată, ei au avut suficienţi bani şi suficiente legături cu lumea exterioară pentru a-şi trimite copiii la studii în Egipt sau la Beirut. Naila îi făcu semn cu capul spre un alt grup de persoane din celălalt capăt al salonului.

-Alţii, cum ar fi cei din familia Aii Rezas, au trimis chiar fetele la şcoală, chiar dacă au fost nevoiţi să procedeze cu multă prudenţă, deoarece multă lume era pe atunci de-a dreptul îngrozită de această idee. In zilele noastre unele fete, cum a fost şi cazul meu, au voie să-şi termine studiile chiar în străinătate. îl vezi pe tipul de acolo? o întrebă ea pe Elaine, făcându-i semn spre un tânăr foarte preocupat să-şi aranjeze manşetele *jalabiei.* A doua lui nevastă are de două ori mai multe studii decât el. Si e de două ori mai deşteaptă decât el.

Elaine izbucni în râs. Tânărul se uită mirat în direcţia lor.

- Şi cu ce se ocupă?

- Face bani.

- Nu, spuse râzând Elaine. Te întreb serios.

- Şi eu ţi-am răspuns la fel de serios, îi răspunse zâmbind Naila. In anii cincizeci, când au început să curgă banii obţinuţi pe petrol şi sauditii s-au repezit să-şi cumpere maşini, case, clădiri întregi şi chiar şosele, aceste familii şi-au făcut averi uriaşe şi toate progeniturile lor au rămas să se ocupe de aceleaşi afaceri. Văd că l-ai fas-

' cinat. Se îndreaptă spre noi, aşa că voi face prezentările.

- Karim, ţi-o prezint pe Elaine de la Ambasada Americană.
- îmi face o plăcere deosebită. Aţi venit la post de curând?
- Da, îi răspunse Elaine. Sunt noul ataşat cultural. Karim zâmbi:
- Aţi adus cultura americană în Arabia Saudită, sau intenţionaţi să duceţi cultura saudită în Statele Unite?
Elaine îi răspunse râzând:
- Sper că şi una şi alta.
- Ştiţi, zâmbi din nou tânărul arab, când am plecat prima dată în America, la studii, cei de acolo mă întrebau tot timpul câte puţuri de petrol am acasă şi dacă locuiesc în cort. Stereotipurile astea mă deranjau foarte tare, mai ales că m-am născut şi am crescut în Jed-dah. Dar cine râde la urmă râde mai bine, adăugă el pe un ton ironic, luând o cupă de şampanie de pe tavă. Când am ajuns prima dată la New York, aveam numai treisprezece ani. Am luat un taxi şi i-am spus şoferului să-mi facă un tur al oraşului. Am mers noi ce-am mers şi, în cele din urmă, tipul şi-a dat seama că eram dezamăgit. „Ce s-a-ntâmplat, puştiule?" m-a întrebat el cu accentul specific al celor din Brooklyn. „Nu-i văd nicăieri", am răspuns eu. „Pe cine nu vezi, puştiule?" „Pe cowboys şi pe indieni". Tipul s-a prăpădit de râs. „Auzi la ăsta... Căuta cowboys şi indieni la New York!" După ani de zile în care i-am văzut pe modestele noastre canale de televiziune din Regat, timp în care deveniseră pentru mine un mit, mi-a fost dat să nu văd nici unul. în fine, ridică din umeri tânărul, continuând să râdă, mi-a făcut plăcere. Aş fi bucuros să ne faceţi o vizită acasă.
Apoi, arabul dădu mâna cu Elaine şi se întoarse la grupul său de cunoscuţi.
- E încântător, îi spuse Elaine Nailei.
- Da, zâmbi Naila, e cu adevărat încântător.
- Şi zici că are două neveste? şopti americanca.
- Cred că de prima a divorţat. Fusese o căsătorie de tradiţie, înţelegi, de dragul familiei. Erau verişori primari şi lucrurile nu au mers ca lumea. Şi a doua nevastă e tot verişoară de-a lui, dar se spune că se înţeleg bine.
între timp Osman se strecurase în spatele lor, savurându-le conversaţia.
- Pe invitata noastră o interesează de fapt - se băgă el în vorbă fără să-şi dezlipească ochii de la Elaine - ce se întâmplă cu cei care îşi iau patru neveste.

Elaine se roşi o clipă în obraji, apoi îşi dădu seama că Osman nu făcea decât s-o tachineze.
- Vremurile acelea sunt aproape de domeniul* trecutului, continuă Osman. Aşa ceva nu s-a mai păstrat decât la cei din vechea generaţie.
Osman îşi ridică privirea în semn de lehamite.
- Cum ar fi cel de acolo, continuă el, facându-le un semn discret către un domn de vreo şaptezeci de ani pe care îl salută printr-o înclinare a capului atunci când respectivul îl zări. Pe domeniul său are patru case identice, câte una pentru fiecare nevastă. Odată mi-a povestit că are un calendar după care îşi organizează vizitele la fiecare dintre cele patru soţii. în ce mă priveşte, spuse el amuzat, n-aş putea face faţă.
Osman se întoarse spre locul în care din mulţime ţâşnise ca o pasăre eliberată o mână încărcată de bijuterii. Degetele cu manichiură gesticulară în aer, apoi coborâră. Posesoarea lor, aşezată pe canapeaua îmbrăcată în brocad alb slobozi un râs sănătos. Femeia îşi duse ţigara la buze, scoase fumul, apoi le făcu semn să se apropie. Cerceii săi cu diamante sclipeau orbitor în lumina candelabrelor.
Osman se apropie de ea, uitându-se plin de curiozitate la bătrânul în *jalabie* albă care şedea lângă ea. Acesta păru foarte încurcat când valetul îi întinse o tavă încărcată cu băuturi. Sana, femeia încărcată de bijuterii, se aplecă spre Osman şi-i spuse: .
- Dragul meu, îl ştii pe omul acesta? îl întrebă ea, facându-i semn spre beduinul zbârcit şi cu barbă albă care stătea ca o mumie lângă ea, cu un pumnal vechi la brâu, scrutând chipurile invitaţilor. Am dat peste el la *Hotelul Dorchester* când am fost ultima dată la Londra. M-a auzit vorbind araba şi m-a întrebat dacă îi pot da o mână de ajutor. Tocmai sosise, înconjurat de o mulţime de cufere. Mi-a explicat că şi-a adus cu el mâncare din deşert, pentru că ce gătesc ăia în Anglia nu poate fi înghiţit. închipuieţi, *cherie,* holul de la *Dorchester* inundat de cufere cu mâncare. Băieţii lui erau şi ei acolo, cu feţele lor tâmpe. L-am întrebat de unde este şi bătrânul a râs şi mi-a spus că vine din Arabia Saudită. Este şeicul unui trib din Nafud şi a luptat alături de Abdul Aziz. Fiii lui îi aşteaptă sfârşitul pentru a prelua puterea. Crede că are vreo nouăzeci şi opt de ani. „Dar eu în loc să mor, m-am hotărât să vin aici, la Londra", mi-a spus el râzând. Acum mi-a zis că se află în căutarea unei noi neveste. După Ce mi-a spus acest lucru, s-a uitat fix la mine şi am înţeles la

ce se referea. „ A, nu", i-am răspuns eu, „eu sunt deja măritată". Dar el îmi spune fără să clipească: „Poate te vei plictisi de actualul soţ, nu-i aşa?"
Râsul Sanei se auzi în tot salonul. îl privi cu blândeţe pe bătrân, îşi aprinse o ţigară şi trase adânc din ea.
- Bătrânii ăştia sunt pierduţi, ştiai? L-am invitat odată la un dineu în casa noastră din Grosvenor Square, o mică petrecere dată în cinstea celorlalţi bancheri arabi. Toată noaptea bătrânul i-a regalat pe bancherii care-şi sorbeau vinul de porto în linişte cu istorioare despre luptele sale din tinereţe cu Abdul Aziz, fluturându-şi tot timpul pumnalul spre candelabru. I-am trimis zilnic flori cât timp a stat la Londra. Săracii bătrâni, sunt atât de pierduţi.
Sana se uită o clipă la bătrân, apoi reveni la Naila şi la Elaine.
- Ştiţi, când i-am spus că mi-ar face plăcere să-mi facă o vizită la casa noastră din Riad, m-a întrebat de ce am atât de multe case. I-am răspuns că în ziua de azi avem case pretutindeni, în Egipt, în Riad, la Londra, în Kuweit, pentru că nu se ştie ce se va mai întâmpla cu noi. Cine ştie, poate că într-o bună zi ni se va cere să plecăm. Noi suntem oaspeţi, dragele mele, noi, palestinienii suntem oaspeţi oriunde ne-am afla. Poate că Palestina, *cherie,* a pierit, s-a dus, aşa că rămânem „oaspeţi". Dar poate suntem cu toţii în această situaţie, continuă Sana aplecându-se asupra lui Osman.
Palestiniana tăcu pentru o clipă.
- Ştii cum văd eu lucrurile, Osman? Pentru mine totul se va spulbera în vânt. Căsoaiele astea din jurul Golfului vor rămâne într-o bună zi pustii, briza va sufla prin ferestrele goale, prin holurile goale, muncitorii străini vor pleca, familiile vor pleca, vor rămâne numai greierii, nisipul şi vântul deşertului. După aceea, vor veni ceilalţi care vor schimba totul, vor modifica modul acesta de viaţă. Iar noi vom fi uitaţi cu toţii, Osman, uitaţi cu toţii, vom rămâne doar o clipă trecătoare în istorie.
Sana se opri brusc, fixându-1 cu privirea, ca un oracol, ca un glas împrumutat pentru o clipă de către zei şi care acum, o dată cu transmiterea mesajului divin, se stinsese.
Elaine, Naila şi Osman rămăseseră tăcuţi, luaţi prin surprindere de viziunea palestinienei.
în cele din urmă, Osman izbucni în râs:
- Ar fi trebuit să fii o ghicitoare din Levant, Sana.
- Dar chiar asta sunt, Osman, o ghicitoare din Levant.

Vădit indispus, Osman făcu semn valetului să le mai aducă băuturi, urmărind cu privirea micul grup de bărbaţi care se adunaseră în jurul televizorului pentru buletinul de ştiri CNN în care se vorbea despre apropierea trupelor irakiene de graniţa kuweitiană.
In liniştea stranie care se lăsase, Elaine încercă să facă conversaţie.
- Spune-mi, Naila, cine este femeia aceea?
Elaine arătă spre o tânără într-o superbă rochie de satin roşu şi cu cercei cu rubine.
- E Ghada bint Salman, îi răspunse Naila. Mă mir că a venit în seara asta. Bărbatu-său a divorţat de ea şi i-a luat şi copiii.
- I-a luat copiii? Ea nu are dreptul să-i ţină?
- Nu, spuse Naila. Tradiţia spune că în caz de divorţ, femeia trebuie să-i cedeze soţului copiii când aceştia împlinesc vârsta de şapte ani. Unele dintre aceste femei rămân măritate şi după ce soţul lor îşi ia o altă nevastă. In cazul acesta ele îşi pot păstra copiii, dar viaţa lor ca femei, ca indivizi ai societăţii este terminată. Nu se mai pot recăsători, trăiesc izolate, terminate - unele dintre ele la numai puţin peste douăzeci de ani. Cred că şi fratele meu, Musaid e în stare să-i facă aşa ceva soţiei lui, Khadija. E o adevărată tragedie. In casa lui se poartă ca un tiran. Ai observat că Khadija nu se află aici în seara asta. El n-o lasă să iasă din casă. Nu mă surprinde deloc că nici el nu a venit la petrecerea dată de Osman. Cu conservatorismul lui feroce, opulenţa de aici l-ar fi dezgustat.
Naila o privi pe Elaine cu o expresie de încordare.
- Elaine, spuse ea, plimbându-şi mâna peste rochiile strălucitoare din salon, noi suntem aici în seara asta, dar mai există oameni la ţară care duc un mod de viaţă neschimbat de o mie de ani... Eu mă aflu aici în această seară, deşi am nevoie de o permisie scrisă din partea capului familiei mele, Musaid, pentru a continua studiile, pentru a călători în străinătate. Iar el a refuzat să-mi mai dea această permisie.
- înţeleg, spuse încet Elaine, admirând statura tinerei elegante şi privindu-i în tăcere mâinile. Deci, cu toate că locuieşti împreună cu sora ta si cu Tarek, tot Musaid este cel care...?
-Da.'
Elaine se simţi uşurată în clipa în care tensiunea care plutea în aer fu ruptă de un glas care venea din spatele ei.
- Spune-mi, Naila, nu vine şi Nura?

în spatele lor se afla acum Sana.
- îmi pare sincer rău că Nura nu e şi ea aici. I-ar fi făcut plăcere să stea de vorbă cu el, continuă Sana, arătând spre un bărbat distins, cu părul negru, de vreo patruzeci de ani, îmbrăcat într-un costum european si care discuta cu directorul muzeului.
- Cu el?
- E arheologul Yusif Khalidi. Ai auzit de numele lui. Nura vorbeşte deseori despre el. Activitatea lui este într-adevăr impresionantă, zâmbi Sana. Khalidi ăsta e palestinian. în prezent, lucrează la o nouă carte despre vechea civilizaţie sumeriană care a înflorit pe văile Tigrului şi Eufratului în mileniul al IV-lea înainte de Christos. Khalidi pretinde că va trata perioada până la epoca în care marile caravane au început să aducă tămâia şi mirul străbătând Arabia Felix. Nura 1-a cunoscut ultima oară când a venit aici. Un intelectual fascinant... Mă întreb dacă a adus-o şi pe pictoriţa aceea cu el.
Sana luă o cupă de şampanie de pe tava purtată printre invitaţi de către un valet.
- Cea mai mare parte a timpului şi-o petrece la Bagdad. Câţiva ani a fost încurcat, din câte ştiu eu, cu pictoriţa irakiană Yasmina Tikriti. Ţi-aduci aminte de ea? Şi-a adus o dată picturile şi aici. O femeie fascinantă, nu-i aşa? Se spune că a fost căsătorită cu un tip care ocupa o poziţie înaltă în Partidul Baas din Irak. într-o seară se afla cu bărbatul ei chiar în reşedinţa preşedintelui, stând la masă cu însuşi Saddam Hussein. Era la început, când Saddam îşi consolida poziţia sa de preşedinte prin tot felul de epurări. Saddam se întoarce brusc spre unul din aghiotanţii săi şi-1 întreabă: „îmi eşti credincios?' Omul îi răspunde: „Desigur". Atunci Saddam se întoarce spre alt aghiotant de-al său şi-1 întreabă şi pe acesta: „Dar tu, îmi eşti credincios?" „Da, sunt". Saddam scoate atunci un pistol şi i-1 dă primului aghiotant. „Dovedeşte-mi", îi spune el. „Desigur, ce doreşti să fac?" „Vreau să-1 ucizi pe ăsta", îi spune Saddam arătând spre celălalt aghiotant. Primul tip începe să tremure tot. „Nu pot să fac aşa ceva, Saddam. Sper că nu vorbeşti serios". Saddam îi ia pistolul din mână.„Am să-ţi arăt eu cum se face", spune el. Apasă pe trăgaci. Ţeasta celui de-al doilea aghiotant e zdrobită sub ochii lor. Se spune că în clipa aceea, Yasmina s-a ridicat de la masă, a ieşit din cameră şi nu s-a mai întors niciodată la bărbatul ei. Yallah, aşa-i viaţa asta! murmură Sana aplecată asupra cupei de şampanie.
Luă apoi un alt pahar.

- Draga mea, cineva tocmai îmi vorbea despre ştirile astea despre irakienii care au ajuns la graniţa cu Kuweitul.
între timp li se alăturase şi Osman.
- Dar poate că arabii din Kuweit îşi merită această soartă, continuă Sana. în toţi aceşti ani au fost atât de aroganţi şi de bogaţi...
- Nimeni nu merită o astfel de soartă.
Se întoarseră toate trei, surprinse de tăria vocii lui Osman. Acesta tocmai se pregătea să mai spună ceva, când valetul îl anunţă că este căutat la telefonul din camera de lucru. Osman intră şi închise uşa după el. Acum îl asculta pe brokerul său de la Londra..Vocea bărbatului era încordată. Ştirile despre mişcările de trupe din apropierea graniţei erau alarmante. Agentul de bursă era de părere că Osman trebuia să acţioneze cât mai repede şi să-1 autorizeze să-i transfere acţiunile.
Osman îl ascultă cu atenţie pentru o clipă, apoi îi dădu consimţământul să procedeze la un transfer semnificativ de capital din Golf. Termină conversaţia şi reveni la oaspeţii din salon.
Sana îi făcu semn cu mâna.
- Osman, dă-mi voie să-ţi prezint un palestinian de-al meu, un alt pribeag ca şi mine. Poate că i-ai citit cărţile. El e arheologul de reputaţie mondială, Yusif Khalidi.
Yusif Khalidi întinse mâna şi-i zâmbi amfitrionului.
- Sunt convins că toţi cei prezenţi aici v-au citit operele. Sunteţi o adevărată somitate, domnule Khalidi. Lucraţi la ceva nou? întrebă Naila care se afla lângă Sana.
- De fapt, fac pregătirile necesare pentru a reveni în scurt timp. Voi face fotografii în zona de nord a Regatului pentru a termina un nou studiu.
Khalidi se opri când îi zări pe servitorii lui Osman care tocmai deschideau uşile spre sufragerie. în sală se aflau mese încărcate cu mâncare şi candelabre, care îi aşteptau pe invitaţi.
Osman le invită să poftească la masă şi Naila o luă pe Elaine de mână.
- Vino! o îndemnă ea.
Se luară după bărbaţii în *jalabii* lungi şi albe şi după femeile în strălucitoarele lor rochii de seară. Elaine admiră cu sufletul la gură impresionantele opere de artă expuse peste tot în salon, apoi îl observă pe Osman trecând în grabă pe lângă ele pentru a o întâmpina pe femeia de la intrare.

- Naila, şopti ea - neputându-şi dezlipi ochii de la femeia care tocmai lua o ţigară din tabachera de argint a lui Osman - cine e femeia aceea? E superbă.
Noua venită îşi trecu mâna prin părul negru şi lung care îi căzuse pe obraji şi pe frumoşii ochi verzi. îl asculta pe Osman, iar smaraldele pe care le purta la gât sclipeau orbitor pe satinul verde al rochiei de seară.
Naila o privi o clipă surprinsă pe Elaine, apoi îi răspunse încet:
-Aşa este, e superbă. Aceasta este Nura, sora mea şi soţia lui Tarek.
Elaine continua s-o privească fascinată pe femeia al cărei jurnal îl citise. Buzele fine şi pline ale acesteia păreau a-i spune ceva foarte serios lui Osman. Acesta îşi aplecase capul spre ea, ascultând-o cu atenţie.
Elaine era intrigată.
- Şi ea stă în casă? Şi ea are o viaţă convenţională, după reguli prestabilite?
Naila admiră şi ea frumosul chip al surorii sale, ochii verzi şi adânci ai acesteia, apoi se uită cu înţeles spre Elaine.
- Nura trăieşte după toate regulile - şi după nici una din ele. Are o personalitate foarte structurată, foarte profundă pe care eu una nu o înţeleg. în spatele acestei aparenţe, zace un spirit de anarhie şi de neglijenţă pe care nici una din noi două nu-l vom putea înţelege vreodată.
- Ray mi-a spus că are o inteligenţă sclipitoare, că şi-a luat diploma în filozofie. E adevărat? Parcă la Sorbona. Nu-mi amintesc însă să-mi fi spus că e atât de frumoasă.
Naila râse.
- El o ştie de când era copilă. Bănuiesc că s-a obişnuit cu ea în tot acest timp. Am crezut că ai cunoscut-o deja pe Nura. E prietenă foarte bună cu Osman.
între timp, Nura ajunsese îrTdreptul fiului lui Osman, Abed, cu care stătea de vorbă. Elaine, fascinată, nu-şi mai putea lua ochii de la femeia ale cărei cuvinte o mai obsedau încă.
- Vrei să-ţi fac cunoştinţă cu ea? o întrebă Naila, observând interesul care se trezise în Elaine.
Naila porni spre sora ei, dar se opri brusc în clipa în care îl zări pe bărbatul din capătul celălalt al salonului. Rămase nemişcată, privindu-i chipul brunet şi plăcut, mâinile puternice care gesticulau

în faţa celor care îl ascultau. Rămase aşa până în clipa în care acesta se întoarse uşor spre ea şi privirile lor se întâlniră.
Elaine o urmări pe Naila plimbându-şi privirea pe chipul bărbatului, pe trupul lui, pierzându-şi respiraţia şi şoptind în cele din urmă un nume. La rândul său, acesta părea că o soarbe din ochi. Apoi, fără să-şi dezlipească privirea de pe chipul femeii, pomi spre ea ca şi cum în salon nu s-ar fi aflat decât ei doi.
Simţind ochii căprui şi adânci ai bărbatului aţintiţi asupra ei, Naila părea incapabilă să mai facă vreo mişcare. Apoi, în tăcere, aproape imperceptibil, îşi scutură capul.
Bărbatul se opri, privind-o pentru o clipă fix în ochi. Naila îi aruncă o privire care îi dădea de înţeles să nu se apropie mai mult. Elaine simţi cum unghiile femeii transfigurate îi pătrund adânc în carne.
- Te rog, îi şopti în fine Naila, trebuie să plec. Te rog, vino cu mine.
Elaine se uită din nou la bărbatul care continua să se holbeze la Naila, absent la cei care treceau pe lângă el. Naila se întoarse brusc spre foaier.
- Te-aş ruga să-mi aduci maşina, şopti ea unui servitor care tocmai trecea prin preajmă.
îşi luă *abaya* din bibliotecă, apoi se mai întoarse o dată să vadă ochii bărbatului care o aştepta. După aceea, ieşi şi se urcă în maşină. Inspiră adânc aerul nopţii, şi îşi lăsă capul pe spate, lăsând să i se vadă chipul scăldat de lacrimi.
-Ai păţit ceva? îi şopti încurcată Elaine aşezându-se lângă ea. Pot să te ajut cu ceva?
Naila deschise ochii, o privi cu tristeţe şi dădu din cap că nu.
- Iartă-mă, dar am avut un şoc când l-am văzut acolo. înţelegi, nu am ştiut că o să vină şi el, eu...
îşi întoarse capul spre bărbatul care rămăsese în umbră, apoi spre Elaine şi ochii i se umplură de lacrimi.
- Nu, nu mă poţi ajuta cu nimic. Cu nimic. Regulile se mai înmoaie, dar niciodată nu se schimbă.
Elaine dădu din cap, confuză.
- Iartă/-mă, dar nu înţeleg. Naila trase adânc aer în piept.
- De data aceasta mi-am făcut-o cu mâna mea. Am ştiut tot timpul că va trebui să mă întorc şi să mă mărit în femilie. N-am făcut-o

intenţionat, am încercat doar să... Când a venit prima dată la Tarek cu ani în urmă, m-a fascinat. Am ştiut tot timpul, dar nu m-am putu abţine. în fiecare an îmi spuneam „Trebuie. Am să-l uit". Şi, cu toa astea, îl iubeam şi mai mult cu fiecare an, pentru mine nu mai exis decât el. Ani de zile am fost departe şi acolo îl puteam vedea, putea sta împreună cu el. Şi acum...
Tăcu. Mâna ei se mişcă neajutorată, apoi căzu în tăcere.
- îl iubesc. Eşti şocată? o întrebă cu tristeţe în glas pe Elaine.
- Nu, îi răspunse încet Elaine. Sunt doar tristă că suferi atât de mult. Mi-ar fi plăcut să pot face ceva pentru tine.
- Poţi oare înţelege suferinţa mea? o întrebă Naila. Am impresia că sunt moartă şi că mă uit la oamenii vii din jurul meu.
- Da, pot înţelege, sună trist şi îndepărtat glasul Elainei. Naila îi atinse mâna.
- Te rog, rămâi aici. îmi trece imediat. Vreau doar să rămân o clipă numai cu gândurile mele. O să te conducă Tarek acasă.
Elaine se întoarse iritată în casa somptuoasă. Un servitor îi deschise uşa. Rămase o clipă nemişcată, privind rochiile de seară, candelabrele de cristal şi bijuteriile care pluteau pe ritmul muzicii suave.
- Naila te-a părăsit?
Se întoarse la auzul vocii puternice din spatele ei şi întâlni privirea lui Tarek. O clipă îşi pierdu respiraţia dându-şi seama cât de frumos era. Forţa şi eleganţa trupului său, ochii care înregistrau orice sensibilitate, orice nuanţă, în tăcerea lor. Tarek o privea, ducân-du-şi paharul la gură şi sorbind, cu ochii nemişcaţi. Când o prinse de brat, Elaine avu o tresărire.
- Vino, o îndemnă el, să-ti fac cunoştinţă si cu ceilalţi invitaţi. Probabil că Naila s-a simţit prea obosită.
Elaine mai rămase o clipă cu privirea într-a lui, apoi îl urmă, trecând pe lângă Osman şi ajungând la masă. Tarek luă o farfurie, puse pe ea câteva antreuri şi i-o întinse.
- Ai muncit din greu. Te simţi bine? o întrebă încet.
- Da, îi răspunse ea. Sunt un pic obosită. Poate să mă ducă acasă unul din şoferi?
- Desigur.
Tarek se întoarse către unul din valeţi şi-i dădu instrucţiunile necesare. încă agitată, Elaine îşi privi ceasul şi-i ceru şoferului s-o ducă mai întâi acasă pentru a se schimba, apoi la birou.

* * *
Ray se uita încordat pe monitor, iar Elaine îşi sorbea cafeaua înainte de a se alătura din nou echipei de tehnicieni.
- De ce a fost nevoie ca o fată ca Naila să se întoarcă aici? întrebă Elaine.
Fusese prea afundată în gânduri ca să-şi mai dea seama că întrebarea îl va şoca pe Ray atât de mult, acum când stătea aplecat asupra hârtiilor scoase din imprimantă.
- Cum poate să mai suporte aşa ceva după toată educaţia de tip occidental, după toată libertatea de care s-a bucurat acolo? Cum s-a mai putut întoarce la restricţiile astea şi la regimul de carceră de aici?
- Toţi se întorc înapoi, îi răspunse Ray.
Elaine îşi împinse scaunul pe spate aşteptând pe bărbat să con-' tinue.
- Rădăcinile sunt prea adânci. înţelegi, tu pui această întrebare dintr-un punct de vedere intelectual. In felul acesta nu vei afla nici un răspuns. Există o atracţie culturală profundă, adâncă, un sentiment al identităţii, al locului de obârşie şi toate acestea au rădăcini foarte puternice. Chiar şi în cazul celor care au trăit mai mulţi ani* în străinătate, când stai de vorbă cu ei îţi dai seama că simt că aparţin acestor locuri. îşi iubesc obârşia, chiar şi atunci când revenirea în aceste locuri înseamnă pentru ei lupta cu o mulţime de restricţii. Locul natal îi atrage ca un magnet. In plus, fiecare clipă a vieţii lor a fost inoculată cu un sentiment al familiei şi onoarei. Acest sentiment are rădăcini atât de puternice şi vechi, încât îi face să creadă că noi, occidentalii, cu instinctul nostru primitiv al „eu"-lui, suntem complet dezrădăcinaţi. Pentru ei aşa ceva nu poate fi conceput. Sunt confuzi în ce priveşte „libertatea" noastră şi au şi ei cenzurile lor proprii în ce priveşte părăsirea ţării natale şi a familiei, pe care le consideră însă cele mai dezonorabile fapte. Aşa că se vor întoarce întotdeauna acasă.
- Crezi că oameni ca Naila vor putea schimba în timp ceva din modul de viaţă al femeii arabe?
,
- Poate o părticică, dar nu se va ajunge niciodată la emanciparea din Occident. Nici să nu te aştepţi cumva să ne ia drept model. N-o vor face niciodată. Sunt lucruri pe care nu le vei putea înţelege vreodată la ei. Trăiesc aici de ani de zile şi chiar atunci când credeam că încep să înţeleg câte ceva îmi dădeam seama că fusese doar o iluzie.
/

Ray îi aruncă femeii o privire fixă.
- Există, de asemenea, laturi ale personalităţii unui bărbat ca Tarek pe care nu le vei cunoaşte, nu le vei putea înţelege niciodată.
Elaine rămăsese perplexă la auzul acestor vorbe.
- De ce-mi spui tocmai mie aşa ceva?
Pe chipul bărbatului mai în vârstă apăru o expresie necaracte-ristică de blândeţe.
- Nu ştiu nici eu. Am spus-o fără nici o intenţie, răspunse el, apoi se întoarse la imaginea de pe monitor.
Deodată atenţia îi fu atrasă de ceea ce se petrecea pe ecran.
- Iisuse, şopti el, uită-te şi tu ce acţiune masivă de aprovizionare cu materiale de război au iniţiat. în douăzeci şi patru de ore or să invadeze Kuweitul, cum mă vezi şi cum te văd.
Alarmat de această ultimă constatare, Ray sună la Washington.
*** * ***
Din viteza maşinii, Hamid privea străzile întunecate ale Bagdadului. Antar stătea în faţa lui, verificându-şi însemnările în lumina slabă a zorilor. în faţa blocului în care locuia Hamid maşina se opri şi acesta coborî. După ce maşina pomi mai departe, Hamid urcă în apartamentul său şi desfăcu grăbit placa din pardosea. Apoi, cât putu de repede, expedie mesajul urgent.

CAPITOLUL 17

Tancurile se porniseră la miezul nopţii. Badr se aplecă şi mai mult asupra aparatului de radio.
- Ajutaţi-ne, ajutaţi-ne...
Glasul spicherului se stinse, apoi dispăru de tot. Radio Kuweit • murise.
yocea lui Tarek sună sugrumată de emoţie.
- Hamid a plecat şi el cu ei? Badr încuviinţă:
9
- Da, e cu Antar.
*** * ***

Trupele irakiene trecuseră graniţa şi acum se îndreptau năvalnic spre Kuweit City. în noapte se auzeau exploziile artileriei şi răpăitul mitralierelor. îngroziţi, kuweitienii alergau pe străzi, strigând. Avioanele de luptă şi elicopterele irakienilor transformaseră oraşul într-un iad. Rachetele transformaseră palatul emirului şi sediul Ministerului Apărării în făclii orbitoare.

Hamid îl însoţea ca o umbră pe Antar care avea sarcina de a tăia în mod metodic orice comunicaţie cu lumea exterioară. Văzuse cu ochii lui principalul cablu de comunicaţie cu Arabia Saudită tăiat şi pe militarul kuweitian care îl păzea zăcând cu un glonţ în cap lângă el. Ridicându-şi mâna, Antar făcu semn ca şi ultima linie telefonică spre Arabia Saudită să fie tăiată şi ca tancurile să pornească spre graniţa cu această ţară. Apoi, intră în grabă în următoarea încăpere.

Hamid observă singura linie care le scăpase irakienilor. Micuţul semnal roşu pentru Bahrein. Un fax rămăsese încă conectat. Rupse o bucată de hârtie, scrise cât putu de repede mesajul şi se rugă să-şi amintească numărul de fax al agentului. Introduse hârtia în aparat şi până când aceasta fii rulată până la ultimul rând îl trecură toate apele. Deodată îl zări pe Antar care tocmai se îndrepta spre el. Auzi

în fine semnalul sonor care indica sfârşitul transmisiei, scoase hârtia din aparat, o mototoli în buzunar şi scoase faxul din priză. Câţiva militari se năpustiră asupra unor fire care rămăseseră nerupte, iar Antar îi făcu semn să vină cu el. Se stinse şi ultimul led de pe tabloul de control.

*** * ***

Elaine luă copia faxului de la Hamid pe care i-o trimisese Tarek. Lipit de ecranul monitorului satelitului de supraveghere a trupelor care năvăleau în Kuweit, Ray abia o auzi pe Elaine citindu-i lista unităţilor suplimentare care fuseseră pregătite pentru invazia ce urma atacului iniţial.

*** * ***

La ora patru dimineaţa, Naila încerca din răsputeri să audă ceva prin urletele sirenelor de ambulanţe. Glasul directoarei, repetă mesajul urgent:

- Doctor Naila, avem o urgenţă, vino imediat la spital! Irakienii au invadat Kuweitul. Oamenii încearcă să treacă graniţa. Ne sosesc întruna femei şi copii. Nu mai putem face faţă...

- Vin imediat! v

Naila îşi apucă din mers jacheta şi-şi chemă maşina.

Ajunsă la spital se grăbi spre secţia ei. Alarma din secţie era acoperită de bocete şi ţipete de suferinţă. împleticindu-se, prăbuşindu-se la pământ sau ţinându-se de pereţi, răniţii umpleau toate culoarele. Copii arşi, purtaţi pe braţe de părinţii lor, femei violate, sângerând, o fetiţă al cărei picior fusese amputat de o bombă.

La sosirea Nailei în secţie, directoarea îi aruncă o privire disperată.

-Vino cu mine!

Naila străbătu în grabă culoarul care ducea la camera de gardă a secţiei pentru femei şi copii. Se opri brusc când îl zări pe copilul care zăcea pe o targa. Micuţul trup era acoperit de arsuri.

- Copilul acesta a fost victima unui bombardament, spuse directoarea. Astfel de cazuri continuă să ne vină. Nu suntem pregătiţi pentru aşa ceva... nu avem un centru pentru arşi, dar ştiu că spitalul în care ai făcut tu pregătirea avea o astfel de secţie. Sper că ai ceva experienţă şi în domeniul acesta.

Copilul începu să geamă când sora încercă să-i scoată hainele de pe el pentru a-i instala perfuzia. Fiecare bucăţică de îmbrăcăminte arsă se desprindea cu piele cu tot. Sora medicală era îngrozită. Naila se apropie de copil şi observă că glezna stângă scăpase de arsuri. Tăie imediat cracul pantalonului cu foarfecele pentru bandaj, legă strâns un garou pe gamba rănitului şi injecta un angiocat în vena care se ivise, umflată, în dreptul gleznei. Trase cinci centimetri cubi de sânge.
- Trimiteţi asta la laborator şi pregătiţi o unitate de sânge. Am creat un punct bun pentru perfuzie, dar va trebui să aveţi grijă de el pentru că nu au mai rămas multe zone bune pentru aşa ceva. Cântăriţi-l şi aflaţi necesarul de fluid prin formula lui Brooke. Nu-i administraţi nici un sedativ până nu vă asiguraţi că tensiunea arterială devine stabilă şi atunci nu-i faceţi decât mici cantităţi de morfină injectabilă. începeţi să-i administraţi antibiotice tot prin perfuzie şi după ce starea sa va deveni stabilă, faceţi-î o baie şi încercaţi să-i scoateţi şi celelalte haine de pe el. Abia atunci vom putea face o estimare mai precisă a arsurilor suferite. Duceţi-l într-o rezervă şi să fie izolat de orice sursă de microbi. Peste vreo şaptezeci şi două de ore marea problemă va fi o eventuală infecţie dacă nu-i administrăm lichidul pierdut.
Directoarea îi înmâna Nailei încă o fişă medicală.
- Mai avem un copil cu arsuri. Acesta s-ar putea să fie chiar mai...
Naila se aplecă deasupra copilului şi spuse încet:
- Poţi să-mi spui cum te cheamă?
Copilul rămase nemişcat. Naila se aşeză pe scaun şi trecu rapid prin fişa medicală a băiatului. Nu era trecut nici numele, nici vârsta. Să tot fi avut vreo cinci ani. Naila apucă mâna copilului într-a sa, apoi dădu instrucţiuni pentru pregătirea instalaţiei de perfuzie.
Precipitată, directoarea i se adresă din nou:
- In salonul alăturat mai e unul.
Naila mângâie cu duioşie chipul băieţelului.
- Stai liniştit că mă întorc. Directoarea îşi ridică disperată privirea:
- Nu cred că te aude, Naila. Răspunsul tăios al Nailei o surprinse:
- Nu poţi fi sigură de aşa ceva.

Naila mai mângâie o dată o parte a mâinii băiatului care nu fusese afectată de arsuri, apoi se ridică şi plecă.
Trecu în grabă la noul caz, arsuri între cinci şi zece la sută, apoi o urmă pe directoare în camera alăturată în care un băieţel zăcea pe pat. în clipa în care directoarea a închis uşa în urma lor, copilu tresări violent din cauza zgomotului, cu chipul străbătut de o expre sie a groazei.
- Bombele, cad din nou bombele... Naila se aşează imediat lângă el.
- N-a fost nici o bombă. S-a închis o uşă... asta-i tot. Băieţelul şopti:
- S-a întunecat*din nou. Bombele cad noaptea... Naila urmări neputincioasă criza de isterie a copilului cu cor
pul bandajat şi cu faţa împietrită de teamă.
- Ştii ceva? îi spuse ea, zâmbindu-i. Nici măcar nu mi-ai spu cum te cheamă. Eu sunt Naila.
- Mă cheamă Suleiman. Trupul băiatului deveni brusc rigid.
- Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă Naila.
- Puştile, începu el din nou să plângă. Naila îl luă în braţe şi-l mângâie.
- Puştile sunt acum foarte departe de aici. Foarte, foarte departe. Acum eşti în siguranţă, dragul meu.
„O, Doamne", reflectă ea, „numai de-ar fi adevărat!" Simţi bătaia asistentei pe umăr.
- Domnişoară doctor, şopti aceasta, rămân eu cu el. Dumneavoastră mergeţi de urgenţă că au nevoie de ajutor pe culoar.
Femeia era plină de sânge. Tremura toată şi se legăna într-o parte şi-n alta de parcă era vrăjită.
Asistenta îi şopti Nailei:
- A fost violată de mai multe ori de către soldaţii irakieni. Au lăsat-o în nesimţire. Cei care au trecut-o graniţa şi au adus-o aici sunt în spital, dar nu am reuşit momentan să dau de ei, continuă asistenta gesticulând neputincioasă spre masa de oameni care zăceau peste tot.
Naila o luă pe femeie de mână şi o conduse la un scaun.
- Poţi să vorbeşti cu mine? o întrebă ea încet
Femeia se holbă la ea. Naila dădu dispoziţii să fie pregătit un pat în secţia pentru bolnavii aflaţi în stare de şoc, apoi luă din nou mâna femeii într-a şa.
- Poţi să-mi povesteşti ce s-a întâmplat?

Deodată femeia îşi retrase mâna din strânsoarea ei şi şi-o duse pe cămaşa năclăită de sânge. Gura i se deschise de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar nu scoase nici o vorbă.
- Nu-i nimic, spuse încet Naila. Sora o să te conducă într-un loc liniştit. O să vin şi eu imediat să te consult.
Tremurând toată, femeia se ridică pentru a o urma pe asistentă, apoi, brusc, se întoarse spre Naila.
- M-au violat.
Glasul ei sugrumat reuşise în fine să articuleze aceste cuvinte. O privi fix pe Naila, apoi încercă din răsputeri să mai spună ceva.
- M-au violat, şopti ea. Când au intrat, am luat în mână un cuţit, dar au fost prea mulţi. Patru dintre ei m-au ţinut de mâini şi de picioare, iar restul m-au violat. I-am implorat să înceteze, dar ei au continuat până am leşinat. Iar şi iar...
Femeia tăcu şi privi înfiorată la sângele de pe cămaşă.
- Nu pot îndura această ruşine. N-am să mă mai pot întoarce niciodată la ai mei. Toată lumea va afla ce am păţit. Nu pot... izbucni ea într-un plâns sfâşietor.
Naila o apucă strâns de braţ.
- Nu, nu e adevărat. Familia va fi îngrijorată de soarta ta. Tânăra femeie clătină uşor din cap:
- Sunt ca şi moartă.
Bolborosi din nou aceste cuvinte, apoi sora veni să o ducă în rezerva specială.
Naila luă următoarea fişă medicală care îi fusese adusă, nedez-lipindu-şi ochii de la femeia care se ţâra împleticindu-se după asistentă. Nu trecu mult şi Naila auzi strigătul asistentei. Alergă imediat spre rezerva femeii violate.
Acolo o găsi pe asistentă care îşi dusese mâinile la gură.
- Domnişoară doctor, n-am plecat de lângă ea decât un minut. Tânăra femeie atârna, moartă, spânzurată cu cămaşa însângerată.
*** * ***
La ora cinci dimineaţa, elicopterul lui Tarek ateriza pe fâşia de nisip de la graniţa kuweitiano-saudită.
- Deschide graniţa şi lasă oamenii să intre! îi ordonă el ofiţerului grănicer care continua să aplice formalităţile legale.
- Dar ordinele spun să...

Tarek luă hârtiile din mâna ofiţerului şi le aruncă pe jos.
- Respectă ordinul pe care ţi l-am dat eu acum. Dă-le drumul la toţi.
Tarek îşi croi drum printre şirurile de oameni disperaţi care încercau să treacă în Arabia Saudită. Femei care duceau în braţe copii deshidrataţi, bătrâni care zăceau neputincioşi pe nisip. Trecu graniţa.
- Tarek, îl atenţiona Badr. Ai grijă.
Tarek nu-1 luă în seamă şi-şi continuă drumul. în spatele4ui apăru din deşert un copil de beduin. Bătrânul pe care acesta îl căra în spate murmura ceva incoerent.
- Puteţi să mă ajutaţi? îl întrebă copilul, luptându-se cu trupul bătrânului.
Tarek îl luă imediat pe bătrân. Copilul epuizat de efort continuă:
- Mai sunt o mulţime de oameni acolo, care încearcă să treacă graniţa. Unii au reuşit să-i corupă pe soldaţii irakieni pentru a-i lăsa să treacă, alţii s-au strecurat pur şi simplu până aici.
Tarek îl întrerupse. , - Vin chiar acum cu tine.
Badr îşi ridică privirea spre cer, panicat. Micul beduin dădu din cap şi se întoarse spre deşertul kuweitian, însoţit de Tarek.
Pe lângă ei se scurgeau în continuare şiruri de oameni, ducân-du-şi în spinare bocceluţe cu puţinul pe care reuşiseră să-1 ia cu ei. Tarek şi copilul înaintară şi mai adânc în deşert. La vreo milă depărtare dădură peste o maşină cu uşile deschise. înăuntru zăcea moartă o întreagă familie. Un pic mai departe, văzură pe jos o femeie care încerca să adune câţiva stropi de apă dintr-o cutie de conserve pentru micuţul pe care îl ducea în braţe. Un bărbat împuşcat în cap, zăcea câţiva paşi mai încolo.
Tarek se întoarse şi porni încet înapoi spre graniţă.
îl găsi pe Badr şi-i ordonă:
- Treci şi tu câţi mai mulţi oameni peste graniţă! O să aducem avioane care îi vor transporta la spitalele din ţară.
Badr reveni după câteva minute.
- Ministrul Apărării, Sultan zice că poate trimite numai câteva avioane, restul va trebui să le ţină la bazele lor. Mi-a mai spus să-ţi transmit că guvernul nostru nu a decis încă să întreprindă ceva în legătură cu această „incursiune", parcă aşa i-a zis.

Turbat de mânie, Tarek se îndreptă spre telefonul postului de grăniceri. Smulse aparatul din mâna ofiţerului şi formă numărul. Ii răspunse chiar Osman. Pe fundal se auzea sonorul postului CNN care tocmai transmitea ştiri despre invazia din Kuweit.
- Am nevoie de avionul tău, Osman, de al lui Said şi în general de orice avion personal pe care.îl poţi procura de la prietenii"tăi. Vreau să vii imediat la graniţă, Badr o să te lămurească ce ai de făcut...
în mai puţin de treizeci de minute, Osman şi Said sosiră. Rămăseseră încremeniţi de atâta suferinţă omenească.
- O, Doamne, Tarek, asta e o adevărată...
- N-avem timp de vorbe acum. Mai bine începi şi bagă-i în avion.
Osman încuviinţă din cap şi o luă pe bătrâna pe care o adusese Tarek şi o ajută cu delicateţe să urce în avion. Grănicerii dădură şi ei o mână de ajutor la încărcarea avionului adus de Said şi a celorlalte avioane particulare pe care reuşiseră să le cheme în ajutor.
Tarek îi făcu semn lui Badr să vină la el.
- Ea legătura cu Bandar la Washington. în calitatea sa de ambasador al Arabiei Saudite în Statele Unite va fi prima persoană pe care Casa Albă va încerca să o contacteze. Transmite-i că vreau să facă tot ce-i stă în putinţă să menţină un contact permanent în vederea determinării americanilor de a aduce trupe aici.
Tarek se întoarse şi ridică telefonul.
- Walid, vin şi eu imediat. Vreau să fiu primit imediat de rege.
*** * ***
Garda de la palat îi deschise uşa. Tarek se îndrepta acum spre rege. Cufundat în hârtiile de pe birou, Fahd îşi ridică iritat privirea spre el.
Tarek îşi trase un scaun.
- Trebuie să luaţi o atitudine. Agentul meu m-a informat că irakienii plantează din nou mine în Golf, adevărate torţe-bombă care se îndreaptă plutind spre câmpurile petrolifere. Refugiaţii sunt în număr din ce în ce mai mare. Trec deşertul îndreptându-se către noi, spre Iordania, oriunde speră să găsească un adăpost. Adineauri am vorbit şi cu Ray Holt. Va veni şi el la palat cu o cerere oficială a Statelor Unite în care sunteţi rugat să luaţi atitudine, să chemaţi şi celelalte state arabe să se ralieze împotriva Irakului. Vi se solicită,

de asemenea, să fiţi de acord cu aplicarea unor sancţiuni economice. Dacă această poziţie nu va da rezultate, americanii doresc să vă daţi acordul să trimită trupe aici. Va trebui să vă schimbaţi poziţia şi să colaboraţi cu ei...
Regele se lăsă pe spătarul fotoliului, încruntându-se.
-Nu.
- Irakul nu se va opri aici. Următorii vom fi noi.
- Irakul nu ne va ataca. Tarek privi fix chipul imobil al bărbatului din faţa sa.
- Toate informaţiile pe care le primim duc spre această concluzie. Statele Unite sunt singurele care pot interveni eficient. Sovieticii sunt prea vlăguiţi pentru a putea face ceva, şi în plus, nici nu-i vreţi în zona asta.
'-Nu.
- Dar se vede clar că...
Tonul lui Tarek devenise disperat. Fahd se aplecă peste birou şi tună:
- Dar ce a făcut vreodată Kuweitul pentru noi? Numai lăcomia lor i-a adus în această situaţie. E războiul lor. De ce m-aş confrunta direct cu Saddam pentru cauza lor? Noi nu-i suntem adversari. Cât despre americani, ne vor promite o mulţime de lucruri şi nu vor face nimic. Or să ne trimită câteva avioane, dar vor da bir cu fugiţii la primul foc de armă, aşa cum au făcut mereu. După aceea, ne lasă singuri cu necazurile noastre. Şi ştii cum văd eu consecinţele acestei întreprinderi? Toţi conservatorii şi fundamentaliştii vor prefera să rămână de o parte, în timp ce eu încerc să fac ceva cu americanii, poate că se vor băga un pic şi israelienii, aşa cum fac de obicei? Nu.
- Poate că...
- Poate, Tarek, suspină regele. Subiectul ăsta e terminat. Tarek rămase perplex, în timp ce regele se ridică şi ieşi furios.
*** * ***
în acelaşi timp, în partea cealaltă a oraşului, Elaine examina chipul lui Ray care vorbea la telefon. Glasul lui Turley de la Cartierul General al CIA se auzea tensionat.
- Ray, te aşteaptă un avion. Chiar acum. Şeful vrea să te vadă la Washington. Dacă te interesează,'
Bush şi-a adus aminte că tu ai fost tipul care i-a avertizat în privinţa lui Khomeini cu mult timp înainte ca acesta să ajungă la putere. Deci, bănuiesc că de data asta

Bush îşi dă seama că prăfuita cârtiţă pe care ultima dată nu au băgat-o în seamă are poate ceva interesant de spus acum. Suie-te imediat în avion. Şi încearcă să te porţi civilizat. Ştiu că la vârsta ta e un adevărat efort. Ai stat prea mult acolo, continuă sarcastic Turley, dar dă-ţi silinţa. Ne vedem la Washington. în telefon se auzi un clic. Pe masa alăturată faxul care tocmai sosise confirma întâlnirea care urma să aibă loc peşte numai cincisprezece ore cu Bush, cu preşedintele şefilor statelor thajore reunite, Colin Powell, cu generalul Norman Schwarzkopf şi cu secretarul apărării, Richard Cheney.
- Ray, îl întrebă agitată Elaine, ce ai de gând să le spui?
- Ce am de gând să le spun? Adevărul adevărat pe care nu au chef să-1 audă. Am să le spun aşa: „Domnule preşedinte, Kuweitul e numai începutul pentru Saddam. Obiectivul lui final e întregul Golf, indiferent că intenţionează să-1 ocupe în câteva săptămâni sau câteva luni. Am să le mai spun că mai mult ca sigur Saddam a plănuit o a doua invazie şi pentru Arabia Saudită. Va lovi mai întâi câmpurile petrolifere din zona de est, apoi restul ţării, dacă saudiţii nu vor riposta, şi n-o vor face pentru că nu au nici oamenii şi nici armele necesare. Restul ţărişoarelor din zonă vor pica după aceea precum piesele de domino. Iar noi, pe lângă ei, vom fi alungaţi definitiv din Orientul Mijlociu." Ce am de gând să le spun? continuă Ray îm-pingându-şi scaunul pe spate. Am să le spun că Saddam are a patra armată ca mărime din regiunea de nord a unor câmpuri petrolifere a căror producţie este vitală pentru lumea industrializată. Că avem interese prea mari şi că acest om poate câştiga controlul asupra celor mai importante rezerve de petrol din lume. Poate zgudui economia mondială printr-un singur semn al mâinii. Cunoaştem faptul că produce armament nuclear şi că ameninţă mereu Israelul cu posibilităţile pe care le are. Din punct de vedere demografic, şansa e de partea lui. Irakul are şi populaţia şi resursele necesare pentru a deveni forţa dominantă a lumii arabe. Noi nu facem nimic, iar acum, când Uniunea Sovietică a căzut, am devenit şi mai puţini credibili, deşi sunt în joc propriile noastre interese.
Ray făcu o scurtă pauză, apoi continuă:
- Şi dacă după toate astea vor mai avea ezitări, am să le spun o poveste sau două despre bunul lor prieten Saddam. Am să le povestesc cum a fost de mic copil îndoctrinat de Partidul Baas Arab Socialist, cum a acţionat ca un criminal. într-un partid al cărui unic scop a fost înlăturarea vechilor monarhii rămase în urma forţelor

coloniale care au dominat zona după primul război mondial. Am să le povestesc despre acest bărbat care acţionează rapid şi instinctiv. Un om care în decursul anilor a devenit un sociopat şi un megaloman, fascinat de mitul pe care şi 1-a creat el însuşi că ar fi un al doilea Salladin, eroul lumii arabe. Un om capabil să persiste în nebunia lui până la ultima suflare. Şi după aceea - continuă Ray, aplecându-se spre Elaine şi sfredelind-o cu privirea - am să trag o concluzie a micului meu speech.
Se ridică în picioare şi porni spre uşă.
- Da, am să închei cu următoarele cuvinte: „Cu tot respectul pe care vi-1 datorez, domnule, dacă nu întreprindem nimic; s-a terminat cu noi în Orientul Mijlociu. De fapt, va fi sfârşitul Orientului Mijlociu însuşi, aşa cum îl ştim noi acum".
Pe drumul spre aeroport nu schimbară nici un cuvânt. La despărţire Ray îi dădu ultimele indicaţii:
- Acum tu vei fi omul de legătură cu Tarek. O să mai sun şi eu, dar încearcă să te vezi cu ambasadorul în următoarele douăzeci şi patru de ore.
- De ce?
- Ca să-i spui cine eşti cu adevărat şi care este misiunea pentru care ai venit aici.
Spunând acestea, Ray coborî din maşină şi se urcă în avionul trimis special pentru a-1 duce la Washington.
x

CAPITOLUL 16

Ambasadorul Statelor Unite în Riad smulse coala de hârtie din imprimanta computerului şi o citi cu glas tare:

- „Secretarul Apărării Cheney... Colin Powell, Statele majore reunite... generalul Schwarzkopf... Urgent... Urgent. Marina, forţele aeriene, infanteria marină şi brigăzile speciale de luptă antiteroristă îşi vor coordona planurile de acţiune. Instrucţiunile suplimentare vor fi trimise în scurt timp de la Washington. Se solicită informaţii mai valoroase".

Ambasadorul lăsă hârtia pe birou, şocat. Privirea sa o ţintui pe Elaine.

- Ray m-a sunat de la Washington şi mi-a spus că trebuie să discut urgent cu tine pentru că ai să-mi comunici ceva.

Elaine vorbi cu calm:

- Prima informaţie pe care ne-a trimis-o Washingtonul a şi fost interceptată.

Ambasadorul rămase perplex.

- Domnule ambasador, continuă Elaine pe acelaşi ton calm, am venit să vă informez de ce am fost trimisă aici. întreaga ambasadă, toate comunicaţiile noastre sunt interceptate. Sunt specialistă în protecţia comunicaţiilor...

- Dumnezeule mare! exclamă ambasadorul redus la tăcere de această veste.

Elaine continuă:

- Bagdadul a interceptat deja telegrama lui Schwarzkopf în care suntem anunţaţi că primele trupe americane au ajuns deja la Diego Garcia, la circa 2500 de mile depărtare. Irakjenii ştiu că chiar dacă luăm vreo hotărâre nu putem întreprinde încă nimic în următoarele zile. Unul dintre agenţii lui Tarek a obţinut informaţii potrivit cărora irakienii intenţionează să-şi continue înaintarea spre Arabia Saudită.

Tot el 1-a mai informat că Irakul ţine sub supraveghere comunicaţiile noastre între ambasadă şi Washington pentru a...
Ambasadorul o întrerupse, trecându-şi agitat mâna prin păr:
- ... pentru a afla că trupele noastre blestemate se află la 2500 de mile depărtare, în capătul de jos al Africii, îndreptându-se într-o direcţie greşită.
îşi trecu mâna peste frunte şi încercă să-şi redobândească stăpânirea de sine. Când Elaine reluă ce avea de spus, chipul lui era roşu ca para focului.
- Ray avea unele indicii potrivit cărora comunicaţiile ambasadei ar putea fi compromise şi dorea să afle dacă putem afla despre ce e vorba, fără să facem această problemă publică. Şi astfel, a cerut să fiu trimisă aici pentru a încerca să fac verificările necesare împreună cu mica echipă de tehnicieni pe care o avea deja la Riad. N-am reuşit să descoperim nimic. Acum, când s-a ajuns la o situaţie de-a dreptul critică, am făcut demersurile necesare pentru a ne fi trimisă o echipă lărgită de specialişti şi în regim de urgenţă. Primul grup a primit deja aprobarea să pornească încoace la noapte. Am făcut un raport despre ceea ce am reuşit să stabilim până în prezent şi ceea ce va trebui să facem în continuare.
Ambasadorul îi chemă.prin interfon pe cei doi aghiotanţi ai săi. între timp, Elainei i se alăturară Jack şi cei doi locotenenţi de la unitatea intel.
Elaine întinse hârtiile în faţa ei.
- S-o luăm de la început? Să vă explic cam ce-ar trebui făcut aici?
Ambasadorul încuviinţă nesigur pe el.
- Bun, continuă ea, să împărţim problema în două părţi. Mai întâi, să vedem cum ar putea să pătrundă în sistemul nostru de comunicaţii. Apoi, să analizăm cum ar putea retransmite informaţiile la Bagdad.
Elaine puse pe masă o schemă cu mai multe subtitluri şi le atrase atenţia spre capătul listei.
- Jack s-a ocupat deja de telefoane. Liniile telefonice pot fi interceptate de-a lungul cablului telefonic din clădire. Mai există, de asemenea, posibilitatea montării de dispozitive de ascultare chiar în aparatele de telefon. E suficient ca cineva să aibă acces în clădire şi să instaleze dispozitivul original, ca apoi să monitorizeze convorbirile pe cablurile exterioare.

Elaine îşi mişcă degetul mai jos.
- în noaptea asta ne soseşte din ţară un specialist pentru maşinile de scris. Maşinile de scris şi imprimantele emit unde radio proprii care pot fi recepţionate în exteriorul ambasadei. In astfel de maşini poate fi instalat şi un dispozitiv de interceptare care va culege şi va transmite semnalele emise de fiecare tastă sau chiar de sfera maşinilor de tip Selectric. Cel care recepţionează transmisia într-un post de ascultare situat în afara clădirii poate citi mesajul aproape la fel de uşor ca şi când ar trage cu ochiul peste umărul dactilografei. Aici va trebui să verificaţi în primul rând. De obicei, instalează dispozitive foarte uşor de descoperit pentru a te face să crezi că acelea au fost toate şi să nu le mai cauţi şi pe[1] cele disimulate foarte bine. în acelaşi timp vor încerca să mascheze frecvenţele pe care le folosesc. Lucru acesta se realizează prin alegerea pentru dispozitivul de transmitere a unei frecvenţe cât mai apropiate de cea standard folosită de postul de radio sau de televiziune. Mai pot folosi, de asemenea, metoda schimbării aleatorii a frecvenţei; transmit timp de o milisecundă într-o frecvenţă, apoi în alta şi aşa mai departe. Desigur, emiţătorii cei mai dificil de interceptat sunt ce-i care nu transmit mesajul în eter. Aceştia pot fi montaţi pe fir şi pot transmite unui post de ascultare aflat în afara clădirii. „Firul" de conectare poate să nici nu fie un fir. Poţi folosi orice conductor de electricitate: vopsea tratată metalic şi aplicată sub tencuiala clădirii, un ventilator pentru aer condiţionat, orice. Descoperirea acestor conductori este un adevărat coşmar, pentru că nu pot fi detectaţi prin metodele tehnice clasice. Ar trebui pur şi simplu să tratezi cu raze X fiecare centimetru al clădirii.
Elaine împinse hârtia în faţă.
- Locotenentul lui Jack care se află aici se va ocupa de aparatura de codificare. E deajuns să ai în maşina de codificare un dispozitiv de interceptare pentru a nu mai avea secrete cu nimeni. în clipa aceea e ca şi cum ai transmite comunicaţiile printr-un microfon în cea mai clară limbă engleză. Vor fi, de asemenea, verificate toate copiatoarele. în aceste aparate pot fi montate minicamere de luat vederi care pot reda imaginea documentului în timp ce acesta este copiat. E suficient să ai pe cineva cu acces la aceste copiatoare pentru a scoate filmul şi a încărca unul nou.
Elaine trecu la următorul subiect al schemei pe care a întocmit- o.

- Am ajuns şi la computere. în noaptea asta ne va sosi şi un specialist în acest domeniu. Aici nici măcar nu ai nevoie de un dispozitiv special. Computerele emit unde radio care pot fi interceptate de echipamente speciale din exteriorul clădirii, să spunem într-o dubă parcată doar la o milă depărtare. Totul depinde aici de camera special echipată în care se află computerele şi care poate bloca total emisia de unde.
Elaine facu o pauză.
- Şi aici va fi o muncă titanică. Pentru aceasta va sosi mâine o echipă formată din patru oameni. întregul complex al clădirii ambasadei es'te nou. Clădirile guvernamentale saudite, palatul lui Fahd, reşedinţele membrilor Familiei Regale sunt toate noi, nu-i aşa? Unele din materialele de construcţii au fost procurate din interior, corect? E suficient să ai pe cineva care are acces la elementele de construcţia, să spunem la blocurile de beton, în momentul când acestea sunt confecţionate. Poţi implanta dispozitive minuscule de ascultare, chiar circuite electronice. Poţi ţese filamente minuscule în covoare, în perdele. Aceştia sunt fără îndoială nişte emiţători slabi, dar dacă ai în preajmă un om dotat cu echipament performant, poţi să-i activezi foarte bine. Şi astfel poţi intercepta semnalele computerelor, conversaţiile din interior, totul. Cu siguranţă că dacă vrei să asculţi convorbirile cuiva, acesta este lucrul cel mai simplu. N-ai decât să-i instalezi persoanei respective un emiţător în pantof într-un moment de neatenţie. Dacă te interesează numai discuţiile purtate în interiorul clădirii, lucrurile stau şi mai simplu. Sunetele şi cuvintele rostite fac să vibreze geamurile ferestrelor. Şi atunci n-ai decât să orientezi un fascicol laser spre fereastră fascicolul va fi reflectat şi va culege vibraţiile ferestrei. Un computer va interpreta emisia de raze şi o va reconverti în sunet. Pe scurt, din punct de vedere tehnic, e de ajuns să ai un om competent cu acces la unele aparate ale ambasadei şi la câteva posturi de ascultare din apropierea clădirii Dacă e vorba de cineva cu acces direct,' să spunem o persoană di interior care aude nişte informaţii la nişte şedinţe sau care poa" culege informaţii direct din documentele care îi sunt la îndemână nici nu mai e nevoie de cineva competent în probleme tehnice.
Elaine îşi împături hârtiile.
- în ce priveşte transmiterea informaţiilor la Bagdad, lucrurile stau altfel. Desigur, lucrul acesta nu se poate face prin căile principale de comunicaţii pentru că i-am putea intercepta. Există doar

posibilitatea unor canale foarte conspirate şi care asigură o deplină codificare. Sau posibilitatea de a transmite informaţiile prin intermediul unor persoane. O persoană care să joace rol de curier, sau să predea informaţia unor subagenţi care să îndeplinească acest rol. Din câte cunoaşteţi din incapacitatea noastră de a obţine prea multe informaţii prin interceptarea vaselor irakiene din Golf, este la fel de probabil că nici ei nu au reuşit să afle prea multe despre noi din acel loc. Distanţa e pur şi simplu prea mare. Dar cineva care se află chiar aici? Cineva din interior? Cineva care are acces în clădiri, la diferite persoane? O astfel de persoană ar avea foarte multe şanse de succes. Ambasadorul şi aghiotanţii săi îşi închiseră agendele. Posibilitatea de a exista o fisură în sistemul de securitate al ambasadei îi lăsase fără respiraţie.
- Ray a informat CasaAlbă despre această breşă în sistemul de securitate? întrebă plin de nervi ambasadorul.
- Nu sunt sigură că a făcut-o, domnule, îi răspunse Elaine. Poate c-ar fi mai bine să discutaţi această problemă chiar cu el.
-O, Doamne! , Ambasadorul se ridică în clipa în care Elaine era pe punctul de plecare. O privi în ochi încă o dată, impresionat de perspicacitatea femeii şi de distanţa pe care aceasta o emana. îi deschise uşa fără să-i mai spună nimic despre tulburarea care pusese stăpânire pe el. In clipa aceea îl chemă secretara.
Elaine privi în urma lui, apoi îl chemă pe şofer şi-i spuse s-o ducă la birou la Tarek.
*** * ***
Tarek o aştepta. Elaine intră în birou şi-şi trase un scaun lângă masa lui. Scoase apoi notiţele despre întâlnirea de la Casa Albă pe care i le comunicase prin telefon Ray.
începu să citească:
- „Preşedintele a optat în primul rând pentru instituirea unor sancţiuni economice".
Elaine îşi ridică imediat privirea spre Tarek. - - Ray i-a recomandat să înceapă cu astfel de măsuri, dar să nu fie prea surprins dacă nu va avea un efect prea mare, pentru că Irakul are rezerve uriaşe şi există întotdeauna cineva care încalcă aceste reguli.
Tarek continua s-o asculte fără să scoată un cuvânt.

- Ray mai zice că i-a spus foarte limpede că ne aflăm la o răscruce. Irakul a pus gând rău întregului Orient Mijlociu. Ştim că există tot felul de celule subversive plantate peste tot în Arabia Sau-dită, în Bahrein, în toate ţările din zona Golfului, instruite de Irak, ţară care se mai ocupă şi cu terorizarea tuturor acestor state, cu asasinarea liderilor lor, cu plantarea de bombe la rafinăriile de petrol şi cu atacuri sinucigaşe asupra navelor din apele Golfului. I-a mai spus că dacă irakienii vor reuşi, ar însemna un adevărat dezastru pentru noi toţi. Ray îmi mai spunea că generalul Schwarzkopf a fost de părere că aşa cum i-a prezentat el situaţia s-ar putea dezlănţui cea mai amplă operaţiune militară pe care America a cunoscut-o de la războiul din Vietnam încoace.
Elaine îl privi calmă pe Tarek, puse notiţeîe pe masă şi continuă:
- Ray mi-a mai spus că Schwarzkopf i-a mai povestit despre cadavrele pe care le-a îngropat în Vietnam. Despre sângele vărsat fără rost, despre oamenii rămaşi schilozi pe viaţă, despre ochii rămaşi deschişi peste care a tras cu mâna lui voalul morţii. Generalul i-a mai spus lui Ray că a plecat din Vietnam jurându-şi că nu va mai permite niciodată ca aşa ceva să se mai întâmple. Ray zicea că Schwarzkopf s-a uitat la preşedinte şi i-a spus deschis: „Dacă veţi alege calea luptei, vom pierde dacă vom proceda ca în Vietnam. De data aceasta, va trebui să luăm hotărârea de a lupta cu gândul numai la victorie".
Tarek continua s-o asculte în tăcere.
-Apoi Ray şi Bush s-au ridicat şi le-au spus celorlaţi să-şi prezinte părerea în privinţa intervenţiei militare. Ultimul a fost Ray. Preşedintele dorea să ştie dacă Ray poate să obţină sprijinul Arabiei Saudite pentru instalarea bazelor militare, pentru debarcarea navelor, desfăşurarea trupelor şi colaborarea cu noi în acest sens. Bush cunoaşte că majoritatea statelor arabe au refuzat să condamne invazia lui Saddam. Ştie, de asemenea, că regele Hussein al Iordaniei şi palestinienii îl sprijină pe preşedintele irakian. Preşedintele i-a mai transmis lui Ray că urmează să fie convocată o reuniune arabă la nivel înalt şi că ar fi bine să poată convinge autorităţile saudite să critice măcar invazia irakiană. Ray mi-a mai spus că în momentul în care le-a zis că nu e convins că va reuşi s-o facă, s-a lăsat o tăcere deplină. Le-a explicat că ţările din zonă sunt înspăimântate. Nici una dintre ele nu dispune de o armată puternică. Regele Fahd este şi el îngrozit. îşi dă seama că va fi probabil masacrat, dar nu ştie ce cale

şă aleagă. Există în ţară persoane care îşi dau seama să situaţia e dezastruoasă, dar aceştia nu-i pot promite nimic lui Fahd.
- Şi preşedintele ce a spus? o întrebă Tarek.
- „Ray, suntem morţi dacă ei nu acceptă să ia o atitudine. Pot să institui sancţiuni economice, secretarul de stat Baker poartă deja tratative cu preşedintele Turciei, Ozal, dar avem nevoie de ceva ferm din partea arabilor înşişi".
- Şi ce i-a răspuns Ray? o întrebă calm Tarek.
- „Domnule, voi face tot posibilul". După aceea, încheie Elaine începând să-şi strângă notiţele, mi-a zis să trec pe la tine.

CAPITOLUL 19

Care a fost părerea lui Tarek? o întrebă Ray de la Washington, prin telefon, pe Elaine.
- N-a zis nimic. A stat doar şi m-a ascultat. Ray trase adânc aer în piept.
- Elaine, vreau să-i duci lui Tarek toate materialele care rezultă din supravegherea prin AWAKS şi KH-11, dar toate. Nu pot să mă bazez pe speranţa că i le vor furniza cei de la Apărare. Vreau să-i parvină tot ce obţinem pe căile noastre. El a rămas singura noastră speranţă, legătura care ne poate ajuta să convingem. A iritat deja destul de multe persoane influente, care nu-şi doresc nimic mai mult decât să-1 vadă determinându-1 pe rege să facă un pas greşit. în Familia Regală există o mulţime de rivalităţi.
Ray închise telefonul şi se întoarse la Schwarzkopf care tocmai îl suna pe generalul Johnson, şeful Comandamentului Transporturilor Militare SUA.
- Domnule general Johnson, vă rog să pregătiţi un plan pentru o eventuală expediere de trape în Golful Persic, sună ferm glasul lui înainte ca Johnson să poată spune ceva. Iată la ce ne-am gândit. E vorba de cea mai rapidă, mai masivă şi mai îndepărtată desfăşurare de trape din istoria Statelor Unite.
Schwarzkopf închise telefonul.
Johnson rămase cu receptorul la ureche, năucit. Apoi, transmise mai departe ordinul primit comandantului Transporturilor militare maritime de la Washington. Acesta din urmă fu la fel de uluit de incredibilul val de ordine. Amiralul care conducea acest serviciu se duse disperat la seiful cu mape secrete şi căută Planul secret de Desfăşurare în Orientul Mijlociu care zăcuse atâta vreme fără să fie nevoie de el. Trecu în grabă peste conţinutul materialului, pe care îl găsi incredibil de învechit. Planul fusese conceput pentru un even-

tual război dintre Statele Unite şi Uniunea Sovietică şi prevedea trimiterea câtorva nave în Golf.
- Dumnezeule, se vaită el adjunctului său, cum putem să facem aşa ceva? Nici măcar nu avem un plan adecvat.
Schwarzkopf primi răspunsul cu o răceală imperturbabilă. îi făcu semn lui Ray să-1 urmeze.
*** * ***
Schwarzkopf dădu buzna în sala computerelor. Tehnicienii uluiţi abia reuşiră să se ferească din calea sa.
- Vreau imediat planurile computerizate pentru desfăşurarea de trupe.
Tehnicianul căruia îi adresase acest ordin părea şi mai surprins de această cerere.
- Care dintre ele, domnule? Schwarzkopf deschise fişetul cu dosare.
-Am condus chiar eu această aplicaţie în iunie. Un exerciţiu de comandă în care inamicul potenţial era Irakul. Trebuie să existe un plan de desfăşurare a acestei aplicaţii în computer. Am ordonat cuiva de la voi că vom folosi acest plan pentru reactualizarea Planului de Desfăşurare în Orientul Mijlociu. Scoateţi-1 imediat din computer. Am spus imediat.
Schwarzkopf se aşează brusc pe un scaun, îşi încrucişa braţele şi se uită fix la tehnicianul îngrozit.
- Vreau toate datele stocate în computer, toate miile de detalii pentru care Pentagonul plăteşte acest serviciu, milioanele de amănunte logistice despre modalităţile de a transporta trupele de la baza lor pe câmpul de luptă, tot ce are legătură cu planul de desfăşurare. Ştiţi voi, tot ce-nseamnă ducerea unui război.
Generalul scoase un trabuc şi şi-1 aprinse.
- Doar dacă nu cumva credeaţi că putem învinge inamicul spunându-i „pa şi puşi".
Unul dintre tehnicienii din fundul încăperii râse fără să vrea. II adora pe Norman „Ursul Furtunos" cum fusese poreclit cu simpatie Schwarzkopf. Ce tip nemaipomenit! Operatorul din faţa generalului se îndreptă ezitând spre aparat.
- Domnule, spuse el acţionând cu stângăcie comenzile de rulare a programului solicitat, nu cred că are rost să aşteptaţi aici. E nevoie

de vreo trei metri de hârtie de imprimantă pentru listarea tuturor datelor.
- Am tot timpul la dispoziţie, îi răspunse Schwarzkopf scoţând fumul de trabuc în direcţia detectorului de incendii.
Tehnicianul din fundul încăperii se abţinu cu greu să nu izbucnească în râs.
- Am înţeles, domnule.
Operatorul începu să parcurgă în viteză directoarele tuturor programelor speciale ale Pentagonului. Schwarzkopf observă că ceafa bietului om începu să se înroşească. Acesta însă continua să caute. Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare. în cele din urmă, se întoarse cu faţa la general. Glasul său abia se auzi şoptind:
- Domnule, fişierul arată că nu a fost redactat nici un nou plan de desfăşurare. Vechiul plan nu a fost până acum reactualizat. Schwarzkopf părea sincer luat prin surprindere.
- Atunci trage-mi la imprimantă fostul plan.
Operatorul încuviinţă şi reveni şovăitor la comenzile computerului. Trecură mai multe minute, timp în care degetele sale sperau că vor strivi tastatura. De data aceasta se întoarse spre general cu chipul roşu ca para focului.
- Nu-1 mai găsesc.
- Cum? tună Schwarzkopf, strivind trabucul în ceaşca de cafea. Adică nu mai există nici o sursă documentară în banca de date a computerului? Materialul de bază de la care se poate concepe totul nu mai este?-Planul de ducere a ticălosului de război a dispărut pur şi simplu?
Operatorul răspunse cu glas tremurat:
- Poate că cineva 1-a scos din computer pentru a-1 reactualiza, nerespectând regulile care interzic ştergerea programelor, domnule, sau poate că...
Schwarzkopf se ridică cuprins de furie şi se apropie şi mai mult de operator. Tehnicianul din fundul camerei crezu pentru o clipă că generalul îl va omorî sau că îl va face bucăţi. Schwarzkopf se apropiase atât de mult de bietul operator, încât acesta îi simţea respiraţia. Vocea sa îi surprinse pe toţi. Era cât se poate de echilibrată şi calmă.
- în Vietnam, Viet Cong-ul folosea metode de tortură de o atrocitate de nedescris. Te făceau să-ţi rogi plutonul de execuţie.
Generalul se îndreptă spre ieşire.

- Fiule, ai la dispoziţie două ore să găseşti documentul pe care ţi l-am cerut. Dacă nu reuşeşti ai să constaţi pe pielea ta în ce constau acele metode de tortură.
* * *
Intorcându-se în noaptea aceea la hotel, năucit de confuzie, Ray găsi mesajul de la Elaine. Ridică receptorul şi ceru legătura cu Riadul. Femeia de la celălalt capăt al firului avea un ton calm.
- Tarek a fost de acord să participe la şedinţa de consiliu care va avea loc mâine la palat.
* * *
Limuzina trase în faţa intrării în palat. Fahd coborî cu mişcări greoaie din maşină şi urcă scara de marmură străjuită de soldaţi în poziţie de drepţi. Abdullah, înalt şi falnic, îl salută pe omul său din Gardă Naţională, apoi îşi trase roba neagră de pe umeri şi intră. Sosi şi maşina ministrului Apărării, care îl aduse pe Sultan. în fine, îşi făcu apariţia şi limuzina ministrului de Interne. Când Naif, ministrul acestui resort, se apropie de intrare, Tarek veni din urmă şi-1 prinse de braţ.
- Ai vorbit ceva cu regele? Naif încuviinţă.
- Crezi că o să fie de acord?
Naif clătină din cap, în timp ce servitorii cu săbii de aur la brâu porniră în şir spre sala de consiliu. Tarek se încruntă.
- Mi-a spus că trebuie să procedeze înţelept, să privească lucrurile în perspectivă, îi explică Naif ridicând din umeri.
- Dar, Naif...
- Dacă nu reuşeşti să-1 convingi, îţi recomand s-o laşi baltă, îi mai spuse Naif,4răgându-1 aproape de el. Pentru că de un lucru suntem siguri cu toţii, Tarek. Dezbinaţi ne vom prăbuşi imediat.. Definitiv, pe loc, vom fi spulberaţi ca nisipul Golfului. Am dreptate? Nu trebuie să-ţi mai explic ce se va întâmpla cu tine dacă vei încerca să-1 înfrunţi.
Tarek rămase năuc, nevenindu-i să creadă, apoi pătrunse în sala de consiliu şi se aşeză.
Fahd şedea cu mâinile încrucişate pe roba brodată cu fir din aur. Tarek se ridică şi-şi roti privirea peste chipurile asistenţei.

- Maiestate, cred că ar fi util să revizuim înţelegerile încheiate cu Irakul.
Fahd se înfurie imediat. Ochii săi se îngustară. Ceilalţi rămaseră tăcuţi. Tarek continuă:
- Am primit o cerere din partea Statelor Unite care solicită autorizarea înfiinţării de baze pentru aviaţie şi trupe, precum şi platforme suplimentare pentru supravegherea activităţii din Golf şi pentru interceptarea informaţiilor. înţeleg reţinerea pe care o aveţi faţă de americani, dar nu mai putem conlucra pe cale „diplomatică" cu Irakul.
Abdullah izbucni:
- Ne-am adunat aici pentru a găsi o soluţie arabă. Saud interveni şi el:
- Americanii nu sunt deloc oameni de încredere. Ministrul Apărării, Sultan, mult mai cumpătat, îşi spuse şi el
părerea:
- De ce să nu-i lăsăm pe Irakieni să cucerească Kuweitul sau cel puţin insulele?
Fu rândul lui Tarek să intervină tăios, făeându-i pe ceilalţi să tresară.
- Cheney a primit ordin să vină aici cu primul avion.
în clipa aceea, Fahd se smulse din fotoliul său, furios, şi fără să mai privească în urmă părăsi sala de consiliu.
*** * ***
Când Tarek reveni la birou, Badr îl aştepta într-o stare de nervozitate de nedescris.
- Ai grijă, Tarek. Regele ar putea să te...
Se întoarseră amândoi spre aghiotantul care dădu buzna în încăpere.
- Am primit adineauri un mesaj de la Hamid, spuse acesta, apoi se aşeza pe un scaun pentru a-şi trage sufletul. Zice că irakienii sunt în posesia tuturor datelor oficiale cu privire la echipamentul, personalul şi capacităţile ce urmează a fi deplasate de către americani în zona Golfului.
- Adică au interceptat comunicaţiile Cartierului General al Comandamentului Militar SUA?!
- Nu-mi dau seama... Hamid nu lămureşte acest lucru. El zice că analizele efectuate de irakieni au dus la concluzia că americanii

sunt total nepregătiţi pentru această acţiune. în concluzie, noaptea trecută au luat decizia de a trece în cel mai scurt timp posibil la acţiuni teroriste. Au deja planuri de detonare a unor mine sub navele de război şi vor deschide foc asupra elicopterelor americarîe de supraveghere. De asemenea, vor sabota orice altă unitate de supraveghere. Asta pentru a-i convinge să se retragă cât mai repede din zonă şi să intimideze ţările din Golf cărora le-ar trece prin minte să coopereze cu americanii. Badr îi întrerupse:
- Cu puţină vreme în urmă, i-am convocat pe ceilalţi şefi de state din Golf la o teleconferinţă. Sunt cu toţii paralizaţi. Nu vor face nici o mişcare fără Fahd. In fine, ar mai fi interceptarea acestor discuţii purtate în cadrul uneia dintre celulele ilegale.
Badr puse microcasetă în aparat.^Şeful celulei vorbea calm. Ultimele versete ale vechii sure din Coran răsunau domol în încăpere. „Sângele mielului trebuie vărsat de Ramadan. Sângele mielului trebuie vărsat. Paşii Occidentului nu vor călca pământul Meccăi. Sângele mielului trebuie vărsat".
Tarek porni spre ieşire.
- Hamid ne-a mai transmis ceva. Ei - irakienii şi Antar - au fost informaţi că tu eşti cel care încerci să-1 convingi pe Fahd să coopereze cu Statele Unite.

CAPITOLUL 20

Ray coborî din avion având asupra sa o copie după o imensă listare de computer.
- Asta ce mai e? îl întrebă Elaine.
- Un mic bileţel de dragoste din partea generalului Schwarzkopf, cu care vei avea în curând plăcerea să colaborezi de aproape. Pe scurt, e vorba de un plan pentru cea mai rapidă, mai amplă şi mai îndepărtată desfăşurare de trupe din istoria Statelor Unite.
Ray se sui în maşină şi-şi şterse sudoarea de pe frunte. Apoi, îi întinse Elainei o coală de hârtie.
Ăsta e un rezumat. Iniţial planul a fost conceput pentru aducerea aici a 2300 de oameni de la Brigada 82 aeropurtată. Aceştia vor fi protejaţi de avioane ale marinei şi de mai multe F-15 ale aviaţiei. După aceea, vor fi pregătiţi de plecare 16500 de soldaţi de la Brigada amfibie a infanteriei marine care vor sosi o dată cu vehiculele blindate. Vor urma apoi cei 19000 de oameni ai Diviziei 101 aeromobile care sunt specializaţi în lupta antitanc şi până la 12000 de oameni din Divizia 24 de blindate grele, antrenaţi în războiul dus în condiţii de deşert. Când am plecat eu, Powell şi Schwarzkopf tocmai dăduseră ordin să fie trimise încoace cincizeci de nave de război americane, inclusiv portavioanele U.S.S. *Independence* şi U.S.S. *Eisenhower,* care au şi pornit spre apele Golfului pentru a întări sancţiunile economice. Pentru restul se aşteaptă de la noi să obţinem acordul lui Fahd. Planul de bază prevede trasarea unei linii pe nisip. Vor fi trimise suficiente trupe pentru ca Saddam să înţeleagă că dacă va ataca Arabia Saudită, va ataca de fapt Statele Unite.
Elaine continua să-1 privească surprinsă fără să spună nimic. Ray îi dădu materialul.
- Tu vei fi cea care te vei ocupa de comunicarea acestor date la şi de la Tarek. Nu putem folosi celelalte mijloace de comunicaţii

până nu vom descoperi unde sş produc scurgerile de informaţii. Dacă un material ca ăsta ajunge pe mâinile irakienilor, putem considera că am pierdut războiul. Schwarzkopf s-a îngrozit când i-am spus, dar au căzut cu toţii de acord să păstrăm tăcerea în speranţa că vom descoperi despre ce este vorba înainte de declanşarea desfăşurării de trupe. Cheney va sosi şi el cu primul avion pentru a încerca să-1 convingă pe Fahd.
Ray îşi şterse din nou câteva broboane de sudoare de pe frunte.
- Chiar şi rahatul de la Casa Albă s-a mai potolit un pic, mă refer la veşnica râcă dintre salariaţii preşedinţiei şi diferiţii membri ai guvernului. Toată lumea s-a potolit şi este înspăimântată.
Ray avu o tresărire.
- După toţi aceşti ani de ezitări şi de minciuni, acum am primit ordin să-i determin pe saudiţi să aibă încredere în noi. Dumnezeule mare, poţi să-ţi imaginezi că noi conducem ţara şi lumea întreagă? Va trebui să aprofundez aceste planuri, apoi să i le dau spre consultare şi lui Tarek. Va trebui să-1 convingem că avem un plan foarte viabil ca şi el să-1 convingă la rândul lui pe Fahd. Tarek rămâne singura noastră şansă.
Maşina trase în faţa biroului lui Ray.
- O parte a acestor planuri se referă la infiltrarea unor grupuri de la Operaţii Speciale pe teritoriul kuweitian. Pentru a le uşura misiunea acestora, va trebui să găsim oameni cu care să ia legătura în Kuweit. Irakienii îi arestează imediat pe bărbaţii care încearcă să treacă graniţa spre Arabia Saudită. Dar am înţeles că spitalele de aici sunt pline de femei şi de copii. Du-te la spital şi încearcă să stai de vorbă cu cât mai mulţi pacienţi, cu doctori, pentru a obţine informaţii în sensul acesta. Locuri, numele celor care au rămas în ţară, orice , persoană care poate fi contactată acolo.
Spunând acestea, Ray coborî din maşină şi-i făcu semn şoferului s-o conducă şi pe Elaine.
*** * ***
Elaine pătrunse în haosul de la Spitalul Gărzii Naţionale. Pacienţii zăceau peste.tot pe holuri, iar asistentele şi doctorii alergau disperaţi de colo colo. Femeia de la recepţie ascultă rugămintea Elainei, apoi o căută pe pager pe Dr. Naila. Femeia îi făcu semn să o ia înainte pe hol. Elaine porni cu paşi nesiguri trecând printre femei şi copii care plângeau pe târgi.

- Unde o pot găsi pe domnişoara doctor Naila?
O asistentă îi indică uşa unei încăperi, apoi plecă în grabă. Naila veni de lângă pacienta ei şi o îmbrăţişa pe Elaine, apoi ascultă motivul vizitei acesteia.
- Vino cu mine, spuse Naila străbătând holul şi intrând într-o rezervă.
Elaine zări o femeie de vârstă medie, înfăşurată în bandaje şi cu instalaţia de perfuzie prinsă în braţ.
- Najwa, vreau să-i povesteşti şi acestei doamne ce ai văzut acolo.
Naila îi trase Elainei un scaun la capătul patului.
- Am văzut primele bombe care au căzut în noaptea aceea. Apoi, am auzit huruitul tancurilor şi primele rafale trase pe străzi. Casa noastră a fost lovită, aşa că am ieşit în stradă. Tancurile înconjuraseră sediile guvernamentale - Ministerul Apărării, al Informaţiilor şi toate celelalte. Am încercat să-1 ducem pe fiul meu la spital, dar şi spitalul fusese înconjurat. Şi atunci, soţul meu a fost de părere că nu ne mai rămâne decât să trecem deşertul.
Femeia izbucni în plâns.
- Parcă-i văd şi acum pe toţi acei nenorociţi care au căzut răpuşi în deşert în încercarea de a ajunge în Arabia Saudită. Alţii au încercat să fugă pe mare în Bahrein, la adăpostul nopţii. Când irakienii dădeau peste noi, uneori lăsau femeile şi copiii să-şi continue drumul, dar pe bărbaţi îi reţineau. Auzeam focuri de armă, apoi le găseam cadavrele peste tot în deşert.
Kuweitianca suspină adânc, apoi încercă să continue povestea ei.
- Am ajuns în cele din urmă la graniţă, iar de acolo am fost aduşi cu avionul direct la spital.
în clipa aceea femeia făcu o criză depresivă. Naila îi puse braţul pe umeri. în cele din urmă kuweitianca îşi ridică privirea spre ea şi spuse:
- Dar au mai rămas cei care vor lupta mai departe.cu inamicul... Elaine o întrerupse:
- Acest subiect mă interesează pe mine. Ajută-ne, te rog, să aflăm cine sunt aceştia. Vrem să cooperăm cu ei.
Femeia încuviinţă printr-o mişcare a capul, iar Elaine scoase hârtie de scris. Naila se aplecă asupra ei.

- Vrei să-ţi scriu eu? îţi va fi poate greu să notezi numele arăbeşti, dacă nu eşti familiarizată cu ele.
- Ştiu şi eu un pic de arabă, îi răspunse zâmbind Elaine, spre" surprinderea tinerei doctoriţe.
Elaine începu să noteze.
Când termină ce avea de scris, luă informaţiile şi le duse ea însăşi la bază, temându-se să le comunice prin alte mijloace.
*** * ***
Said primise telefonul lui Tarek prin care acesta îl rugase să treacă în noaptea aceea pe la el pe-acasă. Trecu pe lângă valetul de la intrare şi se opri în dreptul uşii deschise care dădea spre living. Acolo o zări pe Nura, complet absorbită de ştirile de la televizor. Musaid, aflat în spatele ei, se uită şi el un minut la televizor, apoi se aşeză într-un fotoliu.
- Unde e Naila? Nura îl privi mirată.
- Adineauri s-a întors de la spital să se odihnească puţin. Peste o oră trebuie să se întoarcă acolo şi nu vreau s-o deranjez. Sunt convinsă că ai auzit şi tu ştirile. Toate cadrele medicale au fost convocate de urgenţă la spital.
Musaid împinse nervos scăunelul pe care îşi Sprijinea picioarele.
- Cred că a sosit timpul să pun capăt acestei stări de lucruri. Nura rămase tăcută la furia bărbatului din faţa ei.
- Musaid, în momente ca cele prin care trecem nu va mai putea renunţa la munca ei.
Musaid i-o reteză violent:
- Nu va mai putea renunţa la ceea ce i-am poruncit eu să facă, spuse el, făcând un gest de lehamite spre ecranul televizorului. Motive se pot găsi mereu. Cei de la spital pot găsi pe altcinava care să-i ajute. Să-i spui că nu am de gând să amân planurile pe care le-am făcut pentru ea.
Spunând aceasta, Musaid se ridică şi ieşi pe uşă la fel de furtunos cum intrase, aproape doborându-1 pe Said care aştepta liniştit în hol. în clipa aceea îl zări şi Nura pe Said. Ochii celor doi se închiseră o clipă. Privind-o, Said simţea că nu mai e în stare să se mişte. Apoi se întoarse brusc şi intră în biroul în care Tarek îl aştepta cu un pahar în mână. Intră cu chipul stors de chin şi-i înmâna lui Tarek hârtiile pe care i le adusese.

- în ce privesc banii, să ştii, Tarek, că n-am descoperit nimic deosebit.
- Nimic ieşit din comun?
- Nimic.
- Continuă, te rog, să supraveghezi pentru mine acest aspect.
- Da, desigur, aşa voi face, Tarek, îi răspunse Said cu glasul stins. Toţi.membrii coaliţiei arabe se tem. Ei doresc protecţia Statelor Unite, dar îi îngrozeşte ideea că Saddam se va răzbuna. Nu vor face nici o mişcare, decât dacă vor avea exemplul lui Fahd.
Tarek clătină uşor din cap.
- Astea sunt nişte jocuri foarte, foarte periculoase, Said, şopti el ca pentru sine. Sunt jocuri perfide, Said, acestea din interior. Ne-am făcut-o cu mâna noastră.
Tarek învârti paharul din mâna sa făcând cuburile de gheaţă să se răstoarne ca nişte zaruri.
- în tot timpul când ţările din Golf au băgat bani grei în Irak pentru a-l menţine ocupat în războiul irakiano-iranian, ţările din zona de sud a Golfului s-au ascuns după deget. Sute de bărci pescăreşti plecau în Iran din Dubai şi din Emiratele Arabe Unite, încărcate cu alimente, cu frigidere, aparatură electronică fabricată în Taiwan, instalaţii japoneze de aer condiţionat, maşini de spălat şi... te las pe tine să mai spui şi altele. în felul acesta, continuă Tarek, Iranul a reuşit să supravieţuiască.
Ochii lui Tarek se îngustară.
- Saddam a ştiut tot timpul acest lucru şi i-a urât pentru că s-au folosit de el, iar pe noi pentru că l-am înşelat. Şi atunci, i-a dat dreptate lui Khomeini, hotărând că guvernul nostru trebuie răsturnat, că suntem slabi şi nehotărâţi, lacomi şi duplicitari şi că trebuie să fim supuşi unei mari puteri din zonă. Saddam a ajuns la concluzia că acea putere nu poate fi decât Irakul. Şi acum foloseşte toate celulele subversive şi reţelele teroriste pe care le-a pus la cale Iranul. Foloseşte împotriva noastră toate nemulţumirile populaţiei sărace şi ale palestinienilor. îşi pune pe el robe scumpe şi pleacă în pelerinaj pentru a atrage simpatia fundamentaliştilor, aşa cum îşi va pune pe cap şi kufiya de beduin şi va vorbi despre instaurarea spiritului arab pur. Se îmbracă în costume occidentale ca un om de afaceri şi dă recepţii pentru cei din Washington, apoi cumpără armament şi tehnologie din Vest. în fine, are alături de el o persoană care îl sprijină. O persoană care nu lasă nici un fel de urmă.

Said interveni calm:
- Am să continui supravegherea.
Tarek îl privi fix. Firicelul de suspiciune cu care îi judeca pe toţi semenii săi, extinzându-şi filamentele minuscule, dar sufocante, îl includea acum şi pe acest om, pe prietenul de care nu se îndoise niciodată. Sufletul lui Tarek clocotea, în timp ce ochii săi pătrunzători căutau disperaţi pe chipul omului din faţa lui o cât de mică urmă a trădării. Nu văzu însă decât obişnuita expresie de linişte, nobleţea ce părea a curge în sângele lui Said, ochii credincioşi ai unui om profund ataşat de el.
* * *
Said se^ întoarse la biroul lui şi rămase tăcut în încăperea întunecată. îşi coborî privirea peste mesajul de pe birou pe care îl primise de la şeful BCCI care îl bătea la cap să participe şi el la cea mai recentă afacere murdară. Acesta îl implora să ia şi el parte, măcar acum, la tratativele lor. Aruncă hârtia în coşul de gunoi. Ura genul acesta de afaceri, corupţia care cuprinsese toată lumea arabă, interesul propriu atât de venal care domina toate laturile vieţilor lor personale. îi reveniră în minte vorbele lui Tarek: „Jocurile perfide. Ne-am făcut-o cu mâna noastră". Tarek avea multă dreptate. îngrozitor de multă dreptate. îşi pierduseră onoarea în faţa întregii lumi. Când vor lua oare sfârşit toate acestea?
Said se ridică şi-i privi imaginea reflectată în fereastră. Avea o spinare puternică, umeri laţi, un chip dominat de ochii negri ce păreau a privi în interiorul sufletului său, unde găseau un om de onoare şi integru, un om care făcuse până acum ceea ce crezuse că este corect într-o vreme când Orientul Mijlociu îşi pierduse busola.
Se aşeză din nou la masă, chinuit de remuşcări. în tot timpul cât stătuse de vorbă cu Tarek, un om pe care îl iubea ca pe un frate, auzise paşii din camera de alături. La fiecare pas se întrebase dacă fusese ea, fiecare pas îl zbuciumase inexplicabil. Chiar şi atunci când îl privise pe Tarek în ochi, torturat de trădarea faptelor sale, ştiuse că nu greşiseră cu nimic. îi reveniră în gând toate întâlnirile lor clandestine din ultimii ani. Urase să se ascundă, urase duplicitatea în care şi ea şi el se angajaseră. Şi totuşi, nu considera că greşiseră cu nimic.
îşi alungase de multă vreme glasul conştiinţei care îi şoptise mereu că se jucase cu focul. Vechiul sistem care îi sufocase şi îi corupsese trebuia să dispară. Nu era nimic ruşinos, mai degrabă

onorabil, în ceea ce îşi doreau amândoi. Pentru o clipă avu viziunea întregii vieţi derulându-se în faţa ochilor săi; prestigiul şi poziţia socială pentru care se zbătuse ani de zile, erau acum ameninţate în mod grav. Pentru el nu mai însemna nimic în comparaţie cu suferinţele femeii iubite. Nu greşeau cu nimic.

CAPITOLUL 21

A.

In dimineaţa următoare Badr dădu buzna în biroul lui Tarek, unde îi găsi pe Ray şi pe Elaine parcurgând împreună cu acesta planurile primite de la Schwarzkopf. Badr îi întinse lui Tarek ultimul comunicat primit de la Hamid.

- Irakienii transportă un număr suplimentar de rachete Scud, tancuri şi arme cu gaze chimice spre graniţa noastră. Analiştii datelor obţinute prin satelit lucrează încă la materialul primit ieri, dar sunt de părere că aceste două puncte sunt fabrici în care pregătesc în continuare arme chimice. Aici, de exemplu, imaginea uzinei chimice din Samarra este mult mai clară.

Badr aşteptă până când Tarek apropie lupa de harta din faţa sa.

- Asta de aici, continuă Badr întinzând pe masă o altă hartă obţinută prin satelit, este o versiune îmbunătăţită a celei pe care au încercat s-o facă acum trei zile. Analiştii sunt de părere că acestea sunt noile localizări ale lansatoarelor de rachete irakiene. Raza de acţiune depăşeşte în mod evident distanţa care le desparte de Kuweit. Obiectivul este Arabia Saudită.

Badr îşi împinse scaunul pe spate şi-i întinse Elainei următorul material.

- Acesta este obţinut prin satelitul de supraveghere pe timp de noapte şi înfăţişează deplasările vedetelor de război irakiene în apele Golfului. Din imaginea obţinută de satelit e imposibil să-ţi dai seama care dintre ele plantează mai multe mine. Pentru asta vom avea nevoie de un sonar.

Badr se opri şi se uită la Ray şi la Elaine.

- Un lucru este însă clar: deplasările iniţiale ale vedetelor de război se fac de-a lungul şi de-a latul preconizatelor linii de deplasare ale portavioanelor americane.

Ray tresări nervos şi luă hârtia pe care i-o întinse Elaine. în fine, Badr îi prezentă lui Tarek ultimul material.

- Hamid a aranjat totul. Vei trece graniţa în Kuweit împreună cu un grup de beduini. Patrula irakiană s-a obişnuit deja cu ei văzându-i zi de zi în zona deşertică a graniţei. Odată intrat în ţară vei fi contactat de un anume Nasser. Vei pleca chiar acum.
- Tarek, sună plină de îngrijorare vocea Elainei când Tarek se ridică să plece.
Arabul se întoarse spre ea şi o privi cu curiozitate.
- Ce se va întâmpla dacă te vor descoperi?
Tarek rămase nemişcat. Părea că se gândeşte mai mult la ea decât la întrebarea care îi fusese adresată cu câteva clipe în urmă.
- N-au să mă descopere, răspunse el şi se îndreptă spre ieşire.
*** * ***
Tarek se apropia de graniţă împreună cu grupul de beduini. Valurile de căldură pluteau în straturi în atmosferă. Soldatul irakian examina alene chipurile prăfuite ale beduinilor şi cârdul de capre care trecuseră în dimineaţa aceea spre locul de adăpare. Plictisit, le făcu semn să treacă. Tarek îşi strânse şi mai tare pe chip kufiya murdară şi porni mai departe. Deodată, irakianul începu să se îndrepte spre el cu ţeava mitralierei aţintită spre buzunarul soios al *jalabiei* lui Tarek. Bătrânul beduin care mergea alături de Tarek se apropie şi mai mult de el. Mâna lui Tarek pătrunse nonşalant în buzunarul jalabiei.
- *Minfadhlakf*.*
Scoase pachetul de ţigări şi i-1 întinse irakianului care zâmbi cu gura larg deschisă, aproape lipsită de dinţi.
- *Shukrari**,* răspunse acesta fluturându-şi ţeava armei spre kufiya care acoperea chipul sauditului.
Bătrânul beduin închise uşurat ochii. Tarek dădu din cap şi-şi continuă drumul în urma cârdului dezordonat de capre.
Străbătură' deşertul trecând pe lângă maşini abandonate, cadavre ale unor oameni, unii împuşcaţi, alţii răpuşi de sete şi de caniculă. Noaptea ajunseră la o oază unde îi aştepta Nasser.
Nasser scoase din sacul din piele de capră uniforma irakiană şi i-o întinse lui Tarek, care o îmbrăcă fără să scoată un cuvânt. Apoi, Nasser scoase pistoalele din dotarea irakienilor pe care şi le puseră
* *Minfadhlak* - te rog, poftim - în arabă, în original - n.trad. ** *Shukran* - mulţumesc, în arabă. în original - n.trad.

amândoi la şold. Cei doi porniră spre oraş. Sunetul rafalelor de mitralieră se auzea din ce în ce mai clar.
Străzile camuflate erau iluminate din când în când de becurile încă aprinse care pâlpâiau deasupra tancurilor în continuă mişcare. Nasser salută un militar din garda irakiană, apoi îşi conduse tovarăşul de drumprintr-un şir de case bombardate. Trecură pe lângă o femeie care jelea aplecată deasupra cadavrelor a doi bărbaţi, unul cu craniul crăpat în două, celălalt cu testiculele tăiate şi cu ochii scoşi. Bocetul femeii dispăru în urma lor când intrară pe o stradă laterală şi se îndreptară spre uşa din spate a pivniţei unei clădiri.
Asigurându-se încă o dată că nu-i văzuse nimeni, cei doi intrară, înăuntru se aflau înghesuiţi în linişte mai mulţi oameni, bărbaţi şi femei. Tarek aruncă o privire prin încăpere, trecând peste chipurile negustorilor kuweitieni, câtorva tineri membri ai familiei Sabah şi ale muncitorilor străini. După ce Nasser îl prezentă celor adunaţi, unul din tineri luă cuvântul:
- Am reuşit să trecem oameni dincolo de deşert cu ajutorul beduinilor, dar trebuie să scoatem şi mai mulţi din ţară.
- Pe străinii care au fost reţinuţi în oraş am reuşit să-i ascundem
în casele noastre, îl întrerupse un altul. Se spune că irakienii intenţionează să-i ducă la Bagdad şi în unele puncte strategice din Irak pentru a-i folosi ca scut uman în cazul în care Statele Unite vor decide să atace Irakul. Irakienii au dat dispoziţii de conducere a oraşului. Am organizat câteva acţiuni de refuz în masă, dar de fiecare dată când îi descoperă pe instigatori aceştia sunt supuşi la chinuri şi torturi de nedescris.
O tânără din fundul încăperii izbucni şi ea, intrigată:
- Nu avem arme, nici mijloace de comunicaţie, practic nu avem cu ce ne opune.
Tarek îi privi pe oamenii din încăpere. Era desigur sceptic în privinţa capacităţii lor de a opune rezistenţă invadatorilor. Kuwei-tienii aceştia care duseseră un trai de lux şi de huzur, înconjuraţi de servitori, deveniseră copiii răsfăţaţi ai Golfului, de fapt ai întregii lumi. Acum se adunaseră aici şi-1 implorau să le dea o mână de ajutor.
Tarek începu să le vorbească. Se strădui să se facă cât mai bine înţeles, precizându-le care erau informaţiile care îi erau utile; identificarea trupelor irakiene şi a dispozitivelor, a măsurilor de comandă şi control. îi instrui cum să comunice via satelit cu organele de infor-

maţii din Arabia Saudită şi le vorbi despre mijloacele şi canalele prin care informaţiile de la ei să ajungă la el. Despre minusculele emiţătoare cu laser pe care le va trimite prin intermediul beduinilor şi cu care aceştia să marcheze obiectivele irakiene din Kuweit, pentru a putea fi observate de către sateliţii de recunoaştere - sediile irakiene, depozitele de arsenal. Cum să hărţuiască din ascunzişuri armata irakiană prin maşini capcană, cocktailuri molotov, cum să fure armament şi să arunce în aer maşini. Cum să-şi confecţioneze singuri documente irakiene de identitate, cum să folosească angajaţii unor hoteluri ca să tragă cu urechea la discuţiile irakienilor şi apoi să comunice informaţiile obţinute. Cum să-i mituiască pe soldaţii irakieni de la punctele de control, oferindu-le radio caseto-foane stereo şi ţigări. Cum le va trimite fondurile băneşti pentru a-şi procura proviziile şi hrana şi cum se va face transportul de arme prin intermediul beduinilor.
în fine, Nasser îi preciza că mai era doar o oră până în zori şi că trebuia să plece. Tarek îşi termină instructajul. La venirea zorilor, Nasser ascultă cu atenţie sunetele de afară, apoi deschise uşa pivniţei şi ieşi urmat de Tarek.
*** * ***
Tarek se întoarse la birou, unde Badr îi şi dădu receptorul telefonului. La celălalt capăt al firului se afla Ray.
- Am încercat să dau de tine azi-noapte, Tarek, răsună glasul încordat al lui Ray. Irakul escaladează acţiunile sale. U.S.S. *Independence* se apropie, iar elicopterele care îl devansează au observat peste tot vedete militare irakiene care plantează mine. Tarek, peste puţin timp va exploda totul. Voi, noi, cu toţii. Trebuie să-1 convingi pe Fahd să ia o iniţiativă. Acum. Eu am influenţat Preşedinţia şi Congresul să iniţieze cea mai mare desfăşurare de trupe din istoria ţării de la Vietnam încoace, dar până în prezent nu le pot raporta că vreunul din statele arabe din Golf ne va susţine, sau măcar ne va permite să pătrundem în apele teritoriale.
Glasul lui Ray căpătă accente disperate.
- Cheney va sosi aici peste patruzeci şi opt de ore. Powell şi Schwarzkopf doresc să înceapă trimiterea de trupe. Tarek, trebuie să-1 determini pe Fahd să...
Ray auzi clicul de la celălalt capăt al firului. Tarek îi închisese telefonul.

Elaine se întoarse la panoul de comandă şi ascultă emisia cabinei de comandă a U.S.S. *Independence* care tocmai pătrunsese în apele Golfului. Vocea căpitanului repeta metodic localizarea noilor mine descoperite, poziţia de navigaţie a navei, iar secundul îi confirma.
Elaine ascultă apoi, perplexă, comunicaţiile primite de la elicopterele antemergătoare. Se aşeză pe un scaun la masa de control şi-şi puse căştile pe urechi. Regla canalul de recepţie şi auzi un fâsâit, apoi clipocitul apelor Golfului de sub elicopterul care roia deasupra. Elicopterul făcu trei ocoluri, apoi porni înainte, lăsând în urmă doar sunetul apei. Elaine căută o frecvenţă mai înaltă şi începu să audă huruitul puternic al motorului unei nave. în căşti apăru din nou un fâsâit, apoi o voce care vorbea în engleză cu accent indian răsună pe intercomul vaporului care naviga imediat în faţa lui U.S.S. *Independence.*
„Star of India, navă comercială, solicită accesul pe canalul de nord. Rog confirmaţi".
Vocea din turnul de control îi răspunse:
„E bine, *Star of India.* Porniţi spre nord. Dhahran a confirmat locul de ancorare".
Emisiaturnului de control luă sfârşit. Se auzi din nou un fâsâit, apoi clipocitul apelor şi sforăitul uşor al motorului navei care se îndrepta spre nord. Elaine aruncă o privire peste mormanul de comunicate pe care Ray i le lăsase pe masă. Lăsă căştile jos şi începu să citească superficial comunicatul primit de la Consiliul Naţional de Securitate.
Deodată, din căştile din faţa ei se auzi zgomotul unei explozii. Apucă setul de căşti în care se auzeau acum strigăte de disperare, urmate de vocea căpitanului: „Urgent, Star of India, *Star of India.* Sunt căpitanul lui *Star of India.* Cred că ne-a explodat o mină la tri-bord. Am fost loviţi. Urgent, vasul a luat foc".
Elaine se repezi la panoul de control, comutând pe frecvenţa lui U.S.S. *Independence.* Auzi foşnet de hârtii, apoi vocea gravă a secundului de la bordul portavionului american, aflat la numai câţiva metri de nava în flăcări. Acesta avea glasul sugrumat de emoţie. „Căpitane, mi-e frică. Mi-e al draeu' de frică".
•fr ie •&

- O, Doamne, tu erai Musaid? spuse el uşurat, când zări chipul negricios şi slab.
îi făcu semn lui Musaid să se aşeze.
- îmi pare rău, Musaid. Ar fi trebuit să te sun şi să te anunţ că audienţa ta s-a amânat, continuă el dându-şi kufiya pe spate, extenuat.
- Dacă tot am venit, spune-mi şi mie despre ce e vorba.
- La naiba, sunt atât de agitat. Nimeni nu ştie ce dracu' se întâmplă aici.
Walid făcu un semn spre uşa închisă a sălii de şedinţe.
- A convocat o şedinţă urgentă a consiliului restrâns. Abdullah abia a sosit după o serie de întrevederi cu sirienii, Saud a venit de la sovietici, Ray.Holt şi-a trimis ultimele informaţii, iar Sultan s-a prezentat cu situaţia de ultimă oră a sistemului de apărare din Golf.
Walid frunzări ziarele financiare de pe birou.
- Doamne, să fi văzut ce au început să zboare banii din Golf. N-am mai văzut atâta capital transferat dintr-o singură ţară de la falimentul kuweitian al Souk al Manakh din 1983. N-au mai rămas aici decât proprietăţile imobiliare şi asta pentru că ticăloşii de oameni de afaceri nu le pot smulge de pe hartă şi să le transfere prin cablu direct în Elveţia.
Pe telefonul lui Walid se aprinse o luminiţă roşie. - - E semn că vor termina în cinci minute.
- Bine, am să aştept, spuse Musaid. Walid îl privi fix.
- Va trebui să te rog totuşi să pleci. înţelegi, e numai şedinţa consiliului restrâns. O.K.? Am să te reprogramez cât mai curând posibil, amice, îi mai spuse Walid bătându-l pe umăr.

***wmmv* î**

La ieşirea din sală, Tarek se ciocni de Musaid care pleca înfuriat.
'
Tarek ieşi din palat şi se sui direct în maşină, de unde îl sună pe Ray.
- Ne întâlnim în cinci minute în *souk**.
Elaine şi Ray se apropiau de Tarek care, aşteptându-i în souk, trase dintr-o ţigară, apoi o aruncă pe jos.
- Fahd nu va accepta să colaboreze cu voi decât cu două condiţii. Mai întâi, vrea să aibă propriile lui arme, pe care a încercat să le cumpere de la voi, pentru eventualitatea în care Irakul va încerca să se răzbune. în al doilea rând, doreşte un acord cu privire la palestinieni. Aveţi influenţă asupra israelienilor - folosiţi-o. Dar puteţi s-o faceţi discret?
- Discret?! îl întrebă buimăcit Ray. Cum adică discret?
- Să aduceţi armamentul, artileria prin Bahrain, sau prin Egipt, pe oriunde. Daţi de înţeles că lucrul acesta se face din ordinul altcuiva.
Tarek întinse un riyal vânzătorului de ţigări, luă un pachet, apoi se întoarse iarăşi spre Ray.
- Oricum veţi putea s-o faceţi. Dar discret, prin canale ascunse. Fără dezbateri politice în Congresul american. Acelaşi tip de arme pe care le vindeţi Israelului. Aceasta îl pune pe Fahd într-o poziţie jenantă faţă de semenii săi. El pare atât de neputincios. Nu poate obţine arme nici măcar de la posibilii săi aliaţi. A rămas singur, incapabil să-şi apere propria ţară de o astfel de ameninţare.
Ray îi privi pe bătrânii aplecaţi asupra jocului de table, care pufăiau alene din narghilelele lor din lemn şi sticlă.
- Daţi drumul la arme şi aveţi grijă să nu transpire nimic de la serviciile voastre de informaţii.
Ray se opri în faţa vitrinei în care şirurile de lanţuri şi brăţare de aur străluceau orbitor.
- Pentru numele lui Dumnezeu, Tarek, nu mă interpreta greşit, dar avem şi noi sistemele noastre.
-Asta are prea puţină importanţă, spuse Tarek, încordat. Crează
'o situaţie cu care nu mă pot împăca. Saudiţii se tem să colaboreze
cu voi. La o oră după ce la voi se ţine o şedinţă a Consiliului Naţional
* *Souk* - piaţă, bazar - în arabă, în original, (n.trad.)

de Securitate, israelienii au deja stenograma discuţiilor purtate acolo. Plănuiţi o lovitură împotriva lui Khadaffi şi înainte de a o pune în aplicare, ziarele publică deja planul detaliat.
Tarek admiră lamele de argint ale pumnalelor etalate pe covorul colorat împletit din păr de cămilă.
- Vă transferăm bani în toată lumea, pentru toate afacerile murdare pe care nu le puteţi face în nume propriu, milioane de dolari pentru rebelii antiguvernamentali din Angola şi din toate zonele uitate de Dumnezeu pe care vă supăraţi. Bani, armament pentru acordurile murdare pe care le-aţi încheiat cu Iranul. Afaceri care şochează întreaga lume, în timp ce serviciile voastre de informaţii se dondănesc între ele, interesate să susţină o anume personalitate politică, chiar şi cu preţul unor scurgeri de informaţii. Şi cu toate astea, mergeţi înainte.
Tarek se opri de data aceasta în dreptul tarabei unui vânzător de cărţi care tocmai ştergea praful deşertului de pe marfa sa.
-Un adevărat masacru. Atâta vreme în care serviciile voastre de informaţii, Departamentul de Stat au minţit pentru a asigura administraţia că politica dusă de ei este sclipitoare. Ei au permis scurgerea unor informaţii despre pregătirea unor lovituri de^ stat în Egipt şi Sudan, informaţii care au apărut imediat în presă. în felul acesta Egiptul şi Sudanul au fost expuse, cu mâinile pătate de sânge, în timp ce Khadaffi şi-a văzut mai departe liniştit de treabă. Fahd transferă bani şi arme şi este expus, ridiculizat de presa voastră care îl face lacheu al americanilor. Bietul om e cu ştreangul la gât, iar americanii scriu spre surprinderea tuturor că într-un singur an le-a dat palestinienilor 86 de milioane de dolari, sirienilor 700 de milioane, imense sume de bani lui Khadaffi.
Tarek se apropie şi mai mult de Ray.
- Da, le-am dat bani. Milioane. Trăim în mijlocul acestor oameni, trebuie să ne înţelegem cu ei. Da, îi cumpărăm. îi cumpărăm pentru că nu putem avea alt ascendent asupra lor. Aşa cum îi cumpărăm şi pe oamenii voştri.
Elaine observă furia din privirea lui Tarek. Ray rămăsese în tot acest timp tăcut.
- Vă cumpărăm după fiecare găinărie care nu vă reuşeşte. Ray, vei face ce îţi cer, nu-i aşa? Pentru că nu mă ai decât pe mine. Ecuaţia e cât se poate de simplă. Dacă ţările arabe din Golf cad sub stăpânirea Irakului, jumătate din rezervele de petrol ale lumii libere

va fi făcută ostatic. Şi atunci, nici un analist nu va mai putea compensa pierderea. Lumea liberă va fi cuprinsă de haos.
Tarek luă de pe tarabă o copie roasă a Coranului, o răsfoi un pic, apoi o aşeză la loc.
- Ştii, desigur, ce va urma. Restul ţărilor din Orientul Mijlociu vor începe să se prăbuşească după noi, Iordania, Egiptul şi de acolo, întregul nord al Africii.
Tarek îşi coborî privirea spre scribul de pe covor şi spre monedele care zăceau în faţa acestuia.
- Vreau un acord în privinţa palestinienilor şi a armelor, precum şi asigurări că vom fi protejaţi.
- Am să încerc. Nu ştiu însă dacă voi reuşi, îi răspunse Ray.
*** * ***
Ray şi Elaine se întoarseră în tăcere la birou. De cum deschise uşa, lui Elaine îi fu înmânată ultima alarmă care tocmai sosise. O nouă explozie în Golf, de data aceasta la un mic detector de mine care naviga la numai câţiva iarzi înaintea portavionului american. Incendiul, scria în comunicat, a provocat moartea a doi oameni; un al treilea suferise arsuri grave.
Brusc, Elaine fu cuprinsă de un tremurat nervos. Ray o privi perplex.
- Ce s-a-ntâmplat? sună glasul lui alarmat.
- Nu, pot s-o fac, şopti femeia continuînd să fie cutremurată de , spasme interioare. Ray, şopti ea din nou, trebuie să plec. Chiar acum.
Ray o privi tăcut.
- Revăd tot acel coşmar, îl simt... cadavrele, moartea. Ray, continuă glasul ei redus la o şoaptă, abia perceptibilă. Nu pot să mă mai implic în aşa ceva.
Ray înţelegea starea nervoasă de care erau cuprinşi adesea cei mai buni specialişti ai. acestei meserii. înţelegea instinctele şi tensiunile nervoase ale celor care trăiau sub diferite acoperiri, în spatele patinei profesionale pe care o foloseau, dar care înţelegeau cu adevărat ceea ce se întâmpla în faţa lor. Aceştia erau cei mâi buni, absolut cei mai buni, şi trebuiau să plătească preţul pe care îl plătea şi Elaine acum. Spasmele din timpul nopţilor fără somn, temerile. Se apropie de ea şi-i spuse singurul lucru care trebuia spus. Adevărul.

- Dar eşti deja implicată. Singura problemă e dacă mai poţi ieşi din treaba asta sau nu.
Ray rămase o clipă tăcut, cu privirea fixată pe ea.
- Iar rezultatul, continuă el pe un ton blând, va fi că dacă vei pleca, vor exista şi mai multe cadavre, şi mai mult sânge, şi mai multă moarte.
Trecură mai multe minute în care Elaine nu spuse nimic. în cele din urmă, ea îşi ridică privirea spre Ray şi încuviinţă dând din cap. Luă apoi ceaşca pe care i-o întinsese Ray şi se întoarse la munca ei.
*** * ***
Tarek se întoarse la birou, ridică receptorul şi mai făcu o ultimă încercare de a cere o audienţă la Fahd.
- Walid, trebuie să mă văd neapărat cu Fahd. Chiar acum. Linişte.
- Walid, mai eşti la telefon? Trebuie să mă văd imediat cu Fahd.
- Da, sunt aici. Vrei să vii chiar acum? -Da.
- O să plece peste o jumătate de oră cu Naif. Se duc să inspecteze o parte a noilor instalaţii de petrol. Adineauri am sunat şi la Ambasada Americană ca să-i anunţ că primirea ambasadorului a fost anulată.
Tarek asculta înmărmurit.
- A anulat primirea ambasadorului ca să plece cu Naif?
- Da, îi răspunse glasul lui Walid pe tonul său obişnuit de nonşalanţă. Ştii bine că face ce vrea. Eu nu fac decât să-i urmăresc programul, dacă poate fi vorba de aşa ceva. A hotărât acum o oră să plece cu Naif şi aşa va face.
- Mergi şi tu cu el?
- Nu, nu, murmură Walid pe tonul lui blazat. Dar bănuiesc că poţi să mergi cu maşina lor şi să discuţi ce ai de discutat pe drum. Ai ceva împotrivă dacă e de faţă şi Naif?
Tarek nu-i răspunse imediat.
- Vin imediat.
- Bine.
Walid puse receptorul în furcă, se uită la ceasul de perete, apoi îl sună pe şoferul regelui.
Tarek străbătea nesfârşitul coridor care ducea spre Biroul Protocolului Regal. îl găsi singur pe Walid, cu spatele la uşă, cu picioa-

rele pe birou, discutând la telefon cu un contractant despre modestul comision care urma să i se acorde pentru sprijinul său. Walid încheie convorbirea sa exact în clipa în care Tarek ajunse la uşă. Şeful de cabinet al regelui luă o carte de pe birou.
- Poftim, am aici ceva pentru tine. Arheologul Yusif Khalidi mi-a lăsat un exemplar din ultima sa carte când a venit să-şi programeze ultima audienţă la rege.
îi întinse cartea lui Tarek.
- Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva? Toată lumea ştie că eu nu citesc. Maşina e afară.
Maşina regelui aştepta la intrarea în palat. Tânărul şofer, ocupat cu ştergerea capotei, aranja fanionul şi se aplecă să verifice anvelopele. îşi privi apoi ceasul. îl salută pe Tarek, zâmbi, apoi îşi ridică privirea spre portarul care cobora scările făcându-i semn să tragă maşina.
Zâmbetul şoferului dispăru: Tânărul îşi scutură capul, dar portarul insistă. Chipul şoferului fu cuprins de o agitaţie de nedescris. în cele din urmă, văzând soldaţii care se apropiau, tânărul se încruntă şi se urcă în maşină, uitându-se agitat în urmă, la Tarek.
Porni motorul. Maşina înainta vreo zece metri pe alee. Apoi, deodată, explodă într-un imens glob de foc.
Ajunşi între timp la uşa palatului, regele şi Naif se dădură împietriţi înapoi, ferindu-se din calea cioburilor, a bucăţilor de metal şi a flăcărilor. în aceeaşi clipă, din unul din difuzoarele instalat pe minaretul moscheii se auzi un fâsâit puternic. După aceea se auzi emisiunea postului de radio Riad.
Glasul unei tinere crainice întrerupse emisiunea. Cuvintele ei - concise, scurte şi sigure - plutiră deasupra oraşului.
„în clipa în care vă vorbesc regele e mort. Un martir al lui Allah şi-a dat viaţa pentru a-1 distruge pe Fahd, regele corupt. Aceasta a fost dorinţa lui Allah".
Fâsâitul apăru din nou, apoi glasul tinerei femei încheie mesajul: „Acesta a fost numai începutul. Populaţia oprimată se va ridica la luptă. Ultimii vor fi primii. Facă-se voia Lui".
Gărzile personale îl conduseră imediat pe rege înapoi în palat şi stinseră de urgenţă incendiul.
Tarek se apropie de maşina în care se afla cadavrul carbonizat al şoferului. Aşteptă până când ceea ce mai rămăsese din capotă să se răcească puţin. îşi plimbă apoi degetele de-a lungul cilindrilor şi

găsi în fine ceea ce căuta. Demontă dispozitivul de iniţiere a explozivului plastic, se întoarse şi plecă,
*** * ***
La întoarcere era aşteptat de Badr. Tarek trase un sertar şi scoase de acolo un pachet de fotografii. Badr privea curios cum şeful său orientează fascicolul lămpii de birou asupra uneia dintre fotografii. .- Asta e. El era, şoferul.
Badr se uită şi el la fotografie. Era tânărul care intrase la întâlnirea celulei din Riad în urma lui Abed, fiul lui Osman.
- Era o acţiune neprogramată. Cine mai putea şti de ieşirea lui Fahd şi a lui Naif?
- Abdullah, Sultan şi Saud. Informaţia a mai ajuns şi la Ambasada Americană. I-a sunat Walid.
Tarek puse fotografia la loc, în sertar.
- Dacă stau să mă gândesc, şi tu trebuia să fii în maşina aceea, spuse meditativ Badr. Tu, Naif şi Fahd. Regele şi şeful serviciului de informaţii, precum şi Naif care răspunde de problemele de securitate internaţională. N-ar fi fost o lovitură proastă, ba chiar una foarte eficientă. Pare a fi mâna lui Antar. Ce crezi?
- Că de data asta au ratat şi că vor mai încerca.
Un funcţionar intră în birou, aducând materialul satelitului de interceptare pe care Tarek îl ceruse. Tarek îl urmări cu atenţie la lumina lămpii de birou, apoi îi întinse înregistrarea şi lui Badr.
- Nu apare nici o breşă pe scanarea pe satelit. Badr îl privi, fără să înţeleagă la ce se referea.
- întreruperea programului postului de radio Riad nu s-a făcut din exterior. Emisia nu venea din Irak, spuse Tarek. S-a emis de undeva din ţară. Vocea aceea vorbea de undeva din interiorul Regatului.
*** * ***
Când se întoarse în seara aceea acasă, Tarek o găsi pe Nura scriind în jurnalul ei. Femeia îşi ridică privirea spre el.
- Tarek, ce s-a întâmplat? Vocea ei era calmă.
Tarek îi povesti toată întâmplarea care a culminat cu tentativa de asasinat.

- Abdullah, Sultan şi Saud. Informaţia a ajuns şi la Ambasada Americană. Walid i-a sunat.
Deodată femeia se sprijini de el şi-l trase spre ea. Mâna ei îi mângâia faţa, apropiindu-i gura de a ei.
- Am fost atât de înspăimântată, îi şopti ea. Când am vorbit cu Badr, mi-a spus că eşti în drum spre palat să te întâlneşti cu regele. După aceea, am auzit ştirea de la radio...
îşi apropie corpul şi mai mult de el, plimbându-şi uşor mâna spre piciorul lui Tarek.
Tarek o privi surprins pentru o clipă.
- Deci, ştiai că urma să mă întâlnesc cu regele?
- Da, Naila şi cu mine am sunat să aflăm când te întorci. Nura îşi lipi buzele de ale lui în clipa în care vocea muezinului
începu să răsune peste oraş.

CAPITOLUL 22

Elaine străbătea spitalul alături de Naila, luând interviuri refugiaţilor, în timp ce Naila îi trata pe cei care continuau să sosească, în număr mare. Cei care erau capabili să vorbească şi aveau de oferit vreo informaţie îi erau încredinţaţi Elainei, o dată ce starea lor o permitea. Elaine umplu cu notiţe carneţele peste carneţele până ce simţi că o dor mâinile. O auzi pe Naila strigând-o să vadă un alt refugiat. In acea clipă, Elaine văzu cum genunchii Nailei se îndoaie brusc din cauza epuizării. Elaine întinse mâna repede ca să o sprijine.

- Doamnă doctor Naila, spuse încet sora aflată lângă ea, e târziu, ar fi mai bine să mergeţi acasă. Vă poate înlocui o vreme unul dintre ceilalţi doctori.

Naila încuviinţă din cap, în timp ce simţi mâna Elainei sprijinind-o de braţ.

- Vino, Naila, te conduc acasă cu maşina!

Naila încuviinţă, toropită. Elaine o urmări îngrijorată în timp ce Naila, ajunsă în maşină, îşi lăsă capul pe spate, părând că luptă împotriva unui val de greaţă. Elaine intră cu ea în casă, trecură pe lângă valet şi o ajută să urce scările care duceau în camera tinerei femei. Naila se întinse de-a curmezişul patului şi, încetul cu încetul, culoarea îi reveni în obraji. Păru că nu aude întrebarea Elainei dacă îi era rău. Elaine se ridică să plece în momentul în care cineva bătu la uşă.

- Doamna doctor Naila, şopti servitoarea. A venit. Vă aşteaptă la parter.

Naila îşi ridică privirea, neînţelegând despre ce era vorba. < - Doamna doctor, fratele dumneavoastră Musaid v-â sunat la spital să vă aducă aminte că astăzi este ziua în care se stabilesc formalităţile în legătură cu contractul de logodnă.

Naila o privi uimită, fără să poată scoate un cuvânt. Elaine se opri din drum, simţindu-se neputincioasă şi neştiind ce să facă.
Naila se ridică tremurând, apoi se închină spre Mecca şi începu să se roage:
- Doamne, te rog, ajută-mă să pot accepta... Trupul începu să-i tremure.
- Te rog, te rog, ajută-mă să pot accepta ceea ce trebuie... Naila făcea eforturi să se roage. Gândul că va trebui să se dea
unui străin, să facă dragoste cu o persoană fără chip, o umplea de dezgust. Pasiunea şi dragostea pentru bărbatul la care trebuia să renunţe îi înăbuşi rugăciunea pe care se lupta s-o şoptească. O privi pe Elaine, dar nu mai putea vedea decât chipul lui, ochii lui şi-i simţea trupul. El fusese totul pentru ea - o încurajase în muncă, purtându-i de grijă când putea, iubind-o pentru ea însăşi, ca fiinţă umană, ca femeie. îl iubea; îl admira un bărbat care îi inspira încrederea, profund şi respectabil. Văzuseră ceea ce era mai bun în fiecare din ei - şi se iubeau pentru asta. Şi acum trebuia să plece cu alt bărbat pentru tot restul vieţii. Ironia, tristeţea şi realitatea acestui lucru o făcu să se înece în lacrimi. Elaine întinse mâna spre ea, încercând să o prindă în braţe, în timp ce auzi vocea pierdută rostind încetişor: „Te rog, Doamne, ajută-mă să pot accepta ceea ce trebuie".
Se auzi din nou o bătaie în usă si micuţa servitoare se dădu un pas înapoi, şocată s-o vadă pe Naila ghemuită pe jos, plângând.
- Doamnă doctor Naila, vă aşteaptă.
Naila coborî scările în timp ca menajera îi făcu semn Elainei sa o urmeze. Elaine se opri în clipa în care ajunseră la uşa salonului în care Naila intrase deja. Scena care îi apăru în faţa ochilor îi păru ireală, desprinsă dintr-o altă lume.
Musaid era acolo. Lângă el stătea un bărbat tânăr, îmbrăcat în *jalabie* de culoare albă, care îi întinse mâna Nailei.
- Sunt profund onorat că familia dumneavoastră mi-a acceptat cererea în căsătorie, spuse el.
Apoi aşteptă, confuz, ca ea să-i dea un răspuns. Naila făcu eforturi să poată scoate un cuvânt.
- Munca mea de la spital... sunteţi amabil să aşteptaţi până ce o termin...
Asta a fost tot ce a putut să spună. Oare aşa se întâmpla cu toţi ceilalţi, generaţii după generaţii?
i

Musaid interveni tăios:
- - Am încheiat contractul de căsătorie cu tatăl lui, aşa că nu există nici un motiv să mai amânăm aranjamentele pe care le-am făcut în vederea petrecerii de logodnă din această seară.
- Da, auzi Elaine răspunsul ca o şoaptă al Nailei. Menajera îi făcu apoi semn Elainei că poate să se retragă. Elaine se întoarse la birou, dar scena aproape suprarealistă la
care asistase şi în urma căreia Naila avea să-i fie încredinţată unui străin, nu-i dădea pace. Când intră în birou, Ray îşi ridică spre ea o privire încărcată de tristeţe.
- Tocmai ai ratat o convorbire. Era Naila. Părea foarte abătută. Spunea că i-ai face un mare bine dacă ai putea merge în seara asta la celebrarea logodnei ei.
- Pare o poveste din altă lume, spuse Elaine încet. Ray doar încuviinţă.
înainte nici măcar nu se cunoşteau până la căsătorie.
- Ray, ce se întâmplă în seara aceasta?
- Au încheiat oficial contractul, familia s-a reunit probabil deja în vederea unui anunţ oficial. Diseară, femeile participă la o petrecere. Va fi foarte mare şi deosebit de strălucitoare. Iar peste câteva săptămâni va avea loc căsătoria propriu-zisă. Asta-i tot.
- Şi n-o să mai aştepte, având în vedere tot ce se întâmplă? întrebă uimită Elaine.
- Se pare că Musaid crede că au aşteptat destul de mult timp. Părerea mea este că pentru Naila ar însemna mult dacă ai fi şi tu prezentă, Lasă puţin ce avem noi aici şi du-te, o îndemnă el încetişor. Oricum, petrecerea nu va începe înainte de "miezul nopţii.
La miezul" nopţii, maşina se opri în faţa casei. Elaine coborî şi o urmă pe servitoarea care îi spuse un lucru pe care Elaine nu-1 prea înţelese: „Ea tocmai a intrat." Elaine, nerăbdătoare, aruncă o privire înăuntru în timp ce manajera deschise uşa unei încăperi mari şi-o pofti înăuntru. Camera era plină de femei în rochii de seară, împodobite cu bijuterii, care începură să aplaude în clipa în care Naila, trasă la faţă şi palidă, fu condusă la petrecerea femeilor. Cântăreţul îi dădu un semnal dansatoarei din, mijlocul camerei că poate începe. Carnea moale de pe burta acesteia începu să se unduiască, în timp ce femeia îşi arcui gâtul. O servitoare trecu prin cameră cu o tavă pe care se aflau dulciuri, în timp ce femeile în

rochii de seară se întinseră pe pernele moi de mătase, înşirate pe podeaua de marmură. Elaine se retrase repede mai în spate. Naila începu să se plimbe prin încăperea ticsită cu femeile pe care le cunoscuse încă de când era mică. Elaine o zări pe Nura, sora Nailei, chipul ei frumos şi ochii aceia interesanţi, pe care îi mai întâlnise la Osman, plimbându-se cu Naila prin mulţime. Nura o zări pe Elaine şi veni să o introducă celor din jur.

Farah, una dintre femei, îşi scutură de pe rochia brodată cu mărgele o firimitură. Cu o mişcare leneşă de mână, ridică setul de cărţi pe care-l lăsase jos, absentă, în momentul în care sosise dansatoarea, şi începu să joace un nou joc de *solitaire**. Nura, cu ochii pe jumătate închişi, se întinse pe perne. Jahara se sprijini de jaluzelele deschise, privind în noapte.

Muzica de oud se unduia prin noapte asemenea unui şarpe din aur vechi. Flautul îi răspundea ca un sirocco. Dansatoarea stătea nemişcată, ca în transă, doar o mână îi şerpuia spre cer. Apoi interveni toba şi dansatoarea începu să se rotească în ritm, legănându-se şi unduindu-se. îşi flutură părul până când acesta făcu un cerc în jurul ei. Din gâtlej îi ieşea un sunet melancolic. întregul trup îi fu cuprins de ritmul frenetic. Când muzica încetă, rămase nemişcată, ca într-o altă lume.

Naila se uită la femeile din încăpere - la femeile pe care le cunoştea de o viaţă. Se dusese la şcoală cu ele, fetiţe cu care învăţase artele frumoase şi matematica şi cu care vorbise despre alegerea pe care părinţii urmau s-o facă pentru ele. Fete care-şi puseseră voalul de la treisprezece ani şi stăteau în apartamentul femeilor când veneau în vizită bărbaţi din afara familiei. Fete care se gândeau cu uimire, cuprinse în acelaşi timp de oroare şi de invidie, la femeile din Occident, libere să circule pe stradă şi să se întâlnească cu băieţi. Fete care apoi au făcut facultatea acolo, au întâlnit bărbaţi de care s-au îndrăgostit, conştiente în tot acest timp că nu putea să iasă niciodată nimic din asta, că a sfida tradiţia ar însemna alungarea lor din familie, din societate. Aşa că în cele din urmă au revenit la ritualurile plictisitoare ale tradiţiei, la apartamentul femeilor, la voal, la căsătoria aranjată de familie cu cineva din familie. Făceau copii şi-şi petreceau nopţile îmbrăcându-se pentru celelalte femei, pentru a ucide

* *Solitaire* - joc de cărţi care se joacă într-o singură persoană şi care constă în combinaţii aleatorii. (n.tadr.)

timpul şi plictiseala. Dormeau până la prânz, doar pentru a o lua a doua zi de la capăt.
Se uită la Samia care începu să o maseze pe spate pe Nura, la femeia care mirosea fumul de tămâie, acum tăcută, la Jahara, care îşi învârtea tristă verigheta în jurul degetului, la Sara din celălalt colţ al încăperii, care îi arăta unei alte femei agrafa de smarald în lumina slabă a lumânărilor.
- Yallah, Nura, spuse încet Naila uitându-se la sora ei. Aş avea nevoie să fiu în alt loc, departe de aici. Dar nu există alt loc, nu-i aşa? Chiar că nu am unde să mă duc, nu-i aşa?
Femeia aplecată asupra Nurei o ascultă şi-şi întoarse faţa. Un băieţel deschise uşa cea mare şi privi înăuntru. ,
- *Ummi! ummi!** strigă el, căutând-o cu privirea pe maică-sa prin încăperea încărcată cu fum de tămâie.
- *Ummi! Ummi!*
O femeie care se afla în cealaltă parte a camerei veni în grabă la copil şi-1 luă în braţe.
- Oh, are coşmaruri. Micuţul meu, cum ai ajuns aici? îl sărută şi apoi întinse băiatul pe jumătate adormit pe o pernă şi începu să-i mângâie penisul cu mişcări line, în timp ce fredona o melodie. încet, băiatul adormi din nou. Femeia se ridică, deschise uşa cea mare şi o chemă pe bonă să vină să-1 ia. Bona luă în braţe băiatul adormit şi-1 duse cu ea.
Femeia veni şi se aşeză lângă Naila, trăgând în piept fumul de tămâie care ieşea dintr-un vas din apropiere.
- Oh, Naila, ai putea fi şi tu în locul meu. Ştiu că-mi va lua băiatul pe care tocmai l-ai văzut.
Mai inhala o dată din fumul de tămâie şi sorbi o gură de. ceai de nucşoară.
- Dacă refuz cealaltă femeie, îşi va lua băiatul. Când va împlini şapte ani, copilul va fi pierdut pentru mine. Va merge la locuinţa tatălui. Aşa că, spuse ea lăsându-se pe spate cu un aer obosit, n-o să cer divorţul. O să obţină a doua soţie. De fapt, între noi lucrurile n-au mers niciodată bine.
îşi întinse mâna peste cap, aranjându-şi brăţara de rubine.
- Vreau să spun că nu ai ce câştiga în urma unui divorţ. Majoritatea dintre fiicele lui Faisal sunt divorţate si vezi ce viată duc. Ca
Ummi - mămico, în arabă, în original, (n.trad.)

nişte călugăriţe, se mişcă între colivia de aur de aici şi apartamentele lor de la Paris. Cu toată educaţia lor aleasă, nu au altă alternativă decât să se viziteze cu alte femei, să citească alte cărţi. Nu pot oricum să se căsătorească în afara familiei şi în nici un caz cu cel pe care-1 doresc. Şi eu? Ce pot eu să fac? Să-mi pierd copiii când împlinesc şapte ani? Să-mi iau banii şi să plec la Paris pentru totdeauna? Banii, care se presupune că sunt ai mei personali şi pe care fraţii mei i-au ţinut sub control ani de zile. Şi chiar dacă ei mi-ar semna permisiunea oficială să plec, m-aş afla tot timpul într-o ţară străină, departe de casă, cu amanţi străini cu care nu m-aş putea niciodată căsători. Sau rămân aici şi trăiesc ca o călugăriţă în casa părinţilor mei în timp ce bărbatul meu îmi ia copiii. Sau încerc să merg din nou la şcoală, să învăţ o meserie, să-mi iau o slujbă. Dacă devin profesoară, nu pot preda decât femeilor, ca doctor nu pot trata decât femeile şi copiii [1]şi nu am voie să vorbesc decât cu femei. Aşa că, mai spuse ea luînd câteva dulciuri de pe tavă, rămân. în legătură cu sexul, mă gândesc că e alt bărbat şi simt ceva plăcere. îi iau penisul în gură şi i-1 sug şi mă mângâi până mă simt bine, în timp ce mă gândesc că sunt cu un alt bărbat. îi place să mă ia pe la spate, începu ea să râdă. Ştiţi, ca bătrânii beduini... Astfel devine mai uşor pentru că nu sunt obligată să-i văd faţa. El îşi are amantele lui, eu îmi am fanteziile mele. O mică plăcere pe care mi-o permit.
Femeia se întinse pe spate, râzând.
Farah îşi ridică privirea de pe cărţile de joc şi se uită la Jahara, care stătea în celălalt capăt al încăperii.
- Cel puţin e o plăcere... Cea de acolo nu are chiar nici una. Se uitară toate la Jahara, care stătea sprijinită de fereastră, în
timp ce o ramură de palmier se mişca încetişor în bătaia vântului.
- Nu are copii, de cinci ani nu a făcut copii. E dezonorată. A spus că a încercat totul, doctori din Occident, medicamente. Şi tot nimic. A mai spus că îşi dă seama că soţul ei a început să o evite. Cât e ziua de lungă, nu face altceva decât să aştepte. Servitoarea ei îi piaptănă părul, o fardează, o îmbracă cu rochii frumoase. Şi ea aşteaptă. Dar el nu mai vine la ea. E pierdută şi soţul ei îşi va găsi alta. I-am spus într-o zi, în timp ce stăteam de vorbă cu ea, cât de trist mi se pare că ea face atâtea eforturi ca să-i ofere lui plăcerea şi să-1 aducă înapoi la ea. I-am spus ce fac alte femei ca să meargă treaba şi ea mă asculta cu atenţie. Dar când am amintit despre propria

ei plăcere, mi-a răspuns: „Eu nu simt plăcerea. Când eram copil, am fost purificată".
Farah puse cărţile jos.
- S-a uitat apoi în ochii mei şi mi-a spus: „Când eram copil, am plecat din Mecca şi am locuit timp de câţiva ani în Egipt, unde tata avea nişte afaceri. Doica mea era de la ţară şi credea în vechile tradiţii. îmi spunea că femeile pe care le vede la Cairo sunt destrăbălate. Eu trebuia să fiu pură, altfel nu aş mai fi fost dorită de nici un bărbat. Am auzit de la mama că familia trebuie să ucidă fiica dacă ea rămâne gravidă sau dacă îşi pierde virginitatea, asta pentru a păstra onoarea familiei. Acest lucru mă înspăimânta. Aşa că, într-o noapte a venit la mine doica şi mi-a spus că trebuie să mergem în sat ca să facem ceva ce salvează fetele de nenorocire şi le scapă de dorinţe. M-a dezbrăcat şi mi-a spus să mă întind pe pat. Apoi, mi-a desfăcut picioarele. S-a aplecat asupra mea, mi-a desfăcut labiile şi a început să le mângâie pe dinăuntru ca să le facă să-şi mărească volumul şi nu ştiu ce a mai făcut până am simţit că mă ud. Apoi mi-a zâmbit şi mi-a spus că mă va face pură ca zăpada. A luat în mână o lamă şi am văzut-o că se apleacă cu ea spre locul acela. Am început să zbier, dar ea mi-a acoperit gura cu mâna şi mi-a spus să tac deoarece făcea parte din viaţa de femeie. Apoi a pus lama pe marginea cărnii şi a tăiat. Am urlat de durere, dar ea mi-a spus din nou să tac că nu mai durează mult. A tăiat de jur împrejur, în timp ce eu ţipam în agonie, cuprinsă de panică. Sângele a început să curgă şiroaie. în cele din urmă, s-a ridicat, ţinând în mână micul degetar de carne şi mi-a spus: „Asta e totul, de acum nu vei mai avea dorinţe şi vei fi pură ca zăpada. Aşa fac femeile şi toate fetele cuminţi".
Farah se opri pentru o clipă, apoi comentă cu sarcasm:
- Da, asa trebuie să facă femeile si fetele cuminţi. Jahra e liberă. Noi toate suntem libere.
Lăsă să-i cadă cărţile pe jos şi se uită la Elaine care şedea mută şi total nemişcată în spatele ei.
- Sunteţi de la ambasadă, nu-i aşa? Veniţi cu mine, e chiar în drumul meu. Vă conduc cu maşina.
Elaine se duse la Naila, o îmbrăţişa, apoi o urmă pe femeie la maşină.
*** * ***

Aproape că se iviseră zorile când plecară şi celelalte femei. Naila rămase singură în încăpere, ascultând cum pleca ultimul musafir. închise uşa şi urcă în camera ei, unde îşi privi în oglindă părul lung şi negru care-i cădea în valuri pe umeri. Simţi cum o cuprinde teama la gândul că zilele trecuseră şi că în curând corpul, ei va suferi modificări. închise ochii şi chemă în gând chipul bărbatului pe care-1 iubea. îi simţi mâna mângâindu-i obrajii şi buzele. îi simţi gura pe a ei, îi simţi trupul. îi putea auzi cuvintele pe care i le şoptea la ureche în timp ce făceau dragoste. Naila îşi duse mâna la burta puţin bombată, unde era sămânţa, copilul, şi lacrimile începură să-i curgă şiroaie. Ştia că trebuie să întrerupă sarcina, dar nu putea să se hotărască. Se întinse pe pat, plângând, cuprinsă de o adâncă disperare. Apoi, se ridică şi se duse la servitorul pakistanez care stătea lângă uşă.

- Vrei să mă duci cu maşina într-un loc? îl întrebă ea liniştită. Surprins, băiatul privi mai întâi în susul scărilor, unde

dormeau restul servitorilor, apoi la Naila, după care încuviinţă. După douăzeci de minute, Elaine auzi un ciocănit în uşă. în faţa ei apăru Naila, cu faţa scăldată în lacrimi.

- Buna mea Naila, şopti Elaine, poftеşte înăuntru. Tânăra femeie intră şi se aşeză.

- Te rog să mă ajuţi, spuse ea încet. Am luat o hotărâre şi te rog să mă ajuţi.

Elaine se aşeză în faţa ei şi-i luă mâna.

- Ieri, directoarea spitalului ne-a convocat în sala de conferinţe. Ne-a spus că e nevoie urgentă de cineva pentru a fi trimis la un post de prim ajutor la graniţa noastră cu Kuweitul. Ne-a explicat că în . zonă s-a aflat timp de ani de zile doar unul primitiv şi neîncăpător, instalat pentru nevoile beduinilor. Acum ne confruntăm cu un val de sute de refugiaţi dintre care mulţi au nevoie de tratament medical de urgenţă. Cei care au nevoie de un tratament mai serios, vor fi trimişi cu un elicopter la instituţii medicale mai dotate. Directoarea a mai 'spus că acolo e nevoie urgentă de un doctor care să supravegheze - totul. Vor un voluntar care să plece cu avionul de ora şapte dimineaţa. M-am hotărât să merg. ^

Elaine o privi plină de înţelegere. Naila vru să spună ceva, dar vocea i se pierdu.

- Doamne! Elaine, te rog să mă ajuţi! Nu ştiu dacă am tăria. Eu...

Elaine o strânse de mână.
- Ce vrei să fac pentru tine?
- Am scris aceste două bileţele. Vrei să le dai Nurei şi lui Musaid după ce eu nu voi mai fi aici?
Naila îi dădu cele două scrisori Elainei.
Draga mea Nura,
Ni s-a cerut ca cineva să meargă la graniţă, la un post deprim ajutor. M-am hotărât să fiu eu aceea. Mă simt din ce în ce mai deprimată din cauza muncii mele de la spital, din cauza vieţii pe care o duc şi din cauza ternarei permanente care domneşte acum în Golf. Simt nevoia să plec de aici pentru o vreme, să-mi acord un timp de gândire, poate că voi reuşi săpun ordine în viaţa mea. Simt că viaţa mea nu mai are nici un sens, ei bine... ştiu că tu mă vei înţelege.
Cu dragoste veşnică,
Naila
Elaine deschise a doua scrisoare.
Dragă Musaid,
La spital s-a creat o urgenţă şi am fost desemnată să merg pentru o perioadă scurtă la una din clinicile de la graniţă. O să iau legătura cu tine de îndată ce mă întorc.
A ta devotată,
Naila.
Naila îi înmâna Elainei ultima scrisoare.
- Pe asta am scris-o în cazul că nu te-aş fi găsit.
Dragă Elaine,
îmi pare rău că nu te mai pot ajuta la spital. M-am hotărât să merg la o clinică aflată la graniţă. Refugiaţii au nevoie acolo de tratament medical şi sper din toată inima să le fiu de folos. îmi va fi tare dor de tine. Poate că drumurile noastre se vor mai întâlni.
A ta cu sinceritate,
Naila

Elaine rămase cu scrisoarea în mână. Simţi că i se înmoaie inima la vederea chipului femeii tinere care o scrisese. Toate rândurile acelea în spatele cărora zăceau cuvinte nescrise şi o adâncă durere sufletească... Realităţile din viaţa Nailei îi umpleau inima de milă şi ceva anume, un lucru pe care nu-l putea numi, o făcu să se teamă pentru tânăra femeie.
- Naila, voi face tot ce-mi ceri. Dar dacă Musaid se enervează din cauza asta, dacă.;.?
- Am nevoie de timp, o întrerupse Naila cu disperare. E vorba numai despre puţin timp ca să pot face faţă la toate. Te rog, ajută-mă.
Naila îşi privi ceasul.
-Acum trebuie să plec la spital. Avionul decolează de acolo cu provizii pentru front şi vreau să mă îmbarc şi eu.
Naila se ridică, o sărută pe Elaine pe ambii obraji şi plecă.
*** * ***
Când ajunse la birou, Elaine o sună pe Nura şi-i lăsă un mesaj prin care îi comunica că trebuie s-o vadă. Nura o căută spre sfârşitul zilei. Părea surprinsă, dar îi spuse Elainei să treacă pe la ea. Elaine îi dădu cele două scrisori. în timp ce Nura le parcurse pe amândouă, Elaine nu încetase să o privească, uimită din nou de frumuseţea femeii.
-Aplecat?
Nura îşi ridică liniştită ochii spre Elaine. Aceasta încuviinţă. în acea clipă îl zări pe Musaid intrând pe uşă. Nura se întoarse, surprinsă să-l vadă, şi-i dădu scrisoarea care îi era destinată. Chipul lui Musaid se întunecă, pe măsură ce citea. Apoi, toată faţa i se acoperi de o roşeaţă. Lăsă să-i cadă hârtia pe masă.
- Este de neimaginat! N-ar fi trebuit niciodată ca Naila..., spuse el cu o voce din ce în ce mai iritată.
Nura ridică mâna şi-l întrerupse.
- E vorba de puţin timp, Musaid. Asta nu va schimba nimic din planurile tale. M-a sunat să-mi spună că a încercat să te găsească ca să-i dai permisiunea.
Elaine înţelese pe dată că Nura minţea ca să o protejeze pe Naila.
- Naila a spus că nu a reuşit să dea de tine, Musaid, şi directoarea spitalului a lăsat să se înţeleagă că Naila este singura de care se poate dispensa şi că Naila trebuie.să plece.

Elaine rămase complet nemişcată, în timp ce ochii Nurei îl fixau pe Musaid, iar cuvintele îi ieşeau pe gură cu scopul precis de a reuşi să-1 înşele. Musaid se opri, apoi păru că-şi dă dintr-o dată seama de prezenţa Elainei. Ochii întrebători ai bărbatului aruncară scântei în direcţia Elainei. Repede, Nura interveni din nou.
- Elaine tocmai pleca. Şi-a uitat şalul când a fost la petrecerea de ieri noapte.
Elaine înţelese imediat aluzia şi plecă în cea mai mare grabă. In timp ce maşina câştiga viteză, se gândi la Nura, la inteligenţa ei deosebită, ascunsă în spatele unui chip superb.
Apoi, gândul îi zbură la Naila. La tristeţea vieţii ei. La profunda şi mereu crescânda teamă pentru ea, pe care Elaine o simţea amplificându-se.

CAPITOLUL 23

A doua zi, deasupra Golfului au zburat fără încetare avioane detectoare de mine, în timp ce vasele şi-au continuat calea spre canal. Elaine şi echipa au muncit pe brânci, culegând şi selecţionând toate informaţiile. La instrucţiunile ei, echipa sosită de la Langley s-a împrăştiat, punând practic stăpânire pe ambasadă şi cercetând întregul echipament.

în seara aceea, Said a ajuns târziu în biroul lui Tarek. Rămăsese pur şi simplu în pragul uşii, dând din cap.

- Nimic.

Said remarcă urmele de oboseală de pe chipul lui Tarek în timp ' ce acesta îi luă hârtiile din mână. După o scurtă pauză, spuse:

- Tarek, poate că e cineva care nu are nici un motiv - cel puţin un motiv aparent.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că dacă mă gândesc la regele Faisal zăcând mort, gândul mă duce la pateticul şi nebunul lui de nepot, cu nemulţumirile lui confuze, care 1-a împuşcat fără motiv - doar o ciudă împotriva tendinţelor de modernitate ale lui Faisal, sentimente pe care trebuia să şi le ostoiască într-un fel. Poate că l-au folosit israelienii, aşa cum mulţi cred, ca să-1 ucidă pe rege - dar în cele din urmă el a fost cel care a apăsat pe trăgaci.

Said se opri, văzând expresia de pe chipul lui Tarek.

- Tarek, te rog să mă ierţi. Doamne, Faisal a fost pentru tine ca un tată şi eu vorbesc despre el ca şi cum ar fi fost...

Tarek dădu din cap şi-1 prinse pe Said de mână:

- Continuă aşa. Vreau să-mi aduci la cunoştinţă tot ce afli, bine? Said încuviinţă:

- Aşa voi fece.

Tarek îl urmări cu privirea până ce Said ieşi pe uşă, apoi se aşeză şi închise ochii.
Imaginea lui Faisal plutea în întuneric în faţa lui. Privirea pe care Faisal o avusese la sfârşit nu-i dădea pace. Avea ochii trişti, adânci, care păreau a privi undeva în depărtare, dincolo de realitate, întunecimea acelei priviri, precum şi claritatea ei îl urmăriră pe Tarek toată copilăria.
îi putea vedea şi acum mâinile mişcându-se lin, elegant, înfa-şurând aurul jalabiei în jurul corpului în clipa în care se ridica să se întoarcă la lucru. îi putea vedea capul aplecat, târziu în noapte, deasupra hârtiilor la care lucra. Şi, la sfârşit, mereu şi mereu, cu mişcări deosebit de lente, revedea arma care ieşea din cutele hainelor tânărului. Faisal îl privise pe tânărul înarmat ca şi cum l-ar fi aşteptat. Rămăsese pe loc. Şi când zgomotul armei spărsese liniştea după-amiezii, Faisal închisese pur şi simplu ochii. Se prăbuşise la pământ, lin, lin de tot, în timp ce Tarek privea scena.
- Vrei să mă conduci acasă?
Tarek deschise ochii. în faţa lui se afla Elaine, ţinând în mână rapoartele de supraveghere, pe care le parcursese împreună cu Badr. Acesta se afla şi el în spatele ei.
- Badr, ai găsit ceva important pe înregistrări? Ţi-am cerut să-mi raportezi personal.
- Nimic. Absolut nimic ce ar putea indica ceva.
- Intensifică supravegherea. Badr confirmă cu o voce obosită. Tarek se ridică:
- Da, te conduc acasă.
Elaine se apropie mai mult de Tarek când acesta îi deschise portiera maşinii. Tarek se uită la mâna ei care zăbovea pe braţul lui în timp ce o ajuta să urce. Ochii ei albaştri păreau căzuţi pe gânduri. Pomi motorul şi conduse de-a lungul străzilor. Elaine se uită la el, iar privirea ei trăda teama.
- Tarek, maşina capcană pentru Fahd, scurgerile de informaţii, venirea lui Cheney aici în noaptea asta, posibilitatea de a aduce toate trupele americane aici în timp ce suntem aşa de descoperiţi...
Vocea ei se pierdu, apoi reveni:
- Tarek, sunt îngrozită!
în timp ce maşina străbătea şoseaua goală, Elaine îşi luă privirea de la el, apoi se întoarse din nou şi-i spuse mai mult în şoaptă:

- Tarek, n-am spus niciodată nimănui ce s-a întâmplat cu soţul meu. Cum a murit.
Cu vocea sugrumată, ea continuă:
- A fost îngrozitor. Dumnezeule, şopti ea, a fost îngrozitor. Zgomotul acela... Zgomotul.
Involuntar, Elaine îşi duse mâna la urechi. Făcu eforturi să-şi revină.
Tarek opri maşina la marginea drumului şi se pregăti să asculte.
- Mai e oroarea faptului că ştiam că se va întâmpla şi^ă am fi putut evita, spuse ea. Eu ştiam.
Elaine se uită la Tarek.
- Cu o săptămână înainte interceptaserăm şi decodaserăm mesajele Iranului către ambasadorul iranian de la Damasc, din care rezulta că acesta intenţiona să dezlănţuie un atac de amploare împotriva americanilor. Deţineam şi alte interceptări ale mesajelor Gărzii Revoluţionare din Baalbeck către ambasada Iranului din Damasc, în care aceasta era de acord să se ocupe de atac. Şi apoi, spuse ea cu voce joasă, în acea dimineaţă de duminică, una din legăturile noastre de la Beirut, un ofiţer de informaţii libanez, ne-a informat că Ambasada Iraniană tocmai fusese evacuată.
Elaine se uită la Tarek, cuprinsă de furie.
- Nu au ţinut cont de nici una din informaţii... Acum simt că nu mai pot vorbi despre asta.
Tarek o conduse la locuinţa ei din complexul ambasadei, fascinat şi înţelegând în fine ce anume o izola şi, în acelaşi timp, o făcea atât de reţinută pe această femeie. Elaine vru să deschidă portiera, apoi îşi îndreptă privirea spre el:
* - Nu te supăra pe mine, dar n-aş vrea să rămân singură. Ai putea să intri şi să stai un pic cu mine? Uneori coşmarul cu care mă lupt de atâta vreme mă copleşeşte.
El o urmă şi aprinse lumina în micuţa locuinţă. Pe masă, încadrată într-o ramă de argint, se afla fotografia unui bărbat chipeş. Elaine încuviinţă din cap când văzu că privirea lui Tarek zăboveşte pe chipul fostului ei soţ.
Femeia deschise micul bar şi scoase o sticlă de coniac.
- Uneori, când mă aflu în starea asta, mă ajută, cel puţin să pot adormi. Vrei şi tu?
Tarek îi luă uşor sticla din mână, o deschise şi turnă în două pahare. Se aşeză apoi pe un scaun şi o privi cum soarbe uşor conia-

cui. Când Elaine începu să vorbească din nou, glasul ei era domol, venind parcă din depărtare.
- Soţul meu era ofiţer de informaţii la ambasadă. Ne-am cunoscut acolo cu prilejul primei mele misiuni şi ne-am căsătorit. In anul acela am fi împlinit patru ani de căsnicie. După expirarea primului post, am cerut amândoi să rămânem în continuare. Iubeam la nebunie Beirutul, iar munca noastră ne fascina. în dimineaţa aceea plecase să se întâlnească cu nişte infanterişti marini din Batalionul de Debarcare, pentru a le face o scurtă informare. Eu urmam să trec să-1 iau de acolo, pentru a merge împreună să luăm masa cu nişte prieteni care locuiau pe ţărm, ceva mai sus. în timp ce înaintam spre intrare, am fost depăşită de un camion galben, marca Mercedes. Preţ de o clipă am zărit chipul şoferului, un tip cu părul negru şi cu mustaţă. Şi-a întors capul şi mi-a zâmbit. A trecut direct prin sulul de sârmă ghimpată, înalt de patru metri. Eu am rămas spectatoare. Camionul a luat viteză, trecând printr-o poartă deschisă a gardului de sârmă şi, înainte ca cineva să-1 poată opri, a accelerat din nou orientându-se drept spre clădirea unde se afla Cartierul General. Am văzut un tip dinăuntru care înţelesese în fine ce avea să se întâmple şi începuse să strige disperat. Apoi camionul şi-a atins obiectivul.
Glasul Elainei se stinse. Femeia îsi duse mâinile la fată. Tarek îi auzea cuvintele înăbuşite.
- Explozia aceea oribilă şi portocalie, spuse ea înecându-se. Am văzut corpul clădirii aruncat în aer. Apoi, la scurtă vreme, după numai trei, patru secunde am avut imaginea blocurilor de beton, a întregii clădiri care se prăbuşea la pământ. După aceea, totul a rămas într-o ceaţă de nepătruns. Numai ruină şi praful care cobora din cer. Mirosul îngrozitor al dinamitei, pulberea de ciment şi, pentru o clipă s-a lăsat liniştea. Apoi au izbucnit ţipetele. Nu-mi aduc aminte decât că mi-am auzit propriul urlet ca şi cum ar fi ieşit din gura altcuiva. Am coborât din maşină şi am alergat spre clădire, strigând numele soţului meu. Am început să alerg spre plăcile acelea imense de beton ce fuseseră aruncate în aer. Tarek văzu cum din ochi încep să-i curgă lacrimi.
- Jeepurile fuseseră zdrobite, în timp ce corpurile omeneşti zăceau îngrămădite pe jos, frânte, în poziţii oribile. Un bărbat atârna mort într-un copac. M-am împiedicat de picioarele unui bărbat şi când l-am privit mai cu atenţie, mi-am dat seama că fusese decapitat. Pe pământ zăceau învălmăşite picioare şi mâini, dezlipite de

trupuri. Fără să mai gândesc, am început să trag de bucăţile de beton, nebăgând în seamă căldura, căutându-l pe soţul meu. Mirosea a carne arsă. Majoritatea nu mai puteau fi recunoscuţi. O, Dumnezeule! >
Tarek îi luă mâna într-a lui în momentul în care Elainei îi scăpă un geamăt.
- Când m-am trezit, eram la spital. Nu ştiu la câtă vreme după aceea şi nu-mi aduc aminte de cât timp fusesem acolo. L-au găsit pe soţul meu, care murise la fel ca ceilalţi, după două zile. Au fost 241 de victime.
Elaine închise ochii şi-şi sprijini capul de canapea.
- Mai târziu, CIA, în urma cercetărilor făcute pe fotografii, a descoperit modelul în beton din faţa Cartierului General. La Baal-beck se aflau urmele lăsate de cauciuc în locul unde şoferul sinucigaş îşi îndeplinise misiunea.
- Ai rămas? întrebă Tarek cu blândeţe. Elaine îşi întoarse capul spre el:
- Pare ciudat? Simţeam că nu exista alt loc în care m-aş fi putut duce. Simţeam că tot ce avusem şi tot ce pierdusem era acolo. Pierderea era mai mare decât aş fi putut...
Elaine se opri şi privi pe fereastră.
- Singurul lucru care-mi mai rămăsese era munca mea. Să îngrop totul în munca mea.
Femeia se reîntoarse spre Tarek şi luă paharul cu coniac.
- L-au trimis pe Buckley, pe William Buckley ca nou şef al CIA. Toţi ceilalţi pieriseră, ucişi. Am rămas în continuare să lucrez cu el. El era următorul pe lista teroriştilor. Când a fost răpit, am ştiut cine o făcuse.
Tarek o privi cu ochii măriţi. Elaine încuviinţă.
- Era un shiit tânăr, dintr-o familie din clasa mijlocie, care trăia în sudul Libanului şi care a intrat în Hezbollah, de unde am înQeput să-l ţin sub urmărire. Fratele lui era unul din teroriştii închişi într-o închisoare din Kuweit. Făcuse un jurământ că-l va scoate de acolo. Ca unealtă, folosea luarea de ostatici. Era un tânăr deosebit de inteligent, mai mult un citadin stilat. Un caz operativ deosebit de folositor. Din înregistrări, mi-am dat seama că primea ordine de la şefii Hezbollah-ului, care, bineînţeles, le primeau de la Teheran, înainte de a veni aici, lucram la interceptarea informaţiilor privind armele nucleare irakiene şi el a apărut din nou pe benzile noastre.

De data aceasta se afla în legătură cu altcineva. Cineva situat foarte sus în structurile de comandă de la Bagdad, care intuise potenţialul intelectual al tânărului. Interceptările se făceau cu mare dificultate, cofnunicarea cu această persoană se făcea deosebit de inteligent, dar până la urmă, am reuşit să aflu cine îi dădea instrucţiunile de la Bagdad, în stadiul acela, se pare că şi-au dat seama că erau interceptaţi, au schimbat codul şi i-am pierdut. Dar aveam câteva indicii preliminare. Cunoşteam identitatea persoanei care îl dirija de la Bagdad.
Tarek o privi o clipă.
- Antar, spuse el calm. Elaine încuviinţă:
- Antar... Pafe un fel de cerc vicios, fără nici o speranţă, nu-i aşa? Şi eu mă trezeam noaptea, analizând toate posibilităţile cele mai îngrozitoare. în cazul când venim aici - trupe, avioane, vase, şi noi încă nu am intrat în posesia nici unei scurgeri de informaţii - va fi un adevărat masacru. Mii de morţi. Mă macină vinovăţia. Mă îngrozeşte gândul că aş putea greşi din nou. Poţi să înţelegi cât de tare mă afectează acest lucru?
Tarek rămase nemişcat, în timp ce Elaine îşi prinse capul în mâini şi privi în tăcere la fotografia încadrată în rama argintată.
- Eu sunt un bărbat, spuse el încet, care a asistat la scena în care regele Faisal, omul care-i era ca un tată, a fost împuşcat.
Elaine îl privi surprinsă pe Tarek când acesta rostise numele lui Faisal.
- A fost ucis sub ochii mei, iar eu am privit neputincios. Oare aş fi putut împiedica această crimă? Nici astăzi nu cunosc răspunsul la întrebare. Protocolul, fastul şi tradiţia erau prioritare, chiar dacă deţineam unele informaţii despre iminenţa pericolului. Şi regele a murit. I-am însoţit trupul neînsufleţit pe ultimul drum. Trupul unui rege înfăşurat într-o simplă pânză albă, purtat pe străzile oraşului, înconjurat de mulţime. Parcă-i aud şi acum bocind „Din ţărână ne tragem şi în ţărână ne întoarcem", în timp ce-i purtam cadavrul pe străzile ce duceau spre ultimul său loc de odihnă, spre un mormânt neînsemnat, rezervat regilor, dar şi oamenilor de rând. Nu-mi mai rămăsese decât să şoptesc în gând versetele din Coran, veşnicele întrebări şi răspunsuri ale îngerilor Naaker şi Nakeer, rugându-mă să fie primit în rai.
- Cine este Dumnezeu?

-Allah/
- Care este religia?
- Islamul.
- Cine este profetul ei?
- Mohamed.
Elaine îl asculta transpusă. în faţa ei se afla un bărbat care trăia încă tristeţea unei pierderi irecuperabile care i se mai putea citi şi acum pe chipul răvăşit. Tarek era copleşit de o tristeţe atât de profundă, încât abia mai respira.
- Iar acum, încheie el calm, am ajuns în faţa unei situaţii asemănătoare: regele este ameninţat cu moartea, iar ţara însăşi cu ştergerea de pe harta lumii.
Elaine era atât de copleşită de emoţia bărbatului din faţa ei, încât nu se mai putea gândi la nimic. Tarek se ridică cu intenţia de a pleca.
- Te simţi mai bine acum? o întrebă cu blândeţe, lăsând paharul de coniac pe masă.
- Da, şopti ea.
Bărbatul îi privi pumnul pe care-1 mai ţinea încleştat, îi prinse mâna şi i-1 desfăcu.
-Uită totul şi mergi mai departe, spuse el încet. Ce-a fost, a fost. Ar fi mai tragic să iroseşti viaţa care a mai rămas de trăit. Viaţa ta.

CAPITOLUL 24

Avionul, cu care sosiră secretarul Apărării, Richard Cheney şi generalul Schwarzkopf, ateriza la miezul nopţii. Elaine şi Ray verificară contingentul trimis pentru ei, aşteptându-i în birou. Când sosiră, Elaine le deschise uşa. II studie o clipă pe Cheney, care avea chipul liniştit al unui profesor universitar de ştiinţe politice angajat temporar, dar hotărât şi cinstit în acelaşi timp. Schwarzkopf era un bărbat masiv, cu ochi sinceri, dar cărora nu le scăpa nimic şi care nu făcea diferenţă între un loc sau altul, indiferent cât de mare era acesta. Schwarzkopf o privi la rândul lui pe Elaine. Elaine îi conduse într-o încăpere, unde ea şi Ray îi informară pe scurt asupra situaţiei. Apoi o maşină îi conduse cu viteză la palat, unde Fahd, tulburat, îi aştepta împreună cu Tarek.

în timpul nopţii, Cheney şi Schwarzkopf întocmiră planurile şi dădură asigurări asupra acţiunilor viitoare ale Statelor Unite. Abdullah, Sultan, Saud şi Naif îi urmăriră pas cu pas, punct cu punct, menţionând de fiecare dată cu ce puteau ei contribui: armament şi oameni. Spre ivirea zorilor, s-a propus ca Fahd să fie lăsat puţin singur, pentru a putea lua în linişte o hotărâre. Fahd îi privi şi dădu din cap în semn că nu era nevoie. Decizia fusese deja luată.

*** * ***

Beculeţul liniei telefonice secrete a lui Ray, care asigura legătura cu Langley, se aprinse la puţin timp după ivirea zorilor.

- Ray, băiatule, se auzi vocea lui Turley. Ray, deschide televizorul la postul de ştiri CNN.
- Dumnezeule, Turley, dar ce anume se presupune că ar trebui să nu pierd?

Ray cotrobăi după telecomandă, în timp ce Elaine îl privea curioasă.

- Ai câştigat, băiete. Ultima găselniţă a lui Ray! rosti cu însufleţire Turley, în timp ce Ray deschise televizorul la care tocmai se transmitea ultima frază a declaraţiei preşedintelui Bush.
- Fahd tocmai a acceptat să-i permită lui Cheney să aducă trupele.

Elaine rămase nemişcată, în timp ce Ray, cu receptorul în mână, părea în acelaşi timp îngrozit şi bucuros, dar, fără nici o îndoială, uimit.
- Se pare că tu şi cu echipa ta aţi facut-o, bătrâne! Turley făcu o scurtă pauză, apoi continuă:
- Tarek a încercat să dea de tine, apoi, cu o oră în urmă, a sunat aici, astfel că am putut da informaţia preşedintelui şi Senatului.

Elaine auzi paşi în spatele ei şi se întoarse. Era Tarek, care urmărea tăcut încheierea transmisiunii televizate a declaraţiei preşedintelui Bush. Mai privi câteva secunde ecranul, apoi îi înmâna lui Ray o notă.
- Tocmai a sosit de la Hamid. Ray privi mesajul codificat.

„Irakul va începe imediat amorsarea a noi mine în scopul sabotării vaselor americane care plănuiesc să intre în Golf. Fahd şi Arabia Saudită vor fi ţinta unor noi atacuri teroriste pentru a trimite astfel un mesaj şi altor lideri din Golf.
- Sfinte Dumnezeule! exclamă Ray, dându-i mesajul Elainei. Tarek se uită la Ray cu acea privire calculată a omului care a
analizat deja totul la rece.
- Ştii că Fahd se bazează pe faptul că ne vei proteja, nu-i aşa? Noi nu dispunem de arme şi nici de mijloace. Se bazează doar pe tine.
- O, Doamne, ştiu asta, oftă Ray. Ca să nu-i mai amintesc şi pe toţi americanii pe care îi aduc aici. Peste o sută de mine şi o mie d terorişti! „Ultima găselniţă a lui Ray!"

*** * ***

Schwarzkopf şi Cheney ieşiră de la şedinţa de informare pe c o avuseseră cu Fahd.
- Să dau ordinul de mişcare a trupelor? Cheney îi făcu comandantului un semn afirmativ din cap. Apoi,
se îndreptă spre ieşire. Când ajunse în faţa uşii, se întoarse şi-i spuse:
- Succes, Norm!

Schwarzkopf îl privi cum pleacă. Mai studie o dată planurile, preliminare. Apoi închise uşa. închise ochii şi se rugă în linişte. Se rugă lui Dumnezeu ca de data aceasta să reuşească.
Intră aproape împleticindu-se în biroul pe care Ray şi Elaine i-1 puseseră temporar la dispoziţie în cartierul lor general. Cei doi îl aşteptau. Se uită la ei şi, cu un gest aproape automat, ridică receptorul şi dădu primele ordine. Apoi se îmbarcă în avionul care aştepta să-1 ducă înapqi în Statele Unite şi începu să studieze materialul, încercând în acelaşi timp să întocmească un plan de apărare şi să ia o primă legătură cu sediul Operaţiunilor Marinei Militare.
- Aici Schwarzkopf. U. S. S. *Wisconsin* - ce ţinte din Irak poate lovi cu rachetele Tomahawk Cruise?
După un minut, băiatul de la Marina Militară îi răspunse:
- Nici una, domnule.
Lui Schwarzkopf nu-i veni să creadă. -Nici una?
- Nu, domnule. Ca să-şi găsească ţintele, rachetele Tomahawk trebuie să fie programate mai întâi cu ajutorul hărţilor de teren electronice. Nu avem asemenea hărţi ale Irakului. Toţi sateliţii au fost programaţi să monitorizeze retragerea Uniunii Sovietice din Europa de Est. Nu a rămas nici unul care să întocmească hărţi ale Irakului, spuse băiatul, care îl auzi pe Schwarzkopf, de la celălalt capăt al firului, trăgând adânc aer în piept.
- Aici, în material, scrie că dispuneţi de 96 de vase active „Victory", rămase din cel de-al doilea război mondial, pe care le-am putea folosi la transportul încărcăturii militare în Golf. Pregăteş-te-le!
După ce Schwarzkopf închise telefonul, tipul de la Operaţiunile Militare ale Marinei se întoarse îngrozit spre colegul său.
- Schwarzkopf vrea să folosim vasele acelea vechi şi greoaie? E o glumă. Cine crezi că traversează Atlanticul în vechiturile alea?, îşi scutură acesta capul cu neîncredere. Doamne, va trebui să facem săpături ca să găsim câţiva bătrâni care au lucrat pe vremuri pe şantierul naval şi care îşi mai aduc aminte cum funcţionează vechile boilere care pun în acţiune rezervoarele.
Următoarea convorbire a lui Schwarzkopf fu cu experţii în lupta antiteroristă:

- Vreau să-mi demonstraţi ce ştiţi să faceţi şi să-mi prezentaţi cum s-a desfăşurat treaba până acum. Avionul meu aterizează la ora zece. La unsprezece sunt la voi.
Comandantul îl conduse pe Schwarzkopf la poligonul special pentru demonstraţii, unde dădu un "ordin codificat. Dintr-o dată, liniştea care plutea în aer fu brăzdată de zgomotul pe care-1 făceau armele automate. Urmă o explozie. Soldaţii unei mici grupe de comando alergară spre clădirea din faţa lor. După câteva minute, ieşiră aducând cu ei un ostatic salvat, în timp ce teroriştii rămaseră „morţi" în interior.
Comandantul dădu aprobator din cap, dădu liber grupei şi se întoarse spre Schwarzkopf.
- Elicopterul brigăzii noastre antiteroriste poate efectua raiduri nocturne deasupra vaselor de război irakiene şi a bărcilor care amorsează mine pe timp de noapte. Oamenii sunt bine antrenaţi. La fel şi echipa noastră de scufundători. Sunt rapizi şi eficienţi - au acelaşi nivel de antrenament şi capacitate ca şi, să spunem, englezii şi germanii de vest. Poate doar puţin în urma israelienilor... Asta-i vestea cea bună... Comandantul îl conduse pe Schwarzkopf într-o baracă.
- Şi care e vestea cea rea? întrebă Schwarzkopf în timp ce studia chipul obosif al comandantului.
- Vestea cea rea este că obstacolele de natură logistică, birocratică şi politică au distrus adesea capacitatea noastră de funcţionare.
Schwarzkopf părea uimit. Comandantul continuă:
- Cred că ar trebui să fiţi pus în temă - avertizat - că băieţii noştri, când au mai încercat să execute acest gen de operaţiuni în altă parte, au avut mereu de suferit din cauza defecţiunilor de natură tehnică intervenite la aparatul, de zbor care-i transporta la locul cu pricina. Pe de altă parte, noi suntem obligaţi să ne bazăm pe informaţiile pe care ni le furnizează alte unităţi. Ca să fie încununate de succes, toate aceste operaţiuni trebuie să se desfăşoare cu viteza fulgerului, şi totuşi trebuie să primim mai întâi aprobarea de la numeroşi ţipi care stau numai la birou, consecinţa sistemului birocratic din SUA sau chiar de la Casa Albă. Când timpul e decisiv, în cazuri de urgenţă, uneori nu primim un răspuns nici măcar de la Casa

Albă - nici un ordin, nimic. Atunci parcă ai impresia că au murit sau că au paralizat cu toţii sau că au ieşit să servească masa;
Comandantul scoase un pachet de ţigări.
Ceea ce vreau să spun este că unii dintre aceşti băieţi erau staţionaţi în Beirut în 1983, când a fost atacul acela cu bombă asupra cazărmii Infanteriei Marine. Echipa noastră de comando a descoperit aproape imediat urmele celor care ordonaseră atacul. A fost întocmit rapid un plan în vederea pedepsirii teroriştilor. Erau gata de acţiune, în stare de alertă. Ştiţi ce s-a întâmplat? Nimic. N-au reuşit să primească un răspuns de la Casa Albă. Nici un ordin, nimic. A fost de neimaginat!
Schwarzkopf asculta fără să scoată un cuvânt.
- în 1985, în timpul deturnării avionului Companiei TWA, aveam băieţii pregătiţi şi gata de acţiune. Stăteau în stare de alertă maximă în Italia, gata să se deplaseze la Alger, unde teroriştii deţineau controlul asupra avionului. Ştiţi ce s-a întâmplat? Au rămas acolo în aşteptare. Timp de patru zile. Nici un ordin de la Casa Albă, nici un răspuns. N-am primit lumină roşie, n-am primit lumină verde, nici măcar una galbenă. Nimic. E ca şi cum întreaga reţea de comunicaţii se pierde într-un vid circular în Casa Albă, se învârteşte într-un cerc vicios între CIA, secretarul de stat, şefii Statelor Majore, Ministerul Apărării, Ministerul de Externe şi ultimul, dar nu cel din urmă, preşedintele... Nici una dintre aceste instituţii nu par să comunice una cu alta.
Comandantul luă cafeaua pe care le-o aduse unul dintre aghiotanţi şi se scutură.
- Şi chiar dacă ar face-o? Ei bine..., continuă el, amestecând cafeaua. ...în '85 eram pregătiţi să executăm un asalt asupra teroriştilor palestinieni care deturnaseră Achille Lauro, vasul de croazieră plin de turişti. Ştiţi ce s-a întâmplat? Plecarea din Statele Unite a trupelor noastre de comando a fost amânată timp de 18 ore din simplul motiv că avionul acela nenorocit care trebuia să ne transporte s-a defectat şi nu aveau altul să-l înlocuiască. Când, în sfârşit, am ajuns în Egipt, singurul elicopter care îi aştepta nu putea străbate mai mult de 275 mile. Deţinem mai puţine aparate de zbor disponibile decât în 1980, dacă puteţi crede asta, pentru o forţă al cărei succes depinde de viteza cu care poate ajunge la locul respectiv.
- Domnule comandant, se ridică brusc Schwarzkopf, toate acestea nu se vor mai repeta.

îl privi pe comandant şi dădu din cap cu tristeţe.
- Repet, acest lucru nu se va mai întâmpla. Schwarzkopf se întoarse în biroul său. îşi prinse capul în mâini
şi închise ochii. Avioane insuficiente, vase insuficiente, o structură de comandă care era un haos, Irakul cu operaţiunile teroriste, conduse de Antar, care îl înconjurau, şi el, Schwarzkopf, cu o brigadă antiteroristă care nu se putea mişca. După un minut, scoase o sticlă de scotch. îşi ridică privirea spre aghiotantul care intră în încăpere cu un aer mirat.
- Urăsc ceea ce a făcut Vietnamul acestei ţări, spuse liniştit Schwarzkopf.
*** * ***
Ray, Elaine şi Tarek priveau concentraţi la monitorul TV. Fahr ridică încet capul spre camera de luat vederi şi începu să explice în faţa naţiunii că urma să aducă trupele americane. Nervos, vorbi apoi despre nevoia de a apăra regatul. Badr intră încruntat în încăpere.
- Tocmai am primit asta de la Hamid, spuse el, începând să citească.„Irakul a intrat în posesia tuturor informaţiilor privind vasele americane şi brigada antiteroristă de la agentul pe care îl are în Familia Regală",
Tarek îşi ridică brusc capul.
- Asta le oferă informaţii despre cum să se infiltreze în structurile de comandă, în comunicaţii şi limitează posibilităţile de operaţiune americane.
- Au finalizat planurile privind un asasinat. Nu a putut obţine alte informaţii, decât că agentul pare a fi la locul său şi gata de acţiune. Agentul tocmai a primit ordine la Riad - cunosc programul regelui pentru săptămâna viitoare. Nu ne poate sfătui decât să mărim numărul soldaţilor care îl păzesc, să întărim securitatea şi să facem tot timpul schimbări de program. Identitatea agentului rămâne un secret deosebit de bine păzit şi Antar ia legătura cu persoana respectivă prin canale pe care Hamid nu le-a putut descoperi.
Badr împături foaia de hârtie, apoi scoase alta.
- Şi asta, spuse el încet, asta este de la Riad. Conţine înregistrarea de la întrunirea de celulă de noaptea trecută. întâi, câteva vagi comentarii despre asasinatul care va avea loc curând. Apoi asta: Liderul de celulă anunţă că citeşte din ziarul care aparţine asasinului care a fost desemnat pentru misiune.

- Ziarul?
- Ziarul, spuse Badr, cugetând o clipă şi privindu-1 pe Tarek. V-aţi gândit vreodată cât este de interesant, în câte cazuri din istorie, asasinii aveau un ziar, Oswald, Booth...?
Badr se uită din nou pe hârtie.
- Să citesc? Tarek încuviinţă.
- Sunt instrumentul Voinţei Divine. însemn mai puţin decât o simplă persoană neînsemnată. Trecutul nu are nici o importanţă. Am păcătuit, dar am văzut, am înţeles. Cei care deţin puterea se bazează pe teamă, iar eu nu mă mai tem. Amăgirea, viclenia îi sunt mijloacele. Voi fi numit „asasin". Dar eu nu sunt decât instrumentul Voinţei Divine. Prin sângele pe care îl voi vărsa, strălucitorul imperiu al lui Mohamed se va ridica din nou.
Când Badr termină de citit, toţi cei prezenţi în încăpere rămaseră fără glas. Ray fu surprins de o bătaie uşoară pe umăr. Ray luă o notă mică din mâna aghiotantului care intrase în grabă în birou. Citi, apoi spuse, nevenindu-i să creadă:
- Fahd îl duce pe Cheney la Taif, să asiste la o ceremonie înainte de plecare. Crede că o sărbătoare beduină din deşert constituie un bun mijloc de a face cunoscută ideea, de a face ca ideea prezenţei americane în regat să fie acceptată mai uşor de naţiunile arabe vecine şi de elementele conservatoare din ţară. Pentru a demonstra că obiceiurile din regat, tradiţia şi lumea arabă rămân neschimate.
Ray se îngălbeni.

CAPITOLUL 25

Drumul spre Taif şerpuia **prin** deşertul arzător. Maşina în care se afla Cheney o urma pe cea a lui Fahd. Emirul Kuweitului se afla în spatele lor.

Sunetul tobelor care răsuna dinspre colinele de la poalele muntelui părea că ţâşneşte din nisipul deşertului, în timp ce alaiul de limuzine se ţâra ca un şarpe lung şi negru. Sirenele maşinilor Gărzii Naţionale urlau, în timp ce gărzile care înconjurau limuziha regelui se precipitau de colo-colo pe motocicletele lor, cu armele automate prinse în curele de corp. Echipaţi cu staţii de emisie-recepţie, soldaţii beduini din faţa convoiului strălucitor roteau deasupra capului drapelele verzi. Ray termină de dat instrucţiunile celor de la birou prin telefonul din maşină, verifică soldaţii care fuseseră aduşi pentru întărirea securităţii regelui Fahd şi apoi luă binoclul. îşi şterse sudoarea de pe frunte, dădu binoclul Elainei care şedea lângă el şi se îndreptă spre unităţile de securitate mobile, dotate cu monitoarele pe care le aduseseră.

Elaine luă binoclul şi, simţind cum îi curge transpiraţia de-a lungul gâtului, privi la poalele colinelor. Bărbaţii din trib erau încinşi peste piepturi cu banduliere pline de gloanţe, iar la brâu purtau pumnale. Părul lung şi negru Ie atârna sălbatic de sub kufiile roşii.

Un bătrân din rândul lor luă legănându-se o sabie şi făcu un semn tobelor. Ridică sabia sub formă de arc spre albastrul cer arzător, o străfulgerare de argint lichid spre soare şi apoi lovi la întâmplare în nisipul palid al deşertului. Strigătul de luptă al bătrânului beduin fu urmat de al celorlalţi din spate, sunetele lugubre scoase cu ajutorul limbii trezind un sentiment de spaimă. Acestea deveniră asurzitoare în momentul în care anturajul regelui se apropia.

Bătrânul ridică din noujabia şi tobele îşi măriră ritmul. Beduinii din jurul lui scoseră pumnalele din tecile de piele de la brâu şi le ridicară, imitând strigătul bătrânului, legănându-se pe picioare şi

aplecându-se în spatele săbiei acestuia, care se rotea brăzdând cerul. Maşina lui Fahd se apropia. Apoi, se auzi un singur urlet din direcţia văii dintre coline. Dintr-o dată apărură caii, călăriţi de beduini desculţi, care se înclinau sălbatic pe fundalul albastru al munţilor, venind în cercuri spre sabia de argint a bătrânului. Acesta se înclină şi invocă spre cer numele lui Allah. Un beduin întunecat la chip, călare pe un cal arab strălucitor, strigă şi el acelaşi semnal de război în timp ce îi dirija pe ceilalţi spre alaiul limuzinelor negre. Ridică mâna în care ţinea o armă şi suntetul împuşcăturii străpunse cerul, acoperind zgomotul tobelor.
Cu un râs sălbatic, trase de zăbala roşie cu negru din gura înspumată a calului, îşi înfipse călcâiele în trupul solid şi transpirat al calului şi făcu un semn cu puşca şi celorlalţi să-1 imite. Sabia bătrânului continua să se mişte în extaz sub soarele arzător. Tobele băteau, caii săriră înainte şi puştile se descărcară spre cer, apoi fură armate cu ţeava îndreptată spre maşina regelui.
Elaine simţi că-şi pierde respiraţia. Mişcarea se opri la timp, exact în clipa în care privirea Elainei se pironise asupra regelui. Apoi, dintr-o dată, la o distanţă de numai câţiva paşi, caii se opriră nechezând şi se ridicară spre cer pe picioarele din spate.
Beduinul de pe calul arab râse sălbatic. Trase de zăbală şi, încet, cu mişcări elegante, animalul imaculat se aplecă în faţa regelui şi a alaiului.
Aglomerarea de corturi negre pălea în faţa celor elegante, de culoare albă, dotate cu aer condiţionat, ridicate pentru membrii Familiei Regale. Corturile erau pline de triburile venite din munţi şi din deşert. Femei în negru stăteau aplecate la foc, gătind sub cerul liber. Cămilele, pe ale căror cocoaşe fuseseră puse rogojini colorate în chip de şa, erau conduse de băietandri care îşi ridicară privirea cu smerenie când regele, Cheney şi alaiul regal trecură prin faţa lor. Apoi ovaţionară cu sălbăticie în momentul în care apăru maşina prinţului moştenitor Abdullah. Tribunele oficiale începură să se umple.-Elaine îi zări pe Nura şi pe Musaid în loja Familiei Regale, apoi puse jos binoclul şi ieşi din maşină. Se îndreptă spre unitatea mobilă, aruncând o privire în urmă, spre întinderea de nisip, marcată pentru cursele ce urmau să înceapă, în timp ce deasupra capului patrula un elicopter.

Vuietul elicelor nu reuşi să acopere sunetul primei împuşcături. Băieţii, majoritatea dintre ei de opt sau nouă ani, cântărind nu mai mult de cincizeci de livre fiecare, înarmaţi cu beţe, o zbughiră să-şi pregătească animalele pentru start.
Tarek în tribuna oficială, sări ca ars când simţi o mână pe spate. Se întoarse, în timp ce unul dintre prinţii aflaţi în vizită în regat venise în tribună şi îl salută, îmbrăţişându-1. Mâinile se întindeau de sub *jalabiile* lungi şi ample, în timp ce oficialităţile umplură tribuna până la bordura încărcată de flori. Familia Sabah din Kuweit, familia Thanis din Quatar, şeicul Zayed din Abu Dhabi, Rashid din Dubai, se amestecau printre saudiţi, prinţul moştenitor Abdullah, ministrul Apărării, Sultan, ministrul de Externe, Saud şi ministrul de Interne, Naif. Prinţii mai puţin importanţi se retraseră mai în spate.
Băieţii se alineară în momentul în care beduinul ridică pistolul şi dădu startul. Cămilele, greoaie, se luptau să se ridice din nisip, în timp ce băieţii se căţărau pe spatele lor cocoşat, învelit în rogojini. Ţipând şi lovindu-le cu picioarele goale, le mânară spre linia de start. Regele stătea în tribună, lângă Cheney, înconjurat de demnitari şi o mulţime de monitoare TV.
Pistolul răsună din nou. Acum, cu ţipate sălbatice, cămilele o porniră înainte, biciuite de băieţandri. Camerele de televiziune, urcate în camioane, le filmau din faţă. Tarek îl zări pe aghiotantul lui Abdullah ieşind din cort şi postându-se în spatele regelui. Apoi îi şopti ceva lui Walid. Acesta îl asculta şi dădea din cap. Ţipetele mulţimii se înteţiră.
Se auzi din nou un foc de armă. Tarek privi înspăimântat cum capul lui Fahd cade în faţă, în timp ce strigătele de încurajare ale spectatorilor deveneau din ce în ce mai asurzitoare în soarele torid.
Tarek simţi că i se taie respiraţia. în mintea lui, chipul regelui căpătă conturul lui Faisal. Faisal care se prăbuşea sub glonţ. Ochii regelui se închiseră, iar capul căzii brusc în faţă.
Tarek se repezi spre el, în timp ce Walid veni alergând lângă el. Fahd, cu faţa congestionată, învins preţ de o secundă de căldură, îşi ridică capul şi zâmbi slăbit când un servitor îi aduse repede nişte apă rece.
Tarek îl studie o clipă pe rege. Apoi, se îndreptă spre scările pe care se cobora din tribună. Era epuizat. Privi înapoi spre colinele de la poalele muntelui, urmărindu-i în tăcere pe băieţii de beduin din depărtări, care stăteau departe de corturi, în liniştea deşertului, ţinân-

du-şi şoimii. Capul începu să i se învârtească din cauza oboselii. Tarek porni în direcţia lor.
Un băiat ţinea pe braţ un şoim, iar sub ghearele păsării, pe încheietura mâinii, avea înfăşurată o bucată groasă de piele. Capul şoimului era învelit. Când Tarek se apropie de băieţi, văzu un bătrân care le zâmbea, arătându-le un alt capişon. Puse uşor capişonul pe »ochii rotunzi ai şoimului, apoi se întoarse şi-i zâmbi lui Tarek. Tarek îl recunoscu imediat pe bunicul lui. Dintr-o dată, simţi un val de uşurare când privi chipul familiar al bătrânului. Pentru o clipă retrăi pacea lungilor nopţi din deşert, când şezuse alături de bătrân, povestind. Se duse să-1 îmbrăţişeze.
- Salaam Alekum, spuse Tarek cu blândeţe, ai ajuns la o înţelegere cu tribul?
Bătrânul încuviinţă.
- Salaam Alekum, spuse el şi-i oferi şoimul.
Cu multă grijă, bătrânul înfăşură bucata de piele în jurul braţului lui Tarek. Puse cu grijă capişonul peste ochii şoimului, în timp ce ghearele le fixă pe încheietura mâinii. Ridică mâna şi-i făcu semn băiatului să dea drumul prăzii. Ridică cu repeziciune capişonul de pe ochii şoimului.
Şoimul, cu un ţipăt, prinse pasărea în zbor.
In momentul în care aerul fu brăzdat de ţipătul şoimului, Tarek auzi pârâitul surd al unei arme. într-o clipă îşi dădu seama.
Tarek văzu cum lumina după-amiezii se sparge în mii de aşchii mărunte. Sângele îi curgea pe faţă şi căzu la pământ.
*** * ***
Ray se afla în una din unităţile mobile de securitate, cu privirea concentrată pe monitoare. întinse mâna după ceaşca de cafea, simţind nervii de-a lungul cefei.
- Isuse, sunt încordat la maximum! îi spuse el Elainei. Ochii i se fixară din nou pe monitoare. Cu fiecare secundă care
trecea, vasul american pătrundea tot mai adânc în apele Golfului.
- Nici un elicopter, nici un detector de mine... La dracu! Nu ştim ce facem!
Ray se întoarse, vrând să iasă.
în clipa în care atinse clanţa, explozia răsună în spatele lui şi metalul se transformă în foc. Se întoarse rapid. Elaine rămăsese blocată. De pe ecranul monitorului se făcură auzite sirenele al căror zgo-

mot intra în rezonanţă cu ecoul exploziei. Mina smulsese marginea vasului. Elaine privi cum bucăţile de metal erau propulsate spre cer, în timp ce ambarcaţiunea de lângă vasul *U.S.S Independence* se scufunda încet.
în unitatea mobilă sună alarma, exact în clipa în care aghiotantul intră alergând.
- Tarek a fost împuşcat!
- Vrei să spui că nu regele a fost...
- Era Tarek.
*** * ***
Cei trei bărbaţi din mica celulă priviră mesajul pe care curierul îl adusese de la Antar. Unul dintre ei îl deschise şi citi:
- Planul a fost pus în aplicare. Următorul pas a fost aranjat. Citi mai departe, apoi dădu mesajul bărbatului de lângă el. „Yusif Khalidi soseşte la Bagdad de la Riad la 8:30 p.m., miercuri, cu zborul nr. 364".
Citi apoi explicaţia de dedesubt.
- Palestinianul? Nu va şti? E strălucitor! Va merge. Făcu o pauză, apoi privi din nou hârtia.
- Ce alegere fascinantă! Şi beduinul? îl vei folosi pe beduin? Al treilea bărbat, fără să scoată un cuvânt, încuviinţă din cap.

CAPITOLUL 26

Elaine privi cum Tarek era urcat în ambulanţă. Ray se duse la ea. Femeia era de o paloare cadaverică.
- Respiră, spuse el, în timp ce dădu ordine unde să fie transportat.
Mâna Elainei tremura violent. Ray termină ordinele pe care le avea de dat unităţii de securitate.
- Nici un membru al Familiei Regale nu va avea dreptul să meargă la el sau să primească vreo informaţie privind locul în care se află. Nu ştim cine e amestecat în toată treaba asta.
- Ray, şopti Elaine cu vocea înecată, trebuie să-l însoţesc.
în spatele lor, pe monitoare, mai sunau încă sirenele în urma exploziei minei de dedesubtul ambarcaţiunii care însoţea U.S.S. *Independence.* Ray o privi o clipă, apoi, făcând un semn spre una din unităţile sale de securitate, ascultă raportul unuia dintre medici asupra stării lui Tarek. Dădu instrucţiuni privind căile ocolite pe care Elaine urma să fie dusă la Tarek, după ce starea acestuia se stabiliza.

*** * ***

După câteva ore, Elaine şedea tăcută în spatele maşinii, în timp ce aceasta se apropia de casa respectivă. în faţa ochilor avea chipul lui Tarek. Privirea lui, mişcarea mâinilor, cuvintele pe care le rostise... Imaginea lui Tarek îi răsărise vie în minte, în timp ce maşina se apropia tot mai mult de casa în jurul căreia fuseseră postate santinele. Elaine simţi că ceva se strânge în ea. Maşina se opri. Ordonanţa o aştepta la intrare şi o pofti înăuntru.
O urmă de-a lungul coridorului unei case vechi. Ordonanţa deschise uşa unei încăperi şi-i făcu semn cu mâna. Tarek zăcea nemişcat în pat, iar sângele mustea prin bandajele din jurul capului. Elaine se duse lângă pat şi se aplecă deasupra lui.

îi privi ochii închişi. îi auzea respiraţia înceată şi regulată în semiîntunericul datorat jaluzelelor trase. Chemarea muezinului la rugăciune umplu încăperea. Elaine închise ochii şi începu să şoptească o rugăciune:
„Dumnezeule cel fără prihană, cel veşnic..cel fără păcate... Cel Dorit, cel Existent, cel Unic, cel Suprem... perfecţiunea Ta, Unicul, cel care n-a luat ca partener nici un alt bărbat sau o altă femeie, pentru că nu există altul ca Tine... Lăudată să-ţi fie perfecţiunea..."
Ecoul rugăciunii pluti în aer, apoi se lăsă liniştea. Bărbatul continua să respire încet, regulat.
Elaine privi chipul nemişcat şi întunecat al lui Tarek. Structura oaselor fine, fermitatea lui, chiar şi atunci când se odihnea, trupul lui musculos, acum în repaus. Se aplecă asupra lui, simţind în apropiere de el un val de căldură.
Cu mişcări ezitante, Tarek îşi duse mâna la cap, în timp ce sângele ieşise prin bandaje. Degetele sale pipăiră o clipă tifonul, apoi deschise ochii.
- Ray a spus că pot veni, şopti Elaine, aplecându-se şi mai mult spre el. Tarek, Ray mi-a spus să-ţi transmit că o să te faci bine. Ai suferit o lovitură puternică; rana de pe faţă e profundă, dar o să te vindeci.
Tarek o privea şi o asculta în linişte.
- Te afli în vechea casă a lui Faisal. Ray te-a adus să stai aici până aflăm ce se petrece. în acelaşi timp în care se trăgea asupra ta, a explodat o bombă pe care au plasat-o dedesubtul ambarcaţiunii care însoţea vasul U.S.S. *Independence* în apele Golfului. Este clar că vizaseră *Independence* şi Ray este de părere că au pus la cale să te ucidă şi pe tine. Tot el spune că ai fost la un pas de moarte. Cicatricea care-ţi va rămâne pe obraz trebuia să constituie o crestătură care să-ţi brăzdeze creierul.
Tarek îşi plimbă mâna de-a lungul pansamentului.
- Ray te-a adus aici din motive de securitate. A declarat că a fost un accident în deşert, nimic mai mult. Casa şi grădina sunt păzite de santinele, aşa că te poţi mişca dacă te simţi în stare.
Elaine îi atinse pansamentul, în timp ce Tarek nu-şi mai dezlipea privirea de la ea. Inconştient, ca un bărbat care caută uşurarea durerii, îi luă mâna.
Elaine nu mai putu face nici o mişcare şi se simţi copleşită de sentimente confuze când el o fixă cu ochii aceia negri. Se apropie

şi mai mult de el în liniştea ce domnea în încăpere, apoi se retrase brusc, şocată de fastâceala care pusese stăpânire pe ea. Ochii lui o priviră cu înţelegere. Apoi Elaine şopti:
- Mă tem pentru tine, mă tem pentru mine. La rostirea ultimelor cuvinte, vocea i se înecă.
- Vrei să pleci?
Calmul din vocea cutare pusese întrebarea sparse nemişcarea ce domnea în încăpere.
Intuindu-i singurătatea, dintr-o dată Elaine simţi cum în adâncul sufletului ei creşte adâncul respect pe care îl avea pentru Tarek.
- Nu, şopti ea într-un târziu. Nu.
Elaine se ridică să plece, apoi, ezitând, scoase o bucată mică de hârtie.
- Ray a spus că ar trebui să-ţi dau asta. E vorba de o interceptare. „Palestinianul", „beduinul". Ce-ţi spun astea?
Tarek nu-i răspunse. Elaine se dădu un pas înapoi, înmânându-i hârtia. Tarek o luă cu un gest moale. Elaine îi cercetă o clipă reacţia, în timp ce citea cuvintele scrise pe hârtie. „Palestinianul", „beduinul". In timp ce paşii ei se îndepărtau, Tarek tot mai privea la cele două cuvinte.
*** * ***
Ray privea imaginile de pe monitor, care arătau cum primele contingente de soldaţi americani coboară din avion la baza militară aeriană din afara Dhahranului. Observă apoi lumina intermitentă a telefonului şi ridică receptorul. Se auzi mai întâi zbârnâitul liniei de la Washington, urmată de vocea lui Turley.
- Ray, bătrâne, am analizat cifrele pe care ni le-a prezentat Schwarzkopf. In cele din urmă, va fi un bluff. Toate aceste „surse ale Pentagonului" prin care se declară ziariştilor cât de „neatins" vor fi forţele noastre în prima săptămână sunt o mare cacialma.
- Ce dracu vrei să spui prin asta?
în aparat se auzi un pârâit, apoi vocea lui Turley răzbătu din nou:
- Schwarzkopf a calculat ce trupe avem, câţi soldaţi am putea trimite acolo în cel mai scurt timp şi e destul de şocant. El se teme de vulnerabilitatea noastră. El este de părere că dacă Saddam îşi închipuie cât de puţini oameni putem desfăşura rapid în zonă, s-a terminat cu noi. Tot el mai spune că dacă Saddam ia hotărârea să intre

acum în Arabia Saudită, sau în cursul următoarelor trei săptămâni, va putea să ocupe ţara.
Ray rămase imobil. „
- Ray, mai eşti pe fir?
Ray îi închise lui Turley telefonul în nas şi se uită la Schwarzkopf care şedea în faţa lui. Schwarzkopf încuviinţă din cap.
- Dacă reuşeşte să pătrundă şi să ocupe porturile de care avem nevoie pentru a ne aduce trupele - Dhahranul şi Jubailul - suntem morţi. Dacă ia decizia de a începe o ofensivă chiar acum, ar putea ocupa principalele câmpuri petrolifere ale Arabiei Saudite şi uzinele de desalinizare. Insuficienta forţă aeriană de care dispunem aici nu l-ar putea opri. Până acum totul a mers greşit. Am insistat ca oamenii mei să înregistreze hărţile pe care le-am făcut pentru preşedinte - cu toate trupele pe care am spus că le-am putea desfăşura - şi n-au făcut-o. Am ţipat la ei:. „Unde dracu' sunt?" Comandantul care se ocupă de transport mi-a spus că am trimis avioanele la Fortul Bragg şi ei continuă să îmbarce personal de care nu avem nevoie. Fortul Bragg comunică că e un rahat, că au un aerodrom gol, unde trupele stau alineate şi aşteaptă, în timp ce nenorociţii ăia aflaţi la comandă întârzie să trimită un avion.
Schwarzkopf se lovi de coşul de gunoi al lui Ray.
- E un haos! Şi suntem al dracului de vulnerabili! Trupele paramilitare din Divizia a 82-a aeropurtată, spuse el făcând semn spre monitorul care prezenta imaginile din timpul sosirii acesteia, sunt conştienţi că nu au nici o putere, aşa cum bine a spus de altfel şi un soldat care face parte din aceste trupe, asta nu va avea alt efect decât accelerarea acţiunilor irakiene.
Schwarzkopf se uită la Ray.
- Asta e una din probleme... Acum urmează a doua: Vor încerca din nou să-l ucidă pe Tarek. Şi vor reuşi să-l omoare nu numai pe el, ci pe toţi bărbaţii şi femeile pe care-i voi aduce aici dacă nu afli de unde se scurg informaţiile spre Irak. Ştii, de fapt că tentativa de asasinare a lui Tarek şi scurgerea de informaţii vin din aceeaşi sursă.
Schwarzkopf spuse toate acestea cu o- voce controlată, iar faptele relatate erau cât se poate de reale. La fel ca şi spaima care îl cuprinsese.
*** * ***

BAGDAD, IRAK

Avionul de la Riad ateriza la Bagdad şi arheologul palestinian Yusif Khalidi coborî pe aeroport. Privi ştirile pe monitorul TV din incinta aeroportului: trupele Statelor Unite soseau în Arabia Saudită. Trecu prin vamă, pe lângă grăriicierii înarmaţi. Dădu şoferului de taxi o adresă care se afla în partea veche a oraşului, de-a lungul Tigrului. Când intrară în oraşul vechi, Yusif cercetă cu privirea arhitectura familiară a arabescurilor din piatră, turnuleţele, ferestrele de la balcoane şi balustradele care datau la Bagdad din vremea colonialismului britanic. Aici se perindaseră regi, generali, iar acum se decupau panourile imense care-1 reprezentau pe Saddam Hussein. Yusif privi la negustorii bătrâni din souk-ul de aur care şedeau în faţa prăvăliilor goale sub înscrisul: SADDAM - NOUL SALLADIN, NOUL OM AL IRAKULUI. Priveau plictisiţi la automobilele japoneze ieftine, la puţinele Mercedesuri pline de praf şi neîngrijite, lăsate pe străzile din vechiul labirint, la clădirile neterminate, a căror construcţie începuse în timpul *boom-whxi* petrolier. Femeile treceau acum prin faţa magazinelor lor, îmbrăcate în rochii ponosite şi cârpite şi, nemaiavând bani, nici nu se mai opreau.

In timp ce maşina se apropia de capătul străzii, Yusif simţi în nări mirosul fluviului. Scoase din buzunar dolari americani; nimeni nu mai vroia dinari irakieni. îşi luă servieta şi cartea şi urcă pe scara veche din piatră, simţind un şobolan alergându-i printre picioare. Văzu lumină la uşa de la etaj. Bătu, ascultă sunetul slab al muzicii de balalaică, apoi bătu din nou. Yasmina deschise uşa, învăluită de acordurile muzicii şi de mirosul slab de tămâie.

- Yusif, intră.

Yusif o trase spre el şi o cuprinse în braţe, adulmecându-i parfumul amestecat cu cel de tămâie, în timp ce senzualitatea femeii iradia fierbinte din trupul ei.

Yasmina luă mâna bărbatului şi o duse la gură, plimbându-şi uşor limba peste vârfurile degetelor. Zâmbea languros.

- Vino, Yusif, serveşte nişte vin. îmi povesteşti mai târziu despre toate...

îi aduse vinul şi se întinse pe canapea.

Femeia zăcu fără să scoată un cuvânt, aşa cum o făcea adesea, sorbind din vinul ei şi ascultând sunetul balalaicei. în spatele ei, pe şevalet, zăcea un tablou încă neterminat. Yasmina se întinse pe spate,

zâmbindu-i, aşteptându-1 într-un abandon total. Bărbatul se întreba mereu cum puteau să se împletească în această fiinţă energia nervoasă din picturile pe care le făcea cu senzualitatea languroasă şi pasivă. Acum ea îi zâmbea leneşă, aşteptând să se piardă cu totul în el, în timp ce bărbatul începu s-o mângâie şi-şi plimbă mâna mai întâi pe gâtul ei, apoi, cu mişcări line, pe sânii ei plini. Mai întâi, o sărută delicat, apoi apăsat.
Yasmina îl trase spre ea, arcuindu-şi spatele. Yusif îşi plimbă limba de-a lungul buricului fin, în timp ce mâna o mângâie între picioare. Ea începu să şoptească:
-Yusif, acum... , *
Bărbatul trasă cu limba o linie pe mijlocul pântecelui ei, apoi îi desfăcu picioarele şi o pătrunse. Ea gemu de plăcere. Senzualitatea ei trezi în el violenţa. El se încorda o dată şi încă o dată, privindu-i chipul frumos de sub el, schimonosit în acelaşi timp de durere şi de plăcere. Bărbatul simţi cum începe să se scurgă în ea ca un fluviu adânc, fără sfârşit şi în cele din urmă explodă. Deschise ochii şi o văzu cum îl priveşte leneşă, cu ochii aceia fumurii şi ştiu care îi va fi următoarea mişcare. Ea îi aprinse o ţigară şi i-o puse între buze, mai turnă nişte vin şi, fără să spună un cuvânt, ca o curtezană a unui rege din trecut, începu să-1 mângâie din nou, până când el se excită încă o dată, implorându-1 să o posede, să o domine, până la orgasmul final. Apoi, se lungi pe spate, torcând uşor ca o pisică, în timp ce pe Yusif îl fură somnul.
Când se trezi a doua zi de dimineaţă, bărbatul o văzu pe Yasmina pictând, într-o mână ţinea pensula, iar în cealaltă cafeaua.
- Cum a fost călătoria la Riad şi la Ierusalim? Dar conferinţele?
Se întoarse spre el în timp ce-i puse întrebările, încadrată de şevalet. Bărbatul îşi aminti de prima lor întâlnire, care avusese loc în urmă cu trei ani. Stătea în faţa unui tablou abstract de-al ei, pictat în culori vii, într-o expoziţie în care îşi prezenta opera. Pictura ei era şocantă, cu liniile acelea în tonuri vibrante, dar el fusese fascinat mai ales de personalitatea ei. Avea ochi demni de o regină, adânci, voluptoşi şi orizontali, buze cărnoase .care schiţau un zâmbet atemporal şi vag, peste care se conturau doi obraji puternici şi înalţi. Părea reîncarnarea unei statui clasice din piatră, desprinsă de pe zidurile vechiului palat din Babylon; una din femeile regilor care asistă la luptele cu lei, iar părul negru era prins într-o coadă de cal groasă.

Se uitase direct la el "şi îl înrobise pe loc. El îi comentase picturile, şi făcuse aluzie la munca ei în calitate de director al Muzeului de Artă Modernă. Când îşi terminase comentariul, ea îi luase pur şi simplu ţigara dintre degete şi o dusese la gură, trăgând adânc fumul în' piept. Apoi, începu legătura lor care dura de trei ani. El îşi continuase munca şi îşi ţinea prelegerile pe teme de arheologie în diferite oraşe, şi era din ce în ce mai subjugat. Ea fusese odată măritată, dar nu vorbea niciodată despre acest subiect. Pe măsură ce deveneau mai intimi, misterul ca*e o învăluia îl atrăgea din ce în ce mai mult şi, în ciuda voluptăţii ei, părea totuşi imposibil să o posede pe deplin.
Acum stătea aplecată, privind fotografiile pe care le răsfirase în faţa'ei.
- Yusif, sunt foarte frumoase.
Degetele ei urmăreau contururile zidurilor vechiului palat, ale femeilor din Familia Regală care ţineau în braţele lor urne, ale tinerilor atleţi care se luptau cu leii, ale carelor triumfale.
- Nu sunt de la Babylon?
Yusif încuviinţă şi arătă cu degetul locul de deasupra lungului zid din fotografie.
- Acestea sunt Grădinile suspendate din Babylon, pe care regele le-a construit pentru soţia sa.
Apoi o făcu atentă la aleea lungă situată în interiorul curţii palatului.
- Aici îşi primea Hammurabi vizitatorii, aici aveau loc procesiunile, festinurile. Iar aici, continuă el, arătând spre încăperile din spatele zidurilor din argilă ale palatului, aici am descoperit tăbliţele din argilă cu primul cod de legi al lui Hammurabi, în timp ce pe altele erau trecute cheltuielile pentru gospodărirea palatului, care constituie unele dintre primele cărţi.
Bărbatul zâmbi.
- Dar ceea ce este mai uimitor, este ceea ce suntem pe cale să descoperim acum.
- Da? îl întrebă ea plină de curiozitate.
- Sub acesta există îngropat întreg alt oraş. Păstrat în întregime, sub pânza de apă.
Yasmina era fascinată.
—Ce minunăţie! Vei putea să sapi?

- Nu ştiu. Depinde numai de faptul dacă guvernul crede că dispune de banii necesari.
Yusif deveni atent la ştirile de la radio, în care se anunţa că trupele irakiene intraseră în Kuweit.
Femeia îl privi o clipă fără să scoată un cuvânt.
- Te mai duci la Basra?
- Pentru puţin timp. 0 să mă întorc repede.
Yasmina veni spre el şi-şi lipi buzele de ale lui. El îi citi în ochi îngrijorarea.
,
- Yusif, să fii atent, îi spuse ea mângâindu-i obrajii. Nu sta prea mult, îi mai şopti, eu am să te aştept.
Yusif străbătu traficul aglomerat al Bagdadului şi parcă maşina în spatele vechii clădiri a muzeului. Portarul care moţăia în post se trezi brusc în momentul în care Yusif urca scările. Reuşi să mormăie un „domnule profesor", după care îl conduse spre interiorul de cavernă al clădirii.
Yusif rămase o clipă pe loc în nemişcarea încăperii umbrite. Lumina difuză care pătrundea prin fereastră părea că dă Q viaţă stranie creaţiilor remarcabile rămase în urma celor care trăiseră aici în urmă cu mii de ani. Chipurile estompate ale statuilor din Hâtra păreau că respiră în odihna lor romană, aşteptând parcă să le vină din nou timpul. Podoabele purtate de preoteasa Zeului Lunii, urnele din Babylon, păreau purtate din greşeală de Cyrus din Persia, căruia îi aparţineau de fapt, zăcând asemenea unei prăzi, printr-o eroare temporală, în încăperile prăfuite din Bagdad, în timp ce de afară se auzea zgomotul traficului. Zăcând, gândi Yusif, în această ţară care a fost călcată în picioare, arsă, construită şi îngropată de toţi nebunii care au reuşit să o cucerească şi care apoi au căzut, învinşi de forţa următorilor. Sumerienii, persanii, romanii, grecii, arabii, toţi au triumfat într-o perioadă a timpului infinit şi apoi au devenit un simplu strat sub următorul, în urma unui sfârşit la care nu se aşteptaseră niciodată. Un artefact uitat în praful holurilor muzeului din Bagdad.
Yusif tresări când simţi pe umăr lovitura uşoară a asistentului său.
- Domnule profesor, întâlnirea dumneavoastră cu directorul... Yusif îl urmă de-a lungul labirintului vechii clădiri şi-i zâmbi
persoanei în vârstă care şedea la biroul său.
- Yusif, spuse domnul cel bătrân privindu-1 pe deasupra ochelarilor, tocmai citeam copiile prelegerilor pe care le-ai ţinut la

Ierusalim şi la Riad. Frumoase, foarte frumoase, zâmbi el. Dacă n-ai fi un arheolog atât de bun, ţi-aş spune să te faci poet. Parcă văd cum renaşte vechiul Sumer, şi caravanele care duc tămâia par că traversează deşertul când vorbeşti tu. Deci, ai venit să mă vezi pentru câteva minute înainte de a pleca din nou?
Yusif zâmbi şi-i dete bătrânului o foaie de hârtie: -Acesta este programul pentru următoarele câteva săptămâni şi fotografiile finale pentru carte. Mai întâi am ceva de lucru în Basra, apoi mă întorc în Arabia Satidită, Madain Saleh, apoi Iordania, la Petra...
- Mergi acum la Basra?
Directorul păru îngrijorat, în timp ce îşi scoase ochelarii şi încercă să-şi şteargă broboanele de sudoare de pe nas. Yusif dădu afirmativ din cap. Bătrânul amestecă în cafea.
- Yusif, nu ştiu cu cine te întâlneşti, cum te descurci în terenurile mlăştinoase din Basra. Asta este problema ta. Dar Basra se află lângă graniţa cu Kuweitul. Dacă situaţia se înrăutăţeşte? Se zvoneşte că a devenit un loc al nimănui. Trupele irakiene, dezertorii care se ascund în mlaştini împreună cu familiile lor, totul este amestecat.
Bătrânul director făcu o pauză, apoi continuă:
- Chiar crezi că e neapărat nevoie să mergi acolo?
- E în regulă, dădu Yusif din umeri, cunosc locurile. Directorul îi întinse mâna:
- Ai grijă şi dă-mi un semn când te întorci.
Yusif îi strânse mâna directorului, străbătu culoarul, privind chipul mort, dar zâmbitor al lui Ninive, apoi urcă în maşină şi-şi croi drum spre sud.
Pe măsură ce pătrundea tot mai adânc în inima ţării şi eleganţa Bagdadului dispăru, maşina părea că e înghiţită de însăşi maşina timpului. Femeile îmbrăcate după moda occidentală de la Bagdad dispărură şi în locul lor îşi făcură apariţia femeile înveşmântate în hainele lungi şi negre, care ieşeau din căsuţele lor din argilă situate în micile aşezări. Ajunse la Najef, vechea aşezare shiită, unde se refugiase Khomeini şi unde îşi strânsese simpatizanţii când şahul îl exilase din Iran şi opri maşina la marginea drumului.
Privi la şirul lung de shiiţi care făceau pelerinajul de la Najef la Kerbala, conform vechilor ritualuri, la femeile îmbrăcate în veşmintele lungi şi negre purtând în mână coşuri şi de care mergeau agăţaţi copiii. Bătrânii umblau desculţi, tăcuţi, formând un lung şir

uman, întunecat, de la Najef la Kerbala, în căutarea unei binecuvântări.
„Eu nu am o religie", gândi Yusif. „înţeleg, din punct de vedere intelectual, dar nu şi emoţional".
Urmau valurile de refugiaţi din Kuweit, Pakistan, Egipt, Iordania, ale căror capete erau înfăşurate în turbane. In aer răsuna zgomotul artileriei.
Yusif îşi continuă drumul spre sud, până ce la orizont apăru conturul oraşlui Basra. Vechiul port răsări în faţa lui printre marginile franjurate ale palmierilor care îl înconjurau şi care te invitau parcă să intri în oraş, asemenea unui portar îmbătrânit de vreme. Yusif privi la cicatricele lăsate de bombe, la urmele exploziilor, la grilajele îndoite şi terasele scorojite. Fosta reşedinţă oficială a Consulatului Colonial Britanic, acum închisă, stătea de pază printre palmieri, ca mărturie a vremurilor pe când Irakul fusese protectorat britanic şi englezii mai deţineau supremaţia în Golf. Britanicii îşi împachetaseră lucrurile şi părăsiseră de mult locurile.
Şi acum vechile şi întortocheatele străzi din Basra, cu faţadele împodobite cu zăbrelele din lemn, scorojite de soare şi umiditatea care plutea deasupra prafului, îi adăposteau pe aceia care nu plecaseră: hoţi, negustori, dezertori, marinari pe care apele Golfului îi aduseseră la mal. Marinarii indieni jucau cărţi şi beau în faţa vechiului cazinou de pe plajă, în timp ce din labirintul de străzi şi canale răzbătea un amestec de arabă, farsi şi urdu, îndemnând amatorii să cumpere carne de pui, ţigări ieftine şi reviste de la Bombay cu poze ale actriţelor indiene. Tancuri petrolifere părăsite pluteau ca nişte balene plictisite la chei, în timp ce soldaţi obosiţi îşi cărau absenţi armele, vorbeau cu vânzătorii şi cumpărau femei pentru o noapte.
„Sunt cu toţii aici", gândi Yusif. „Cei pentru care capătul liniei de front înseamnă începutul. Cei care ştiu că pot găsi oricând un muc de ţigară, vinde un pui, muta o încărcătură pentru cineva care pleacă în altă parte, găsi o târfă pentru noapte într-un bordei în care să ardă doar un bec slab, ceva gin care să-i ajute să uite".
Yusif intră la *Blue Moon of Paradise* să mănânce un *curry*.* Ascultă la strigătele ospătarilor indieni, care se certau între ei în timp ce-i aduceau berea. Pe masă zăcea un ziar vechi cu poza preşedintelui Bush cerând adoptarea sancţiunilor, regele Hussein al Iordaniei susţinându-1 pe Saddam, întâlnirea de la Riad dintre regele Fahd şi
. * *Curry* - fel de mâncare indiană, condimentată cu rădăcină de curcumă, usturoi şi diverse mirodenii, (n.trad.)

prinţul moştenitor Abdullah. Citi câteva paragrafe, apoi lăsă ziarul la loc pe masă şi privi la încăperea murdară. Glasurile celor doi bărbaţi care şedeau la masa din colţ răzbătură prin vacarm până la el. Cuvintele „Palestina", „coaliţie" ajunseră la urechea lui Yusif.
Apoi Yusif îşi concentra atenţia la berea din faţa sa. N-au decât să continue să vorbească în noapte, gândi el, amuzat de sinceritatea lor. Se lăsă pe spătarul scaunului, privind în sus la becul murdar care îi atârna deasupra capului şi ceru nota de plată. Doamne, era aşa de sătul de toate! Arafat, Habash, micii regi instalaţi la putere de propriile facţiuni, de convorbirile nesfârşite care nu duceau la nimic. Dialoguri care se întrerupeau exact unde se opreau ultima dată, în timp ce restul lumii arabe ezita între a-i ajuta şi a se juca cu ei ca cu pionii de pe o tablă de şah.
Ce căutau ei era mort şi dispărut demult, ca oasele pe care el le dezgropa din poveşti. Politica „palestiniană", cugeta el, în timp ce îşi rezervă camera la hotel şi urcă în camera lui, era o mlaştină în care el nu avea de gând să se coboare. însuşi locul nu prezenta garanţii şi nu era decât o fotografie cu contururi şterse. Imaginile din trecut care îi apăreau uneori în noapte - scene din Haifa şi casa lui din acel oraş care fusese odinioară perla vechii Palestine, înainte de ocupaţia israeliană - erau aievea sau doar în imaginaţia lui?
Yusif zăcea întins pe pat, cu gândul la nopţile când va mai asculta poveştile până la capăt şi când imaginile trecutului i se vor mai arăta. Uneori, în întuneric, avea impresia că revede aceste imagini, vechiul port al Mediteranei, Haifa, întins la marginea mării ca o bijuterie frumoasă şi sclipitoare, în ciuda haosului care părea că o înconjoară. Parcă vedea şi acum portul, răsărind deasupra apei, întins pe colinele din jur, cu şirurile frumoase de case, construite de artizani bătrâni şi care se înălţau spre cerul de un albastru curat, străbătut de nori albi şi uşori. Casele cu cinci etaje, cu arabescuri şi zăbrele pe faţade şi cu holurile de la intrare înalte, unde obişnuiau să se viziteze familiile... Bătrânii din souk, fetiţele îmbrăcate frumos pentru şcoală... Căruţele trase de boi, în care veneau de la Nablus sătenii îmbrăcaţi în *jalabiile* şi vălurile tradiţionale ca să vândă şi să cumpere... Mirosul strugurilor cqpţi şi moi, delicioasele măsline uşor amărui, brânza de capră, mirosul de cafea şi de tutun... Totul părea că nu se va sfârşi niciodată. Până când a încetat. -
Până când s-a instalat haosul, dezrădăcinarea, exodul. Până când bărbaţii aceia au venit la ei în toiul nopţii şi le-au spus să împa-

cheteze tot ce pot într-o valiză mică şi să lase restul de lucruri în urmă. Plecaseră în plină noapte. Familia lui se conformase, luase doar strictul necesar şi lăsase în urmă toată agoniseala şi încercase să găsească un loc unde să trăiască. Pribegia i-a mânat mai întâi la Ierusalim, apoi la Beirut, şi, în final, osteniţi, au ajuns în Statele Unite.
Toate acestea fuseseră pentru el un stigmat, imagini ale violenţei şi disperării, fusese un copil îngrozit de groaza părinţilor. Nu dorea să-şi arunce privirea în trecut.
A doua zi urma să-şi înceapă activitatea în mlaştini.
*** * ***
Elaine se întoarse în seara următoare la casa cea veche şi străbătu holul cu paşi rari. Santinela o informă în clipa în care se pregătea să intre în încăpere:
- Doctorul tocmai a plecat şi a spus că poate începe să se ridice din pat, să facă câţiva paşi. Nu va fi prea sigur pe el la început, dar de-acum se pare că e în afara oricărui pericol.
Elaine intră în cameră şi-şi trase un scaun lângă Tarele îi dădu rapoartele de supraveghere din ziua respectivă. Privirea lui se îndreptă din nou spre peticul de hârtie. „Palestinianul", „beduinul".
Elaine dădu din cap în semn că nu ştia mare lucru.
- în după-amiaza aceasta am verificat ultimul nume de pe lista mea.
Părea epuizată.
- Tarek, ştiu multe despre palestinieni încă din timpul ultimei mele activităţi. O.E.P.-ul, tinerii lideri ai Intifadei. Cunosc toate aceste facţiuni nemulţumite, cum să pătrund până la ele. Dar de data aceasta, continuă ea trecându-şi mâna prin păr, cu situaţia din Golf, nimeni nu va vorbi. Nu pot obţine nimic.
Elaine îl privi pe Tarek cu o neputinţă totală, apoi îl zări la uşă pe şoferul care o aştepta. Femeia se aplecă deasupra lui:
- Mâine am să vin din nou.
Elaine îl urmă pe şofer de-a lungul coridorului.
Tarek mai aruncă o privire peste hârtiile pe care i le lăsase Elaine. Se ridică în capul oaselor, simţi o durere scurtă şi fu cuprins de ameţeală. încet, se ridică, respirând adânc. Sub bandaje simţea când o durere, când o toropeală. îşi ridică picioarele peste marginea patului şi se ridică în picioare. Pentru o clipă fu copleşit de ameţeală

şi slăbiciune şi fu nevoit să se prindă de tăblia patului. Apoi merse spre cufărul vechi şi se opri în faţa oglinzii. îşi privi partea dreaptă a capului, acoperită de bandaje, sângele care i se uscase pe obraz. Trase de capătul bandajului şi începu să-1 desfacă.
Se întoarse brusc şi nesigur spre uşă. Dincolo de ea se afla holul vechi în care îl aşteptase atâtea după-amiezi pe Faisal să se întoarcă. Chipul smead, lunguieţ şi melancolic părea că respiră în umbră, şi pentru o clipă îl văzu chiar traversând vechiul hol rotund^din marmură şi aur, acum acoperit cu praf, şi îndreptându-se spre camera dreptunghiulară în care se aflau şirurile de scaune tapitate cu catifea de un roşu sângeriu, unde se ţineau consiliile de după-amiază.
în timp ce Tarek rămase nemişcat, o pisică veni să adulmece unul din scaune şi, cu paşi moi, sări peste .ciucurii aurii şi se ghemui pe pernele roşii, privindu-1 pe Tarek curioasă, în timp ce-şi lingea praful de pe labe.
Tarek împinse uşa de lemn şi ieşi în grădină, unde palmierii lui Faisal se legănau şi gemeau liniştiţi în adierea vântului, măturând cu crengile zidul casei. Tarek privi o clipă în jur, apoi atenţia îi fu atrasă din nou de hârtia pe care o avea în mână, interceptarea -„palestinianul", „beduinul", „planul".
Tarek se întoarse în casă şi formă un număr de telefon.

- Excelent, spuse Ibrahim. Vin să vă iau.
Tarek puse înapoi receptorul în furcă şi privi afară prin fereastra arcuită a hotelului din Ierusalim. Lumina după-amiezii inunda pereţii văruiţi în alb şi tavanul înalt. îşi privi ceasul de la mână, ascultând sunetele înăbuşite ale oraşului, ecourile ce ajungeau la urechea lui de la distanţă: dangătul unui clopot, o lovitură de ciocan, bătaia unui orologiu vechi. Apoi, liniştea se lăsă din nou. Tarek deschise fereastra şi privi la oraşul care se întindea Ia picioarele lui: zidurile vechi clădite peste alte ziduri vechi, domurile, cupolele, casele dărăpănate ale oraşului vechi, străzile pietruite, arcadele care străluceau în nuanţe aurii şi albastre, lăsate în urmă de musulmani, călugări, cruciaţi, comercianţi, hoţi,-sfinţi şi patronii de magazine. Toate alcătuiau o stratificare din piatră şi din sânge vărsat, scăldată într-o lumină eterică. Ierusalimul era un oraş în care limbile, diferiţilor zei intrau într-o contradicţie confuză cu lăcomia dorinţelor omeneşti - puterea, pământul, banii.
Tarek reflectă la toate minciunile şi trădarea care se consumaseră în locul acela, la adevărul şi ficţiunea care s-au înecat, fără speranţă, confuz şi strâns împletite, într-o'mare întunecată, scăldată într-o lumină care la început fusese roz-aurie, dar care în cele din urmă a devenit neagră. Şi în ecourile îndepărtate ale bătăilor unui clopot, ale unei voci, ale unui orologiu, va da din nou târcoale o altă minciună, care la rândul ei va dispărea, răsucindu-se şi transfor-mându-se în nimicnicie, la fel ca fumul de ţigară.
Tarek mai aşteptă cinci minute, apoi coborî în stradă. Lumina roz a apusului de soare începu să învăluie întregul oraş. Parcurse pe

jos distanţa până la a treia intersecţie, unde aşteptă până îşi făcu apariţia un bărbat cărunt, cu ochelari fără rame şi cu o cămaşă boţită. Acesta i se adresă într-o engleză cu un elegant accent de Oxford:
- E aproape noapte, spuse bărbatul încet. Mergeţi cu mine? Maşina mea e acolo.
Ibrahim Husseini conduse maşina veche în afara Ierusalimului, spre«dealurile Ramallah-ului, privindu-l cu curiozitate pe pasagerul său. Conducea deconectat, frânând şi accelerând până ajunseră la destinaţie, e casă dărăpănată cu multe intrări, cu vopseaua de pe uşi. scorojită. Numeroasele sonerii aveau înscrise pe ele diferite nume care nu se mai distingeau. Cerneala fusese spălată de ploi.
, - Poftiţi, vă rog, pe aici! împărţim acum casa cu unchiul meu şi cu alţii. Doamne, bine că am reuşit să ajungem înainte să se întunece, spuse el uşurat că s-a văzut acasă. Uneori munca mea de la arhive mă face să uit de trecerea timpului. Şi-mi dau seama prea târziu că s-a lăsat noaptea, murmură el.
Bărbatul închise uşa în urma lor. Telefonul începu să sune. Tarek observă cum trupul lui Ibrahim se încordează. în timp ce făcea eforturi să se controleze, la tâmple îi apărură broboane mici de sudoare. Chipul îi fu brăzdat de ură. Ca să se abţină făcu.un asemenea efort încât tensiunea în care se afla risca să producă o explozie chiar înăuntrul său. Se auzi şi al doilea apel.
- Ştiţi, sună cum se înserează, mormăi el. Ridică receptorul.
- Da... da... nu... nu... nu am nici o problemă... Apoi Ibrahim puse înapoi receptorul în furcă.
- Sună la căderea serii, cum se întunecă, se scuză el din nou. Tarek cercetă încăperea. Faţa de masă veche cu ciucuri ieftini
de culoare galbenă, canapeaua uzată, fotoliile vechi şi murdare pe care s-a şezut atâţia ani, danteluţele zdrenţăroase care le acopereau, lampa nouă ieftină, toate erau atât de diferite de strălucirea vechii locuinţe a lui Husseini, de pe vremea când ai lui erau o bogată familie de intelectuali şi comercianţi. Tarek o privi şi pe soţia lui Husseini, din care rămăsese numai o umbră, şi care veni să le ofere cu graţie o tavă plină de prăjituri. Din femeia frumoasă pe care Tarek. şi-o amintea ca fiind credincioasa soţie a prinţului comerţului din lumea lor, nu mai rămăsese decât o stafie.
După ce femeia ieşi din încăpere, Husseini scoase un oftat.

- Soţia şi copiii suportă mai greu izolarea. Eu cel puţin pot ieşi în oraş în timpul zilei şi pot lucra un pic la arhive. Fiind din nou sub arest n-am putut ajunge uşor la informaţia de care ai nevoie. Am dreptul să ies ziua, dar numai între anumite ore, mă pot mişca într-un perimetru care se întinde între Ramallah şi Ierusalim, dar mă aflu tot timpul sub urmărire. Nu am voie să mă amestec în grupuri. Nu am dreptul să fac politică. Israelienii mă sună în fiecare noapte să vadă dacă sunt acasă după ce se înserează. în fiecare zi e la fel. Nu există nici o specificare privind infracţiunea pe care aş fi comis-o. Doar că sunt palestinian, deci reprezint „un risc pentru securitatea naţională". Husseini se opri în clipa în care auzi zgomotul unui motor.
- Trebuie să fie Abu Jihad.
în încăpere îşi făcu apariţia un bărbat solid, cu faţa brăzdată de riduri întunecate. Vocea lui răsunase de atâtea ori prin telefoanele nocturne ale lui Arafat, din diferitele sedii ale OEP-ului, răspândite în tot Orientul Mijlociu. Abu Jihad îl salută pe Husseini cu o înclinare a capului, apoi se aşează greoi pe un scaun.
Chipul îi era scăldat de amărăciune, iar ochii reci nu trădau decât sarcasm în timp ce vorbea.
- N-am fost prea sinceri unul cu altul de-a lungul anilor, nu-i aşa, Tarek?
Cuvintele îi ieşeau printre buze, în timp ce se aplecă şi mai mult spre interlocutorul său:
- Ne-am jucat unul cu altul o vreme, nu-i aşa, dragul meu prieten?
Abu Jihad întinse mâna după ceaşca cu ceai, oftând:
- Jocuri, care din nefericire, au fost reale. Dar asta pentru că au trecut atâţia ani de când palestinienii putrezesc în taberele pentru refugiaţi. Bineînţeles că de-a lungul timpului, au existat unele răspunsuri uşor de dat, dar nu s-a ajuns niciodată la ele, nu-i aşa?
Abu Jihad îşi desfăcu palmele, pe care le puse apoi pe masă.
- Bineînţeles, s-ar fi putut face un lucru evident - noi suntem arabi, voi sunteţi arabi, ne luaţi în ţările voastre şi ne daţi un cămin. Dar nu a fost aşa. Şi asta durează de ani de zile şi iată-ne acum deveniţi, să spun aşa, nişte „indezirabili".
Abu Jihad îşi desfăcu palmele într-o disperare încărcată de dispreţ.
- Palestinienii, odinioară nişte oameni de cultură, acum put, sunt săraci şi murdari. Şi în ultima vreme au trecut la obiceiuri urâte,

spuse el făcându-şi gura pungă. Ele se numesc acte de terorism. Dar posibilităţile lor de alegere sunt atât de puţine, nu-i aşa? Toată lumea pretinde că noi nu suntem oameni. La o problemă atât de neplăcută, nu se găseşte nici o soluţie elegantă, oftă el în continuare. Poate că în cele din urmă ne .va acoperi nisipul. Dar nu e frumos, nu-i aşa? Au trecut atâţia ani... Israelienii ne mână ca pe o turmă într-un stat poliţienesc, Occidentul nu face absolut nimic, iar arabii fac atât de puţin în timp ce continuă doar să vorbească. Regelui Faisal i-a păsat de noi; şi ţie ţi-a păsat. Dar nu s-a întâmplat nimic. Eşti de acord? Aşa că amplasăm bombe, deturnăm avioane în locul „căilor normale de negociere". Indiferent dacă-ţi place sau nu, aşa trimitem noi mesajul nostru lumii: „Există, încă n-am fost şterşi de pe faţa pământului".
Abu Jihad îşi încheie bogatul discurs, în timp ce Tarek aştepta răspunsul pentru care venise.
- Şi acum, continuă Abu Jihad aplecându-se şi mai mult spre Tarek, apare dintr-o dată un nou jucător, o nouă putere. Ei vor ceva, noi vrem ceva. Ei urăsc Israelul, noi urâm Israelul. Şi, în cele din urmă, ca s-o spun într-un mod mai delicat, ei şi-au pierdut respectul faţă de guvernele arabe. Şi noi ne-am pierdut respectul faţă de guvernele arabe.
Tarek văzu că ochii interlocutorului său se încarcă de ură.
- Am găsit că avem multe lucruri în comun cu Irakul, care ar putea deveni noua putere din Orientul Mijlociu. în timp ce noi, spuse Abu Jihad cu vocea dintr-o dată schimbată, noi suntem o bombă periculoasă, scăpată de sub control, care se rostogoleşte prin Orientul Mijlociu, aşteptând să apară cineva care să se poată juca cu speranţa noastră obosită şi plină de amărăciune.
Abu Jihad puse ceaşca de ceai pe masă şi continuă cu hotărâre în glas:
- Tarek, poate că n-am fost totdeauna foarte cinstit cu tine, poate că nici tu n-ai fost totdeauna foarte cinstit cu mine. în cele din urmă, noi suntem cei care cerşim, nu-i aşa? Noi suntem cei care fură. Sugem ultima picătură de la oricine ne poate da un ajutor. Ne târâm pe aleile din dos şi amplasăm bombe.
Abu Jihad făcu o scurtă pauză, timp în care îl privi cu insistenţă pe Tarek.
-.Dar aşa disperaţi cum suntem, facem o greşeală alăturându-ne lui Saddam. Va face şi el la fel cum a făcut Khomeini. Se va folosi

de noi, apoi se va debarasa de noi. M-am certat cu Arafat pe această temă - i-am spus că dacă mergem alături de Saddam, vom pierde tot ce am câştigat cu Intifada. Pentru prima dată am avut opinii diferite.
Abu Jihad se ridică brusc, în semn că întrevederea luase sfârşit.
- Este cunoscută opoziţia mea faţă de alinierea noastră de partea lui Saddam şi a lui Antar. De aceea, planurile lui Antar şi în special cele referitoare la palestinianul respectiv şi la modul în care se vor folosi de el pentru a pune aceste planuri în aplicare, au fost ţinute secrete faţă de mine. Totuşi, din considerente de ordin personal, consider că e riscant să încercăm să îi oprim. Am luat nişte măsuri în ceea ce te priveşte. Nu lua legătura cu mine prin alt intermediar cu care ai putea vorbi, nu folosi informaţiile la care ai putea ajunge. Peste patru zile te va contacta un bărbat în Gaza.
Abu Jihad părăsi încăperea.
Ibrahim Husseini îl conduse pe Tarek înapoi la hotel.
- Peste patru zile, în Gaza, spuse el în şoaptă, apoi plecă. Tarek se întoarse în camera lui de hotel, ai cărei pereţi erau
scăldaţi de lumina de un roz palid. îşi aruncă din nou privirea pe peticul de hârtie. Cele două cuvinte scrise pe el îi săriră din nou în ochi: „palestinianul", „beduinul".

CAPITOLUL 26

Căsuţa din lemn se afla la câţiva metri de unul din drumurile pline de praf care duceau în micuţa aşezare de beduini. Era-o casă din şindrilă, vopsită într-un verde spălăcit, în care se aflau trei încăperi, iar în spatele ei fuseseă plantaţi câţiva portocali. In interior se afla o măsuţă veche din lemn, câteva lămpi ieftine, nişte scaune uzate, un pat şi câteva lumânări în eventualitatea unor pene de curent.
Când Naila sosise cu o zi în urmă, îi fuseseră date cheile şi i se spusese că doctorul urma să locuiască acolo şi îi fusese trimis un ajutor pe timpul zilei, care urma să-i aducă mâncarea şi să facă curăţenie şi să schimbe aşternuturile.
La sfârşitul zilei, Naila îi mulţumi pentru ajutor şi apoi văzu scrisoarea din mâna fetei.
. -A fost adusă la clinică pentru dumneavoastră cu elicopterul, spuse ea înmânându-i plicul.
Naila îl deschise. Era de la Nura.
Draga mea Naila,
După ce ai plecat, Musaid s-a enervat foarte tare. Plecarea ta l-a iritat peste măsură. Are ceva perfid în el şi nu înţeleg această latură a lui. Şi totuşi, existenţa ei mă nelinişteşte. în anumite momente, poate fi uşor manipulat şi supărarea părea că i-a mai trecut când i-am spus că nu vei fi plecată decât pentru scurtă vreme. Am să fac ce pot pentru tine.
A ta mereu,
Nura.
Fata o privi pe Naila citind scrisoarea de două ori, după care o mototoli şi o aruncă pe masă. Cum începuse să se lase înserarea, fata se pregăti de plecare.

- Doamnă doctor Naila, clinica se deschide la ora şapte dimineaţa. Să le transmit bolnavilor că veţi începe consultaţiile la acea oră?
-Da.
în dimineaţa următoare, Naila traversă piaţa din orăşelul beduin. Clinica era o clădire cu un etaj, din zgură arsă.
- îmi închipui, spuse sora căreia nu-i scăpase expresia de pe chipul Nailei când aceasta ajunse în pragul uşii, că locul acesta e puţin diferit de cele cu care v-aţi obişnuit la Washington sau la Riad.
Sora o conduse pe Naila în mica şi prăfoasa sală de aşteptare. Naila îşi puse jos trusa ei medicală şi cercetă sala de consultaţii şi farmacia, cu dulăpiorul vechi, cu geam de sticlă, pentru medicamente.
- Mai sunt şi altele în afară de astea? întrebă Naila. Sora scutură din cap, încurcată.
- în trecut, când dădeam de un caz pe care nu-1 puteam rezolva, ceream un elicopter care zbura la Riad.
Naila, fără să spună un cuvânt, puse mâna pe un stetoscop vechi aflat într-o cutie mică în care se găsea instrumentarul.
- Femeile din deşert, continuă nervoasă sora, nasc de obicei acasă; le ajutăm doar în cazul în care se ivesc probleme. Copiii au în majoritatea cazurilor...
Naila o opri cu un zâmbet cald:
- Te rog, nu te mai scuza atâta. Se duse la soră şi-i luă mâinile într-ale ei.
- Găsesc că este foarte captivant. Sora rămase surprinsă.
- Ştii, continuă Naila, am lucrat prea multă vreme cu ajutorul ustensilelor şi echipamentelor medicale sofisticate, încât acum ideea de a face ceva simplu mi se pare minunat!
Sora răsuflă uşurată:
- Mă numesc Benazir.
- Eşti din Pakistan?
- Da. Cred că le place să trimită surori pakistaneze în zonele rurale pentru că"şi noi suntem musulmane şi aici lumea e foarte conservatoare. Noi înţelegem puţin mai bine problema.
Chipul i se luminase în timp ce-şi continua disertaţia.
- Suntem obişnuite cu viaţa de la ţară, cu obiceiurile, aşa că...

Naila o urmă de-a lungul şirurilor de refugiaţi, întinşi pe paturi de campanie, sau aşezaţi pe jos.
- Continuă să vină în valuri-valuri.
în timp ce trecea pe lângă pacienţi, Naila îi şi consulta. După câteva ore, Naila se aşează, epuizată.
Benazir se uită la ceas.
- Ăştia sunt ultimii nou-sosiţi pe ziua de azi. Graniţele se îrlchid în fiecare zi la ora prânzului. Mă duc să mă odihnesc puţin, apoi o să mă întorc.
Benazir închise dulăpiorul cu medicamente şi porni spre sat. Dintr-o dată se auzi un ciocănit la uşă. Naila o deschise şi în prag văzu un băiat, în spatele căruia se afla un cal transpirat. Chipul uscăţiv şi negru al băiatului o cerceta pe Naila cu atenţie.
- Am venit după doctorul pentru femei. Naila îl pofti înăuntru.
- Eu sunt doctorul pentru femei. Ce s-a întâmplat? Băiatul intră în clinică cu paşi ezitanţi.
- Sunt din tribul Bani Sa din deşert. Una dintre femei naşte, dar ceilalţi se tem pentru viaţa ei. Ei spun că ceva nu este în regulă. Vă rog, puteţi veni?
Naila încuviinţă repede: -Da, dar... Băiatul o întrerupse.
- Bărbaţii din oraş ne vor ajuta. Au o maşină care poate ajunge în deşert. O să-i aduc să vă însoţească.
Băiatul sări pe cal şi plecă. Naila îşi luă trusa cu instrumente, îi scrise o notă lui Benazir şi-şi înfăşură *abaya* în jurul capului.
Băiatul se întoarse cu o maşină condusă de un sătean. Naila încuie uşa clinicii şi merse la ei. Dar când se apropie de maşină, bărbatul aflat la volan deveni dintr-o dată agitat şi-i făcu femeii semn să se oprească. îl chemă pe băiat la el. Băiatul ascultă ce-i spuse şi se duse la Naila.
- Spune că ar trebui să vină doctoriţa pakistaneză şi nu dumneavoastră.
Naila răspunse, surprinsă:
- Spune-i că cealaltă femeie doctor nu e aici. Eu am venit în locul ei. Şi că voi merge eu.
Băiatul se întoarse la bărbat pentru a-i comunica răspunsul. Bărbatul începu să scuture din cap.
Băiatul reveni la Naila, nervos.

- Spune că nu vă poate lua.
Uimită, Naila se uită la şofer, apoi la băiat.
- Spune-i că sunt pregătită, că mă pricep să fac asta. Băiatului, care era vădit încurcat, i se urcă sângele în obraz.
- Nu e vorba de asta, spuse el liniştit. E pentru că sunteţi o femeie saudită şi nu o străină. Nu aveţi voie să mergeţi cu un bărbat care nu este din familia dumneavoastră. Ar fi o dezonoare...
Naila simţi cum o cuprinde mânia.
- Spune-i că dezonoare înseamnă să-ţi laşi pacientul fără îngrijire medicală. Eu sunt doctorul, aşa că am să merg.
Băiatul se întoarse la maşină. Naila îl văzu pe bărbatul care continua să dea din cap. Reflectă o secundă, apoi îşi luă trusa. Se duse la maşină şi deschise portiera din spate. Ezită puţin, dar se aşeză pe bancheta din spate. Bărbatul se uita la ea, uimit.
-Dă-i drumul!
Chipul bărbatului se umplu de indignare.
- Porneşte maşina! spuse răspicat Naila. Femeia aceea poate să moară în timp ce o tot ţii cu prostiile.
Chipul şoferului se schimonosi de furie. O privi cu ochii înecaţi de mânie. Apoi, coborî greoi din maşină şi scuipă pe jos.
Băiatul îl privi cum se îndepărta. Ochii lui negri şi îngrijoraţi o fixau acum pe Naila.
- Ştiu să conduc, vreţi să mergeţi cu mine?
Naila era atât de bulversată încât aproape că nu mai putea vorbi.
-Da.
Băiatul se instala repede la volan, porni motorul şi porni în viteză pe drumul care şerpuia spre deşert. Curând, palmierii şi casele din argilă ale aşezării începură să dispară. Dunele lungi şi mişcătoare de nisip ale deşertului Nafud se întindeau în faţă, în timp ce maşina pătrundea tot mai mult în liniştea lui profundă. Nisipurile de la orizont parcă se încreţeau, formând pârâiaşe de căldură, în timp ce maşina îşi croia drum printre cascadele mişcătoare de nisip.
Băiatul se uită la soare.
- Ajungem acolo pe lumină.
- E departe? jntrebă Naila.
- Departe? spuse el, ca şi cum întrebarea i se părea curioasă. Da, e departe.

Naila închise ochii. Drumul era tăiat drept printre râurile curgătoare de nisip. Liniştea şi căldura emanau din solul deşertului. Naila se lupta să-şi ţină ochii deschişi, îmbiată la somn de căldură şi de legănarea maşinii. Galbenul strălucitor al soarelui se transformă în spatele ochilor ei închişi într-un roşu aprins, apoi în albastru.
- De aici trebuie să mergem pe jos.
Naila se trezi brusc la auzul cuvintelor băiatului.
- Drumul se termină aici, spuse el. Vreţi să mergeţi cu mine? Naila privi în jur, dar nu văzu decât dune joase de nisip. Băiatul îi făcu semn spre picioare:
Daţi-vă jos pantofii, astfel ca tălpile dumneavoastră să simtă nisipul.
Naila îşi dădu jos încălţările şi simţi cum picioarele i se afundă în nisipul cald.
- Permiteţi să vă duc eu geanta, spuse el încet. Urmaţi-mă! Naila se luă după spatele drept al băiatului. îl văzu privind din
nou la soare, apoi o porni înainte, ca după acul unui compas, prin deşert. Naila se lupta cu oboseala, în timp ce-şi croiau calea printre dunele scăldate în soarele arzător.
Trebuie să mă odihnesc o clipă, şopti Naila.
Băiatul încuviinţă si se aşezară.
Naila se relaxa şi-şi culcă capul pe genunchi.
- Trebuie să beţi puţină apă, spuse băiatul, oferindu-i o butel-cuţă din piele.
Naila întinse mâna după ea şi bău câteva înghiţituri zdravene. Apoi înapoie sticla băiatului. în momentul în care se întoarse la locul ei, văzu la orizont o linie care înainta.
- Ce este linia aceea?
Băiatul privi cu atenţie. în inima deşertului, începu să apară lungul şir de camioane, rulând silenţios. Croindu-şi anevoie dţumul printre nisipuri, convoiul format din camioane masive strălucea în soarele puternic. Pe platforme, cărau nişte obiecte imense, de formă cilindrică, acoperite cu pânză. Convoiul, încărcat cu soldaţi americani, şerpuia silenţios prin deşert.
- încotro merg? Băiatul nu răspunse.
- De ce nu răspunzi? îl întrebă Naila curioasă.
- Ni s-a spus să păstrăm tăcerea.

Apoi băiatul se ridică, aşteptând-o pe Naila. Femeia se ridică şi ea, privind în continuare cum convoiul păzit de beduinii înarmaţi dispărea tot mai adânc în inima deşertului. Băiatul nu mai spuse nimic. îi aruncă doar o privire în momentul când începură să urce duna puţin înaltă, apoi se opriră. Băiatul studie urma lăsată în nisip, se aplecă şi o atinse.
- Au venit până aici să ne caute. Cămila aceasta a trecut pe aici de curând, spuse el, întinzând mâna să o ajute.
- Vă simţiţi bine?
- Da, răspunse Naila.
- Acum suntem aproape. Băiatul se întoarse şi-i arătă cu degetul: -Acolo, auziţi? Naila făcu semn că nu, ascultând cu atenţie. Băiatul râse
încetişor.
- Dacă aţi fi din deşert, aţi auzi.
îi făcu semn să-1 urmeze şi grăbi pasul.
Naila zări siluetele care începură să apară în faţa ochilor. Sute de cămile se profilau în lumina roşie'a soarelui care începuse să apună în deşert. în spatele lor se întindeau corturile negre. Strălucirea lor întunecată era întreruptă de petele de culoare formate de carpetele multicolore ale beduinilor, întinse printre ele.
Naila îşi încorda privirea şi începu să distingă fustele lungi ale beduinelor şi *burkaa* din piele care le acoperea faţa. Chipuri rigide şi întunecate stăteau aplecate peste oalele care fierbeau la focuri mici, aprinse pe nisip. în clipa în care o văzu pe Naila, o femeie se întoarse spre fetiţa îmbrăcată într-o rochie de bumbac colorat. Fetiţa alergă spre un cort, în timp ce femeia se grăbi să o întâmpine pe Naila. îi luă mâna şi o privi cu fascinaţie.
- Fata care naşte e înăuntru, spuse ea făcând semn spre un cort. Naila se îndreptă repede într-acolo, luînd trusa din mâna băiatului.
în clipa în care intră în cortul mare şi întunecos, văzu fata zăcând pe o carpetă beduină, întinsă direct pe nisipul moale. Ţinea ochii închişi şi respira precipitat. Naila se aplecă deasupra ei. Faţa tinerei era scăldată de sudoare şi o grimasă de durere îi schimonosea gura uscată. Naila le întrebă pe femeile care se strânseseră în jurul ei, mângâindu-i mâinile:
- De cât timp e în starea asta?

Apoi, cu îndemânare, deschise trusa.
- Copilul, spuse agitată una dintre femei, a început să vină înainte de răsăritul soarelui, dar tot nu vine, nu e destul de puternică.
Naila consultă fata cu stetoscopul, nedezlipindu-şi ochii de pe chipul ei.
- Mai are şi alţi copii?
- Nu, ăsta e primul.
Naila scoase un aparat micuţ şi-1 fixă pe burta fetei. Femeile o urmăreau cu atenţie.
- Câţi ani are?
- S-a născut, spuse o femeie, în acelaşi an în care s-a născut şi cămila cea albă.
Naila îşi dădu seama că femeia nu ştia nici să scrie, nici să citească şi că habar nu avea de ceea ce înseamnă un calendar.
- înţeleg, spuse ea cu calm. Poate că are paisprezece ani?
- Poate are cât spuneţi, încuviinţă femeia.
Naila pipăi pântecele fetei, simţind copilul. Urmări apoi pe aparat bătăile inimii fătului.
- Mai trăieşte? întrebă în şoaptă o femeie de lângă ea.
- Da. Unde aveţi nişte apă clocotită?
Femeia îi arătă oalele care bolboroseau afară din cort. Naila se ridică în grabă, scoase instrumentele din geantă şi le scufundă în apa care fierbea. Băieţii care aşteptau afară o priviră intrigaţi. Naila îşi îndreptă privirea spre bărbaţii mai în vârstă, care o cercetau cu atenţie în timp ce se spăla pe mâini.
Când reveni în cort, femeile aşteptau răbdătoare. După ce îşi puse o pereche de mănuşi sterile, Naila înmuie un tifon steril într-o soluţie de betadin, apoi spălă fata. Aceasta o privi cu ochi înceţoşaţi şi înspăimântaţi când doctoriţa întinse mâna şi-i verifică dilataţia. , - Copilul e răsucit înăuntru. Inima îi bate, dar fata e foarte slăbită. O să încerc să pătrund în interior ca să întorc copilul. Cordonul ombilical este foarte periculos - ar putea strangula copilul înainte ca acesta să poată ieşi. Vreţi să mă ajutaţi? Nu vă este frică?
Femeia clătină cu mâhnire din cap.
- Noi aducem mereu pe lume copiii, ştim cum să procedăm şi cu femeile, dar de data asta...
Făcu o pauză, uitându-se la Naila.

- în cazuri de genul ăsta, unele femei şi copiii lor au murit. Ultima femeie doctor care a venit la noi ne-a spus că în asemenea cazuri putem fi ajutaţi, doar să cerem ajutorul...
- Aţi procedat corect, spuse Naila, sper să dau şi eu dovadă de aceeaşi înţelepciune. Eşti o prietenă adevărată pentru fată.
- Sunt sora ei, spuse femeia cu simplitate. Băiatul care v-a adus e fratele ei. Acela e soţul ei, spuse ea, arătând spre un tânăr beduin de vreo şaisprezece ani, care stătea în preajma Nailei în caz că ar fi ayut nevoie de ajutorul lui. O iubeşte foarte mult şi se teme'pentru viaţa ei.
- Vino, spuse Naila, acum o să încercăm!
Femeia privi cu mare încordare, în timp ce Naila începu intervenţia. Doctoriţa introduse mâna stângă în vaginul fetei, în timp ce mâna dreaptă o plasă pe pântecele bolnavei. Pipăind capul fătului, mişcă mâna încetişor, apoi încercă să schimbe poziţia acestuia în uter. Fata tresări, apoi scoase un ţipăt. Femeile o ţineau de mâini în timp ce spasmele dureroase o copleşiră.
- îmi mai trebuie puţin timp, spuse Naila. Sudoarea îi picura de pe sprâncene.
- Picioarele, ţineţi-i picioarele... acum, acum se mişcă! Dintr-o dată, fata îşi pierdu respiraţia şi durerea o răpuse. Nail
îi aşează cu grijă capul.
- Suntem aproape, aproape...
Capul tinerei căzu într-o parte. Respiraţia i se opri. Femeia părea îngrozită.
- A murit, şopti una dintre femei, îngrozită.
- N-a murit, spuse Naila, e doar epuizată. Mai respiră. Naila se mai chinui câteva minute, apoi îşi îndreptă spatele.
Chipurile femeilor îi dansau parcă în faţa ochilor la lumina palidă a focului.
- Am reuşit să întorc copilul, acum e cu capul înainte, spuse ea. Dar nu s-a terminat încă. E foarte slăbită... Cred...
Femeia aştepta. Naila observă că fata deschisese din nou ochii. Brusc, chipul bolnavei se schimonosi de durere. Naila se aplecă deasupra ei.
- Acum, acum! o îndemnă ea. împinge! împinge cât de tare poţi!
Fata se prinse de marginea păturii, iar mâinile i se umplură de nisip în timp ce împingea.

- împinge! ... Mai mult! ... Şi mai mult! Respiră adânc şi împinge din nou! o îndemna Naila. Respiră încă o dată! încă o dată...
Dintr-o dată, ţipătul fetei sparse liniştea nopţii. Naila întinse repede mâna pentru a prinde capulcopilului care începuse să iasă.
- încă o dată! Acum! Copilul începe să vină!
Fata tremura violent. Naila degajă uşor umerii copilului, apoi mânuţele. în cele din urmă, putu să-1 ridice întreg spre lumină. în cort se auzi primul luifipăt. Naila prinse cordonul ombilical şi-1 tăie. Se uită la copil cu atenţie, făcându-i rapid un consult al inimii şi al membrelor. Toată adunarea aştepta cu nerăbdare. Naila se aplecă şi-i spuse fetei:
- Ai o fetiţă minunată.
Naila curăţă corpul copilului, apoi îl arătă mamei. Lacrimile curgeau pe obrajii mamei în timp ce atinse pentru prima dată copilul.
- Cumva numiţi? întrebă fata cu privirea plină de recunoştinţă.
- Numele meu este Naila.
Numele ei, spuse tânăra mamă care-şi ţinea pruncul strâns la piept, numele ei va fi Naila. Şi să fie la fel de frumoasă. Naila o luă de mână şi fata o rugă în şoaptă:
- Vă rog, arătaţi-i copilul şi tatălui, ca să ştie.
în timp ce una dintre femei se ocupa de placentă, Naila luă copilul şi-1 duse în braţele bărbatului care aştepta. Acesta îi luă respectuos mâna Nailei.
- Vă suntem atât de recunoscători, încât nu vă pot spune în cuvinte, spuse el luînd copilul în braţe. Nu ştiu cum v-am putea răsplăti.
- Nu e nevoie, răspunse Naila.
Se uită la bărbatul care ţinea copilul în braţe, apoi se îndreptă spre foc, ridicându-şi privirea spre stelele strălucitoare de pe cerul deşertului. Se întoarse, simţind prezenţa femeii în spatele ei. Aceasta avea în mână o pânză, cu care şterse faţa Nailei. Zâmbi când o văzu pe Naila că-şi caută *abaya,* care îi fusese prinsă în jurul umerilor în timp ce ajutase la naştere.
Căzuse în nisip, spuse femeia. Vă aduc o *burkaa,* apoi trebuie să mâncaţi ceva.
Femeia strigă o fetiţă care o privea cu uimire pe Naila. Copila intră într-un cort, de unde ieşi cu masca din piele folosită de femeile beduine. Femeia o luă cu gesturi simple şi prinse banda de piele deasupra sprâncenelor Nailei, aranjând-o astfel încât ochii să ajungă în

dreptul deschizăturii crestate în bucata de piele, în timp ce partea de jos îi acoperi obrajii şi nasul. Apoi, prinse o eşarfă peste părul Nailei.
- Acum să mergem.
O conduse în faţa unui cort, în faţa căruia Naila se aşeză pe o rogojină. Femeia luă un vas şi se duse la una dintre cămilele priponite în apropierea cortului. întinse mâna la uger şi în timp ce o mulgea, laptele proaspăt curse în vas. Femeia luă o curmală, o stoarse peste spuma laptelui cald şi-i oferi Nailei vasul, lângă care mai puse şi alte curmale. O privi apoi satisfăcută pe Naila, care începu să mănânce.
Fetiţa veni alergând spre ele, îi spuse ceva la ureche femeii, după care alergă din nou la focul care ardea la celălalt capăt al taberei.
- A sosit clipa, le spuse femeia celorlalţi.
Naila îşi ridică privirea, neînţelegând despre ce era vorba.
- în noaptea asta vor fi circumcişi băieţii. A sosit momentul. Vino cu mine.
Naila, surprinsă, se ridică şi o urmă. Se apropiară de un cerc format din bărbaţi, adunaţi în jurul unui foc mare. Femeile şi copiii şedeau în spate. în centru stătea un şeic cu barba albă.
Nouă băieţi se îndreptară spre foc. Şeicul cel bătrân stătea tăcut, ţinând cuţitul în mână.
Când băieţii se apropiară de foc, Naila putu să-i distingă mai bine: aveau între doisprezece şi treisprezece ani, un spate drept, capul ridicat şi coapsele înfăşurate doar într-o pânză. Când ajunseră în faţa focului se opriră. Unul câte unul, câte un membru al familiilor lor veniră în faţă şi desfăcură pânza, ungându-le trupurile cu unt şi şofran, până când acestea începură să strălucească.
Şeicul le spuse băieţilor să se aşeze pe o piatră şi mai întâi se apropie de cel mai tânăr dintre ei. îi legă strâns pielea prepuţiului cu o sfoară şi făcu la fel şi cu ceilalţi opt, dintre care unul avea barbă şi era aproape bărbat.
- Asta, îi şopti femeia Nailei, a aşteptat până în ajunul nopţii nuntii.
î
Băieţii stăteau absolut nemişcaţi. Şeicul se apropie de primul, ţinându-i deasupra capului cuţitul bont. Apoi şeicul se aplecă. Lama cuţitului străluci la lumina focului în timp ce bătrânul tăia pielea moartă. Aceasta căzu în cele din urmă pe nisip. Chipul băiatului rămăsese nemişcat în tot acest timp. Şeicul se îndreptă spre cel de-al

doilea băiat, în timp ca sângele începu să se scurgă de-a lungul picioarelor primului.
- De obicei sângerarea se opreşte în câteva ore, şopti din nou femeia, cu toate că unora dintre ei le curge sângele până spre zori.
Şeicul ajunse la cel de-al patrulea băiat, care începu să bocească şi leşină. ,
Ah, spuse femeia plescăind din limbă şi ridicând din umeri, familia lui va fi dezamăgită, dar se mai întâmplă uneori...
începură să se audă tobele din deşert.
- Acum priviţi dansul.
Băieţii luară pumnalele care stăteau pe nisip în faţa lor, în timp ce sângele le şiroia pe picioare. Ridicând pumnalele deasupra capetelor, li se alăturară şi ceilalţi bărbaţi. Legănându-se înainte şi înapoi la lumina focului şi a lunii, se mişcau în ritm ca hipnotizaţi, cântând. *Jalabii* lungi bătute de vânt, de sub care se ridicau spre cerul nopţii-pumnale, care apoi erau îndreptate din nou spre nisipul rece al deşertului, cântecul şi zgomotul tobelor împletit cu flautul deşertului, toate răsunau sinistru, la unison, în liniştea nopţii.
O femeie o prinse de mână pe Naila:
- Vi se închid ochii, sunteţi epuizată. Acum ar trebui să vă culcaţi, spuse ea cu blândeţi.
Naila o urmă într-un cort. Se întinse pe carpetele împrăştiate pe nisipul moale şi simţi căldura păturilor beduine pe care le întinseră deasupra ei în timp ce o cuprindea somnul. Femeile, cu *burkaa* pe feţe' şezură afară, în linişte, în jurul cortului ei închis.
Ochii Nailei se deschiseră în clipa în care simţi o uşoară bătaie pe umăr. Ochii din spatele măştii din piele îi zâmbeau. Femeia îi oferi o cafea aburindă şi Naila văzu pe cer lumina zorilor. Fata şi copilul sunt sănătoase?
- Se odihnesc. Slavă lui Alah, sunt bine amândouă.
Naila îşi bău cafeaua, privind la cămilele care se mişcau încet prin nisip, înclinând uşor capetele, în timp ce glasul unui bărbat chema la rugăciunea de dimineaţă. în cort intră altă femeie care aduse o fiertură de ovăz caldă şi lapte de cămilă proaspăt.
- Băiatul vrea să mă ducă înapoi acasă? întrebă Naila. Femeia zâmbi şi i-1 arătă Nailei. Băiatul aştepta afară din cort. Naila îşi clăti faţa cu apă. Căută în jurul ei *abaya,* în clipa în care
în cort intră o altă femeie care o ţinea pe braţ. Fusese împăturită cu grijă.
%

- V-am spălat-o noaptea trecută. Ştiţi, nisipul... Naila îi mulţumi.
- O să mai veniţi la clinică să mă căutaţi în caz că mai aveţi nevoie de ajutor?
Femeile încuviinţară, în timp ce o ajutară să se îmbrace. Naila aruncă o privire în cortul unde dormeau mama şi copilul. Femeile şedeau în jurul lui şi-i păzeau. Băiatul o aştepta pe Naila.
- Să plecăm înainte de a se face prea cald, spuse el cu blândeţe. Când Naila se pregăti de plecare, femeia veni la ea ţinând o
mână întinsă. Desfăcu marginile unei pânze şi Naila văzu colierul beduin din argint şi carneol.
- Şeicul ne-a rugat să vi-1 dăm dumneavoastră.
Femeia îi puse la gât colierul lat de argint de care atârnau mici clopotele de carneol. Acestea scoteau un clinchet plăcut la gâtul Nailei.
- Cred că veţi fi foarte frumoasă cu el. Şeicul a spus că 1-a primit de la Abdul Aziz, atunci când a luptat alături de el ca tânăr şef al tribului Bani Sa. Şeicul crede că acum ar trebui să vă aparţină dumneavoastră.
Femeia se dădu un pas în spate, timidă, în timp ce Naila acceptă colierul şi-i mulţumi.
- *Shukran, shukranjazeelari*.*
Naila îi luă mâna aspră într-a ei, apoi se întoarse şi se luă după băiat, pregătindu-se să se întoarcă acasă, străbătând din nou nisipurile deşertului.
*** * ***
în timp ce Naila şi băiatul se apropiau de clinica prăfuită, Benazir ieşi alergând pe uşă.
- Doamnă doctor Naila, strigă ea, unde aţi fost? în bilet scria că v-aţi dus în deşert!
•
Benazir se opri brusc şi privi spre piaţeta oraşului. Naila se întoarse, auzind-o pe Benazir oftând în şoaptă:
- O, nu!
Naila se ridică pe vârful picioarelor şi, pe deasupra capului lui Benazir, observă că piaţa începea să se umple de lume. Soarele
'Mulţumesc frumos - în arabă, în original, (n.trad.)
$

străIucea fierbinte deasupra lor. Camioane prăfuite şi cai continuau să sosească dinspre colinele de sub munte. Beduinii, profilaţi pe fundalul roz şi albastru al munţilor pietroşi, se apropiau de piaţă, călare pe caii lor neînşeuaţi. Proprietarii magazinelor din *souk** coborâră obloanele.
Bătrânul proprietar al magazinului de mirodenii îşi aranja pumnalul de argint de la brâu şi se alătură, solemn, celorlalţi. încet, în linişte, femeile cu voaluri negre îşi îndemnară copiii să se alăture. Sub soarele torid al amiezii, în cele din urmă piaţa se umplu de lume.
Oamenii aşteptau în picioare.
Naila o întrebă pe Benazir:
- Ce se întâmplă?
- Trebuie să mergem şi noi, trebuie să asistăm şi noi... Naila o prinse de mână:
- La ce să asistăm?
Se auzi un ciocănit puternic în uşă. Benazir ezită o clipă înainte de a deschide. Un soldat beduin, cu arma atârnată pe umăr, le pofti în piaţă. Benazir dădu din cap şi apoi se întoarse spre. Naila:
- Trebuie să veniţi şi dumneavoastră.
Naila o urmă şi se aşezară la marginea mulţimii care umplea piaţa.
Naila îl văzu pe băiatul îmbrăcat în alb. Stătea în mijlocul mulţimii, încremenit, izolat. Avea mâinile legate la spate şi palmele îi erau mânjite cu henna, ca miresele arabe din deşert. Purta o *jala-bie* albăj proaspăt spălată. Ochii, vopsiţi cu kohl, priveau aţintiţi înainte. începu să repete cuvintele cu un glas care parcă venea de pe altă lume.
- Nu există altă zeitate în afară de Allah, iar Mohamed este profetul lui Allah. Nu există altă zeitate în afară de Allah, iar Mohamed este profetul lui Allah...
Un bătrân, urmat de alţi doi, se îndreptă spre mijlocul mulţimii şi se opri la câţiva paşi de băiatul care recita credo-ul religiei islamice. Bătrânul ridică mâna, cerând să se facă linişte şi vocea lui tună, urmată de ecou.
- L-am găsit vinovat pe Abdullah! Un freamăt trecu prin mulţime.
*Souk - piaţă, bazar - ţn arabă, ţn original (n. trad.)

- Acela e unchiul lui, îi spuse emoţionată Benazir. Mama şi tatăl stau în spatele băiatului.
Bătrânul şe întoarse spre cei doi. Mulţimea aştepta.
- Nu cere îndurare de la voi. E pregătit.
Cu o mişcare bruscă, bătrânul se întoarse spre băiat şi-i făcu semn să pornească spre el. Băiatul începu să păşească încet, cântând în surdină în timp ce se apropia de unchiul său.
- îngenunchează!
Băiatul se aşeză uşor în genunchi, cu faţa la pământ.
Bătrânul le făcu un semn celorlalţi doi bărbaţi. Aceştia veniră spre băiatul cu faţa alungită. Se aşezară de o parte şi de alta. Rugăciunea băiatului deveni mai alertă, în timp ce glasul începu să-i tremure în arşiţa soarelui. La un moment dat, bărbatul înalt şi negru scoase o sabie.
Naila fu cuprinsă de groază. Al doilea bărbat scoase de la brâu o sabie subţire pe care o implântă în coastele băiatului. Acesta se clătină şi scoase un ţipăt.
Negrul se încorda. îşi duse braţul la spate şi apoi lovi cu sabia. Luciul violent de sub soarele arzător se năpusti asupra băiatului. Se auzi scrâşnetul lamei în clipa loviturii. Naila îşi înăbuşi un strigăt în timp ce capul băiatului se rostogoli printre picioarele asistenţei. Sângele ţâşnea din trunchiul decapitat.
Paralizată de groază, Benazir se întoarse spre Naila:
- Capul... capul îl vor lăsa acolo, murmură ea. Or să-1 lase acolo, pe jos, până la apusul soarelui, ca oamenii să-1 poată vedea...
Naila tremura toată. Benazir o luă de mână.
- E gata! Acum putem pleca.
Cele două femei se întoarseră la clinică şi închiseră uşa în urma lor. Naila se aşeză. încă mai tremura.
- Ce-a fost asta? întrebă ea încet. Ce s-a întâmplat? Benazir se aşeză lângă ea. Mulţimea de afară înepuse să se
împrăştie, iar beduinii se retrăgeau spre colinele de sub munţi.
- Băiatul făcea parte din tribul Bani Sa. Judecata a avut loc ieri. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat, dar se spune că şi-a ucis fratele. Se mai spune că fratele lui 1-a găsit aducând în secret arme din Irak. Băiatul a ştiut că fratele lui îl va pârî, aşa că 1-a ucis.
Benazir făcu o pauză, privind pe fereastră la părinţii care rămăseseră lângă trupul lui.
- El a recunoscut. Nu era nici o îndoială.

O privi preţ de o clipă pe Naila.
- Domnişoară doctor,Naila, spuse ea încet, nu mi s-a spus mai nimic despre dumneavoastră. Ştiu că sunteţi din Riad şi că aţi făcut studiile în Statele Unite. Poate că nu "cunoaşteţi... obiceiurile, tradiţiile oamenilor de prin partea locului, adăugă ea alegându-şi cu grijă cuvintele. Riadul şi confortul vieţii moderne sunt foarte departe de aceste locuri. Oamenii aceştia au trăit sute de ani în deşert. Nici nu v-aţi putea imagina condiţiile în care au fost nevoiţi să supravieţuiască.
Femeia tăcu o clipă, apoi continuă.
- Când am venit aici am văzut oameni trăind în deşert, în munţi, în nişte condiţii în care nu ai putea crede că ar putea supravieţui nici câteva zile, darmite sute de ani. Si cu toate asta viata lor continuă.
Benazir scoase un oftat.
- Cu timpul înţelegi de ce şi-au stabilit legi proprii. Familia, tribul înseamnă totul pentru ei. Ordine, credinţă. Când se comite o crimă, se ştie ce fel de lege se aplică. Pedeasa se aplică cu promptitudine şi în public, pentru a constitui o pildă şi pentru ceilalţi.
Privi spre piaţa goală, apoi din nou spre Naila.
- în Riad există automobile, case uriaşe, hoteluri şi avioane, există şosele care duc spre aceste locuri. Guvernul trimite fonduri, apă potabilă şi alimente triburilor de beduini, pentru ridicarea unei şcoli, sau a unei clinici. O parte a acestui sprijin e acceptat de beduini, altă parte nu. în cele din urmă, oamenii acestor locuri se întorc tot la ceea ce ştiu de atâta vreme. Ei acordă cu dragă inimă ospitalitate unui străin aflat la nevoie. Au grijă de ai lor, de bătrânii lor, de bolnavii lor şi, la nevoie, îi ucid pe proprii lor fraţi, dacă aceştia încalcă legea.
- Bătrânii sunt cei care duc la îndeplinire aceste sentinţe, murmură Naila.
Benazir scutură din cap.
- Nu numai cei bătrâni. Şi unii dintre tinerii care au ieşit în lumea cealaltă şi au văzut cum arată noua viaţă. La întoarcere se simt mult mai puternici şi plini de dispreţ faţă de noua orânduire statornicită în ţară. Acum au început să intre în ţară şi trupele astea străine...
Glasul femeii deveni ezitant:

-Au început vremuri grele, multă nelinişte... se vorbeşte mult. Oamenii sunt foarte dezbinaţi. Acum unii sprijină guvernul; alţii vorbesc despre revoltă. Nu cunosc ce politică faceţi...
Naila o întrerupse:
- Nu sunt o persoană implicată politic. Am venit aici în calitate de medic.
- Bun, spuse Benazir. încercaţi să nu vă amestecaţi în treburile astea şi să nu vedeţi prea multe.
Micul ceas de perete bătu din nou.
- Acum trebuie să plec. Trebuie să mai fac o vizită înainte de lăsarea serii.
Femeia se ridică şi ieşi din clinică, traversă piaţa şi se făcu nevăzută printre casele dărăpănate.
Naila rămase în camera pustie, tremurând încă. Porni absentă micul aparat de radio de pe birou, simţindu-se în mod ciudat relaxată, epuizată şi paralizată de şocul pe care-1 trăise. Se auzi un pârâit, apoi glasul crainicului „...în Kuweit au loc lupte crâncene în timp ce aviaţia irakiană..." Deasupra se auzi huruitul unui elicopter, închise radioul şi-şi plimbă plictisită privirea prin clinică, asupra stetoscopului de pe masă, apoi spre micuţa aşezare a beduinilor. Apoi se uită la calendar şi-şi coborî privirea spre pântecul rotund şi în clipa aceea teama care o mai părăsise în ultimele zile o cuprinse din nou. Chipul lui drag îi reveni în minte. Pustietatea încăperii părea că-1 reflectă.

CAPITOLUL 29

Badr deschise uşa biroului lui Tarek. - Hamid ne-a trimis un comunicat. Saddam a devenit ezitant. E confuz din cauza infuziei de trupe americane. Nu şi-â închipuit vreodată că Statele Unite vor trimite atâţia oameni aici. Nu are posibilităţi de efectuare a unor recunoaşteri eficiente nici în eter şi nici la sol şi nu-şi dă seama ce amploare a luat desfăşurarea de trupe. Aseară a avut o şedinţă cu toţi generalii lui. Urmau să intre în două zile şi în Arabia Saudită, dar la sfârşitul şedinţei au hotărât să amâne această acţiune în speranţa că vor obţine mai multe informaţii despre amploarea desfăşurării de trupe şi despre locul în care acestea au fost staţionate.

Tarek zâmbi pe neaşteptate.

- înseamnă că i-am ajutat un pic, nu-i aşa Badr? Badr rânji, dădu din cap şi ridică receptorul.

*** * ***

Elaine şi Ray parcurgeau materialul obţinut prin satelitul de recunoaştere la Cartierul General, împreună cu generalul Schwarzkopf.

în încăpere intră un mesager care îi înmâna Elainei o bucăţică de hârtie cu mesajul primit de la Badr. Aceasta trecu hârtia lui Ray şi generalului. în clipa aceea, glasul glacial de pe Radio Bagdad se auzi în încăpere.

Saddam Hussein tuna şi fulgera: „Tu, preşedinte al Statelor Unite... veţi fi învinşi. Miile de americani pe care i-ai împins în tunelul întunecat al mortii se vor întoarce acasă făcuţi bucatele în triste sicrie".

-Elaine dădu radioul mai încet şi-şi termină informarea.

- Aşa cum o să vă informeze şi Ray, domnule general Schwarzkopf, am reuşit să punem totul la punct fără să divulgăm

temerile noastre în privinţa scurgerilor de informaţii. Acasă n-am anunţat decât că sistemele militare de comunicaţii actuale ale SUA sunt atât de precare încât ar fi necesară crearea de la început a unui nou sistem sigur de comunicaţii prin satelit. Până în prezent, Ray spune că toată lumea a înghiţit povestea asta, în mare parte şi datorită faptului că are în ea şi un sâmbure de adevăr. Ray mormăi ursuz.
- Sunteţi pregătit să mergeţi să vedeţi despre ce e vorba? Ray şi Schwarzkopf o urmară la maşina care porni în viteză spre
sediul Ministerului saudit al Apărării.
- Tarek e cel care mi-a găsit acest loc. Mi-a spus că e doar pe jumătate gata, apoi a uitat. întreaga echipă de operatori pe calculatoare care au sosit de curând a reuşit deja să se instaleze.
Elaine îl privi amuzată pe Schwarzkopf.
- Unul dintre ei a poreclit locul acesta „Gaura neagră" din motive pe care le veţi vedea imediat.
Maşina opri în faţa Ministerului Apărării şi cei doi bărbaţi o urmară înăuntru. Coborâră cu două lifturi, parcurseră un coridor lung şi bine păzit, coborâră din nou, de data aceasta pe nişte scări şi trecuseră prin câteva uşi masive până când ajunseră în fine într-un subsol situat la cinci nivele sub pământ. Elaine deschise uşa. înăuntru, o cameră uriaşă care ocupa două nivele era împânzită cu birouri, compartimente, oameni şi echipament.
- Dumnezeule mare! exclamă Schwarzkopf.
Elaine îi făcu semn s-o urmeze într-o încăpere cu aspect de cavernă în care un amalgam de ofiţeri de informaţii şi o echipă de. la CIA, abia sosiţi, îi aşteptau. Elaine le prezentă acestora prima echipă care avea ca obiectiv instalarea unui sistem superior de interceptări pe teritoriul Irakului şi selectarea şi sortarea materialelor furnizate din abundenţă acum de către CIA.
- Unul din băieţi era de- părere să numim această încăpere „apartamentul lui Antar", zâmbi ea amuzată.
Elaine trecu cu pas vioi spre cealaltă unitate, explicând că aici se lucra pe computere laptop la un nou sistem care nu"putea fi penetrat de nimeni, indiferent de poziţia pe care o ocupa în Comandamentul Central al Aliaţilor. Membrii acestei echipe lucrau sub jurământul de păstrare a secretului în trei compartimente separate. In primul se încerca determinarea localizărilor şi a mijloacelor de eradicare a arsenalului lui Saddam - armele nucleare, uzinele chi-

mice şi biologice şi fabricile în care erau produse rachetele. Al doilea compartiment se concentra asupra Gărzii Republicane, a artileriei şi tancurilor acesteia răspândite de-a lungul graniţei kuweitiene. Al treilea compartiment studia eventualele posibilităţi de infiltrare pe teritoriul kuweitian. în jurul acestor trei compartimente funcţionau o multitudine de alte unităţi adiţionale.
Elaine îl privi pe Schwarzkopf peste umăr.
- Tarek mi-a spus că au găsit pentru dumneavoastră un fel de reşedinţă într-un palat, dar că aţi prefera să vă fie rezervată o cameră simplă numai pentru odihnă, undeva în minister.
Schwarzkopf murmură ceva în timp ce Elaine îi făcu semn spre un compartiment rezervat şedinţelor şi înconjurat cu panouri de sticlă.
- Domnule general, aceasta va fi Sala de Război.
Schwarzkopf intră în compartimentul de sticlă, momentan invadat de echipamentul de calcul care zăcea peste tot pe podea şi care părea instalat acolo peste noapte. Unul dintre tehnicieni lucra de zor la instalarea unui fax cu un aspect foarte complicat şi a unui telefon şi mai sofisticat.
Elaine se aplecă, examina cu atenţie unul din firele de contact, » apoi făcu semn generalului că totul e în ordine.
- Veţi fi nevoit să comunicaţi zilnic cu generalul Powell la Washington. Ne preocupă în mod deosebit evitarea oricărei scurgeri de informaţii la ambele capete ale circuitului. Am vrea sj-i reducem pe cât posibil această posibilitate. Acest telefon este cât se poate de sigur şi vă conectează direct cu generalul Powell. Am instalat şi un fax pe aceeaşi linie de siguranţă pentru eventualitatea în care va trebui să trimiteţi documente şi diagrame. E suficient să daţi materialul domnului colonel Bell, continuă Elaine, arătând spre bărbatul care între timp li se alăturase. El îl va înştiinţa pe unul din aghiotanţii special numiţi în acest sens ai generalului Powell că veţi trimite un document, iar aghiotantul acela va rămâne lângă fax, va recupera documentul şi îl va înmâna personal generalul, aşa cum colonelul Bell va face acelaşi lucru pentru dumneavoastră aici.
Ray le făcu semn să meargă la unul din compartimentele exterioare.
Ajunşi acolo, le arătă valul de informaţii care soseau încontinuu de la satelitul de recunoaştere care supraveghea teritoriul irakian.

- Al naibii să fiu dacă trebuie să fii specialist în aerospaţiale pentru a interpreta aceste materiale, chicoti locotenentul aşezat în faţa scannerului cu infraroşii care înregistra schimbările de temperatură din buncherul irakian.
- Cred că au un motor puternic acolo. Pun ei la cale ceva. Ray le făcu semn spre celălalt monitor.
- Saddam şi-a construit mai^multe bunchere pentru el şi pentru ai lui în caz că situaţia va deveni critică. Priviţi aici. Probabil că a scos din ţară şi o sumă uriaşă de bani, adăugă caustic Ray.
Locotenentul le arătă spre monitorul pe care era urmărită activitatea uzinei nucleare a lui Saddam. Ray examina imaginea îngrijorat.
- Vă spun eu, din câte-mi pot da seama, tipul ăsta este în posesia tuturor ingredientelor necesare pentru a construi o bombă nucleară. Nu-i trebuie decât un pic de timp.
Tarek şi Badr îi urmau tăcuţi, uitându-se şi ei pe monitoare. în fine, Schwarzkopf se întoarse spre ei şi le spuse:
- Iar aţi venit cu vreo veste proastă?
- Nu. Am venit să aflăm mai multe veşti. Schwarzkopf îi aruncă lui Tarek o privire încurcată.
- Mă gândeam, continuă Tarek făcând semn spre Sala de Război şi spre „Gaura Neagră", că aţi fost poate prea eficienţi în măsurile de prevenire a scurgerilor.
Schwarzkopf, Ray şi Elaine îl ascultau acum pe Tarek care îşi prezenta planul.
- Mi se pare perfect.
Bărbatul corpolent, neputându-şi ascunde încă satisfacţia faţă de perversitatea ideii se ridică cu greutate din scaun. înainte ca Ray şi Elaine să fi ieşit din compartimentul de sticlă, Schwarzkopf suna deja la Washington. Ray ieşi repede şi-şi trase un scaun lângă tehnicianul din primul compartiment.
- Domnilor, pentru astăzi ne-a venit o mică idee. Ceva mai pe invers, sau mai bine zis ceva mai pervers, zâmbi el în timp ce ceilalţi aşteptau nelămuriţi continuarea.
- Ştiţi bine cât timp irosesc irakienii în încercarea lor de a intercepta comunicaţiile noastre pentru a afla ce avem în dotare şi pe unde ne-am mai instalat. Ei bine, astăzi vom face nişte comunicări „secrete" pe care şi cel mai novice serviciu le-ar putea intercepta.
- Adică Irakul? întrebă analistul.

- Exact, Irakul. Le vom furniza nişte cai verzi pe pereţi, nişte fantezii despre trupele şi capacităţile noastre care să le facă părul măciucă.
înainte ca Ray să poată continua ce avea de spus, tânărul analist începu să chicotească şi să facă nişte însemnări pe agenda din faţa lui. Tehnicianul îşi mângâie barbişonul şi rânji spre Elaine.
- Ştiu că nu e sănătos, dar abia aştept să le dau de lucru. Generalul terminase convorbirea telefonică şi li se alăturase din
nou. Ataşatul militar, cel care se aflase la celălalt capăt al firului, mai rămăsese un minut cu receptorul în mână. Apoi, încă năucit, repetă ordinele lui Schwarzkopf aghiotantului care se afla lângă el.
- Vor să vină presa? Dar până acum nici nu putea fi vorba de aşa ceva.
Ataşatul mormăi ceva despre inconsecvenţa lumii în care trăim şi, cu un oftat adânc, începu să frunzărească cererile respinse ale agenţiilor şi canalelor de televiziune din întreaga lume. Deşi strigă-tele şi zarva ziariştilor care îi transformau nopţile în coşmar încă îi mai sunau în urechi, începu să-i sune unul după altul.
„Pentagonul a reconsiderat cererea dumneavoastră, aşa că veţi putea..."
*** * ***
- Aşa este, domnule, filmaţi cu câte camere doriţi. Schwarzkopf radia spre corespondenţii de presă. Le făcu semn
operatorilor video să-l urmeze în timp ce ataşatul militar continua să-l privească cu neîncredere. Arătând mai degrabă ca un fundaş dintr-o echipă de fotbal decât ca un general, Schwarzkopf îl bătu prieteneşte pe corespondent pe umăr.
-Aşa este, fiule, avem un număr uriaş de material de război, de trupe şi de armament aici. Masiv. Şi continuă să ne mai sosească în fiecare zi. Scutul Deşertului este o acţiune formidabilă în ceea ce priveşte participarea umană şi tehnologia de vârf folosită.
Generalul le făcu semn ziariştilor spre docuri, unde un şir nesfârşit de soldaţi coborau din nişte vapoare. Macaralele se luptau din greu să descarce cât mai repede posibil materialele de război. Schwarzkopf se întreţinea amical cu ziariştii în timp ce camerele video înregistrau imagini ale docului din port.
La capătul unei ore petrecute în acest loc, Schwarzkopf mormăi spre echipa de cameramani:

- Dumnezeule, mor de foame. Hai să ciugulim ceva de prânz şi să ne odihnim un pic!
Membrii echipei tură de acord şi o luară după corpolentul general.
Două ore mai târziu îi scoase în deşert pentru a mai fece nişte filmări.
Generalul le făcu semn cu mâna spre un grup de avioane şi de piloţi.
-Am adus aici Diviziile aeropurtate 101 şi 82...
Câteva minute mai târziu îi duse spre un şir de soldaţi care stăteau în deşert pe lângă tancurile şi corturile lor.
- Aceştia fac parte din Divizia mecanizată de infanterie 24, iar cei de acolo din cea de-a IÎI-a Cavalerie blindată.
- Dar aceştia sunt aceiaşi soldaţi care ieşeau acum câteva ore din vapor, îi şopti aghiotantul.
- Ţine-ţi gura, fiule, i-o reteză tot în şoaptă Schwarzkopf. Poate c-o să le mai arătăm aceiaşi soldaţi încă de câteva ori.
Aghiotantul urmări uluit cum generalul dădea instrucţiuni soldaţilor, fără a putea fi auzit de cameramani, de a alerga în cerc pentru a da impresia că sunt de patru ori mai mulţi.
- Dumnezeule mare, şopti pentru sine aghiotantul, omul ăsta e dat naibii.
Schwarzkopf le indică apoi ziariştilor corpul soldaţilor arabi aliniaţi alături de americani.
- Acestea sunt forţele sosite din Regat şi din Egipt, continuă el trecând prin faţa soldaţilor. Iar aceştia de aici...
- Domnule general, îl întrerupse o voce din echipa de cameramani. Adineauri am trecut prin dreptul spitalului. Putem să ne oprim un pic şi pe acolo şi să înregistrăm câteva imagini?
- Ce să vedeţi acolo, fiule, obişnuita grămadă de doctori şi echipament medical? Veniţi mai bine cu mine. Mai sunt atâtea chestii interesante de văzut.
, ' Cameramanul încuviinţă plin de supuşenie şi o luă după general. Schwarzkopf se întoarse spre aghiotantul său.
- Dacă nenorocitul ăsta ar afla că am redus personalul spitalului la jumătate pentru a face rost de oameni aici, dacă şi-ar da seama că avem doar optzeci de doctori şi numai cinci sute de paturi pentru toţi militarii de aici, ar fi un dezastru. lisuse, abia am găsit mijloace de transport ca să-i aducem până aici.

* * *
Ray se întoarse spre Elaine care se aşezase pe un scaun în spatele lui:
- Dar Tarek unde e?
- S-a dus în deşert să-şi ia „proviziile".
Domnul Moselli îi înmâna lui Tarek comanda. Manufacturierul italian îşi şterse sprânceana de sudoarea canicule din deşert şi repetă monoton în timp ce Tarek bifa articolele unul câte unul.
- Bombardiere americane F4, FI5 şi FI6.
Tarek aruncă o privire avioanelor care tocmai erau descărcate din camioane.
- Ăsta-i chiar frumos, nu-i aşa? Le copiem după reviste de specialitate. Toată şmecheria este să reuşeşti să le faci mai uşoare. Va trebui să le echipaţi cu propriile dumneavoastră instalaţii pentru ca radarul duşmanului să le sesizeze.
Italianul aşteptă până când Tarek parcurse întreaga listă.
- Iar preţurile nu sunt deloc rele, continuă italianul, 35.000 de dolari pentru un avion şi numai 30.000 de mii pentru un tanc.
Manufacturierul îşi luă cecul şi porni spre aeroport.
în numai câteva ore, Tarek şi oamenii lui împrăştiarăjnachetele de arme peste tot în deşert. Sutele şi sutele de avioane şi tancuri false străluceau în soarele deşertului şi transmiteau semnale oricărui radar care dorea să le intercepteze pentru Saddam şi generalii lui. Tarek privea îngândurat şirul de machete.
Walid se apropie din spatele lui şLse aşează pe nesimţite lângă el, pe nisip, privind la soldaţii americani care îşi ridicaseră tabăra în deşert.
- Nu vin prea des pe aici, dar îmi place. E frumos.
Walid se întrerupse pentru a mai trage o duşcă din plosca cu whisky pe care şi-o adusese cu el.
Privirea sa mai alunecă o clipă peste capetele soldaţilor americani care începuseră să intre în corturi pentru a se pregăti de noapte.
- Te gândeşti la impactul pe care acţiunea aceasta îl va avea şi dacă Regatulva mai fi acelaşi după terminarea ei, medita Walid.
Tarek se întoarse, surprins de tonul serios din glasul lui Walid.
- La asta te gândeai, nu-i aşa Tarek? Tarek clătină din cap.
- Să fiu sincer mă uitam la soldaţii negri, cafenii şi albi. E foarte interesant. Tu n-ai stat prea mult în Statele Unite, dar eu am stat.

Acolo tipii ăştia negri şi cafenii sunt discriminaţi. E o societate în care conştiinţa culorii e foarte puternică. Surprinzător, nu-i aşa, pentru o ţară care se mândreşte cu egalitatea şi cu libertatea care domnesc în ea?
Walid ridică neputincios umerii.
- în zona noastră nu avem decât nişte monarhii exploatatoare. Dar nimănui nu-i pasă de culoarea pielii.
Walid îşi întoarse din nou privirea la Tarek.
- N-o să mai fie ca înainte, nu-i aşa Tarek? -Nu.
Walid rămase o clipă tăcut.
- Si atunci de ce am făcut-o?
- Pentru că am fost nevoiţi s-o facem.
Walid se ridică să plece. Tarek îi privi figura slabă, acum parcă şi mai mică, umbrită de focurile de tabără din faţa corturilor militare.
- Oricum n-ar mai fi continuat prea mult, Walid, îi spuse el încet.
*** * ***
Elaine şi tehnicienii ei terminară de instalat numeroasele unităţi staţionate pe lângă trupe şi în micul orăşel de corturi care se ridicaseră peste noapte în deşert. Ultimul tehnician o privi epuizat şi-i spuse:
- Cred că e tot ce putem face în seara asta.
Elaine încuviinţă şi-i spuse să se ducă să doarmă un pic. Mai verifică încă două instalaţii, apoi deschise intrarea în cort. Aruncă o privire soldaţilor, unii dintre ei cărând încă în spinare pachete uriaşe şi arme, apucând sticlele de apă care tocmai erau descărcate direct pe nisip. Urmărea chipurile tinere ale acestor bărbaţi, ochii lor, întrebându-se care le va fi soarta. îşi îndepărtă imediat gândul de la obsesia care începuse să-i dea din nou târcoale. Făcu câţiva paşi până la marginea taberei şi se aşeză pe nisip, privind incredibilul peisaj al stelelor de pe cer, lăsându-se pătrunsă de liniştea profundă pe care o emana deşertul.
Un glas puternic dădu semnalul stingerii şi doi căpitani trecură pe lângă ea. Apoi, simţi că înmărmureşte de frică la auzul vorbelor unuia dintre căpitani. „...Pe mine mă îngrijorează chestia asta cu teroriştii. Mă refer la mulţimea asta de corturi, unul lângă altul... Ar

fi la fel de uşor ca la atacul barăcilor militare ale puşcaşilor marini de la Beirut".
Elaine încercă să respire adânc în timp ce simţea că mâinile îi transpiraseră. Imaginile de coşmar îi apărură din nou în faţa ochilor.
Apoi, îl simţi aşezându-se lângă ea. Tarek nu scoase nici un cuvânt. Prezenţa sa, căldura trupului său, forţa pe care o degaja erau pentru Elaine ca un balsam calmant. Simţi că se linişteşte, urmărind în continuare cerul nopţii, micile stele căzătoare care coborau vertiginos până la marginea deşertului şi apoi dispăreau. Rămaseră tăcuţi amândoi mai multă vreme, apoi începură să vorbească.
- Ştii la ce mă gândeam, Tarek?
El clătină din cap, cu ochii la ultima dâră pe care o lăsa în urmă o micuţă stea..
- Curios, dar deşi mă aflu în mijlocul acestor evenimente, eu mă gândeam la viaţa mea. Ce-am făcut până acum, încotro mă îndrept.
Elaine tăcu, întrebându-se ce dorea de fapt de la bărbatul de lângă ea şi de ce îi spunea tocmai lui aceste lucruri.
Tarek nu părea deloc surprins. Ochii lui se întâlniră cu ai ei. La această întrebare şi-ar fi dorit şi el de mai multă vreme să găsească un răspuns.
- Acum eşti aici. Asta e situaţia. Elaine îl privi încurcată. - - Ce vrei să spui?
Bărbatul privi deşertul care se întindea în faţa lor şi continuă pe un ton blând:
- E într-adevăr o ironie a soartei. Soarta omului este să-şi trăiască clipa, restul e o sugestie, pe care s-ar putea să nu o cunoşti niciodată. In cele din urmă, viaţa noastră este momentul în care trăim şi ce facem cu el. Asta facem cu el.
■ Tarek tăcu. Ochii săi păreau că încearcă să pătrundă în ceva ascuns în sufletul femeii.
- A nu înţelege acest lucru înseamnă a-ţi vedea cu proprii ochi cum viaţa ţi se iroseşte.
Tarek îşi întoarse privirea spre liniştea deşertului. Silueta lui puternică se contura pe nisip. De data aceasta, el era cel care se cufundase în propriile gânduri.

CAPITOLUL 30

Prinţul moştenitor Abdullah spune că vrea să vă vadă chiar acum. Va fi o vizită confidenţială, îl anunţă mesagerul care stătea în faţa biroului masiv al lui Said.
Acesta se uită o clipă la mesager, apoi se ridică şi apăsă pe un buton pentru a-şi chema maşina.
Când ajunse la palatul lui Abdullah, portarul îl rugă să mai aştepte puţin.
- Sunt încă înăuntru? îl întrebă Said.
- Masa s-a mai prelungit un pic, domnule, îi răspunse portarul. Au mai venit mai mult de o sută de beduini din tribul Shammar, pe care Alteţa Roială nu-i aştepta la masă, aşa că bucătarii au trebuit să-i adauge şi pe aceştia la obişnuita listă de şaptezeci de oameni care vin să cineze de obicei aici la sfârşit de săptămână. Vă rog...
Said aruncă o privire în salonul uriaş. în mijlocul sălii, pe jos zăceau platouri cu carcase întregi de miel, asortate cu grămezi de curmale, orez şi portocale. Pe pernele răspândite peste tot şedeau vreo două sute de bărbaţi de toate vârstele. în capul mesei se afla însu|i Abdullah.
înalt, cu spatele drept, cu părul negru ca smoala şi cu o barbă triunghiulară de aceeaşi culoare, Abdullah domina întreaga încăpere, în acest moment îl asculta cu atenţie pe şeful tribului Shammar care venise aici din nord, însoţit de oamenii săi.
Şeful de trib îi şoptea ceva la ureche. Abdullah dădu încuviinţând din cap, apoi şeicul dădu semnalul de plecare. Toţi bărbaţii din salon, tineri, băieţandri sau bătrâni cu bărbi uriaşe, se ridicară pe loc.
Unul câte unul, ei se apropiară de Abdullah, îl îmbrăţişară, îl sărutară pe ambii obraji, apoi ieşiră strecurându-se printre gărzile de corp ale prinţului moştenitor.
Tribul se întorcea în deşert. Abdullah rămăsese singur în holul pustiu. „S-ar duce şi el după ei, dacă ar putea", gândi Said pe care

Abdullah păru că-şi aminteşte că-1 aşteaptă acolo. Prinţul moştenitor îi aruncă un surâs strălucitor şi îi făcu semn să-1 urmeze în camera de lucru.
Abdullah intră în încăperea îmbrăcată în lambriuri de lemn, îşi luă mai întâi o ţigară, apoi un tac din trusa care atârna pe perete. Frecă cu sacâz vârful tacului.
—Jucăm pe aceleaşi sume ca data trecută? Aranja bilele pe masa de biliard şi ţinti asupra uneia dintre ele. Said urmări cu privirea ochii negri şi ageri ai bătrânului sportiv şi observă pentru prima dată cer-culeţul albăstrui din jurul irisului negru-căprui al prinţului.
, ,A îmbătrânit şi el", medita Said cu tristeţe în suflet. Vitalitatea acestui bărbat, ochii săi negri şi fulgerători şi uluitoarea lor candoare, spinarea atât de dreaptă şi mersul lui vioi, te făceau să uiţi că prinţul moştenitor începe să îmbătrânească. „Doar a trecut de şaizeci de ani", reflectă în continuare Said. Abdullah proiectă bila galbenă în orificiul din stânga mesei de biliard. Abdullah îi aruncă o privire ironică.
Ei, Said, prietene. Dacă nu s-ar şopti pe la colţuri atâtea... Nimeni, desigur, nu crede că explozia maşinii lui Fahd a fost un simplu accident. Nimeni. Iar acum a venit şi „accidentul" lui Tarek.
Abdullah se pregăti de o noua lovitură.
- Şi ştii bine, prietene, ce au început să spună. Lumea a început să întrebe cine este făptaşul. Cineva din exterior sau din interior? Care ar fi posibilităţile? Avem un prinţ moştenitor care îşi dă seama că s-ar putea să nu preia puterea niciodată, care ar putea să moară chiar înaintea lui Fahd şi să-şi trăiască restul zilelor ca secund al unui om cu care are neînţelegeri aproape în toate domeniile. Se ştie că m-am opus lui Tarek la întâlnirea cu Cheney, că nu am fost de acord cu venirea americanilor şi că am pledat pentru o soluţie arabă. Şi atunci, probabil că lumea spune în şoaptă „El este făptaşul".
Abdullah se întoarse şi-1 fixă pe Said cu privirea!
- Vreau să spun, Said că trebuie să fii foarte, foarte atent cum îmi vei transfera banii în următoarele câteva săptămâni. Nu trebuie să pară deloc neobişnuit.
- Să continui şi tranzacţiile de care am discutat, Alteţă? întrebă Said. Să continui operaţiunile acelea în tabere?
Abdullah rămase o clipă nemişcat, un om pierdut în propriile gânduri, frecându-şi cu sacâz vârful tacului.
- Nura continuă să trimită bani?

-Da.
Ochii lui Abdullah păreau opaci, oglinzi ale unei imagini îndepărtate, ale unei remuşcări care îi chinuise de multe ori, ani de-a rândul mintea. în fine, se întoarse spre Said şi-i spuse:
- Continuă.
*** * ***
Tarek luă în mână coala de hârtie - interceptarea discuţiei dintre Abdallah şi Said - pe care Badr tocmai i-o adusese şi o privi cu atenţie. Aşteptase două zile ca Said să-1 anunţe despre întrevederea pe care o avusese cu Abdullah. Said însă nu i-a spus nimic. De fapt, nu a făcut nici cea mai mică menţiune în legătură cu această întâlnire. Chipul înaltului prinţ beduin, născut într-un cort şi dintr-o mamă aparţinând tribului Shammar îi trecii prin minte, alături de cuvintele interceptate la întrunirea secretă a celulei - „palestinianul", „beduinul".
în fine, pentru a nu ştiu câta oară, ochii lui fixară cuvintele care se refereau la Nura. Badr intră în birou şi-1 găsi cu privirea pironită pe bucata de hârtie. Fără să scoată un cuvânt, Tarek se ridică şi ieşi. Se plimbă timp de o oră pe străzile Riadului, şocat de gândurile care îl chinuiau. în cele din urmă, se întoarse la birou şi-i ordonă şoferului să-1 ducă acasă.
Intră în vilă şi urcă scările care duceau spre dormitorul lor. îşi găsi soţia întinsă pe pat şi scriind ceva în jurnal. Nura îl privi fix, cu ochii ei adânci, impenetrabil de verzi.
- Regele Hussein al Iordaniei şi palestinienii cooperează îndeaproape cu Saddam, spuse el aşezându-se epuizat pe marginea patului.
- E şi normal.
Tarek fu surprins de glasul ei fără ton.
- Hussein al Iordaniei îi trimite arme lui Saddam, în ciuda sancţiunilor impuse Irakului, continuă el urmărindu-i reacţiile cu şi mai multă atenţie.
Preţ de o clipă Nura nu spuse nimic, apoi se întoarse uşor spre el şi-i spuse:
-Aici nimeni n-a avut vreodată conştiinţă. Ne-am agăţat de averile noastre, de propriile noastre interese, în timp ce restul zăceau îngropaţi de vii sub propria sărăcie şi sub legea marţială. Conducătorii ţărilor din Golf şi-au închis ochii la grijile celor neavuţi din

jur, ale săracilor, femeilor şi palestinienilor. Ar fi trebuit să izbucnească o revoluţie.
Tarek continua s-o asculte în cea mai mare tăcere. Apoi, vocea lui deveni gravă şi răguşită:
T Nura, ai trimis vreodată bani vreunei grupări care se află în preocuparea mea?
Femeia afişă o expresie enigmatică, un amestec de interogaţie şi surpriză.
- Nu, niciodată.
- Niciodată?
- Niciodată.
Simţindu-se privită cu atenţie, Nura se retrase uşor.
"Barek se mai uită o dată la pixul din mâna femeii, apoi la ochii ei adânci. O femeie care studiase filozofia, pasionată de aceasta şi dotată cu o minte strălucitoare - la Sorbona în Paris. Tarek ştia că şi acolo Antar şi Partidul Baas îşi racolaseră la început un număr de suporteri: bărbaţi, femei, bogaţi, săraci, idealişti, tot felul de oameni. Erau hotărâţi să răstoarne vechea lume. Ochii, acei enigmatici ochi continuau să-l privească fix.
Tarek era sfâşiat de întrebări şi incertitudini.
Se întoarse încet şi ieşi din dormitor.
Uşa care se închise între ei răsună pe coridorul nesfârşit. Tarek se hotărî să plece imediat în Gaza.
*** * ***
Maşina aluneca uşor pe drumul ce şerpuia spre sud. Trecuseră pe lângă măslinii bătrâni, pe lângă dumbrăvile de citrice, apoi printre câmpiile întinse şi verzi. O căruţă trasă de un măgar, o maşină, o patrulă israeliană, apoi linişte şi căldura care devenea caniculară. Acum relieful devenise mai arid, livezile cu citrice dispăruseră, iar locul vechilor măslini fusese luat de cactuşi. Bătrânul şofer conducea spre Gaza.
Tarek privea cu interes orăşelul prăfuit în care intrau. Strada principală din Gaza era un amestec de albastru ţipător cu zgură de un roz murdar, cu tradiţionalii vânzători de bazar care-şi strigau în gura mare marfa ce consta din ustensile ieftine, cu oameni care roboteau, zugrăveală scorojită şi cu sticle de Coca-Cola aruncate pe jos. Mai era praful acela, praful deşertului care se ridica de la sol şi se aşeza peste tot. Totul era îngropat în sărăcie, caniculă şi muşte.

Şoferul găsi trailerul, o piesă militară veche şi care, nemaifiind de nici un folos, fusese aruncată pe nişte mormane de zgură cu mulţi ani în urmă. în fereastră, o veche instalaţie de aer condiţionat lupta fără prea mult spor împotriva caniculei de afară. Soldatul israelian se uită curios la Tarek, apoi îi semnă permisul şi-i făcu semn să treacă.
Parcurseră valul de praf al Gâzei, îndreptându-se spre apă. De-a lungul nisipului şi a apei se întindeau acoperişurile ondulate ale unei aşezări alcătuită din cocioabe. Un labirint de stâlpi şi aluminiu, zăcea sub soarele pârjolitor al Gâzei. Femei îmbrăcate în *abaye* negre, altele cu basmale albe şi jerpelite strânse în jurul capului, duceau în braţe copii goi. Bătrânii stăteau pe jos şi fumau, cu privirea pierdută. Ajunşi în faţa unei colibe din lemn, unde urmau să se întâlnească cu Zahi, Tarek bătu la uşă. într-o clipă, uşa se deschise lăsând să se vadă 0 încăpere întunecată. Pe măsură ce Tarek încerca să se acomodeze cu întunericul, în faţa ochilor îi apăru silueta unui tânăr viguros, cu ochi negri şi păr negru, pe chipul căruia nu se vedea nici un zâmbet. Acesta nu-i întinse mâna şi nu făcu nici o mişcare. Stătea împietrit şi se holba la Tarek.
- *Ahlan wa sahlan,* îl salută cu răceală Zahi.
Pe podea zăceau un radio, câteva perne murdare, o masă, două scaune şi o saltea aşezată de-a lungul peretelui. îi făcu semn lui Tarek să ia loc pe un scaun şi se aşează şi el pe una din pernele murdare.
- Ai venit singur? -Da.
- Atunci o să ne mişcăm un pic, spuse Zahi, arătând spre pereţi. Ei ne ascultă. Totuşi nu am nimic pentru tine. încă nu am devenit operativ. Există cu siguranţă mulţi oameni de-ai lui Arafat, membri ai OEP-ului care cooperează cu Irakul. Mai sunt apoi fundamen-taliştii. Cu toţii sunt de partea irakienilor. Dar nu am obţinut nici o informaţie pe specificul care te interesează pe tine. Deşi, continuă el pe un ton sarcastic, ştiu că ai aici destui duşmani cărora nu le-ar păsa câtuşi de puţin să te vadă la pământ. E suficient să-ţi spun că Arabia Saudită şi Kuweitul, oameni foarte drăguţi şi foarte bogaţi, se folosesc de palestinieni, apoi se descotorosesc de ei. Se pare că nici arabii nu sunt mai preocupaţi de soarta noastră decât evreii, nu-i aşa? Sau poate că se preocupă să facă acelaşi lucru ca şi aceştia. Toate aceste ţărişoare simpatice, uşor capitaliste şi în care se trăieşte

foarte frumos, sunt pe mâna unor guverne marionetă conduse de Occident.
Tarek urmărea ochii întredeschişi ai interlocutorului său, răceala şi sarcasmul lui.
- Da, se spune că a sosit vremea unei noi ordini, ceva care să mărture tot ce a fost.
Zahi ridică neputincios din umeri, apoi se întrerupse şi-i făcu semn spre coliba sărăcăciosă, apoi, mai în depărtare, spre un fel de şopron, o pânză întinsă peste câţiva pari, deasupra unui bătrân şi a unei tinere femei cu un prunc în braţe.
- Din nefericire, mi-am pierdut de curând unul din cei mai buni lucrători operativi pe care îi aveam în Israel. Era un tip foarte interesant, un palestinian din taberele de refugiaţi care făcuse stomatologia la Cairo. După studii s-a întors aici, dar n-a reuşit să găsească de lucru, aşa că s-a angajat ca muncitor de întreţinere în Haifa pe o leafă de 1,50 $ pe oră, sau cam aşa ceva. Ca să poată rămâne acolo şi peste noapte, patronul lui îl încuia în clădire. într-o noapte s-a produs un scurtcircuit, clădirea a luat foc, iar el a ars de viu. Fratele lui mai mic a făcut câteva declaraţii radicale. Ieri, maşina patrulei israeliene a tras înia̧ta colibei lor şi a evacuat întreaga familie. I-au pus să stea acolo şi să vadă cu ochii lor cum le dădeau foc la casă. Nu au dreptul să-şi mai construiască o altă colibă timp de trei ani. Oricum n-ar mai avea bani s-o facă.
Tarek îl văzu pe copilaş urinând în ţărână, în timp ce o tânără femeie amesteca într-o oală suspendată pe un trepied deasupra focului.
- E greu să-ţi imaginezi, nu-i aşa, că familii întregi locuiesc aici într-o singură încăpere. Noaptea, copiii îşi aud părinţii făcând amor, văd cum se nasc fraţii lor, ascultă toate certurile, îi văd pe bătrâni murind. Mulţi cedează. Unii încearcă să plece de aici. Dar nu au bani şi nici paşapoarte. Au nişte documente pe care, în dreptul rubricii „cetăţenie" scrie „nedefinită" pentru a fi repatriaţi dacă încearcă să iasă din ţară.
Zahi avu un moment de tăcere, timp în care privi melancolic la aşezarea mizeră.
- în cele din urmă am ajuns nişte sclavi, nişte servitori ai Israelului. înţelegi?
îi făcu semn lui Tarek spre blocurile cu apartamente de pe malul celălalt al apei.

- Pe alea, israelienii şi le ţin doar pentru ei. Le place să numească acel cartier „Mica Rivieră". Şi pe cei 600 de mii de palestinieni îi lasă în mizeria de aici.
îi arătă apoi lui Tarek un soldat palestinian care păzea uşa unei colibe, cu arma în mână, iar când trecură pe lângă el îşi coborî glasul:
- Grupările fundamentaliste sunt concentrate în jurul acestui om.
Tarek îl privi pe om în ochi. Orbit de soare reuşi totuşi să zărească un bătrân aşezat pe un scaun şi stând de vorbă cu nişte tineri în timp ce un alt soldat israelian trecea pe lângă ei, fumând.
- E paralizat de la gât în jos, şopti Zahi, şi asta de la vârsta de cincisprezece ani. Şeicul Ahmad Yasin. Alături de şeicul Abdul Aziz Odeh a predicat fundamentalismul islamic mai mulţi ani de zile, dar acum oamenii, mai ales tinerii, sunt cei care vin spre el.
Tarek îl urmări pe bătrân cum discută cu adepţii săi.
- Au creat împreună o organizaţie, Jihadul Islamic. Ei sunt în spatele unor recente acte de violenţă. Aici sper să-1 găsesc pe omul tău.
-Şi?
- Până în prezent nimic.
- Nimic? De ce ai nevoie? De bani? Zahi ridică din umeri.
- Banii îi vor accepta cu siguranţă, aşa cum au acceptat şi de la iordanieni, de la OEP, de la israelieni şi iranieni şi de la kuwei-tieni. Şi după aceea or să te scuipe în faţă şi or să facă tot ceea ce aveau de gând să facă. Important ar fi să le câştigi loialitatea. Există ziduri care înconjoară alte ziduri ce ascund acţiunile lor. Prin zidurile astea nu prea poţi vedea mare lucru. S-ar putea să obţin ceva, aşa cum s-ar putea să nu scot nimic de la ei. Un singur lucru e sigur -dacă voi acţiona prea pripit voi fi un nou agent desconspirat, un om mort. Acum fac nişte verificări la Beirut. Ştii desigur că Iranul îşi pregăteşte majoritatea celulelor acolo. Omul lor, Hussein Mussauvi, coordonează operaţiunile de acolo de la cartierul general dui Baalbek. Acolo sunt pregătite celulele clandestine şi miliţiile speciale. L-ai cunoscut vreodată pe acest Mussauvi?
Tarek clătină din cap.
Tânărul îi aruncă un zâmbet puţin ironic.
- Nu, ar fi într-adevăr un pic cam greu, nu-i aşa? Un tip foarte curios. La vreo patruzeci de ani, fost profesor de chimie. Vorbeşte

cu plăcere despre forţele sale sinucigaşe, despre Entehariini, despre modul în care o unitate de-a lui formată din numai doi oameni au intrat cu un camion în Ambasada Americană din Beirut. Cum băieţii lui au reuşit să ucidă peste două sute de puşcaşi marini ai SUA şi cincizeci şi opt de paraşutişti francezi. Te priveşte în ochi şi-ţi spune cifrele: şaizeci şi nouă de morţi la Ambasada SUA, două sute patruzeci şi unu de puşcaşi marini ucişi, cincizeci şi opt de francezi, apoi se apleacă spre urechea ta şi-ţi spune „aceste cifre nu înseamnă nimic. Noi am aruncat de fapt în aer SUA, Franţa, Marea Britanie, Italia când şi-au luat coada la spinare şi au vrut să plece din Liban". Zahi ridică din umeri.
- Desigur, are dreptate, râse el bine dispus, alegând o altă potecă prăfuită a taberei. Verific legăturile din Beirut. Dar va mai dura ceva timp pentru că lucrurile sunt foarte, foarte încurcate. Va mai dura ceva.
- Dar nu mai avem timp, spuse Tarek. Deodată, Zahi se aprinse tot de furie.
- înţelegi bine-ce fac eu. Ce face Abu Jihad pentru tine e periculos. Să te ajutăm în timp ce suntem împotriva OEP-ului. Trebuie să acţionăm cu foarte multă prudenţă.
- Ai descoperit vreo legătură cu vreunul din membrii Familiei Regale - Saud, Sultan sau Naif?
Zahi clătină din cap. Tarek reluă imediat şirul întrebărilor: -Abdullah? Prinţul moştenitor Abdullah trimite clandestin bani aici, nu-i aşa?
Zahi îl privi surprins.
- Aşa este.
- Vreau să ştiu ce destinaţie au aceşti bani. Zahi clătină din cap.
- Abdullah trimite bani aici de mai mulţi ani. îi trimite refu-giaţilor palestinieni din taberele de aici. Dar banii lui nu au nici o legătură cu ce te interesează pe tine.
, - Şi atunci, de ce-i trimite acoperit? De ce atâta secret dacă sunt destinaţi palestinienilor şi nu există alte legături periculoase? Zahi clătină din nou din cap.
- Nu are nevoie de nici o recunoştinţă. I-am promis în toţi aceşti ani să nu spunem nimic. Abdullah îi hrăneşte pe palestinieni, îi îmbracă şi-i ajută să meargă la şcoală. Nu a vrut niciodată să se

afirme că regele Fahd nu a făcut suficient pentru oamenii de aici. Şi soţia ta Nura face acelaşi lucru.
Zahi observă expresia ciudată care brazdă chipul lui Tarek.
- Nu. Abdullah nu e omul pe care îl cauţi. El nu este decât un tip foarte credincios, un beduin adevărat. Un om cum rar mai poţi întâlni.
Zahi se întoarse şi păşi în ţărână, iar Tarek era sigur că aflase un adevăr care nu-1 va mai părăsi niciodată. Abdullah nu era omul pe care îl căuta. Nu Abdullah era trădătorul pe care îl bănuia în Familia Regală. Palestinianul pe care îl căuta el nu se afla aici. Se aşeză o clipă, epuizat. Toate indiciile sale ajunseseră într-un punct mort. Mai privi o dată hârtia mototolită. Muşchii cefei deveniră rigizi, cuvintele acelea se transformaseră pentru el într-un chin insuportabil: „palestinianul", „beduinul".
* * *
Când se întoarse la Riad a doua zi, o găsi pe Elaine aşteptân-du-1 supărată.
- Acum o oră Abu Jihad a fost ciuruit de propriul lui bodyguard. O jumătate de oră mai târziu sosi un nou raport. Elaine i-1 aduse
personal.
Zahi din Gaza. Mert.

CAPITOLUL 31

Naila ţinea o pacientă în braţe, în timp ce din patul de vizavi o altă refugiată povestea ce se întâmplase familiei acesteia.

- Soldaţii irakieni l-au luat pe cel mic de glezne şi l-au ţinut atârnat în dreptul ferestrei. Bărbatul tău îi implora să-i dea drumul copilului. Soldaţii au deschis fereastra şi l-au scos pe copil afară. I-au poruncit soţului tău să le spună tot ce ştie despre grupurile de rezistenţă, ameninţându-l că vor da drumul copilului. In cele din urmă, le-a zis ce ştia. După ce a terminat ce avea de spus, l-au adus şi pe el lângă fereastră ca să poată vedea.

Refugiata îşi întrerupse o clipă povestea, apoi continuă:

- I-au dat drumul copilului, iar acesta s-a zdrobit de caldarâm. Apoi l-au împuşcat şi pe bărbatul tău.

Strigătul femeii se auzi în toată clinica, în ciuda eforturilor Nailei de a o calma. Apoi în uşa rezervei apăru Benazir, tremurând toată şi făcându-i semn Nailei că are ceva să-i spună.

- Doctor Naila, aţi primit un mesaj de la cabinetul guvernatorului, spuse ea arătând spre vechea clădire verde din capătul celălalt al pieţii. S-a întors de curând şi vă cheamă chiar acum. Tipul cu maşina era turbat de furie şi s-a adresat autorităţilor. Spune că trebuie să fiţi trimisă înapoi la Riad. Oamenii nu vor mai tolera să-i trataţi pe beduini fără o escortă potrivită.

Naila se întoarse furioasă spre ea.

- Spune-i că modul în care îmi îngrijesc eu pacienţii nu e treaba lui.

Naila observă că unul din soldaţii postaţi la uşa biroului se îndrepta spre ea,

- Am să vin şi eu cu dumneavoastră, spuse Benazir.
- Nu. Tu rămâi aici să ai grijă de pacienţi. Mă duc doar eu.

Băieţelul care o dusese în deşert să o ajute pe sora lui să nască, se întorsese la spital pentru medicamente. El i se alătură în linişte.
- Aziz, băiatul, va merge cu mine.
Naila simţi privirile tăcute ale oamenilor adunaţi în piaţă şi murmurul acestora când trecu printre ei însoţită de băiatul de beduin. Vânzătorul de coloniale, bătrânul care vindea pumnalele întinse pe covorul din faţa lui, toţi rămaseră nemişcaţi urmărind-o cu privirea. Traversară încet piaţa şi se opriră în faţa uşii păzită de doi gardieni.
- Spune-i, te rog, guvernatorului că am venit.
Bărbaţii care aşteptau pe coridorul exterior rămaseră tăcuţi şi o priviră trecând printre cei doi gardieni însoţită de copil. Uşa cabinetului se deschise.
- Doctor Naila, spuse guvernatorul ridicându-se, vă rog să luaţi loc. Băiatul va aştepta afară.
Naila încuviinţă; Aziz se agăţase de ea, dar ea îi făcu semn că trebuie să iasă.
- îmi pare nespus de rău pentru cele întâmplate, continuă guver- • natorul.
Naila rămase tăcută.
- Am înţeles cele întâmplate şi vreau să vă spun că după părerea mea aţi dat dovadă de multă generozitate oferind acest ajutor.
Naila privi surprinsă chipul obosit al bărbatului din faţa ei. Privirea lui aluneca peste şirurile de scaune Vechi aşezate de o parte şi de alta a încăperii prăfuite, zugrăvită în verde.
- Aş vrea să mai ştiţi că impresia mea nu este reprezentativă pentru toţi oamenii de aici. Doctor Naila, noi doi suntem nişte oameni educaţi şi sofisticaţi. Ceilalţi, continuă el arătând spre coridorul de afară, în marea lor majoritate sunt altfel. Ei nu înţeleg noul stil de viaţă. Ei...
,
Guvernatorul îi întinse o ceşcuţă de ceai de pe tava de lângă el.
- Pot să vă vorbesc sincer? Naila încuviinţă, acceptând ceaiul.
- Eu mă aflu aici pentru a conduce aceşti oameni. Nu am nici un drept să le schimb obiceiurile şi tradiţia, în ciuda concepţiilor mele. De fapt, nici n-aş putea s-o fac.
Bărbatul îşi scoase ochelarii şi se frecă obosit ta ochi.
- Problema la ora actuală este creată şi de climatul politic în care trăim. Fundamentalismul care emană din zona cealaltă a Gol-

fului a creat o stare tensionată şi la noi. Sunt mulţi oameni care se întorc de la oraş şi vorbesc despre Familia Regală, despre felul cum aceasta s-a abătut de la adevăratele precepte ale islamului, despre corupţia lor şi despre necesitatea ca monarhia să fie înlăturată pentru a se reveni la vechea tradiţie. Acum, când au venit în ţară şi trupele americane, tensiunea a crescut şi mai mult.
Guvernatorul îşi ridică mâna în semn de exasperare, apoi ochii săi se îngustară.
- Supraveghem cu toată atenţia graniţa pentru a nu permite contrabanda cu arme. Cred că ştiţi că cele mai multe arme de contrabandă folosite pentru răzmeriţa prozeliţilor iranieni de la Mecca, în urmă cu câţiva ani, au ajuns în ţară pe aici.
Naila continua să-l asculte tăcută.
- Acum, continuă el ridicând din umeri, există aceleaşi sentimente, chiar dacă de data aceasta puştile vin din Irak. Sunt convins că înţelegeţi cât de sensibilă este situaţia în care ne aflăm. Din respect pentru aceste sentimente, serviciul medical a trimis întotdeauna un medic străin. Până acum. N-am să vă cer să faceţi ceva peste voia dumneavoastrăvAş dori, totuşi, să vă spun că dacă sensibilitatea acestor oameni este ofensată, nu-şi vor mai lăsa femeile şi copiii să vină şi să se trateze la dumneavoastră şi că dacă veţi mai putea trimite asistenta dumneavoastră pentru unele urgenţe ca în cazul celei de ieri seară...
- Ea nu e calificată pentru aşa ceva, îl întrerupse Naila.
- Da, spuse guvernatorul, dar cum spunea-cineva cândva „Noi nu avem de ales decât între rău şi mai rău". Aţi putea să...
Guvernatorul se întrerupse, uitându-se iritat la luminiţa roşie care clipea pe telefonul său. Apoi, pe coridor, izbucniră ţipete.
- Scuzaţi-mă! Trebuie să...
Se îndreptă rapid spre biroul său şi ridică receptorul. în clipa aceea, uşa biroului fu izbită de perete. Un tânăr cu faţa acoperită de kufiye se eliberă de strânsoarea gardienilor care îl ţineau şi se repezi spre guvernator. în urma lui, o tânără ţinând strâns la piept un prunc pe sub *abaya* neagră, stătea înghemuită, înconjurată de gardieni.
Bărbatul striga în gura mare, arătând cu degetul spre gardienii din jurul femeii.
- Nu au nici un drept.
Chipul lui era contorsionat de violenţă, glasul lui era sufocat de furie.

- Ne-au minţit cu toţii. Dar acum, când vrem să facem ce se cuvine, mi-aţi trimis gardienii ăştia ca să „ne mai gândim" la o soluţie.
Bărbatul lovi cu putere cu pumnul în biroul guvernatorului. Gardienii se repeziră spre el, în timp ce guvernatorul se retrase speriat.
în clipa aceea, femeia se eliberă şi ea, se întoarse cu copilul în braţe şi încercă să fugă. Abayali căzu de pe faţă.
Naila simţi că-şi pierde respiraţia când recunoscu în ea chipul îngrozit al tinerei necăsătorite pe care o ajutase să nască în Riad, fata care venea din satul de graniţă din nord.
Bărbatul continua să răcnească cu furie:
- Doctoriţa indiancă care a fost înainte aici ne-a minţit când mi-a spus s-o duc pe soră-mea la Riad. Apoi, la Riad, ne-au minţit şi au încercat să ascundă copilul. Dar un membru al familiei noastre lucrează chiar în acel spital şi a descoperit totul. Ne-am dus la autorităţi şi am cerut să fie adusă în faţa justiţiei din satul ei. Şi acum încercaţi să ne împiedicaţi?
Guvernatorul înconjură biroul încercând să se apropie de tânăr.
- Am vrut doar să...
Bărbatul se întoarse pe călcâie şi o privi pe tânără în ochi.
- Vedeţi această târfă? Onoarea noastră nu va fi... Guvernatorul îşi ridică mâna. în clipa aceea tânărul îşi scoase
pumnalul de la cingătoare şi se năspusti asupra fetei. Pumnalul rămase o clipă în aer. Tânărul scoase un urlet gutural şi furibund, apoi implântă pumnalul în inima fetei. Naila urmări îngheţată de groază cum tânăra se prăbuşi plină de sânge. Gardienii se repeziră spre tânăr în clipa în care acesta smulse pruncul din braţele îipsite de viaţă ale mamei sale şi-şi ridică din nou pumnalul în aer.
Glasul Nailei răsună puternic:
-Aşteaptă. Ai dreptate.
Guvernatorul se întoarse spre ea, năucit.
La fel şi tânărul. Naila îl apucă repede de braţul cu care încă mai ţinea pumnalul deasupra pruncului.
- Ai dreptate, continuă ea.
Tânărul rămase nemişcat, privind-o încurcat.
- Aşa este, spuse Naila. Trebuie să moară şi copilul. Onoarea familiei tale trebuie salvată. Vino. Lucrez la clinică. Vom rezolva lucrurile fără nici o durere.
Bărbatul avu un moment de ezitare.

- Desigur, continuă ea calm, eşti un om cinstit. Eşti de acord în faţa lui Dumnezeu că nu trebuie să-i luăm viaţa chinuindu-1 în cele mai mari dureri.
Guvernatorul urmărea scena fără să scoată un cuvânt.
- Vino. Copilul îl duci tu, dacă vrei.
Naila făcu semn gardianului să descuie uşa. Bărbatul se aplecă, cu pumnalul încă în mână, şi ridică pruncul înfăşat care plângea întruna. Trecu apoi peste cadavrul tinerei mame.
Când Naila şi bărbatul cu pruncul în braţe ieşiră, Aziz, băieţelul de beduin, îi aştepta pe coridor. Ea îi făcu semn S'O urmeze, apoi ieşi încet din clădire, traversă piaţa şi intră în clinică, urmărită cu privirea de localnici.
Ajunsă în clinică, îi făcu semn bărbatului care ducea în braţe pruncul s-o urmeze. Benazir, mută de emoţie, privea tăcută această scenă.
Naila luă copilul din braţele bărbatului şi-1 întinse pe masa de examinare. Mâinile mici începură să se mişte, apoi micuţul îşi supse înfometat pumnii minusculi. Naila se duse la dulapul cu ustensile şi luă de acolo o seringă hipodermică. Din acelaşi dulap scoase o fiolă şi umplu seringa hipodermică cu un lichid transparent. Apoi se întoarse la masa de examinare si rămase cu seringa deasupra copilului.
- Doreşti să-i încredinţezi sufletul lui Dumnezeu? îl întrebă Naila pe tânărul care urmărea tăcut această scenă. Ştiu că eşti o persoană religioasă.
Bărbatul îngână câteva cuvinte din Coran, apoi îi făcu semn Nailei că este de acord.
- Ţine-i mâinile în jos, îi spuse ea cu răceală bărbatului.-Acesta se apropie şi-i prinse mâinile pruncului care plângea din
ce în ce mai tare.
- E bine, spuse Naila şi-şi coborî seringa, golindu-i conţinutul într-o venă micuţă a braţului copilului.
Benazir rămase fără respiraţie. Copilul deveni rigid, iar muşchii săi se zbătură în spasme. Apoi, ochii i se închiseră, capul îi căzu într-o parte şi micuţul rămase nemişcat.
Naila îl privi fără expresie pe tânăr. , - S-a rezolvat.
»
Acesta încuviinţă, neluîndu-şi ochii de la trupul inert al pruncului.

- Da, s-a rezolvat, repetă el încet, apoi se întoarse şi ieşi. Naila văzu mulţimea de afară care îl înconjurase. Se duse la
biroul ei, sub privirile şocate ale lui Benazir şi Aziz. Luă bucata de pânză în care se afla colierul pe care i-1 dăruise şeicul beduin. Trupul pruncului zăcea în spatele ei. Desfăcu cu grijă bucata de pânză şi apucă colierul, ţinându-1 suspendat în lumina becurilor din încăpere şi ascultând sunetul duios al clopoţeilor de argint şi carneol. Apoi, aşeză colierul la locul lui în bucata de pânză şi i-1 dădu băieţelului care stătea tăcut într-un colţ.
-Vreau să-i spui femeii şi şeicului că acest colier e foarte frumos. Vreau să le mai spui că la origine el a aparţinut lui Abdul Aziz. Are o mare semnificaţie pentru mine, poate mai mult decât îşi poate imagina el. Dar vreau să i-1 dai înapoi.
Aziz o privi în continuare tăcut.
- Vreau să-i spui că legea deşertului cere în schimbul unei vieţi o altă viaţă. Am salvat pentru el două vieţi. Naila se duse la pruncul lipsit de viaţă şi-i prinse mânuţele inerte în faşe.
- Spune-i că vreau o viaţă înapoi. -Băiatul se holbă la ea neînţelegând nimic.
- Calul tău, spuse ea, uitându-se la animalul care se adăpa afară, este gata? Poţi să te întorci?
Băiatul încuviinţă.
- Bine. Am să-ţi pun medicamentele după care ai venit într-un săculeţ pe şa. Uite, astea sunt pentru sora ta. Acum ţine-mi săculeţul deschis.
Aziz se ridică şi ţinu sacul, apoi urmări cu răsuflarea tăiată cum Naila luă trupul pruncului, îl duse la instalaţia portabilă de oxigen şi începu să-1 ventileze. Pregăti apoi medicamentele necesare pentru a anula efectul scapolaminei pe care i-o administrase noului născut pentru a-1 paraliza. îi mai pompă câteva guri de oxigen cu ajutorul ventilatorului apoi îi injecta intravenos nişte seruri.
Benazir şi băiatul priviră uluiţi cum pruncul începu să se mişte şi să respire.
- Sora ta a întrebat cum mă cheamă. I-am spus doar Naila. Spune-i, te rog, că numele meu întreg este Naila bint Ahmed bint Abdul Aziz al Saud.
Băiatul o privea fascinat pe nepoata lui Abdul Aziz. Aceasta puse copilaşul în sac şi trase clapa de piele.

- Spune-i că i-âm dat două vieţi, pe a ei şi pe a copilului ei şi că acum vreau şi eu una. Călăreşte iute. Copilul va mai dormi încă o oră.
Copilul se uită uluit, mai întâi la sac, apoi la Naila..
- Să nu spui nimănui, dar nimănui, de unde vine copilul. Ai grijă să-şi piardă urma în desert şi să devină un membru al tribului Bani Sa.
Băiatul se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse din nou spre ea.
- Mi-a făcut o mare onoare să vă cunosc, spuse el încet, apoi aşeză săculeţul pe şaua calului.
Naila băgă mâna în buzunar şi scoase o hârtie mototolită care îi fusese dată de către o refugiată.
- După ce rezolvi treaba asta, vreau să te întorci. De data aceasta, continuă Naila, vreau să mai aduci cu tine şi alte persoane de încredere.
îi citi cuvintele mâzgălite în grabă de doctorul şef al spitalului de copii handicapaţi din Kuweit, înainte ca irakienii să pună stăpânire pe spital.
„M-am retras cu copiii într-o casă. Aici ne ascundem de atunci, dar nu am nici o posibilitate să-mi mai îngrijesc pacienţii".
Naila termină de citit disperata cerere de ajutor trecută cu greu peste graniţă, urmată de indicii ale adresei în care se aflau copiii.
- Poţi să faci aşa ceva? îl întrebă ea încet. Poţi să-i aduci aici? Băiatul încuviinţă în tăcere.
Naila îl urmări cum se pierde în deşert, apoi rămase tăcută în camera pustie. îşi aruncă privirea peste souk-ul prăfuit, în lumina slabă a soarelui care începuse să coboare. Se ridică şi încuie clinica, apoi se îndreptă încet spre plantaţia de portocali, spre micuţa casă. Deschise uşa şi intră în cămăruţa întunecată, apoi se duse în dormitor. Aprinse lampa şi-şi descheie nasturii cămăşii.
îşi privi silueta în oglinda prăfuită. Pe măsură ce privirea ei cobora spre sânii plini şi spre pântecul rotunjit, începu să fie cuprin de groază. în timp ce lumina se juca cu formele trupului ei, lacrimii începură să-i curgă şuroaie pe obraji. Calendarul de pe perete pare că îi transmite un strigăt de groază. Ştia că va mai trece încă o noapte şi că nu va reuşi să facă ceea ce trebuia să facă. încercă să se liniştească şi ridică receptorul telefonului. Auzi imediat vocea lui Badr.
- Tarek, trebuie să vorbesc cu Tarek.

- Se întoarce abia mâine. *
Câteva ore mai târziu, Naila auzi bătăi în uşă. Aziz stătea acolo înconjurat de ceilalţi. Ascultară instrucţiunile Nailei şi porniră în linişte în deşert.
în zori se întoarseră călare, pe cai, pe cămile, pe jos, aducân-du-i pe copii înfăşuraţi în haine de beduini. Cei infirmi fuseseră bine legaţi în şei, cei care puteau merge veneau în urma cămilelor. Unii primiseră sedative şi erau purtaţi pe umeri, cei mai mici fuseseră băgaţi în sacii de pe spinările cămilelor. Intrară cu toţii în clinica prăfuită, unde îi aşteptau Naila şi Benazir.
*** * ***
- Saud, spuse Tarek. Ministrul de externe, Saud bin Faisal, aflat în cabinetul său de la minister, îşi ridică privirea spre el, consternat, în faţa biroului ministrului de externe stătea bancherul Said, cu un dosar pe care i-1 adusese.
- Intră, te rog.
Citadinul şi sofisticatul Saud părea pe moment luat prin surprindere de noul venit. Tarek înainta spre el şi-1 îmbrăţişa, nedez-lipindu-şi ochii de pe dosarul din mâna lui Said. îl preocupa răspunsul la acea întrebare, suspiciunea şi îngrijorarea de pe chipurile celor doi. Said puse hârtiile pe biroul lui Saud şi-1 îmbrăţişa pe Tarek. Acesta îşi dădu seama că Said îi ascundea ceva.
Saud trase un scaun şi pentru Tarek. Apoi se întoarse în spatele biroului său si introduse dosarul într-o mapă pe care stătea scris MINISTRUL DE EXTERNE/CONFIDENŢIAL.
- Said mă ajută să fac nişte transferuri de acţiuni. A fost amabil să vină aici la o oră atât de târzie.
- Transfer de acţiuni? întrebă ironic Tarek, urmărind fiecare mişcare a trăsăturilor elegante ale lui Saud.
- Da. îmi transfer o parte a banilor în străinătate.
Tarek rămase în continuare nemişcat. Said îşi trecu palma peste frunte. Calmul său de obicei imperturbabil părea de data aceasta tulburat.
Tarek continuă pe un ton calm:
- Dar de ce nu dai un simplu telefon la bancă?
Cuvintele sfâşiară liniştea din birou şi rămaseră suspendate în atmosferă. Saud îşi ridică privirea, trecând în fugă peste documentele bancare pe care i le adusese Said.

- Pentru că prefer să rămână confidenţial.
Saud se mişcă jenat, simţind privirea arzătoare a lui Tarek aţintită asupra sa. Se sprijini de birou şi spuse pe un ton coborât:
- Nu vreau să sporesc şi mai mult isteria care s-a creat în jurul meu. Ai auzit şi tu zvonurile, nu-i aşa, vorbesc oamenii şi la piaţă. Ministrul de externe îşi transferă averea în străinătate. Câteva acţiuni de genul ăsta şi toate acţiunile de pe piaţă vor cunoaşte o scădere fără precedent.
Tarek digera logica rece a lui Saud. Acesta fusese dintotdeau-na un mare amator al jocurilor de noroc şi un mare politician. Ştiuse mereu când şi cum să urmeze un fir logic, să folosească declaraţii politice abile atunci când se simţea încolţit, să nu se lase dus de cei mai mari vulpoi din zonă, de Assad al Siriei şi de Saddam al Irakului. De multe ori Fahd ieşise cu faţa curată din multe situaţii dificile, fără să-şi dea măcar seama că în jocul respectiv fusese implicat ministrul său de externe. Elegant, înzestrat cu darul elocintei şi cu o inteligenţă sclipitoare, putea ţese realitatea şi ficţiunea într-o singură tapiserie în fire atât de discrete încât cu greu puteai să mai discerni între cele două. Când i se cerea, nu refuza să conducă negocieri foarte dificile. încheia tratate secrete care le anulau pe cele publice şi împăca Estul cu Vestul cu o abilitate demnă de invidiat. Ministru de externe perfect. Un om strălucitor şi nerăbdător care nu ar fi ajuns niciodată mai departe şi ştia acest lucru.
Filozof puritan, privea cu dispreţ corupţia, viciile protocolului de la curtea lui Fahd, venalitatea lui Walid şi a protejaţilor acestuia, în schimb, Fahd îl ura pe Saud pentru intelectualismul său, pentru aroganţa sa morală. Chiar dacă se folosea de el, îl ura şi-i spuse pe faţă, de multă vreme, că nu va ajunge niciodată mai departe.
Degetele lungi şi elegante ale lui Saud semnară hârtiile pe care apoi le întinse lui Said care plecă. Saud începu după aceea să noteze ceva cu scrisul lui de o şchioapă. Tarek îl urmări consternat cum scrie numele lui Abed bin Osman şi apoi pune hârtia pe birou. Ridicându-şi privirea, Saud întâlni ochii lui Tarek aţintiţi asupra hârtiei.
- îl ştii şi tu, nu-i aşa? E băiatul lui Osman, sună indiferent' vocea lui Saud. Va lucra la mine. Trebuie să-mi aduc aminte să-1 chem mâine.
Tarek nu spuse nimic, aşteptând ca Saud să-i ofere un motiv pentru care îl alesese tocmai pe Abed. Dar Saud părea a fi pierdut

interesul pentru acest subiect. Ori Tarek ştia bine că nu trebuia să mai deschidă vorba înainte ca mielul să-1 conducă la leu. In cazul acesta Saud nu era cel pe care îl căuta. Saud se ridică şi se îndreptă spre cufărul lipit de perete.
-Vino, Tarek. Hai să jucăm o partidă de table ca în vremurile bune.
Tarek privi capul frumos al lui Saud aplecându-se asupra tablei. Chipul bărbatului era mai bătrân acum, ceva mai brăzdat de cute. Nu trecuse cu mult de patruzeci de ani, dar acum arăta uluitor, la fel ca în urmă cu ani de zile când îşi petreceau noapte de noapte jucând table la Princeton, el, Antar şi Tarek. Saud desfăcu tabla de joc, amestecă zarurile, apoi mută un pul şi aşteptă mutarea lui Tarek. Tarek aruncă zarurile, mută pulul alb pe tablă, apoi se lăsă comod pe spate. Lângă masă se afla o fotografie de-a tatălui lui Saud, Regele Faisal.
- Mă gândesc deseori la el, spuse Saud dând de înţeles că ştie la ce se uită Tarek, deşi privirea lui era în continuare aţintită asupra tablei. Mă gândesc de multe ori la ce ar fi fost acum dacă nu ar fi murit asasinat.
- Ce ar fi fost? întrebă Tarek mutând uşor o piesă de-a sa.
- Da. Ce ar fi fost pentru ţara asta, îi răspunse Saud ridicându-şi brusc privirea spre el. Ce ar fi fost, de asemenea, pentru mine şi pentru tine. Noi, copiii lui Faisal, vom fi mereu daţi la o parte atâta vreme cât Fahd şi fraţii săi Sudeiry îşi vor consolida poziţia. Te-ai gândit vreodată Tarek, în orele tale de muncă, zi şi noapte? Pentru cine munceşti? Pentru ce te zbaţi?
Saud îşi fixă ochii săi negri asupra lui Tarek. Vorbele sale erau subliniate de o mare amărăciune.
- Pentru cine muncim noi? Pentru Fahd, un om cu*un intelect modest şi cu prea puţin talent. Ce să mai vorbim de moralitate şi viziune? Şi care va fi viitorul? Dacji Fahd moare? Puterea o s-o preia Prinţul Moştenitor. Un beduin aspru, un om integru pe care îl plac, dar un om total nedotat pentru a guverna în situaţia internaţională de azi. Şi după moartea lui Abdullah ce se va întâmpla? Va veni rân-"dul lui Sultan. Sultan e şi mai corupt decât Fahd şi clanul lui.
Tarek observă dispreţul din privirea lui Saud. Acesta era un bărbat care spunea ceea ce dorea, făcea ceea ce dorea atunci când considera că are dreptate, indiferent de risc. Vocea lui Saud avea acum un ton scăzut.

- A trecut vremea când o familie putea conduce o ţară ca asta. Am devenit un anacronism care în cele din urmă va fi măturat de pe faţa pământului, vom rămâne doar o pagină de istorie.
Saud se ridică brusc în picioare.
- Ştii bine că am dreptate, nu-i aşa?
Ochii lui erau la fel de negri ca vorbele uluitoare pe care le rosti în continuare:
- Ştii că Antar avea dreptate, nu-i aşa? Cu ani în urmă când •spunea că ne-am construit casa pe nisip şi că în cele din urmă nisipul timpului se va retrage.
■ ■ - Şi cu ce va fi înlocuit? întrebă prudent Tarek.
- Nu ştiu. Efectiv nu ştiu.
Saud se aşează din nou şi mută o nouă piesă pe tablă.
- Te mai vezi şi acum cu Antar? întrebă Tarek străduindu-se să pară dezinteresat.
- Ei, ridică Saud din umeri, lumea e mică. O dată la Damasc, altădată la Beirut. Ştii cum merg lucrurile astea...
Saud zâmbi rece şi ascuns, apoi îi făcu semn spre tabla de joc.
- Ştii, Tarek, la mutarea viitoare aş putea câştiga. Ai grijă. La următoarea mutare aş putea efectiv să câştig.
Mută piesa care îi asigura victoria, apoi zâmbi ironic.
- Vezi, Tarek, la asta nu te-ai gândit, nu-i aşa? Nu te-ai concentrat acolo unde trebuie.
Tarek se ridică să plece. Saud luă o bucată de hârtie şi i-o întinse.
- Nu-i aşa că în seara asta o să te duci să te întâlneşti cu Said? Dă-i asta din partea mea. A uitat-o pe biroul meu când a luat celelalte hârtii.
Tarek citi însemnările lui Said. Deasupra scria „transferuri pentru N.S., agendă." Alături era trecută adresa lui Tarek. Tarek ieşi imediat în bezna de afară. Bâzâitul unei mici gâze care se ţâra în faţa lui îi părea un strigăt, învârtindu-se în jurul lui, făcându-i să-i apară în faţa ochilor chipurile lui Saud, Said şi Nurei. Mintea îi îngheţă când încercă să descifreze semnificaţia iniţialelor „N.S." Deodată simţi că-1 apucă ameţeala.
Când glasul muezinului începu să răsune deasupra oraşului, Tarek închise ochii. Ajuns la birou, scoase o coală de hârtie şi începu să scrie grăbit, direct în codul pe care Hamid îl va înţelege când îi va fi transmis mesajul prin Radio Riad.

„Intensifică verificările cu privire la Saud. Alternative: poate fi cineva cu acces sau care face parte din Familia Regală? Said? Abed bin Osman? Urgent - cine este N.S.?"
Tarek smulse coala din bloc-notes, ieşi în grabă din birou şi o duse pe biroul lui Badr. Acesta o parcurse în linişte, se ridică şi luă o bucăţică de hârtie pentru a o transcrie pentru transmitere.
îl urmări plecând pe Badr. Ochii adânci şi enigmatici ai Nurei îl obsedau. Ca şi chipul lui Said, un om în care se încrezuse la maximum. Valul de întrebări care îl chinuiau se refereau acum la cei mai apropiaţi oameni din viaţa lui. Nura, Said. Ordonă interceptarea convorbirilor lui Said. Făcu acelaşi lucru şi pentru Nura.
Apoi se ridică. Era un om pustiit sufleteşte. Sentimentele pe care le nutrise faţă de aceste persoane se stinseră, muriseră, lăsând în sufletul lui un gol imens.

CAPITOLUL 32

Când Ray ajunse la sediu, era aşteptat de Elaine. - Saddam s-a înfuriat de ce a văzut. Mă refer la acumularea de trupe şi mijloace militare. Şi-a transferat deja Garda Republicană, o unitate de elită, în sudul Irakului şi am interceptat nişte comenzi de suplimentare a acestora cu încă 150 de mii de oameni. Aduce acolo unităţi mecanizate şi de blindate care să staţioneze în spatele acestora, iar restul diviziilor blindate le mută spre coasta Kuweitului şi de-a lungul zonei neutre situate între Irak şi Arabia Saudită.

Ray pomi spre compartimentul de interceptări din complexul „Găurii Negre", dar fu oprit de Elaine.

- Am mai'primit şi un mesaj de la Hamid, omul lui Tarek de la Bagdad. E vorba de ultimele ordine ale lui Saddam pentru escaladarea producţiei din fabricile de armament chimic, a fabricării de rachete Scud şi a facilităţilor nucleare. A mai ordonat, de asemenea, trimiterea unei părţi a aviaţiei în Libia. A trimis deja o întreagă escadrilă. Khadaffi a fost de acord şi avioanele au plecat noaptea trecută. O a doua escadrilă porneşte chiar acum pe calea apei spre Sudan.

In spatele lui Ray apăru chipul încruntat al lui Schwarzkopf.

- Un cadou frumos ca răspuns la trimiterea de către Egipt a trupelor sale aici. Din Sudan vor reuşi foarte uşor să de-a o fugă şi să bombardeze barajul de la Aswan şi atunci torentul de ape ar mătura tot Egiptul, ar distruge tot ce-ar întâlni în calea sa. De acolo pot să se îndrepte şi spre est, traversând Marea Roşie şi bombardând coasta Arabiei Saudite.

Elaine încuviinţă si continuă.

- Se pare că mai există unele comunicaţii în legătură cu avioanele şi cu Iranul, dar aceştia n-au dat încă un răspuns. Ray îşi şterse sudoarea de pe frunte:

- Pe lângă toate acestea, toţi teroriştii din lume, Abu Nidal şi ceilalţi, s-au concentrat acum în Bagdad. Omul lui Tarek ne-a trimis o informaţie despre oîntâlnire care a avut loc acolo noaptea trecută, despre nişte planuri de producere a unor explozii în toate aeroporturile internaţionale din lume, despre bombe incendiare aruncate asupra câmpurilor petrolifere, despre planuri de inundare a apelor Golfului cu ţiţei pentru a ucide şi ultima urmă de viaţă din ele.
- Au sosit şi ultimele ştiri ale presei americane, îl întrerupse unul din lucrătorii compartimentului. „Intensificarea mişcării antirăzboinice..." grupuri de cetăţeni care influenţează Congresul să se opună trimiterii de trupe suplimentare. „Umbre ale Vietnamului..."
Ray aruncă hârtia pe jos.
Elaine luă următorul material sosit de la unitatea de radar şi vru să i-1 dea lui Schwarzkopf, dar acesta tocmai ieşise pe uşă. Elaine îl văzu ieşind din clădire şi oprindu-se la marginea deşertului. Se aşezase pe nisip şi acum privea şirul de soldaţi şi corturi. Nemişcat, tăcut, privea şirul de soldaţi şi corturi. Elaine ieşi după el şi se aşeză în linişte lângă general. în fine, faţa de buldog a lui Schwarzkopf se întoarse spre ea. Elaine se gândi că în aceste câteva săptămâni avusese ocazia să cunoască pe unul dintre cei mai complecşi bărbaţi ai lumii. Aspectul său exterior de dur, ascundea de fapt un om plin desensibilitate şi măcinat de gânduri. Ochii săi adânciţi în orbite aveau acum o căutătură ciudată.
- îi văd înaintea ochilor pe toţi morţii, Elaine.
Se uită la ea, înţelegând teroarea cu care femeia se lupta în sufletul ei, apoi îşi îndreptă din nou privirea spre soldaţi şi continuă pe un ton foarte grav:
- Uneori mă trezesc noaptea şi-1 văd pe Saddam uitându-se chiorâş la mine prin toate graniţele larg deschise. Suntem complet vulnerabili la un atac din partea lor, nu avem o strategie cumsecade, iar trupele mele sunt insuficiente pentru a face faţă. Nu vreau să-mi trăiesc restul vieţii ca „Norm Schwarzkopf, Măcelarul Bagdadului," comandantul militar care a împins la moarte o sută de mii de americani, răpuşi de arme chimice, din cauza unei strategii stupide'.
între timp li se alăturase şi Ray.
Schwarzkopf continuă. De data aceasta privirea sa îl fixa cu asprime pe Ray.
- Să ştii Ray, că am şi eu conştiinţă. După războiul din Vietnam m-am retras multă vreme într-o cabană în munţi şi am reflectat la

cele întâmplate. Şi atunci mi-am spus că dacă se va mai întâmpla să aleg între a-mi compromite principiile morale şi a-mi face datoria, am să-mi pun uniforma în cui. Am cam ajuns la această limită, Ray. Dacă nu vom primi trupe suplimentare şi armament suficient pentru a da o şansă oamenilor pe care îi comand şi a nu transforma întreaga poveste într-un masacru instantaneu, am să-mi dau demisia.
Trupul lui Schwarzkopf se săltă de pe grămada de nisip.
- Unde te duci, Norm?
- Mă duc să-i sun pe Bush, pe Cheney şi pe Powell. . - Ai grijă să sune ca un ultimatum.
- Nici nu-mi mai pasă!
Ray se întoarse în sediu, iritat. Ridică receptorul şi formă numărul lui Tarek.
- Tarek nu-i acolo?
La celălalt capăt al firului îi răspunse vocea lui Badr:
- A plecat la Teheran. După ce a primit mesajul de la Hamid.
- Ce Dumnezeu caută în Iran? şopti Schwarzkopf, uluit. Ray care ştia de câte ori riscase Tarek înainte şi că o va face şi
în viitor, se mulţumi să tacă.
*** * ***
Tarek trecu pe lângă cimitirul Beheshte Zahra din Teheran şi intră în micuţa încăpere sufocantă, cu pereţii pătaţi de sânge, unde se auzeu glasuri. „Nu există decât un Dumnezeu". Cântecul monoton reverbera în pereţii de zgură încinşi de căldură în timp ce muştele bâzâiau nepăsătoare în jurul unui bec slab.
II urmări cu privirea pe bătrânul mullah, şeful komiteh-ului local, vorbind familiei decedatului şi dându-le cartele suplimentare pentru raţia de carne şi zahăr.
Tarek ieşi din nou în soarele arzător care bătea asupra cimitirului Beheshte Zahra. Peste tot puteau fi văzute femei în pelerine negre, aplecate peste mormintele celor morţi în timpul războiului dintre Irak şi Iran. Pe pietrele de mormânt atârnau fotografii color ieftine ale celor decedaţi.
Tarek începu să se îndrepte spre centrul oraşului. Fumul negricios al traficului aglomerat se ridica din scârţâitul frânelor şi urletul claxoanelor, aştemându-se în straturi pe pereţii clădirilor dărăpănate.

Trecu pe lângă un gardian al poliţiei Pasdaran care stătea spri-. jinit în ţeava puştii în faţa unui magazin de obiecte casnice în vitrina căruia) dintr-un televizor, răzbătea glasul în surdină al unui mullah care recita din Coran.
Trecu pe lângă inscripţiile - de pe ziduri, pe lângă afişele zdrenţuite de pe faţadele magazinelor.
Continuă drumul pe lângă vânzătorii din bazar care şedeau pe baloturi de covoare, fumând apatici în prăvăliile lor pustii, apoi intră pe o uşă laterală.
Simţi în nări mirosul de mosc al covoarelor şi se uită în jur. în lumina difuză, zări un bărbat aplecat asupra unui covor vechi, ocupat cu retuşarea unei găuri din mijlocul covorului.
- Mansour.
Bărbatul îşi îndreptă spinarea şi îşi întoarse capul, rămânând cu acul în aer. Se uită la Tarek, apoi îi făcu semn spre uşa din spate, închise uşa micuţului birou în urma lor şi-i făcu semn să se aşeze la biroul cel vechi pe care zăceau întinse mai multe ziare. Luă micul ibric de pe foc şi-i întinse lui Tarek 6 ceaşcă.
- îţi sunt recunoascător pentru ultimul transport, spuse încet Mansour. A trecut de toate porturile şi covoarele ar putea să ajungă în Europa într-o săptămână. Trăim vremuri grele, continuă el ridicând din umeri. Noile legi privind exportul... Aici nu mai cumpără nimeni nimic... Dar bănuiesc că aşa trebuie să fie.
Tarek rămase în tot acest timp tăcut. Mansour se aplecă mai aproape de el.
- Tinerii au cu toţii fotografii de-ale lui Saddam. Ei vorbesc cu mândrie despre celulele pe care acesta le-a răspândit în tot Orientul Mijlociu şi în lume, pentru a aduce revoluţia, pentru a-i alunga pe occidentali din Orientul Mijlociu, a înlătura vechile monarhii corupte şi a se ocupa de soarta palestinienilor. Dar Rafsanjani e un tip al naibii de viclean, nu-i aşa? El îi împacă pe toţi. De dragul banilor se împacă şi cu Occidentul. Cât vom mai putea rezista aşa fără infuzie de capital din afară? E un tip al naibii de viclean.
- Crezi că va accepta?
- Da, răspunse Mansour, va accepta.
Negustorul de covoare rămase în uşă. Tarek îşi aruncă privirea spre fostul palat al şahului, rămas ca o relicvă în mijlocul traficului dens, apoi dispăru pe stradă în jos.
Tarek asculta cuvântarea spicherului Parlamentului iranian. Glasul lui Rafsanjani răsuna puternic din sala Parlamentului. Tarek

parcurse holul, deschise uşa sălii şi se strecură pe un loc mai în spate în timp ce Rafsanjani, bătând cu pumnul în tribună şi fixându-şi cu ochii săi şireţi auditoriul, îşi continua cuvântarea. Aplauzele şi uralele explodară. Spicherul rămase pe moment tăcut. Avea chipul rotund înconjurat de păr şaten şi turbanul negru de mullah scăldat în sudoare. Broboane mici îi străluceau pe smocul de mustaţă aşezat sub gura pungă.
Tarek îi zări pe bătrânii mullahi care nu-şi mai găseau locul pe fotoliile lor. Rafsanjani îşi şterse sudoarea de pe faţă şi-şi continuă cuvântarea. Se spunea că e un moderat, un om care tratează cu Occidentul, care pierduse viziunea iniţială şi dorinţa de a face export de , revoluţie. Dar Rafsanjani este într-adevăr un viclean, gândi Tarek, capabil de nişte jocuri foarte, foarte inteligente. Un om care poate să se mişte cu uşurinţă după cum bate vântul. La întrunirile de rugăciune, flutura prin aer o puşcă şi urla la mulţime. Ii chema la luptă împotriva Occidentului şi a ţărilor corupte din Golf în timp ce miile de tineri veterani de război se băteau cu cioturile mâinilor peste piepturi şi urlau cât îi ţineau plămânii: „Să dăm foc Golfului! Să plecăm în marş spre Ierusalim!"
Rafsanjani le vorbea acestora, apoi se întorcea discret spre moderaţi şi le spunea că este alături de ei, pentru a mai câştiga timp. Şi în cele din urmă? în cele din urmă, reflectă Tarek, Rafsanjani se va folosi de toţi. în cele din urmă se va mişca după cum bate vântul.
Ciocanul de lemn al conducătorului de şedinţă anunţă încheierea cuvântării lui Rafsanjani. Acesta lăsă consiliul mullahilor să-şi continue dezbaterile. Era aşteptat de Tarek.
în următoarea jumătate de oră Rafsanjani ascultă planul pe care i-1 pregătise Tarek. O modalitate de a redobândi poziţia Iranului în Orientul Mijlociu şi, în acelaşi timp, de a-şi îmbunătăţi imaginea în faţa Occidentului. Un mijloc de a-i plăti lui Saddam toate poliţele. Tarek îi prezentă întregul plan. îi vorbi despre shiiţii din sudul Irakului cu care Iranul întreţinea legături puternice şi despre avioane. în final, ochii mici şi răutăcioşi ai lui Rafsanjani străluciră din nou cu viclenie. Era de acord.
Tarek părăsi clădirea parlamentului în timp ce Rafsanjani îl sună pe „prietenul" său Saddam.
* * * Tarek se sui în avionul care îl aştepta.

T Mergem la Damasc, la Hafez al Assad.
Avionul trecu peste Porţile Sfântului Paul. După aterizare, Tarek se urcă într-un elicopter care îl lăsă la intrarea palatului lui Assad. Preşedintele sirian, omul cu poate cele mai strânse legături cu reţelele terorismului internaţional, ascultă planul detaliat al lui Tarek.
Un zâmbet viclean străbătu chipul lui Assad la gândul rolului ironic pe care el, legendarul „rege" al terorismului mondial, urma să-1 joace. Tarek îi prezentă în amănunt cum el, Assad, va sabota activităţile teroriste pe care le-a iniţiat Saddam. Fu şi el de acord.
Avionul lui Tarek mai făcu o escală. Preşedintele Ozal al Turciei îi dăduse autorizaţie de aterizare. în acest timp Hamid trecu cu prudenţă graniţa în Turcia. Liderul rebelilor kurzi, Barzani, îl urmă la câteva minute după aceea. Tarek îi prezentă armele şi muniţia pe care le-o va pune la dispoziţie pentru izbucnirea insurecţiei.
Liderul kurd parcurse lista împreună cu Tarek, apoi se strecură înapoi, trecând graniţa în Irakul de Nord. Hamid îl urmă la scurtă vreme. La numai câteva ore după aceea, preşedintele Ozal dădu ordin ca materialele să ajungă la kurzi.
Badr îi dădea Elainei ultimele detalii ale sosirii lui Tarek. Elaine transmise lista materialelor militare cerute de Tarek la Consiliul Naţional de Securitate în timp ce Ray încerca să-1 contacteze direct pe Powell. După ce termină, se lăsă pe spătarul scaunului şi se gândi la ceea ce reuşise să realizeze Tarek într-un timp atât de scurt. O treabă complexă, aparent imposibil de realizat, o acţiune riscantă care, dacă va reuşi, va salva Orientul Mijlociu de la prăbuşirea iminentă.

CAPITOLUL 33

A doua zi de dimineaţă, Schwarzkopf fu surprins să audă de planurile pe* care Tarek le pusese în aplicare. Tarek îi povesti cum îl determinase pe Rasfanjani să pozeze în aliat al lui Saddam, având în realitate rolul de a-i captura material de război şi de a-i afla planurile de acţiune. Cum îl făcuse pe Assad să pozeze în aliat al reţelei teroriste a lui Saddam, când de fapt acesta avea rolul de a-1 trăda. Şi în fine, cum începuse acţiunea de trimitere a armamentului peste graniţa turcă la kurzi pentru a-i sprijini pe aceştia să pornească o insurecţie internă împotriva lui Saddam.

Schwarzkopf se aplecă înainte, fascinat de detalii şi de ingeniozitatea planului.

- O plasă, spuse el încet, o plasă în care Saddam va cădea la momentul potrivit.

Chipul lui Schwarzkopf era o expresie a admiraţiei. Se uită la Ray şi la Elaine. Apoi, bărbatul pleşuv de 1.90 m şi 110 kg se aplecă spre ei.

- Aseară am vorbit cu Powell şi tot aseară am stat şi am cugetat. M-am dus în deşert şi am stat şi am cugetat. Un răspuns avem deja.

Se aplecă şi mai mult spre cei doi care aşteptau continuarea.

- Practic nu avem aici nimic demn de luat în seamă. Saddam poate înainta în ce direcţie doreşte. Poate să intre în Arabia Saudită, să coboare pe coasta Golfului până în Emiratele Arabe Unite sau să treacă prin Iordania în Israel. Nu vom avea cum să-1 oprim. Mă rog de preşedinte să trimită cât mai repede trupe de uscat. La asta concurează şi Powell. Dar până la ora asta nu ne-a sosit decât un contingent de aviaţie şi câteva portavioane. Dacă Saddam şi-ar da seama cum stau lucrurile în realitate, ar putea năvăli aici, ar ocupa porturile pentru a nu ne permite primirea de noi trupe şi ar pune stăpânire pe câmpurile petrolifere. Dumnezeule, nici n-ar fi nevoie să le ocupe.

Printr-o scurtă incursiune a unui grup de sabotori le-ar putea arunca pur şi simplu în aer. N-avem cum să-1 oprim.
Mâna groasă a lui Schwarzkopf scoase din buzunar un trabuc şi rupse învelitoarea de celofan.
- Dacă ar şti, continuă generalul aprinzându-şi trabucul. Trebuie să câştig timp, să-1 inducem în eroare până ne sosesc întărituri.
Scoase pe gură un imens rotocol de fum.
- Şi nici atunci nu vom sta pe roze. Cu toate trupele pe care m-aş strădui să le aduc aici, tot ne vor întrece numeric într-o proporţie de doi la unul. Va trebui să câştigăm bătălia din aer, şi asta în cel mai scurt timp. Pentru asta trebuie să ştimf cât mai precis poziţia trupelor lui, a liniilor de aprovizionare, a uzinelor în care îşi construieşte Scudurile şi armamentul chimic. Asta se poate realiza tot din aer, prin sateliţi şi prin AWACS, corect?
Elaine încuviinţă dând din cap şi vru să spună ceva, dar Schwarzkopf o întrerupse.
- Vroiai să spui că putem localiza numai o parte a acestor obiective, nu pe toate, nu-i aşa?
Elaine încuviinţă din nou.
- De^i, iată ce propun eu, continuă Schwarzkopf plecându-se din nou spre ei. Cheia câştigării acestui război stă în colaborarea celor din Forţele pentru operaţiuni speciale cu oamenii tăi, Tarek, cu oamenii de încredere din deşert, care ne pot ajuta să ne infiltrăm.
Schwarzkopf lovi cu degetul în harta din faţa sa, de-a lungul frontierei dintre Arabia Saudită, Irak şi Kuweit.
- Avem nevoie de echipe de comando care să se poată infiltra în deşert şi de-a lungul graniţei dintre Irak şi Kuweit. Deghizaţi, folosind orice mijloace de locomoţie pentru a se mişca nevătămaţi în acea zonă, pornind din avanposturi deja existente şi fără a trezi nici o suspiciune. Am putea să-i dotăm pe băieţii ăştia cu nişte marcatoare cu emisie de infraroşii ce pot fi percepute numai de către avioane su senzori în infraroşu care supraveghează obiectivele irakiene. Tot ei ar putea face observaţii asupra desfăşurărilor de trupe ale irakienilor şi ne-ar putea anunţa când şi încotro se deplasează Saddam.
Elaine interveni precipitată:
- Ei ar putea instala şi dispozitive de interceptare a comunicaţiilor irakiene pe care le-am putea monitoriza de aici. Ar putea

chiar subtiliza unele echipamente elecronice de-ale lor pentru a vedea si noi cum funcţionează.
Schwarzkopf mai scoase un rotocol de fum, urmărind-o cu atenţie pe Elaine.
- Recuperarea informaţiilor obţinute de trupele pentru operaţiuni speciale va necesita crearea unor canale speciale deosebit de sigure. La orice scurgere de informaţii aceştia ar fi desconspiraţi şi toţi cei care colaborează cu ei ar fi morţi.
Schwarzkopf se lăsă pe speteaza scaunului.
- Ca să nu mai spunem că războiul ar fi pierdutlntr-o astfel de situaţie. Cheia întregii operaţiuni este să-i punem în legătură cu oamenii cei mai de încredere.
Tarek îl chemă pe Badr prin interfon. Când Badr ajunse în cadrul uşii îi dădu câteva ordine precipitate în arabă.
Schwarzkopf se uita la ei fără să înţeleagă un cuvânt.
- Bunicul meu este şeful unui trib de lângă graniţă, spuse Tarek. M-am infiltrat şi eu de câteva ori cu ei pentru a pregăti rezistenţa kuweitiană.
- Ai trecut deja dincolo în compania lor? întrebă uimit Schwarzkopf.
Elaine şi Ray îl văzură pe general zâmbind. îşi găsise egalul.
- Bunicul tău mai ştie şi alte triburi din zonă, poate din alte avanposturi?
- Precis îi mai ştie şi pe alţii, spuse Tarek fără nici o expresie în ton. Abdullah, prinţul moştenitor se trage din tribul Shammar din nord. El şi-a păstrat tot timpul legăturile cu beduinii.
- Poţi fi sigur că ne putem încrede în Abdullah, Tarek? îl întrerupse agitat Ray.
- Da. E un om de încredere.
- Ar mai fi cineva în altă parte? insistă Schwarzkopf. Avem nevoiS de mai mulţi oameni. Asta-i cheia întregii acţiuni - cât mai mulţi oameni de încredere.
- Naila.
Se întoarseră cu toţii surprinşi de numele pronunţat de Badr. Acesta îi explică pe scurt generalului cine era Naila şi ce funcţie ocupa la clinica situată la graniţă.
- A sunat acum vreo două zile când erai plecat şi încă o dată azi- . dimineaţă. A avut nişte necazuri cu guvernatorul de acolo şi se teme că ar putea s-o mu^e.

- Dumnezeule mare! exclamă zăpăcit Schwarzkopf. Vrei să spui că femeia aceasta a lucrat deja cu beduinii? Un doctor discret dintr-un spital... un spital în care sunt aduse zilnic materiale noi, un canal perfect pentru transferul de informaţii? Dumnezeule mare!
Schwarzkopf începu să fredoneze câteva măsuri din discul lui preferat cu Pavarotti.
- Tarek, sună autorităţile şi spune-le s-o lase în pace pe doamna aceasta, apoi să trimitem imediat acolo o echipă a celor de la operaţiuni speciale.
Tarek îi făcu semn lui Badr să se pună în mişcare. Elaine care părea făţiş agitată, izbucni:
- Dar ar putea fi periculos, Tarek. Crezi că ar fi bine s-o pui pe Naila în această situaţie?
Tarek o întrerupse tăios.
- Situaţia Nailei mă îngrijorează la fel de mult ca şi pe tine. Dar aici e vorba de o întreagă ţară. De mii de soldaţi americani care îşi pot pierde vieţile. Cine poate face ceva, trebuie să facă. Tăcu şi se uită la Elaine.
- Elicopterul pleacă la clinică în seara asta. Du-te la ea şi trans-mite-i ce vrem să facă.
i

CAPITOLUL 34

Naila aşează în pat ultima pacientă şi începu să scrie lista medicamentelor necesare. îi ură noapte bună lui Benazir care ieşea din serviciu şi o urmări cu privirea cum se pierde în lumina asfinţitului care scălda micuţa localitate de beduini. Apoi se aşeză din nou la masa de lucru şi continuă să scrie comenzile pentru materiale medicale. Se lăsă pentru o clipă pe speteaza scaunului, cuprinsă de oboseala unei zile pline de lucru. Deodată auzi zgomotul unor elice de elicopter. Termină în grabă lista, o semnă şi ieşi în întâmpinarea elicopterului care venea de la Riad. Din aparatul de zbor coborî Elaine.

Naila avu o tresărire de surpriză şi se repezi să o îmbrăţişeze pe americancă.

- Elaine, tu aici?

Elaine o luă în braţe şi privi mica localitate de beduini, cu souk-ul său prăfuit conturat în lumina înserării şi cu mica clădire a clinicii. Apoi, observă oboseala de pe chipul Nailei şi ochii ei încercănaţi.

- Naila, întrebă ea cu blândeţe, ai păţit ceva?

- Nu, îi răspunse Naila pe acelaşi ton, mişcată de grija prietenei sale. Avem mulţi pacienţi, mulţi oameni necăjiţi care au nevoie de ajutorul nostru. Vino să vezi.

O duse pe Elaine în clinică şi-i arătă camera de gardă pe care o improvizaseră acolo.

- Restul se găseşte aici.

Deschise uşa micului salon şi trecu uşor prin încăpere, aplecân-du-se asupra unui mic pacient care scâncea înăbuşit, netezind aşternutul altui pacient, şoptindu-i ceva unei mame care alăpta un copil,, reglând instalaţia de perfuzie a unui nou născut, atingând fruntea încinsă de febră a unui copil. Elaine o urmă în linişte în timp ce prietena ei şoptea ceva unei tinere mame, apoi închise cu grijă uşa.

- Vezi, spuse încet Naila, avem mulţi pacienţi de îngrijit. Nu e grozav de mare, continuă ea, observând că Elaine examinează clinica şi ghicindu-i gândurile. Dar îţi spun sincer că putem face o mulţime de lucruri cu puţinul pe care îl avem. Urmează-mă. Locuiesc într-o căsuţă modestă foarte aproape de aici.
Intrară în casa mică şi sărăcăcioasă şi Naila închise uşa. Puse apa la fiert pentru a face ceai şi o privi fix pe Elaine.
- Spune-mi, Elaine, de ce-ai venit aici?
Apoi, Elaine observă uluită cum lacrimile năpădesc chipul prietenei sale.
- Mă bucur atât de mult că ai venit.
Naila se opri, neputând să mai rostească nici un cuvânt, epuizată şi speriată de evenimentele ultimei săptămâni. Elaine se apropie de ea.
- Ce e cu tine, Naila?
Naila îi povesti întâmplarea cu guvernatorul.
- Elaine, şopti ea, mă tem că va lua măsuri, că mă va trimite înapoi la Riad. Tarek o fi primit mesajul meu? El te-a trimis să...?
- Tarek o să se ocupe de guvernator. Tu nu vei fi nevoită să te întorci. •
Naila avu o tresărire.
- Crezi că aşa va fi? Elaine, pentru asta ai venit aici?
Ceva în sufletul Elainei o făcea să simtă nevoia de a privi în altă parte când îi spuse prietenei sale:
- Naila, am vrea să faci ceva pentru noi.
Naila rămase nemişcată, urmărind expresia de pe chipul americancei, apoi se aşeză în linişte la masă şi ascultă planul pe care i-1 înfăţişă Elaine. Mintea ei lupta din răsputeri cu sentimentul de teamă pe care i-1 trezea fiecare cuvânt al prietenei sale.
- Generalul Schwarzkopf se ocupa în prezent de pregătirea echipei de Operaţiuni Speciale. Această acţiune va fi terminată mâine. Atunci ne vom întoarce cu echipamnetul necesar şi cu membrii echipei speciale, sub acoperire, cu următorul elicopter. Putem să-ţi dăm instrucţiuni detaliate despre cum vei duce la îndeplinire planul. In general, e vorba de o operaţiune de infiltrare în care clinica joacă rolul centralei de transmitere a informaţiilor.
Când auzi ce se vrea de la ea, Nailei începură să-i tremure mâinile. Cu scris tremurat notă şi instrucţiunile Elainei despre membrii echipei şi despre modul cum aceştia vor acţiona.

Când Elaine termină, se uită la chipul înspăimântat al tinerei din faţa ei şi abia mai fu în stare să pronunţe ultimele cuvinte.
- Eu m-am opus implicării tale, dar ei au fost cu toţii de părere că planul este vital şi că eşti cea mai bine plasată pentru a-1 pune în aplicare.
Naila încuviinţă fără cuvinte. Se ridică şi se sprijini imediat de spătarul scaunului, cuprinsă parcă de un acces de greaţă, din câte i » se părea Elainei. Americanca sări imediat în ajutorul ei.
- Naila, ce s-a-ntâmplat?
- Nu am nimic, răspunse precipitat Naila, dar Elaine observă cum e cuprinsă de un nou val de greaţă.
- Naila, pot să te ajut cu ceva? Orice... Naila clătină din cap.
- îmi trece imediat.
Elaine se ridică şi o luă în braţe pe tânăra femeie. O privi fix în ochi şi-i spuse încet:
- Cum poţi să spui că n-ai nimic? Vreau să-mi spui ce e cu tine. Naila îşi ridică privirea spre ea şi în cele din urmă, pe un glas
ce părea resemnat, pierdut, spuse:
- Sunt gravidă, Elaine.
- O, Doamne, şopti Elaine.
Vestea pe care o primise părea de neconceput pentru ea. Lacrimile Nailei curgeau acum şiroaie pe obraji.
- Te rog să nu spui nimănui, Elaine. Mă bucur atât de mult că ai venit, eram atât de singură. O, Doamne, am fost atât de singură!
- Şi ce ai să faci, Naila? şopti Elaine. Pot să te ajut cu ceva?
- Nu ştiu ce am să fac. Vreau să păstrez copilul, spuse ea cu răsuflarea tăiată, străduindu-se să continue. Când m-am întors din America m-am jurat că n-am să mă mai văd cu el, că am să termin definitiv, că am să fac ceea ce trebuie făcut, să mă mărit cu tânărul pe care mi 1-a ales Musaid. I-am spus la ultima noastră întâlnire când am plecat din Washington că trebuie s-o fac şi când a încercat să mă sune, la întoarcerea mea la Riad, nu i-am răspuns la telefon. M-am zbuciumat atât de tare. Când l-am văzut acolo în seara în care am fost amândouă la Osman, am încercat să... Şi, după aceea, mi-am dat seama că rămăsesem gravidă şi că trebuia să fac un avort. Am încercat să mi-1 provoc singură, dar nu am putut, pur şi simplu nu am fost în stare. îmi doresc copilul ăsta. îl doresc. Vreau să mă bucur de viaţa

mea. O, Doamne, oftă ea sprijinindu-şi capul pe umărul Elainei. Nu ştiu ce să mă fac.
- Orice vei hotărî şi oricând, vreau să ştii că sunt alături de tine şi am să te ajut, Naila.
Naila încuviinţă din cap.
- Deocamdată singurul ajutor pe care mi-1 poţi da este să nu spui nimănui că sunt gravidă. Vreau să-mi promiţi acest lucru. Că
•nu vei spune nimănui. *
Elaine încuviinţă. Deodată se întoarse surprinsă de bătăile din uşă. Era pilotul elicopterului.
- Trebuie să ne întoarcem.
- Mă întorc peste o zi, Naila. Crezi c-o să te descurci? o întrebă în surdină Elaine.
- Mă descurc.
Elaine dădu mâna cu ea, apoi se întoarse cu elicopterul la Riad, profund şocată.
A doua zi, Elaine se prezentă la poarta vilei în care urma să se . întâlnească cu Schwarzkopf şi cu Ray. Tânărul valet păru surprins la început când femeia rostise numele lui Tarek, dar apoi îi zâmbi şi o conduse printr-o uşă uriaşă în imensul foaier.
Elaine rămase împietrită în clipa în care toate privirile femeilor din acea încăpere se întoarseră spre ea. Acestea, cu ceşti de porţelan şi cu prăjituri în mână, şedeau în jurul unei mese masive din sidef sculptat. La intrarea Elainei, sporovăială lor se întrerupse brusc. Privirea americancei se opri asupra unei doamne mai în vârstă, cu ochii rimelaţi cu kohl şi cu braţele şi gâtul încărcate de bijuterii vechi care sclipeau orbitor pe faldurile rochiei de mătase. Se mai aflau în salonul uriaş o tânără cu o expresie încordată, îmbrăcată într-o rochie conservatoare de culoare gri, tinere şi vârstnice în straie tradiţionale zonei Golfului, altele în rochii de mătase croite după moda occidentală. Din celălalt capăt al încăperii se ridică o femeie într-un caftan verde pal de mătase, împodobit cu aur şi perle. Elaine întâlni ochii verzi ai Nurei care străluceau deasupra pometilor fini.
- Bine ai venit. Intră. Elaine se înroşi toată.
- Iertaţi-mă, n-am vrut să vă deranjez. Nura o pofti să intre.

- Nu-ţi mai cere scuze. îmi face plăcere că ai venit. Naila mi-a povestit o mulţime despre tine de la prima noastră întâlnire. Dacă tot ai venit, trebuie să rămâi. Ne-ai face o mare plăcere.
- O, nu, răspunse Elaine şi mai încurcată. Eu venisem să mă întâlnesc cu...
. Nura clătină zâmbind din cap.
- Conform obiceiurilor din Golf, gazda se simte jignită dacă nu i se acceptă ospitalitatea. Am să-i spun valetului să te conducă la Tarek, să-i laşi materialele şi după aceea te întorci la noi.
îi strânse mâna Elainei.
- Promite-mi că vei rămâne cu noi.
Nura îl chemă pe băiat. Elaine îl urmă în cealaltă aripă a vilei. Valetul bătu la uşa masivă din stejar, apoi deschise. Tarek vorbea pe un ton grav, aplecat deasupra mesei. Bătrânul de lângă el îl asculta cu atenţie. Un chip brăzdat de riduri, un trup învelit în roba lungă de beduin purtând însemnul de aur al rangului de şeic. Kufiya lui imaculată îi încadra chipul conturat de barba albă. Elaine fu uimită de măreţia chipului bătrânului, de demnitatea lui, de calmul pe care nu-1 inspirau decât tablourile lui Rembrandt. Bătrânul se întoarse şi privirile lor se întâlniră.
- Elaine, dă-mi voie să ţi—1 prezint pe bunicul meu, spuse Tarek îndreptându-se spre ea.
Bătrânul şeic se ridică şi dădu mâna cu ea.
- *Ahlan wa sahlan,* o salută el, apoi se întoarse spre Tarek şi-i spuse ceva în arabă.
Tarek zâmbi.
- Spune că eşti foarte frumoasă şi că ai ochii limpezi ca cerul. Generalul Schwarzkopf şi Ray sosiră după câteva minute.
închiseră uşa biroului şi în următoarea jumătate de oră parcurseră întregul plan şi discutară modalităţile de a-i integra pe membrii echipei de Operaţiuni speciale cu beduinii, despre echipamentul de care vor avea nevoie în respectivul avanpost, despre felul în care se va face transmiterea informaţiilor în ambele sensuri. îi chemaseră şi pe cei doi şefi de echipă pentru a-i prezenta.
Căpitanii David Frazee şi Mark Long dădură mâna cu bătrânul beduin şi schimbară cu el câteva cuvinte în arabă. Căpitanul Long continua să discute cu şeicul fascinând-o pe Elaine pentru minuţiozitatea cu care reuşea să-i prezinte toate detaliile operaţiunii. Când terminară, căpitanii Long şi Frazee îi urmară pe Schwarzkopf şi pe Ray la maşină.
Elaine se ridică să plece, dar bunicul lui Tarek o opri.

- Bunicul meu te roagă să iei cina cu noi, spuse Tarek. Un bătrân beduin n-ar înţelege niciodată să-i fie refuzată ospitalitatea.
Elaine avu un moment de ezitare, apoi îi urmă în sufrageria spaţioasă. Toată lumea se ridică ca la un semn la intrarea bătrânului. Copiii veniră la el să-i sărute mâna, adulţii să-l sărute pe obraz. Se aşezară în jurul mesei uriaşe şi valeţii începură să aducă mâncarea. Tarek se întoarse brusc la auzul uşii de la intrare care tocmai se deschisese, dar după aceea continuă conversaţia.
Musaid îşi făcu apariţia în sufragerie, apoi se opri în uşă, hol-bându-se la Elaine. Făcu o plecăciune şi-l sărută pe bătrân pe obraz. Când se îndreptă din nou, glasul său era ca de gheaţă.
- Nu ştiam că mai avem şi alţi invitaţi. Am venit şi cu prietenul meu Aii de la minister.
Aii se aşeză la masă, se întoarse spre Musaid şi-i spuse ceva pe un ton şoptit:
- Am ajuns să-i primim pe americani şi în casele noastre şi chiar să luăm masa cu ei.
Cei doi fură atenţionaţi să tacă. Musaid se uită spre Elaine. Aii continuă, de data aceasta cu glas tare:
- Americanii care sunt atât de folositori când le convine şi lor să se amestece în politica noastră. Când toate resursele lor de petrol sunt ameninţate se grăbesc să sară în ajutorul „bietului Kuweit, victimă a invaziei". Şi pe lângă asta devin foarte grijulii faţă de soarta palestinienilor care de mai bine de patruzeci de ani au fost dezrădăcinaţi.
în încăpere se lăsă o tăcere mormântală. Tonul vocii lui Aii ascundea numai insultă:
- Asta este partea noastră de lume. Americanii nu au ce căuta aici. Ei, care au trimis soldaţi creştini cu biblii la gât pe pământul islamului, în ţara Meccăi sfinte, ei care şi-au desfăşurat aici trupe demne de cele ale unei puteri coloniale de altădată. Bieţii arabi, or gândi ei cu un aer superior, nu pot să se descurce singuri. Americanii care ne trimit pe lângă soldaţii lor şi femei americance ca să le zăpăcească pe ale noastre.
Deodată, cineva izbi puternic cu pumnulln celălalt capăt al mesei.
- Linişte!
Bunicul se ridică în picioare. Chipul său ferm domina întreaga masă, ochii săi îl sfredeliră mai întâi pe Aii, apoi pe Musaid.

- Doamna este oaspetele nostru. Eşti arab. Cine te-a crescut aşa de prost ca să ne faci de ruşine.
Bătrânul beduin tăcu, aşteptând cuprins de furie. Autoritatea glasului său îl paralizase pe Musaid care se ridică, îşi ceru scuze pentru vorbele lui Aii şi-1 scoase pe acesta din sufragerie.
Bătrânul îşi aranja faldurile robei şi se aşează la locul lui în timp ce Musaid ieşea din încăpere. Elaine căuta privirea lui Tarek care îi făcu semn să rămână. Tensiunea plutea încă în aer. Toată lumea încerca să restabilească climatul de ospitalitate de la masă.
La sfârşitul cinei, când Elaine îşi luă rămas bun de la cei prezenţi, Nura se apropie de ea.
- Ştiu că munceşti foarte mult. Vino cu noi. Săptămâna asta Osman iese cu iahtul său în Marea Roşie. Am să te anunţ în ce zi şi la ce oră. Te rog, vino!
*** * ***
In noaptea aceea, Tarek se întoarse acasă şi-şi puse hârtiile pe care le adusese pe noptieră.
- Eşti mereu plecat zilele astea, îi spuse încet Nura. Eşti obosit şi nu te mai poţi concentra.
Ochii ei verzi şi profunzi îl fixară.
- Femeia aia, americanca, Elaine, continuă ea pe acelaşi ton, e bună?
- Da, e foarte bună în meseria ei.
- Ai mai aflat ceva despre implicarea membrilor Familiei? Tarek clătină din cap. Nura îşi întinse mâna spre el. Cămaşa de
mătase îi alunecă de pe umăr. Ochii ei continuau să-1 privească cu insistentă.
- Esti mereu plecat, îi şopti ea. Ai atâtea în viata ta.
- Si tu?
- Nu te am decât pe tine. Numai pe tine te am.
Nura puse jurnalul pe masă, cu stiloul de aur rămas la jumătatea unei pagini şi se întinse să-1 tragă pe Tarek spre ea. El se retrase, neputând să o privească în ochi, îşi luă hârtiile şi ieşi din dormitor.

CAPITOLUL 35

Aflată în clinica întunecată, Naila auzi zgomotul elicopterului care se apropia. Băiatul de beduin, Aziz, şi bunicul Nailei aşteptau şi ei sosirea celor de la Riad. în fine, zgomotul produs de palele elicei se opri.

Naila luă cheia şi descuie uşa din spate. O văzu imediat pe americanca care pilotase elicopterul şi apoi pe membrii echipei de Operaţiuni Speciale care coborau în linişte din aeronavă; Elaine se afla şi ea cu ei. Căpitanii Long şi Frazee îi făcură semn spre oamenii care îi urmau. Fiecare din ei conduceau câte un grup alcătuit din zece oameni: un sergent major, un specialist în comunicaţii, un operator radio, un expert în demolări, un subofiţer pentru operaţiuni, un tehnician şi patru oameni înarmaţi cu M-16 şi cu Beretta 92-F.

Căpitanul David Frazee se duse la Naila şi-i strânse mâna.

- îmi face plăcere să colaborez cu dumneavoastră, doamnă.

- Au adus hainele? întrebă încet Elaine privind spre bunicul Nailei şi spre Aziz.

Naila încuviinţă. Micul beduin şi bunicul ei deschiseră sacii şeilor şi scoaseră de acolo jalabiile, pumnalele şi kufiile de beduini. Fără să scoată un cuvânt, membrii echipei de Operaţiuni Speciale se îmbrăcară. Elaine adăugă echipamentul electronic şi radio operatorului radio şi specialistului în comunicaţii şi făcu o ultimă probă pe micuţul receptor. Apoi trecură împreună cu Naila peste codurile stabilite. în cele din urmă, bărbaţii îşi ascunseră echipamentul din dotare în îmbrăcămintea largă.

Elaine le făcu semn că totul era gata şi bărbaţii se aliniară în linişte afară. Una din echipe îl urma spre vest pe micul beduin, iar cealaltă se îndreptă, călăuzită de bunicul lui Tarek, spre nord.

Elaine o urmă pe Naila în micuţul laborator improvizat unde se aflau instalaţiile de analiză a sângelui. Dădu microscoapele la o parte

«

şi trase spre ea aparatul de separare a sângelui. Plasă apoi micul receptor în spaţiul creat şi făcu o probă. Apoi îi explică Nailei:
*■— Să ai grijă la luminiţa roşie de aici. Ea indică faptul că apa--ratul funcţionează. Nu trebuie să umbli la el, dar dacă vei observa vreodată că luminiţa nu e aprinsă, probabil că noi vom şti deja acest lucru. în astfel de situaţii încearcă să ne dai cât poţi de repede de ştire.
Naila luă sacii pe care i-i adusese Elaine. Erau marcaţi la fel ca cei folosiţi pentru transportul de medicamente şi analize între clinică şi spitalul din Riad, numai că aveau o mică literă în plus.
- Tot ce primeşti de la membrii echipei speciale, pui aici. După aceea, trimiţi materialele cu primul elicopter care face drumul de rutină dintre clinică şi oraş. Pilotul va şti care sunt sacii pe care trebuie să ni-i aducă nouă.
Elaine tăcu şi privi ochii blânzi şi căprui ai Nailei. In clinica întunecată se auzeau glasurile pacienţilor refugiaţi.
- Crezi că o să te descurci? o întrebă ea.
- Da. -
Elaine o apucă de mână.
- Dacă ai nevoie de ajufbr, sună-ne imediat.
Pilotul elicopterului deschise Elainei uşa aparatului de zbor şi porni spre Riad. Naila rămase în pragul uşii micuţei clinici şi o petrecu pe prietena sa cu privirile. în jurul ei nu se mai auzeau acum decât sunetele nopţii în deşert.

CAPITOLUL 36

Aflat în biroul său, Tarek asculta cu atenţie primul raport care sosise de la membrii echipei speciale care acţiona în micuţa localitate de beduini. Sistemul stabilit funcţiona. Badr intră în birou şi-i întinse o bucată de hârtie, ultimul material primit de la Hamid.

„OPERAŢIUNILE URMEAZĂ SĂ ÎNCEAPĂ... ANTAR ÎN SUD. OBIECTIVELE ASASINATELOR CONFIRMATE, IMINENT. ABED BIN OSMAN SE CONFIRMĂ. PLANURILE AMPLASĂRII DE MINE CU SCOPUL DE A ARUNCA ÎN AER NAVELE MILITARE ALE S.U.A. SE CONFIRMĂ. ASASINATELE DIN REGAT SE CONFIRMĂ".

Tarek se ridică. ^,

- Unde te duci? îl întrebă Badr.
- La Osman acasă, îi răspunse Tarek trântind uşa în urma sa.

*** * ***

în luminile nopţii, Sana plutea în piscina lui Osman ca o anemonă purtată uşor de valurile mării.

- Yamani a plecat în Hong Kong să-şi facă nişte şedinţe de acupunctura.

Tânăra femeie suspină, apoi continuă să vorbească în timp ce Osman sorbea dintr-un pahar de absint.

- E greu de imaginat ce vrea el de fapt să vindece, nu-i aşa? Osman se duse în compartimentul închis al piscinei şi se întinse

pe patul de masaj. Maseuza pakistaneză deschise sticluţele cu ulei şi începu să-i frece uşor muşchii spatelui.

Aseară se gândise să-1 cheme pe băiat pentru oaspetele lui. Dar se răzgândise văzând cât de bine se descurcă fata.

Amintirea dansatoarei îl făcu să zâmbească. Fusese perfectă. O fată care ar fi putut satisface fanteziile oricărui bărbat. Era înzestrată cu mult simţ al momentului, al clipei în care exoticul se transformă

în erotic. Făcuse totul la momentul potrivit. Cea mai mică broboană de sudoare care se scurgea prin despicătura sânilor ei acoperiţi cu aur cobora apoi pe pântecele rotunjit şi încins cu şnururi şi mătăsuri scumpe. Fata îşi unduise trupul în staccato-ul frenetic al ritmurilor hipnotice ale ansamblului de instrumentişti, mişcările ei fiind din când în când punctate de câte un geamăt uşor, de parcă ar fi fost posedată. Apoi, dintr-o dată, rămăsese nemişcată şi-şi aruncase părul lung şi negru pe umeri, privind cu ochii inflamaţi de dorinţă spre omul pe care i-1 indicase Osman.
„îşi va da seama că este cadoul meu pentru el", îi spusese înainte Osman, „şi va merge cu tine. Vei reprezenta momentul lui de plăcere după atâtea convorbiri de afaceri, înainte de a se întoarce la biroul lui şi la şedinţele interminabile din Occident".
Osman zâmbi din nou amintindu-şi de momentul în care fata se retrăsese împreună cu omul de afaceri într-o altă încăpere. Artă, artificiu, linii perfecte. La urma urmei fiinţa omenească e o simplă creatura, cu necesităţi simple, uşor de îndeplinit. Aşa e, artă, artificii, planuri şi dorinţă. Fiinţa omenească e într-adevăr o creatură nesofisticată.
Părăsi cabana de lângă piscină şi se întoarse în casă, traversând holul de marmură şi coborând în living. Se uită la cutia pe care valetul o aşezase pe covorul oriental şi luă ustensilele pe care băiatul i le lăsase acolo. Desfăcu capacul lădiţei. întinse mâna şi atinse cu grijă tabloul.
îl scoase din lădiţă şi privi cu admiraţie miniaturile persane înrămate în aur de-a lungul pereţilor, liniile complicate ale vechilor artişti, contrastând cu superbele lucrări moderne ale lui Cezanne, cu tablourile de vis ale lui Chagall, şi cu apaticul Gaugain. Se gândi cum se va încadra acest frumos Matisse între toate celelalte tablouri, îl despacheta şi privi cu încântare la tonurile aurii, apropiind şi mai mult lumina lămpii de birou pentru a vedea tuşeul pensulei care îl fascinase atât de mult când admirase prima dată tabloul la Paris.
- E frumos, Osman.
Osman se întoarse surprins la auzul vocii lui Tarek.
- Tu erai, Tarek? Ce plăcere neaşteptată.
Sună servitorul şi-i porunci să le aducă ceva de băut.
- Apropie-te. Uită-te şi tu ce frumuseţe de tablou! Tarek zâmbi şi se aplecă şi mai mult deasupra lucrării.
- într-adevăr e o capodoperă, Osman.

Se aşează pe canapea şi aşteptă un pic până ce valetul părăsi încăperea.
- Osman, trebuie să-ţi vorbesc.
- Sigur, care este problema? -Abed.
Osman lăsă paharul din mână şi-1 privi pe Tarek. -Abed? •
- în ce măsură eşti la curent cu deplasările sale? Ştii cu cine se întâlneşte?
Osman clătină uşor din cap.
- Acum e bărbat în toată firea. Nu-1 întreb niciodată unde pleacă. Are propria lui viaţă, spuse Osman privindu-1 precaut pe Tarek. Dar de ce mă întrebi?
- Ştiai că din când în când pleacă din ţară?
- Desigur că ştiu. Are prieteni în Occident şi în mai toate ţările din Golf, îi răspunse ezitant Osman, şi cam peste tot în Orientul Mijlociu.
- Ştii unde îşi petrece de fapt timpul când e plecat?
- N-aş putea spune cu precizie...
- Ştii cu ce se ocupă aici? Osman se înecă de surpriză.
- Cu ce se ocupă?!
- Să știi că se află sub supraveghere.
Tarek simţise aceste cuvinte ca pe o povară de moarte înainte de a le rosti. Urmări apoi cu privirea pe bărbatul din faţa sa care închisese cuprins de durere ochii, în timp ce mâinile îi rămaseră încleştate în jurul paharului.
- Se află sub supraveghere? rosti răguşit de emoţie Osman.
- E vorba de o reţea de celule coordonate de la Bagdad, continuă Tarek. Abed face parte dintr-o astfel de celulă.
- Dumnezeule, şopti Osman, lăsându-se pe speteaza scaunului.
- Nu știu încă sigur cât de mult e implicat.
- Şi ai venit să-mi spui că...?
- Am venit, spuse cu tristeţe în glas Tarek, să-ţi spun că nu am cum să-1 protejez.
Osman încuviinţă în tăcere. ,
Tarek se aplecă mai aproape de el şi-i vorbi cu mult calm.

- Un singur lucru pot face pentru el. Fa-1 să înţeleagă, în cazul în care te va mai asculta, că indivizii aceia vor încerca să-1 folosească ca pe un agent activ într-o operaţiune care va necesita...
Tarek lăsă fraza fără sfârşit. Osman îşi ridică privirea spre el.
- E tot ce pot face pentru el, Osman. Din nou, glasul lui Osman răspunse cu o şoaptă înnăbuşită:
- îţi mulţumesc. înţeleg. Tarek se ridică gata de plecare, dar se mai întoarse o dată spre gazda sa, cu chipul plin de tristeţe.
- Va trebui să fii pregătit pentru orice, Osman. Lui s-ar putea să nu-i pese. Şi nici lor.
După plecarea lui Tarek, Osman încercă să se calmeze. Se întoarse în camera de lucru şi se strădui din răsputeri să revină la normal uitându-se pe hârtiile de pe birou. Dădu drumul la radio şi ascultă ştirile despre măcelul din Kuweit. Apoi, dădu un telefon şi transmise instrucţiuni să i se transfere şi mai multe acţiuni şi valută în conturile din Elveţia. Când lăsă receptorul în furcă îl auzi pe Abed care tocmai intrase în casă. Rămase tăcut, reflectând la distanţa dintre el şi propriul său fiu, o adevărată prăpastie, deşi camera lui Abed se afla la numai câţiva paşi pe acelaşi coridor. Tăcerea dintre ei era pe punctul de a exploda. Simţi în suflet durerea pricinuită de dragostea pe care i-o purta fiului veşnic nemulţumit şi de neputinţa de a găsi o cale de a comunica normal cu acesta. Se ridică. Va încerca încă o dată.
Auzindu-şi tatăl care tocmai intrase pe uşă, Abed se răsuci brusc pe scaun.
- Mă gândeam că n-ar fi rău să stăm un pic de vorbă, Abed.
Osman avu un moment de ezitare şi de confuzie. Privirea sa surprinsese o mişcare care îi întrerupsese şirul gândurilor. Chipul lui Abed avea o expresie încordată. Ceea ce-1 întrerupsese însă pe Osman fusese mâna lui Abed, o mână care ascundea ceva la spate, împingând obiectul respectiv spre sertarul deschis, încercând să evite privirea lui Osman. Se zări o licărire de o clipă, apoi obiectul misterios fu aruncat cu zgomot în sertar, iar sertarul închis printr-o izbitură puternică.
- Ce-a fost asta, Abed? rosti înecat Osman.
Abed îşi ridică agitat privirea spre tatăl său şi se făcu roşu de furie.

- N-am şi eu dreptul la o minimă intimitate? răcni el. încuie cu zgomot sertarul şi se ridică în picioare, răsturnând
scaunul din spatele său şi aruncându-i lui Osman priviri pline de furie.
- Ce-ai zice dacă aş intra şi eu la tine fără să bat la uşă? îşi întrebă el tatăl. Să intru pur şi simplu în camera ta în timp ce-ţi numeri banii, banii tăi nenumăraţi din nenumăratele tale afaceri. Sau dacă intru în camera ta în timp ce te întinzi în pat cu curvele tale.
Mâna lui Osman ţâşni reflex şi lovi faţa lui Abed. Acesta se clătină. Glasul lui Osman răsună înecat de durere:
- Cum îndrăzne.şti să-i vorbeşti aşa tatălui tău? Abed îl privi cu dispreţ.
- Cum îndrăznesc? Cu tine, un adevărat model de „virtute"... bani, tablouri, palate şi curve cu care ţi-ai dus toată viaţa. întrebarea este mai degrabă „cum îndrăzneşte tatăl meu?"
Trecu pe lângă Osman atingându-se de el şi se opri în dreptul uşii. Ochii îi erau scăldaţi de lacrimi de furie. îi vorbi tatălui său pe un ton ridicat:
- Da, tată, întrebarea este „Cum îndrăzneşte tatăl meu?" Osman rămase singur în mijlocul camerei pustii. Zgomotul
paşilor fiului său se pierdeau pe scafă în jos. îşi privi palma, încă înroşită după lovitura pe care nu şi-o putuse stăpâni şi se gândi la dimensiunea de neînţeles a alienării fiului său şi la efectul dureros pe care aceasta o avea asupra lui. Apoi îşi aminti de sertar. încuie-toarea consta într-un mecanism foarte simplu. Reuşi s-o desfacă aproape imediat. în sertar zăcea un revolver cu butoiaş scurt, dar de calibru mare. Sub el se afla o mică agendă.
Osman dădu arma la o parte şi scoase agenda. Era îmbrăcată în pânză de culoare verde, iar paginile erau acoperite de scrisul neglijent al lui Abed. Nume, numere de telefoane, adrese din toate colţurile Golfului, mici mâzgăleli reprezentând un fel de cod în dreptul fiecărei însemnări. Un capitol era intitulat „SUA." Aici alte nume, coduri, apoi o pagină numai cu nume de femei, numere de telefon, adrese şi iarăşi coduri. Unul dintre nume îi suna cunoscut, dar nu ştia de unde să-l ia. După fiecare nume se aflau şi mai multe coduri, date din viitor şi, în fine, scris foarte mic, *Allahu Akbar*. Unele dintre datele din agendă aparţineau trecutului, iar altele viitoarelor două săptămâni. Osman puse agenda la locul ei şi vru să închidă sertarul.

Deodată îşi aminti de unde îi era cunoscut acel nume şi fu cuprins de groază. Scoţând din nou agenda din sertar, se grăbi spre maşină. Porni motorul şi dintr-o dată îşi îngropa chipul în mâini înţelegând ceea ce trebuia să facă.
Ceva mai târziu în seara aceea, valetul lui Tarek strânse corespondenţa şi plicul rătăcit ce-i era adresat acestuia şi pe care îl găsise în salon şi trimise totul la birou, unde Tarek rămăsese să lucreze peste noapte. Tarek trecu prin grămada de hârtii, apoi se opri brusc.
- Asta ce mai e? îl întrebă Badr.
Tarek privi curios spre agenda îmbrăcată în verde şi ridică din umeri. începu să citească numele scrise de mână şi codurile notate în dreptul fiecăruia. Dădu mai multe pagini şi se opri în dreptul uneia pe care scria „SUA" şi cuprindea pe lângă nume mai multe date. Brusc, privirea sa fu atrasă de numele unei femei. Se uită imediat să vadă data înscrisă în dreptul acestuia.
- Numele americancei al cărei prieten arab încă neidentificat a îmbarcat-o la bordul Pan Am-ului. Fata avea asupra ei caseta care a provocat explozia avionului. Atunci când au murit 220 de oameni.
- Dumnezeule, ce mai scrie acolo?
- O mulţime de alte nume, o mulţime de coduri şi tot atât de multe date, unele dintre ele dintr-un viitor foarte adevărat.
Badr luă imediat agenda şi se îndreptă în grabă spre secţia de decriptare.
- Cum a ajuns la noi?
- Osman.
- Acum pot să-1 arestez pe Abed?
- Nu. Punem filajul pe el ca să nu poată întreprinde nimic şi-1 urmărim mai departe. Restul...? Cred că a sosit momentul. Poţi să fii gata într-o oră?
Badr dădu din cap că da.
*** * ***
- Gata, Badr, acum.
Tarek privea pe ultimii membri ai celulei intrând, după care uşa se închise.
Badr luă telefonul şi dădu semnalul oamenilor aflaţi în maşini, în timpul acesta, Tarek regla imaginea de pe monitor.
Prima maşina se puse în mişcare străbătând strada Al Imam Ibn Turki. Duba albastră îşi făcu apariţia de pe strada Khazzan, iar cele„.

două limuzine porniră de pe strada Thumairi. Ultimii cumpărători din souk se strecurau prin noapte spre casele lor. Maşinile se îndreptară spre o poartă.
Tarek observă cele patru vehicule apropiindu-se şi pe cei şaisprezece agenţi coborând în ordine şi înconjurând clădirea. în numai câteva secunde aceştia trecură la acţiune şi îşi fixară amortizoarele pe pistoale: şase dintre ei intrară în clădirea învecinată şi-şi făcură apariţia câteva clipe mai târziu pe acoperişul acesteia, iar zece încon- s jurară clădirea principală, blocând uşile şi ferestrele. Acum aşteptau calmi semnalul de trecere la acţiune. Tarek se uită spre Badr şi înclină din cap.
Badr apăsă un buton.
Oamenii lui Tarek pătrunseră în clădire. Acţiunea fulger îi surprinse pe membrii celulei în mijlocul rugăciunii. Unul din tineri fu ucis, după ce încercase să scape pe uşa din spate. Când prizonierii îşi făcură apariţia, Tarek examina cu atenţie chipul şefului celulei, a cărui voce o ascultase de atâtea ori. II frapa aroganţa şi ura care i se citeau pe faţă. îi privi apoi şi pe ceilalţi membri ai celulei, tineri firavi şi confuzi. Tineri arabi care avuseseră întreaga lume în mână.
Stinse monitorul şi începu să aştepte telefonul convenit. Când fu sunat, se ridică şi ieşi din birou.
*** * ***
Tarek deschise uşa camerei în care avea loc interogatoriul. La intrarea sa, agentul care tocmai îl lovea cu dosul palmei peste faţă pe şeful celulei se întoarse. Tarek îi făcu semn să iasă.
Şeful celulei îl fixa cu o privire îngheţată. Din obraz i se prelingea o dâră de sânge.
Tarek îi dezlegă mâinile, scoase un pachet de ţigări şi-i oferi o ţigară.
-Avem dovezi certe despre actele false prin care cei de la Baghdad ţi-au confecţionat cetăţenia „saudită". Deţinem un întreg dosar despre activitatea pe care ai desfăşurat-o în Statele Unite şi despre naveta pe care ai facut-o între Riad şi Bagdad. Ştim totul despre tine.
Bărbatul nu scoase nici un cuvânt în timp ce Tarek continua să-1 scruteze cu privirea.
- Cred c-ar fi timpul să stăm un pic de vorbă, ce zici? Să discutăm un pic despre toate chestiile astea. Ştiu, continuă Tarek

arătând în direcţia uşii, că colegul meu ţi-a pus o mulţime de întrebări. Nu e nevoie să le mai reluăm. Nu.
Tarek se înclină un pic în scaun. Şeful celulei îl privea precaut.
- Nu. Ştiu că aveţi multe planuri. Nu vreau să discutăm despre ele acum. Sunt convins că o vei face împreună cu colegul meu. Nu, pe mine mă interesează un anumit lucru. Vreau să-mi spui cui i se subordonează Abed în Familia Regală.
Tânărul se holbă la el uluit, dar nu scoase nici un cuvânt.
- Vorbeşte, se răsti Tarek. Arestatul nu spuse nimic.
Tarek scapără bricheta şi o îndreptă spre obrazul lui.
- Acum.
In cele din urmă bărbatul izbucni:
- Abed e un nimic. Un playboy fără minte. Umplutură. Abed nu ştie nimic. Pe Abed nu l-ai arestat, nu-i aşa? Urmărindu-1 pe el, nu veţi afla nimic pentru că acum nu au mai rămas decât două persoane importante. Unul din ei este Antar, iar celălalt un membru al Familiei. De aceştia doi n-ai să dai niciodată.
Arestatul trase adânc aer în piept şi-1 privi arogant pe Tarek.
- Nu vei reuşi niciodată să afli planurile lui Antar. Acestea sunt puse în aplicare chiar acum. Ţara asta nu-ţi va mai aparţine prea multă vreme.
Tarek rămase perfect nemişcat. Apoi dădu impresia că se întoarce pentru a pleca. Pumnul său greu izbi faţa şefului de celulă •ca un trăsnet, întunecându-i privirea. Acesta se prăbuşi la pământ. Tarek schimba câteva cuvinte cu agentul care între timp apăruse lângă el.
-Termină cu el!
Badr văzu trupul care era târât afară. Apoi, desfăcu peticul de hârtie care fusese confiscat de la şeful celulei înainte de interogatoriu. Liste cu casete care urmau a fi distribuite moscheilor din toată ţara şi grafice ale sosirii navelor americane în apele Golfului. în fine, un citat din jurnalul membrului Familiei Regale identificat drept „braţul binecuvântat al lui Antar" şi care urma să fie citit grupului.
în numele lui Allah, cel Milostiv şi îndurător..: Dacă te vor întreba ce este legiuit a face, răspunde-le: „ Toate lucrurile bune vă sunt legiuite, chiar şi să învăţaţi păsările sau fiarele de pradă să ucidă, arătându-le ce au dejăcut, aşa cum şi Allah v-a arătat vouă.

Hrăniţi-vă cu ceea ce acestea vânează pentru voi şi nu uitaţi să pomeniţi la masă numele lui Allah. Şi temeţi-vă de Allah că iute este mânia Lui.
Sura „ Mesei" - Sfântul Coran.

CAPITOLUL 37

Mătăhăloasa navă americană se balansa uşor la docul din Dhahran. încordată la maximum, Elaine urmărea imaginea de pe monitor. O vedetă rapidă irakiană dădu ocol fregatei, având grijă să ferească unul dintre rezervoarele de petrol, apoi se îndepărtă ca o săgeată.

- Va trebui să plasăm acolo câteva barje echipate cu echipament de interceptare, spuse ea brusc.

Ray făcu semn că este de acord.

- Dacă irakienii vor hotărî să trimită o astfel de ambarcaţiune mică şi sinucigaşă ca să se izbească de unul din^rezervoare, având la bord o încărcătură de explozivi, tot nu va mai conta ce echipament de comunicaţii avem în dotare. Dar, Dumnezeule, am putea să ne luăm o măsură cât de mică de protecţie decât să ne expunem în halul ăsta. Şi-aşa munca de informaţii pe care o facem în Irak este egală cu zero.

Ray se uită la ceas, apoi din nou la Elaine, într-o oră va pleca spre Dhahran un avion de transport. Mă sui îri el şi mă voi ocupa de instalarea echipamentului de interceptare pe una din barje. Când termini treaba aici, iei un elicopter şi vii şi tu.

Elaine luă sacul cu corespondenţă care tocmai sosise de la Naila. Până la pregătirea elicopterului care urma să o ducă la Dhahran începu să sorteze materialele primite, în fine se îmbarcă, luînd cu sine şi materialele rezultate din interceptările celulei din Riad. în clipa în care aparatul de zbor îşi începu ascensiunea, Elaine rămase cu mâna în aer, ţinând una din notele obţinute. Redarea materialului conţinea următoarele: „Trebuie să curgă sângele mielului. De Ramadan va curge sângele rhielului. Cei care pângăresc pământul sfânt şi legile islamului vor muri". în materialul scris se menţiona

că după aceste cuvinte cel care le rostise tăcuse un timp, apoi pronunţase patru nume. Elaine întoarse repede coala de hârtie şi ceea ce văzu o făcu să îngheţe. Erau enumerate numele lui Tarek, al generalului Schwarzkopf, al lui Ray şi, în fine, numele ei.
Rămase paralizată, cu privirea pe coala de hârtie. Elicopterul începuse să coboare. Coborî, tremurând încă, şi se îndreptă spre Tarek care urmărea de pe ţărm cum cei doi oameni ai lor montau echipamentul de interceptare" care avea să monitorizeze comunicaţiile trimise din Irak.
Deodată, două vedete rapide înconjurară instalaţia petrolieră din rada portului Dhahran, ţâşnind înainte şi înapoi, în timp ce oamenii aflaţi la bordul lor strigau într-o engleză stricată: *Have nice day, have nice day**.
Tânărul muncitor de pe platformă se uită în jos, în timp ce bărbaţii din vedetele rapide începură să râdă zgomotos, apoi se îndreptară cu toată viteza spre Irak.
- A început să mă calce pe nervi, spuse el celui care lucra alături, după care se aşeză la locul lui şi se întinse să ia termosul cu apă rece.
Privind pe furiş spre soarele care îl bătea direct în cap, văzu pentru ultima oară şi cele doua ambarcaţiuni rapide care se îndepărtau în cea mai mare viteză. Puternica explozie rupse în două imensa barjă pe care stătea. Strigătul Elainei se pierdu în huruitul giganticului rug funerar care îi înghiţise pe cei doi. Din barja de petrol ţâşneau flăcări înalte. Echipamentul de interceptare instalat în secret fusese distrus. Lângă ea, nemişcat, Tarek urmărea cum trupurile fără viaţă ale celor doi bărbaţi erau scoase din apă. Elaine se cufundă în nisip. Simţea că nu mai are aer.
- în câteva ore au şi aflat. Obţin totul în câteva minute: informaţii, locul în care ne aflăm... Am devenit nişte ţinte neputincioase.
Paralizată, rămase cu privirea aţintită asupra celor două cadavre. Fără să-şi dea seama îl luă pe Tarek în braţe.
- Tarek, spuse ea, cufundându-şi chipul în mâini, apoi îşi ridică privirea spre el şi observă faţa lui obosită.
El o conduse până la maşină şi porni imediat. Elaine rămase cu ochii pe fereastră, incapabilă să mai spună un cuvânt.
- L-ai cunoscut pe Antar, nu-i aşa? spuse ea într-un târziu.
* *Have nice day* (corect *Have a nice day)* - Să aveţi o zi bună - în engl. în orig. (n.trad.)

- Da, l-am cunoscut pe Antar.
Elaine îl aşteptă să continue, dar Tarek continua să conducă cu atenţie pe şoseaua de coastă, acoperită cu nisip. Elaine îşi întoarse faţa spre fereastră şi spre briza umedă a apelor Golfului.
- Nu l-ai mai văzut de mulţi ani, nu-i aşa?
- Nu de prea mulţi ani.
- Ce fel de om era? Ce fel de om poate deveni atât de rău? Tarek se calmase acum. Ochii săi aveau o uşoară expresie
întrebătoare.
- Nimeni nu crede despre sine că este un om rău, rosti el pe un ton calm. Eventual poate considera că trebuie să facă pasul următor pe care i l-a hărăzit soarta.
Elaine întrebă cu glasul încă marcat de emoţia celor trăite în utmă cu puţin timp:
- Ce fel de om era? Tarek se încruntă.
- Când ne-am cunoscut, era student la arhitectură. Se trăgea dintr-o familie irakiană din pătura de mijloc, care a răzbit în viaţă datorită reformelor Partidului Baas condus de Saddam, după abolirea monarhiei şi alungarea colonialiştilor britanici. Ai lui l-au trimis să studieze la călugării iezuiţi din Irak, care înfiinţaseră una din cele mai bune şcoli din ţară. Părinţii doreau ca fiul lor să beneficieze de cea mai aleasă educaţie. Religia era pe planul doi la ei; l-au învăţat să nu dea importanţă acestui aspect şi să-şi vadă numai de carte. Tarek Aziz, de exemplu, ministrul lor de externe este tot creştin.
- Dar Antar? îl întrerupse Elaine.
- El este un idealist, îi răspunse Tarek. Ne-am împrietenit aşa cum fac toţi studenţii străini provenind din acelaşi colţ de lume. Era cât se poate de preocupat să-şi ascundă activitatea în slujba Partidului Baas faţă de mine şi de ceilalţi studenţi. Aveam discuţii interminabile despre modul în care ţările Golfului ar putea progresa, despre caracteristica acestei zone a lumii în care tradiţia nu putuse fi sugrumată de influenţa Occidentului. Discutam ore în şir despre ce am putea face pentru a schimba lumea în care aveam să ne întoarcem.
Era un idealist, un tip inteligent, abil care îşi făcea relaţii bune cu toată lumea, cu oameni din Golf sau din Occident, pentru a-şi promova ideile. Fusese bine pregătit la şcoala iezuiţilor; îşi impunea o disciplină de fier şi avea o viziune de perspectivă a lucrurilor. Pe

măsură ce Saddam a devenit din ce în ce mai nemilos, Antar a avut abilitatea de a privi lucrurile altfel, motivând că era vorba doar de o necesitate a etapei respective: execuţiile sumare, epurările, gazarea disidenţilor kurzi din satele din nord şi a şiiţilor din sud. După o vreme te obişnuieşti şi cu asta. Bătăile, torturile, interogatoriile, sângele, crimele. După această fază trebuie să continui să crezi în cauză, pentru că dacă nu crezi, tot ce ai făcut înainte îţi va devora sufletul. Ajungi prea departe ca să te mai poţi întoarce.
Avea o minte sclipitoare şi era o adevărată forţă în domeniul filozofiei şi istoriei. Saddam nu a ieşit niciodată din zona Orientului Mijlociu, cu excepţia câtorva călătorii în Golf. El nu înţelegea cum să abordeze oamenii de care voia să se folosească. Dar Antar ştia cum s-o facă. S-a descurcat ca nimeni altul să obţină ajutoare din Occident, ca după aceea să restabilească legăturile cu vechile reţele teroriste, după încheierea războiului cu Iranul, zădărnicind astfel mai vechiul vis al revoluţiei iraniene de a înlătura monarhiile corupte şi alungând în acelaşi timp Occidentul din zona Golfului.
Elaine se sprijini de fereastră, privind chipul arămiu şi serios al lui Tarek care scruta şoseaua.
- Şi tu? întrebă ea încet.
- Şi eu?
Tarek opri maşina pe marginea şoseiei, în dreptul unei moschei din chirpici abandonate. Opri motorul şi spuse pe un ton gânditor, abia şoptit:
- După mine, lumea arabă trece prin cea mai tristă perioadă a istoriei sale. Incapabila să ia o poziţie fermă, nesinceră faţă de ceilalţi, se cufundă pe zi ce trece în corupţie şi stagnare. Arabii sunt din ce în ce mai confuzi în privinţa identităţii lor. Ei se luptă să se desprindă de un trecut mort pentru a se îndrepta spre un viitor care le este total necunoscut.
Tarek coborî din maşină.
Elaine îl urmă în micuţa şi întunecata moschee părăsită. Ajuns în dreptul intrării joase, Tarek se aplecă şi îşi scoase sandalele din picioare. Ochii Elainei, care încercau să se obişnuiască cu întunericul, îl urmăriră înaintând până în centrul încăperii şi îngenunchind pe podeaua de chirpici. Tarek îşi întinse mâinile în faţă şi începu să îngâne cuvintele rugăciunii. Priveliştea bărbatului atât de absorbit de ritualul sacru o fascinase pe Elaine. într-un târziu Tarek se ridică şi veni lângă ea.

Ieşiră împreună din moschee şi se îndreptară spre coliba de chirpici din apropiere. Răcoarea cămăruţei întunecate cu pereţi din lut părea izolată de restul lumii de afară.
Elaine era obsedată de suferinţa care se citea pe chipul bărbatului de lângă ea. Un bărbat bântuit de temeri, de suspiciuni faţă de toţi oamenii din jurul său, de pierderea tuturor celor în care avusese încredere. Elaine se gândi la izolarea îngrozitoare, la teroarea care zăcea într-un om care îşi împinsese propria ţară în miezul unor evenimente care, dacă s-ar solda cu un eşec, ar însemna distrugerea Regatului. întinse mâna spre el.
- Şi tu? o întrebă Tarek, apropiindu-se şi mai mult de ea. Elaine rămase nemişcată când buzele lui se apropiară de ale ei.
Tarek îi mângâie pletele, iar ea se adânci şi mai mult în pasionatul sărut.
- Şi tu? repetă el.
Elaine simţi cum mintea şi trupul îi sunt bântuite cu violenţă de imaginea soţului ei mort. Chipul acestuia, atingerea şi glasul său păreau aievea, umplând-o de durerea sfâşietoare a pierderii fiinţei iubite.
Se retrase brusc din braţele lui Tarek, cu faţa scăldată în lacrimi.
- înţeleg, spuse el.
Deodată vocea ei răsună parcă inconştient, mânată de un sentiment între nevoie şi dorinţă.
- Tarek.
Numele pluti în aer ca un ecou, ca o chemare la viaţă. Elaine rămase în aşteptare în. coliba răcoroasă şi întunecată. Tarek reveni lângă ea şi o sărută din nou.
- Mă doreşti? o întrebă Tarek cu glasul său aspru şi grav.
- Da, şopti ea, da.
Gura lui cuprinse cu aviditate buzele femeii, în timp ce mâna i se plimba uşor pe părul lung şi blond, apoi pe gât. Se retrase un pic, să-i asculte gemetele de plăcere. Ochii ei se umpluseră de lacrimi din cauza durerii, a plăcerii de a fi în viaţă. Tarek o mângâia acum cu tandreţe. Elaine nu schiţă nici o mişcare când bărbatul îi trase rochia peste cap. O sărută pe sâni, plimbându-şi uşor vârful limbii peste sfârcuri şi lăsând-o fără respiraţie. Elaine simţi cum mâna lui o trage spre podeaua de chirpici. în tot acest timp Tarek nu contenise s-o sărute cu aceeaşi tandreţe pe gât, pe sâni şi pe abdomenul fin.

- Te-ai abţinut multă vreme, nu-i aşa? şopti el, privind-o direct în ochii închişi de durere.
Pe buzele ei abia se citi un „da" surd.
îi ridică mâinile deasupra capului şi începu să o mângâie peste tot. Trupul Elainei se arcui căutându-1 avid pe al lui. Simţi cum una din mâinile lui îi desparte picioarele în timp ce buzele lui continuau să o sărute peste tot, înnebunind-o şi făcând-o să îl implore să intre în ea.
Tarek se aplecă deasupra ei şi apoi, împingând uşor, o pătrunse, începu să se mişte în măruntaiele ei cu o forţă care o topea. în acelaşi timp o mângâia fără încetare simţind cum femeia este copleşită de plăcere. Acum se priveau ochi în ochi. Tarek o pătrunse adânc. Elaine gemu de plăcere, apoi slobozi un strigăt şi trupul ei se dizolvă în fine în valurile plăcerii pe care el i-o oferise.
*** * ***
Elaine rămase trează toată noaptea petrecută în Dhahran, în una din căsuţele amenajate în perimetrul unităţii Intel. Avea senzaţia că Tarek se află încă alături de ea. îi rămăseseră încă în minte chipul lui, glasul şi căldura trupului. Se gândea numai la el, la noaptea de amor petrecută împreună, îi simţea încă respiraţia. îl dorea din nou. Dar gândurile ei refuzau să meargă mai departe. îl dorea şi atât. Se simţea copleşită de nevoia nestăpânită de a fi lângă el.
La trei dimineaţa auzi o bătaie în uşă. Deschise şi în prag apăru Tarek.
- Te simţi bine? o întrebă el cu duioşie.
Ea întinse braţele şi-1 trase înăuntru. Tarek începu s-o sărute pe obraji, pe ochi şi pe păr.
- Tarek, şopti ea, vreau să te întreb ceva. Nu contează ce răspuns îmi vei da. Dar vreau să-mi răspunzi.
Tarek o privi în ochi şi-i spuse cu blândeţe:
- Ştiu ce ai de gând să mă întrebi. Nu mai există alte femei în viaţa mea şi nici n-au mai existat. Am iubit-o pe Nura-şi i-am fost fidel. Până acum.
Elaine îl privi în ochi şi văzu propria dorinţă în oglinda lor. Tarek îi duse degetele la gură şi i le sărută.
-Ai venit să stai cu mine? întrebă ea.
- Da. Am venit să stau cu tine.

* * *
Aflat în casa de oaspeţi, Ray îl urmărea discret cu privirea pe Tarek care plecase cu puţin înainte de răsăritul soarelui. Se duse pe doc şi o aşteptă şi pe ea. Ray o văzu cum se întoarce gânditoare spre vapoarele din Golf. Ochii ei cutreierau absenţi peste petrolierele cenuşii care pluteau pe apă.
- Indiferent cine sunt ei, Elaine, vor încerca din nou să-l ucidă pe Tarek. Din interior, din exterior, oricine. Vor încerca să-l ucidă pe Tarek şi pe rege. Ştii bine acest lucru, nu-i aşa?
Elaine încuviinţă din cap. înţeleg ce e în sufletul tău. E un bărbat extraordinar. Sfatul meu e să nu te ataşezi prea tare de el. Ai grijă, îi spuse Ray. Elaine era uluită de intuiţia bărbatului care-i vorbea.
- Indiferent de ce se va întâmpla, în cele din urmă Tarek se va întoarce tot în lumea sa, iar tu în a ta. Iţi dai seama de asta, nu-i aşa?
Grija pe care i-o purta Ray o făcu să zâmbească.
- Da, îmi dau seama. Acum însă simt că am nevoie de aşa ceva. Mi-e suficient pentru a fi capabilă să simt din nou.
Ray se întoarse tăcut cu faţa spre Golf.
-Ray, Nurâ...?
Vocea ei tremura, iar ochii îi căutau privirea lui Ray.
- Cred că ştii că Nura se află sub supraveghere, îi răspunse încet Ray.
Elaine urmărea acum o mică ambarcaţiune care traversa Golful, într-un târziu se întoarse spre Ray.
- Spune-mi, îţi mai aminteşti de invitaţia pe care mi-a făcut-o Nura de a merge cu ei pe iahtul lui Osman? Osman vrea să plece cu Nura şi cu încă nişte prieteni într-o scurtă croazieră pe Marea Roşie. Nura m-a invitat şi pe mine. I-am răspuns c-am să merg. Ce mă sfătuieşti?
Ray ridică din umeri. Dacă i-ai promis, trebuie să te duci.
întoarsă la Riad în aceeaşi noapte, Elaine a încercat să doarmă, dar în cele din urmă s-a sculat şi a aprins lumina. Luă mica agendă pe care o lăsase pe noptieră cu săptămâni în urmă, fără să i-o returneze lui Tarek şi începu să citească din însemnările Nurei.
II cunoscusem pe Tarek încă din copilărie şi din multe puncte de vedere a fost tot timpul iubitul meu - în imaginaţia mea când

eram copil, în realitate când am devenit femeie. Am ştiut dintot-deauna că Torek va fi bărbatul meu. Pe el mi l-am dorit de când mă ştiu.
Când eram doar o fetiţă eram fascinată de forţa lui, de chipul lui brunet şi frumos. Parcă-l văd şi acum ridicându-şi ochii dintr-o carte şi privindu-mă adânc şi calm. Cât timp părinţii noştri stăteau de vorbă, mă aşezam lângă el, vorbeam cu el şi-i simţeam reacţia trupului, dorindu-mi ca timpul să treacă în aşa fel încât Tareksăfie al meu, să-mi arate tot ce ştie, să mă pot oglindi cât vreau în ochii lui negri şi fascinanţi. Pentru mine nu contează că nu am cunoscut un alt bărbat în afară de el, aşa cum fac femeile din Occident. Eu pe Tarek mi l-am dorit dintotdeauna. Când am plecat să învăţ în Elveţia şi apoi în Franţa am văzut cum multe colege de-ale mele arăboaice se îndrăgosteau de băieţi europeni, eliberate fiind de constrângerile la care le supuseseră familiile lor, şi îngrozite de perspectiva reîntoarcerii în ţară, unde le aştepta un măritiş aranjat de părinţi, cu nişte bărbaţi pentru care nu aveau nici un sentiment. Pentru mine, europenii erau interesanţi, dar prea fragili. Palizi la faţă, prea deschişi, plini de complexe. Aşa că mi-am înfrânat orice dorinţă când a fost vorba de europeni. Nu dintr-un anume simţ al moralităţii - nu sunt nici mai imorală şi nici mai morală decât oricare dintre tinerele arăboaice care se culcau cu europeni şi apoi se coseau la loc, dându-se pe mâna minunaţilor ginecologi francezi care au recondiţionat ani de-a rândul vaginul femeilor arabe înainte de noapte nunţii. Nu, eu mi-l doream pe Tarek. In felul acesta, am reuşit mai bine să citesc în toţi acei ani filozofie şi literatură franceză.
Pentru mine devenise un lucru cât se poate de interesant să citesc filozofie, să înţeleg distincţiile fundamentale. Ideea occidentală potrivit căreia'într-o anumită măsură politica şi religia sunt, ar trebui de fapt să fie, separate opunându-se continuităţii unei filozofii centrale, mi se pare neconformă cu realitatea. Credinţele şi motivele, acţiunile şi reacţiile, avariţia şi altruismul se rostogolesc fără încetare una peste cealaltă. Ca şi simţurile, ele nu sunt pe deplin separate, fi-xate în colţuri diferite, ca rafturile unui dulap în care se află îmbră-căminte diferită. Războaiele care izbucnesc în Orientul Mijlociu se nasc dintr-un cazan în care fierb lăcomia, condiţiile geografice, frustrările sexuale, imaginaţia, religia, despoţii şi cruciaţii. Sau ideea potrivit căreia toţi cetăţenii sunt egali,

ideal încă nerealizat în decursul istoriei. Aşa că m-am apucat să citesc filozofie ca să obţin diploma. Astăzi stau şi-i ascult pe cei care cer cu insistenţă ceva ireali-zabil - o întoarcere la trecut. O revenire la ceva care, speră ei, le va oferi un răspuns la toate întrebările, nişte definiţii, o certitudine, când de fapt aşa ceva nu există. Se va instaura o nouă ordine. Dar aceasta nu va fi ce cred ei.
Elaine lăsă jurnalul din mână şi se privi în oglindă. Dragostea adâncă a femeii pentru Tarek o obseda. Profunzimea pasiunii acesteia, capriciile şi rafinamentul minţii ei o făceau pe Elaine să sufere, în cele din urmă stinse lumina, nu înainte de a mai citi o dată mesajul pe care îl găsise la întoarcere. Ora şi locul, şoferul care o va aştepta pentru a o conduce la bordul iahtului lui Osman, toate îi erau aduse la cunoştinţă prin scrisul elegant al Nurei.

CAPITOLUL 36

Osman trimisese avionul său la Jeddah să o aducă pe Elaine la întâlnirea de pe iaht. La aterizare era aşteptată de o maşină. Ajunseră la chei şi când coborî din maşină şoferul îi arătă cu mâna spre un masiv iaht de croazieră GulfStar. Osman se afla la tribordul din lemn de tek al navei de un alb strălucitor care se legăna uşor sub soarele arzător pe apa cu reflexe de un albastru de cleştar, în spatele lui se întrezăreau siluetele Nurei şi Sanei. Nura îi zâmbi, fermecătoare în sarongul ei verde înfăşurat lejer peste costumul de baie, iar Osman îi trimise un chiuit vesel de bun venit, apoi trimise barca să o ia de la chei.

Când urcă la puntea iahtului, Sana îi tăcu semn cu mâna, con-tinuînd să fumeze şi întinzând pe masă un pachet de cărţi de joc. Echipajul începu imediat să desfacă uriaşele cabluri care ţineau nava legată de ţărm.

Osman o conduse pe Elaine la unul dintre scaunele de pe punte. Unul dintre valeţi apăru cu o băutură răcoritoare şi cu o tavă cu caviar înconjurat de felii minuscule de pâine prăjită.

- Astăzi îţi propun să uiţi un pic de problemele culturale, îi zâmbi Osman. Munceşti prea mult, Elaine. Trebuie să te mai bucuri şi de frumuseţile naturale ale zonei.

- Osman vroia de fapt să spună că el unul se bucură de frumuseţea ta naturală, remarcă sarcastic Sana.

- N-aş disimula niciodată o astfel de declaraţie, râse Osman. Dar femeile frumoase ca Elaine cred că s-au plictisit să tot audă acest lucru mereu, adăugă el ridicând din umeri. încerc doar să fiu ceva mai original. Frumuseţea ei e un lucru cert. Poate ca i-ar face mai multă plăcere să i se vorbească despre realizările ei, despre talentul ei. E ataşat cultural şi poate o să discutăm amândoi despre artă. Important este că ne încântă cu prezenţa ei, aşa cum ne încânţi şi tu cu a ta, Sana.

Amuzată de obişnuita lui lipsă de eleganţă la adresa ei, Sana râse facându-i un semn de lehamite cu mâna pe ale cărei degete străluciră o mulţime de diamante.
Iahtul lung de 120 de picioare* pătrundea din ce în ce mai adânc în apele Mării Roşii. Sana îi zâmbi Elainei şi-i spuse:
Vino, *cherie* să facem o partidă de cărţi. Promit că n-am să trişez.
Elaine îşi trase scaunul lângă Sana care împărţea cărţile.
- îţi propun să nu jucăm pe bani, *cherie.* Să trăim doar emoţia de a ne confrunta talentele, propuse Sana aruncându-i o privire şăgalnică lui Osman. E modul lui preferat de a juca. Are atâţia bani că nici nu mai ştie ce să facă cu ei, nu-i aşa, *cherie?*
Osman râse. Număratul banilor şi războiul le las pe seama altora. Eu unul prefer plăcerile simple ale vieţii.
încântată de replica lui şi amuzată de Sana, Elaine luă cărţile şi începu să joace. Valeţii se strecurau printre oaspeţii de pe punte, aducând antreuri din fructe de mare şi împrospătându-le băuturile.
Osman îşi duse binoclul la ochi şi scrută apele mării în direcţia unui uriaş iaht alb.
- Poate că Khasshoggi şi-a luat o zi de vacanţă. Sau poate că chiar în clipa aceasta a mai încheiat o afacere cu arme.
Osman lăsă binoclul jos. Sana examina cu atenţie cărţile din faţa ei.
Depinde cu cine se află la bord, dragule, spuse ea, apoi îşi ridică privirea spre Osman. Abed nu vine?
- Nu, îi răspunse Osman. în ultima clipă şi-a amintit că are nişte probleme de rezolvat.
Osman traversă puntea şi îi luă din mână o carte pe care o aşeză peste celelalte. Râsul gutural al Sanei răsună zgomotos.
- Dacă am să am nevoie de ajutorul tău, am să te chem. Osman zâmbi, se aşeză în scaunul lui, cu paharul de gin şi tonic
în mână şi luă romanul pe care îl citea.
- Autorul porneşte de la premisa că toţi bărbaţii sunt infideli. Nu cred că pot fi de acord cu el.
Nura privi spre reciful de corali care se întrezărea sub apă.
* 1 picior=12 inches=30,479 cm (n.trad.)

- Toţi bărbaţii sunt infideli, sună lin glasul ei în aerul nemişcat şi umed.
Se îndepărtă de marginea punţii şi se întinse pe şezlongul ei.
- Probabil din cauză că nu ţin la femeia iubită. Sau poate - continuă ea, apoi o fixă pentru o clipă pe Elaine - poate că ţin prea mult la ea.
Nura îşi întinse braţele deasupra capului. Osman părea intrigat de ceea ce auzise.
- Dar femeile? întrebă Elaine. Nura se întoarse spre ea.
- Femeile? în lumea arabă există credinţa că ori de câte ori un bărbat şi o femeie rămân singuri într-o cameră, cu ei se mai află şi o a treia persoană, diavolul care îi ispiteşte să dea frâu liber dorinţei. Este probabil o credinţă simplistă şi primitivă. Se crede, de asemenea, că dorinţele cele mai arzătoare le are femeia, femeia care este o fiinţă slabă şi care în cele din urmă îl ispiteşte pe bărbat. Atât de puternică este credinţa asta în acest colţ de lume, încât a dus la izolarea femeii, la impunerea voalului şi la măsuri severe de protejare a sexului frumos. Nu împotriva bărbaţilor, ci a lor însele şi a dorinţelor lor. Bărbaţii sunt pe locul doi. Poate că şi asta e tot o idee primitivă. Dar poate că e adevărat.
- Dar oare ele doresc acelaşi lucru ca şi bărbaţii? întrebă Osman cu seriozitate. -
- Nicidecum. Femeia doreşte trupul bărbatului. Dincolo de asta ea îşi doreşte însă sufletul lui. Lucrul acesta nu se poate realiza cât ai clipi din ochi.
Nura se ridică şi porni spre marginea punţii. Osman o urmărea cu priviri pline de admiraţie.
- Uneori, Nura, am impresia că în capul tău gândesc două, trei minţi diferite, oameni diferiţi.
- Poate că aşa şi este, Osman, îi răspunse ea, dându-şi părul pe spate. Sau poate că problema e la fel de simplă ca şi adevărul - niciodată nu-l poţi cunoaşte în întregime.
Frumoasa femeie se aplecă şi-şi luă costumul de scafandru.
- Se pare că am ajuns într-un loc foarte frumos, Osman. Spune-le să oprească aici.
Apoi se întoarse spre Elaine şi continuă:
- Nu vii şi tu?
Osman îşi ridică privirea din carte.

- în apă, Nura se mişcă precum o sirenă, Elaine. înoată ca un peşte printre recifurile de corali. Te-ai mai scufundat vreodată?
Elaine se ridică, nesigură pe picioare din cauza- legănatului punţii.
- Da, dar mai de mult. In nici un caz nu sunt foarte bună la aşa ceva.
- Nu-ţi fie teamă. Echipamentul este foarte bun. L-am verificat chiar eu, o îndemnă Nura.
Frumoasa arăboaică o ajută să-şi fixeze butelia de oxigen, apoi îi zâmbi, coborî scara şi se cufundă în apă. Pluti o clipă, apoi se scufundă din ce în ce mai mult în apa albastră cu nuanţe verzi. Elaine coborî încet scara, se răsuci, intră în apă şi începu să înoate din greu pentru a se ţine după Nura. Aceasta se strecura fără efort prin arcadele recifului de corali, înconjurată de peşti superbi. Cele două femei continuară să înoate, îndepărtându-se de iaht. Elaine se scufundă şi mai adânc, fascinată de frumuseţea coralilor şi a peştilor.
Privi deasupra ei şi o zări pe Nura la mare distanţă în faţă. Se luă după ea şi"o ajunse din urmă. Apoi Nura îi arătă un peşte superb şi plantele marine de pe fundul apei. Elaine clătină din cap, dar Nura îi făcu semn să o urmeze. începu să se scufunde şi mai adânc luân-du-se după costumul verde al Nurei şi după picioarele ei lungi. Coborâră şi mai mult, admirând peştii şi plantele, din ce în ce mai adânc.
Deodată Elaine simţi că nu mai are aer. îşi duse imediat mâinile spre comenzile buteliei de oxigen încercând să mărească debitul. Pârghia minusculă i se rupse în mână. îngrozită se uită disperată în jur după Nura. Aceasta o privi o clipă, părând că nu înţelege de ce îi arată spre butelia de oxigen. Apoi, înmărmurită, Elaine o zări întor-cându-se şi îndepărtându-se în grabă.
Ca să fie sigur, Osman trimisese pe unul din băieţii de la bord să le supravegheze pe cele două înotătoare, dintr-o barcă. Tânărul o zări primul pe Elaine şi se aruncă imediat în apă să o scoată la suprafaţă. Sana privea îngrozită de la bord cum marinarul o prinse cu un braţ pe Elaine şi o aduse pe iaht. O întinse pe punte şi opri motorul. între timp veniră în fugă şi ceilalţi. Osman era şocat. Elaine abia mai respira.
Americanca deschise ochii şi deasupra ei zării ochii verzi ai Nurei.

* * *
într-o cumplită stare de şoc, Elaine se întoarse la locuinţa sa din • complexul ambasadei chiar în aceeaşi seară.
Aprinse lumina şi se sperie la auzul bătăii violente din uşă.
- Aveţi un pachet, doamnă.
Grăbitul comisionar îi puse în braţe cutia cu flori şi plecă. Elaine închise uşa şi deschise cutia. Explozia îi catapultă cutia din mână cât colo. Strigătul ei se auzi în toată clădirea ambasadei. îngrozită, cu mâinile tremurând, îl sună mai întâi pe Ray, apoi pe Tarek. Ray ajunse în câteva minute şi rămase cu ea o oră. Apoi, se uită la ceasul de pe perete.
- Tarek zicea că vine şi el?
- Mi-a zis că vrea mai întâi să verifice toate maşinile care au intrat în complex.
- Crezi că te descurci dacă te las să duc cutia la laborator? Analiza ne-ar putea fi de folos.
Elaine dădu din cap că da, deşi în realitate era încă înfricoşată. Apoi Ray plecă în grabă să ducă probele la laborator. Elaine rămase cu ochii pe ceasul de perete rugându-se ca Tarek să vină cât mai repede.
în partea cealaltă a oraşului, Tarek asculta raportul despre acţiunea de depistare a maşinii. Toate încercările eşuaseră. Se ridică, ieşi din birou şi porni spre casă.
Ca un nebun, izbi de perete uşile dormitorului şi trase din ţâţâni uşile dulapului în care Nura îşi ţinea jurnalul. Clocotind de furie, începu să răsfoiască paginile jurnalului căutând un indiciu cât de mic. Paginile i se perindară prin faţa ochilor cu însemnări despre imperii, istorie, religie şi filozofie. Complexitatea unei gândiri insondabile. Pasiuni profunde, strălucitoare şi întunecate în acelaşi timp. Sensibilităţi ce se contopeau ca urzeala unei tapiserii ingenioase.
în clipa în care Nura intră, îşi ridică privirea spre ea. Femeia privea înmărmurită spre însemnările sale care zăceau pe covor. Nemişcată, îl fixa cu privirea.
, Se aplecă spre el şi îl văzu retrăgându-se. Tarek se ridică şi se îndreptă spre uşă.
- Unde te duci? sună ca o şoaptă îndepărtată glasul ei. Uşa se trânti cu zgomot în urma lui.

La auzul vocii lui uşa se deschise şi Tarek se trezi în faţa ei.
- Tarek, şopti Elaine. Femeia rămase nemişcată.
Tarek intră şi închise uşa în urma sa. Fără nici un cuvânt o trase la pieptul lui. Palma lui se prelinse pe conturul feţei femeii, simţind lacrimile care se scurgeau din ochi. O trase şi mai aproape de el, de parcă ar fi dorit să se contopească cu ea. Buzele sale îi atinseră gura şi obrajii.
Vrei să pleci? o întrebă el nedezlipindu-şi ochii dintr-ai ei. Dacă vrei să pleci, te înţeleg.
Trupul femeii fu cutremurat de un suspin adânc.
- Or să ne omoare pe toţi, Tarek. O, Doamne...
El o strânse şi mai tare în braţe şi-şi lipi buzele de ale ei.
- Poţi să pleci, spune-mi...
Ea se repezi cu o furie oarbă spre gura lui şi îi luă mâna ducând-o spre faţa ei.
-Tarek...
In loc de răspuns, mâna ei alunecă de-a lungul feţei bărbatului, pipăind-o şi zgâriind-o. Se trase înapoi, îngrozită de sângele de pe unghii. Tarek o strânse din nou la piept.
- Poţi să pleci, şopti el.
Elaine crezu că va exploda când simţi cum bărbatul o întinde pe pat. Până în zori nu o lăsă nici o clipă să respire.

CAPITOLUL 39

Naila desfăcu legătura de hârtii pe care urma să le adauge celorlalte de la spital. în încăperea întunecoasă din spatele clinicii, îndesă materialele pe care le strânsese pentru Elaine şi prinse încuietoarea. Auzi zgomotul unor paşi. întorcându-se, rămase uimită văzându-1 pe Musaid stând în picioare, lângă ea.

Repede, aruncă hârtiile jos, alături de celelalte. Musaid continua să o privească insistent în clipa în care Naila îl întrebă surprinsă:

- Musaid?

- De ce mai eşti aici? Logodnicul tău şi familia lui încep să pună întrebări.

Vocea lui Musaid era sacadată şi chipul încordat din cauza furiei.

-Au nevoie de un doctor, începu ea încetişor, de un doctor care să supravegheze clinica. M-am gândit că...

- Ce fel de loc e ăsta pentru tine? întrebă el scuipând cuvintele cu duritate. Nu ţi-am dat permisiunea să faci aşa ceva.

- Musaid, sunt foarte fericită aici. I-am informat pe Tarek şi pe Nura că va mai dura puţin şi ei...

Musaid o plesni cu palma peste obraz:

- Tu nu informezi pe nimeni!

Dintr-o dată, din spatele lor, se auzi zgomotul unor paşi. Aziz, băiatul de beduin, se ivi cu picioarele încălţate în sandale. Privirea băiatului îl fixa pe Musaid, în timp ce îşi duse mâna la pumnalul pe care-1 avea la şold. Musaid se întoarse:

- Cine-i ăsta?

- E urî băiat din trib care ne ajută să-i aducem pe unii dintre refugiaţii kuweitieni la clinică.

Naila întinse mâna pentru a-l opri pe Musaid să nu-i facă vreun rău băiatului. Băiatul nu făcu nici o mişcare. Musaid rămase şi el pe loc, mutându-şi privirea de la băiat la Naila.
- Ajuţi refugiaţii să treacă graniţa şi să ajungă la clinică? Musaid nu-şi mai ascundea curiozitatea.
Băiatul încuviinţă. Musaid ascultă cu atenţie în timp ce băiatul îi spunea cum treceau graniţa în căutare de ajutor şi cum ceilalţi le arătau cum să ajungă la clinică. Băiatul nu aminti nimic de mişcările membrilor echipei de la Operaţiunile Speciale, pe care îi ajuta să facă drumul invers.
Musaid continua să-l privească şi după ce băiatul terminase de vorbit. în cele din urmă, se adresă Nailei:
- îţi mai dau o săptămână, asta-i tot. Să le spui că ai fost chemată acasă. Vreau să termini cu treaba asta.
Musaid plecă la fel de brusc cum venise.
*** * ***
La Cartierul General, Elaine ridică receptorul când colonelul îi spuse că o caută Naila la celălalt capăt al firului. Naila îi vorbi despre îngrijorarea ei în legătură cu Musaid şi despre ameninţările lui că o duce înapoi la Riad.
- Tarek va avea grijă de asta, spuse Elaine. Altfel eşti bine? o întrebă ea în continuare cu un ton cald şi, după ce auzi răspunsul afirmativ, închise.
Elaine se întoarse spre Ray:
- Mai e un mesaj - despre „beduin", „palestinian". Despre „transferul materialului pentru Arabia Saudită". Ceva despre „mlaştini". Am mai prins „Mecca".
Elaine scutură din cap a neputinţă.
- Dar nu deţin suficiente informaţii ca să înţeleg ceva din toate astea. După „materiale" urmează ceva despre posibilitatea iminentă de a întrerupe toate mijloacele de comunicaţie ale ţării.
Elaine îi dădu hârtia lui Ray.
- Puţinele informaţii care au trecut ieri prin ambasadă au ajuns aproape instantaneu în Irak.

Elaine făcu o scurtă pauză, apoi continuă:
- La fel ca întreaga discuţie din timpul Consiliului de Cabinet pe care 1-a avut ieri Fahd.
- Toate astea sunt fatale, spuse greoi Schwarzkopf. O să fim masacraţi dacă nu afli cine face asta şi cum o face. Restul activităţii noastre nu mai contează dacă nu...
Colonelul de la interceptări îl întrerupse pentru a-i înmâna lui Ray şi lui Schwarzkopf ultimele informaţii.
- Firma olandeză tocmai a pătruns în Irak, via Iordania, pentru a se aproviziona cu combustibil.
Ray mototoli hârtia şi o aruncă pe jos.
- Urmările sancţiunilor, embargoul Naţiunilor Unite! Elaine scoase materialul din dosarul Operaţiunilor Speciale,
care tocmai sosise de la Naila.
- S-au infiltrat până la Samarra. Uzina chimică lucrează 24 de ore din 24. Tehnologia de producere de rachete Scud este mai avansată decât am crezut noi că sunt în stare.
Maşina lui Tarek opri în faţa clădirii. Ray luă raportul întocmit de brigada antiteroristă, pe care-1 avea pregătit pentru el şi ieşi în stradă să-1 întâmpine.
Dintr-o dată, o maşină plecă în trombă. Elaine ţipă văzând-o că se îndrepta accelerând în direcţia lui Ray Acesta rămase încremenit. Cu o săritură, Tarek îl trase pe Ray în maşina lui şi şoferul trase cu arma în autovehiculul care se îndrepta spre ei. Gloanţele sparseră parbrizul şi maşina intră cu violenţă într-un pom. Body guard-ul alergă la maşină cu arma în mână şi deschise portiera. Şoferul, un tânăr, zăcea mort, prăbuşit peste volan. Peticul de hârtie pe care-1 adusese cu el pentru a-1 prinde pe pieptul lui Ray după ce îl ucidea, zăcea pe banchetă. Erau două rânduri: „Dumnezeu e Mare. Moarte celor care îi vor sta în cale".
*** * ***
Pe fereastra clinicii, Naila îl văzu pe bunicul lui Tarek cărând cadavrul. Bătrânul mergea încet prin nisipul deşertului, cu băiatul de beduin în braţe. Ochii lui Aziz erau închişi, corpul lipsit de viaţă.

Nailei îi îngheţă inima în piept şi picioarele începură să-i tremure. Kuffiya roşie cu alb care era înfăşurată în jurul gâtul băiatului era plină de sânge. Ochii scăldaţi în durere ai bătrânului o priviră pe Naila în timp ce aşeză corpul pe podeaua din clinică. Naila se uită la kuffiya însângerată, apoi la bătrân. Naila desfăcu kuffiya din jurul lui Aziz. Copilul avea gâtul tăiat.
- Zăcea în deşert când l-am găsit, spuse îndurerat bătrânul. Nimeni n-a văzut nimic. S-au folosit de propriul lui pumnal pentru a-1 ucide.
Cuţiul băiatului, plin de sânge, fusese băgat înapoi în teaca de piele.
Plângând, Naila se ridică, îşi luă *abaya* şi începu să-1 spele pe Aziz, şoptindu-i cuvinte calde. După ce a terminat, a înfăşurat trupul neînsufleţit într-un cearceaf alb. Fără să spună o vorbă, bătrânul luă corpul şi-1 duse în deşert, să-1 îngroape cu beduinii.
La sfârşitul zilei, corpul unui membru al echipei de Operaţiuni Speciale, care lucrase împreună cu băiatul, zăcea şi el pe podeaua clinicii.
*** * ***
Când citi raportul, Schwarzkopf izbi cu pumnul în masă. Pe faţă i se putea citi durerea şi glasul îi era plin de teamă când se hotărî să vorbească:
- Nu putem opri operaţiunea. Este singura noastră speranţă. Rugaţi-vă lui Dumnezeu ca băiatul şi echipa lui să nu fi avut asupra lor alte indicaţii despre restul activităţii.
Se auzi glasul încordat al lui Ray:
- Deschideţi televizorul!
>
-
Ray se aplecă peste Schwarzkopf şi prinse canalul. Toţi cei prezenţi în încăpere tăcură când pe ecran apăru imaginea membrilor din Congres care îşi dădeau votul. Nu le scăpară nici figurile încordate şi îngrijorate ale votanţilor.
- I-au dat lui Bush OK-ul pentru declanşarea războiului în cazul îa care Saddam nu se retrage până la 16 ianuarie.

în încăpere se lăsă o tăcere stranie. Ray le aduse ziarele de noapte de la Departamentul de Stat.
- Nu pot să creadă că Saddam nu va ţine seama de toate astea. Toate vorbesc despre <*t de nebun ar fi, că se va retrage cu siguranţa^ cum numai un megaloman ar putea să-şi distrugă astfel ţara. Se auzi vocea lui Schwarzkopf:
- Un megaloman ar face-o - la fel şi cine ştie ca persoana infiltrată ar putea sabota întregul efort al Statelor Unite.
Schwarzkopf scoase un alt ziar cu articolul de fond prin care era anunţată dispariţia unui computer Laptop, pe care unul dintre ofi£m britanici din Trupele Aliate îl uitase într-un taxi. In articol se vorbea cu spaimă despre urmările pe care le-ar putea avea acest incident, cum ar putea el submina toate planurile.
- Sunt îngroziţi la gândul ăsta, reflectă Schwarzkopf. Dumnezeule, dacă ar cunoaşte adevărul!
Schwarzkopf se opri, incapabil de a-şi mai continua fraza. Tarek îl privi, apoi ieşi în stradă. Luminile începeau sa se aprindă Arsita se ridica din asfalt, în timp ce mergea cu paşi rari, ca un omcare nu mai are nici o scăpare. Cufundat în gânduri, tresari când simţi că cineva îl bate pe umăr. Era Badr.
- Hamid a interceptat o comunicaţie. L-a auzit pe Antar vorbind cu omul său de legătură din Familia Regală. Nu încape nici o îndoiala.
Tarek se lumină.
- Hamid mi-a spus că nu a prins decât sfârşitul conversaţiei, dar că e sigur că poate afla linia secretă prin care comunica.
Tarek începu din nou să spere.
Badr încuviinţă din cap şi spuse cu sufletul la gura:
- Tarek, crede că dacă monitorizează linia telefonica de la o distanţă destul de mică, poate să o găsească.
* * *
Hamid puse hârtiile pe biroul lui Antar. Se uită la însemnarea pe care i-o lăsase Antar, anunţându-1 ora la care- revine. Intru cel bătrân mătura de pe culoarele goale gunoaiele ce se strânseseră peste zi. Hamid îl salută şi închise uşa în urma sa. Era miezul nopţu.

Telefonul începu să sune. Ezită, apoi ridică receptorul telefonului secret al lui Antar. Auzi sunetul de cod al satelitului pentru Arabia Saudită. îşi duse repede mâna la butonul de control de sub birou pentru a activa localizatorul, vorbind rar în receptor.
-Da?
Degetele căutară butonul, apoi apăsară.
Mai întâi se auziră numai zgomotele înăbuşite ale legăturii telefonice prin satelit. Apoi, auzi respiraţia calmă de la celălalt capăt al firului.
- Da? repetă el, uitându-se la ceas pentru a verifica timpul necesar pentru localizare. Doriţi să vorbiţi cu Antar?
Hamid vorbea rar, numărând secundele.
'- Să vi-1 dau pe Antar? Mă auziţi?
Respiraţia se mai auzi încă o clipă. Apoi urmă zgomotul receptorului pus în furcă.
Hamid se ridică grăbit şi merse în camera de control a comunicaţiilor. Descuie uşa şi apăsă pe butoanele dispozitivului de localizare. Aşteptă să apară hârtia.
încet, aceasta apăru din imprimanta laser. „INSUFICIENT TIMP PENTRU LOCALIZARE. INSUFICIENT TIMP PENTRU LOCALIZARE". Extenuat, mototoli hârtia şi o aruncă la coşul de gunoi. Se întoarse în birou şi închise uşa în clipa în care văzu că apare un mesaj pe teleimprimator. Hamid citi ultimile cuvinte ale mesajului. Era planul de izolare a Arabiei Saudite şi de sabotaj împotriva armatei Statelor Unite. Apoi, dintr-o dată - numele. Memora repede textul, în timp ce traficul Bagdadului începea să se liniştească spre zori.
*** * ***
Badr îl conduse pe ministrul de interne, Naif, la întâlnirea pe care o avea cu Tarek. O oră mai târziu, Badr deschise uşa biroului lui Tarek.
- Tarek, Hamid ne-a contactat. Spune că e urgent - trebuie să vă întâlniţi în noaptea asta. Deţine informaţii despre planurile lui Antar.

Badr se opri brusc în clipa în care îl zări pe Naif şezând încă în faţa biroului lui Tarek.
- Iertaţi-mă, îmi pare rău, nu mi-am dat seama că mai eraţi... Tarek se ridică ca o furtună, sfredelindu-1 cu privirea pe Badr,
în timp ce acesta continuă:
- Elicopterul e gata de decolare în treizeci de minute. Naif se ridică şi-1 privi pe Tarek, plin de curiozitate:
- Ai un agent infiltrat pe lângă Antar cu care te întâlneşti la noapte?
Tarek încuviinţă:
- Spune că deţine informaţii despre planurile lui Antar.
*** * ***
Hamid merse de-a lungul străzilor din Bagdad şi dădu colţul să intre în casa micuţă de pe strada laterală. Nu-1 observă pe omul care tăia firele telefonice de lângă casă şi nu văzu nici maşina parcată mai la distanţă.
Urcă treptele care duceau în camera lui. Tocmai deschidea uşa frigiderului când auzi că uşa se deschide în spatele lui. Văzu doi oameni mascaţi.
Pistoalele cu surdină nu făcură aproape nici un zgomot în clipa în care scuipară gloanţele, douăzeci la număr, în corpul lui Hamid. Bărbaţii verificară cadavrul care zăcea pe podea într-o baltă de sânge, apoi ieşiră.
*** * ***
Tarek stătea în faţa intrării în peşteră, aşteptând să audă zgomotul pietrişului care vestea apropierea lui Hamid. Dar nu se auzea nimic. Simţea că ceva îl strânge de gât. Trecu încă o oră. Ceva îi spunea că se petrecuse un lucru îngrozitor. Hamid nu întârzia niciodată. Cu siguranţă că Hamid simţise suspiciunea ce plana asupra lui şi totuşi nu ceruse niciodată să fie scos de acolo. Tarek urmări cu privirea luminile de pe portavionul american *Independence* care se îndepărtau înspre nordul canalului. Se mai uită o dată la ceas şi, sigur că Hamid nu va mai veni, se întoarse la helicopter.

*** * ***

Badr zări mesajul care venea de la Tarek. Ridică receptorul în mare grabă.

- Rashid, repede! Toate canalele, imediat! Hamid!

Rashid închise telefonul şi scoase caietul de coduri din sertarul biroului, apoi începu să facă câteva mâzgălituri. Când fu satisfăcut, ridică receptorul şi se lăsă nonşalant pe spătarul scaunului, în timp ce crainicul îi răspunse de la celălalt capăt al firului.

- Talal, ce mai face familia? Ah, minunat. Aş vrea să-i iau un interviu şefului Curţii Sharia în seara asta. Da, da, seicului Mohda. Da, cred că se va transmite şi la televiziunea şi la postul de radio din Riad. Voi aranja eu totul.

Sunetistul aranja şi microfonul pe haină, în timp ce bătrânul judecător de la Curtea Sharia şedea în încăperea boltită, înconjurat de cărţi, de Corane îmbrăcate în piele, şi tomuri din legislaţie. Rashid dădu din cap, satisfăcut. Apoi, îi înmâna crainicului o scurtă listă cu întrebări.

Talal, ţi-aş fi deosebit de recunoscător dacă ai folosi ce scrie aici şi pe urmă, cele trei întrebări. Ştii, asta doar ca început. Poate le citeşti exact aşa cum sunt pe hârtie.

Talal îşi aruncă privirea peste întrebările formale despre rolul legislaţiei Sharia în societate şi încuviinţă, plictisit. Tehnicianul îi dădu semnalul. Talal zâmbi camerei de luat vederi şi citi cuvintele de introducere pe care i le scrisese Rashid, urmate de întrebări. Judecătorul începu să se încălzească şi vorbi timp de o oră în faţa camerelor despre legea lui Mohamed.

Badr aştepta răspunsul lui Hamid. Judecătorul cel bătrân vorbea în continuare cu glas monoton. Pe tabloul de comandă nu se mişca nimic. „Rashid, retransmisie".

Judecătorul îşi strânse roba în jurul corpului şi se pregăti să plece. Talal, mai plictisit decât la începutul emisiunii, îşi scotea microfonul.

- Excelenţa dumneavoastră, Talal, a fost fascinant. Cred că vom retransmite emisiunea pentru cei care au pierdut-o mai devreme.

Talal, mirat că cineva găseşte interviul atât de interesant, se duse acasă.
*** * ***
Badr rămase tot restul nopţii chircit peste pupitrul de comandă. Când intră Tarek, nu făcu decât un semn din cap.
Tarek se duse în biroul lui şi închise uşa. Nu putea găsi cuvintele pentru a exprima tulburarea şi disperarea care-1 cuprinseseră. Hamid era mort. Un prieten şi un agent loial, dipărut. Ucis. Singura lui speranţă, singura lui legătură erau pierdute pentru totdeauna.
Şedea acolo, el, bărbatul care îl forţase pe Fahd să accepte să coopereze cu Statele Unite, pregătind miile de soldaţi americani pentru intervenţie. Şi care acum se întreba dacă nu cumva îi condamnase pe toţi la moarte.
Elaine intră şi se aşează lângă el. îl prinse încet de mână. Nu aveau ce să-şi spună. Degetele ei îşi croiră drum spre obrazul lui Tarek.
- Vino cu mine, îi spuse ea cu blândeţe.
îl duse la căsuţa ei şi închiseră uşa. Şi făcură dragoste toată noaptea. Elaine încercase să-1 liniştească cu blândeţea care izvora din propria-i durere. Ca pârâul care-şi caută drumul spre vărsare, mâinile ei, gura ei, corpul ei l-au căutat, într-o încercare disperată de a ostoi o durere pe care numai ea o putea înţelege.

X

CAPITOLUL 40

Aghiotantul lui Antar primi în noaptea aceea telefonul aşteptat. Vocea lui Antar îi preciza concis: „A sosit timpul să trecem la acţiune. Treceţi la executarea planului final". Aghiotantul verifică rapid poziţia lui Yusif Khalidi, apoi dădu un telefon, undeva la Basra.

* * *

Bătrânul care îl luase pe arheologul palestinian în barca sa împingea cu putere cu prăjina în fundul nămolos al apei. înaintau încet spre nord, departe de Basra şi de zgomotul împuşcăturilor. Yusif mai aruncă o privire la echipamentul pe care îl luase cu el, apoi la lumea ciudată şi ireală în care pătrundea acum. Micuţele insule ale locuitorilor mlaştinii începuseră să apară, plutind calm pe apele adânci ale Tigrului unit cu Eufratul. Prin faţa ochilor lui Yusif se perindau formele extraordinare ale colibelor din trestie de culoare galben pală. în mijlocul acestor colibe se ridicau, cajiişte primitive catedrale din paie, boitele ovale cu contraforturi din trestie împletită, construite pe aceşti plauri încă de pe vremea sumerienilor. Yusif îi făcu semn bătrânului către una din colibe. Acesta legă o frânghie de o cracă de pe malul insulei şi Yusif coborî. în faţa colibei, o femeie înfăşurată în negru mulgea un bivol de apă. Animalul se strecură încet pe lângă Yusif, intrând din nou în apă, iar femeia îi făcu semn arheologului să intre. Yusif se aplecă şi pătrunse în singura încăpere ovală a colibei de stuf, unde era aşteptat.

La început, încercă să se acomodeze cu întunericul. în fine îl zări pe bătrânul tată şi pe cei trei fii ai acestuia, stând cu picioarele încrucişate pe stuful întins pe jos. în spatele lor, o fată îmbrăcată într-o fustă deschisă la culoare avea grijă de doi copilaşi care se jucau pe jos,-mestecând nişte felii de lipie. Capul familiei îi întinse lui Yusif pipa să tragă un fum.

·

Yusif inhala şi i-o dădu înapoi. în depărtare răsunau rafalele mortierelor.
Aruncă o privire mai atentă bătrânului şi fiilor acestuia. Fără îndoială, gândi el, că se ascunseseră aici din calea luptelor dintre Irak şi Kuweit care cuprinseseră şi zona mlaştinilor. Vor rămâne aici, aşteptând terminarea coşmarului, apoi se vor întoarce la treaba lor, cu speranţa că vor fi uitaţi.
Femeile aduseseră mâncare, în timp ce bătrânul îl asculta pe Yusif care îi povestea cum decursese călătoria sa de la Bagdad până în acest loc. Ascultară toată povestea arheologului, luînd orez de pe platoul din faţa lor şi modelându-1 cu degetele înainte de a-1 mânca. După aceea, bătrânul îi făcu un semn fiului mai mare.
Băiatul se duse într-un colţ al colibei, scormoni în stuful de sub preş şi scoase de acolo un coşuleţ din trestie pe care i-1 aduse lui Yusif. înăuntru se aflau* figurine mici înfăşurate într-o pânză murdară.
Yusif luă cu grijă prima figurină şi o descoperi. Duse obiectul spre lumina vasului cu jăratic. Ceea ce văzu îi tăie respiraţia.
Statueta din cuarţ negru, mică şi foarte cizelată, înfăţişa un bărbat. Ochii acestuia priveau cu încântare înainte, iar mâinile îi erau încleştate în faţă. Pe buzele de sub nasul drept se întrezărea un zâmbet uşor.
Yusif admiră serenitatea simetrică a statuetei, detaliul clar, apoi, cu multă grijă şi veneraţie, aşeză piesa sumeriană, creaţia celei Tnai vechi civilizaţii cunoscute de om, pe stratul de stuf din faţa lui.
Sub privirea bătrânului, luă din coş cea de-a doua figurină. O desfăcu cu grijă şi examina cu atenţie figurina din bronz şi lut verde. Zâmbetul blând al femeii cu pântece din bronz, simbol al fertilităţii, strălucea în lumina sărăcăcioasă a colibei. Yusif roti statueta şi se minună de lucrătura fină, de trăsăturile detaliate ale feţei şi picioarelor, de măiestria unor artişti-care au trăit cu patru mii de ani înainte de Christos.
- Asta, spuse băiatul cel mare, scoţând încă o statuetă, este din Nord.
Yusif i-o luă din mână şi când o despături, văzu mâna dreaptă ridicată, bijuteriile încrustate şi podoabele de păr care dominau deasupra mantiei plutitoare. Ţinea în mână miniatura zeiţei din Hâtra.
- Sunt nemaipomenite, spuse el într-un târziu.

Băiatul încuviinţă. Mai am ceva care vă va plăcea în mod deosebit, spuse el, întinzându-i lui Yusif o plăcuţă învelită în pânză.
Yusif o descoperi şi privi micuţa bucată de sidef, încrustată cu măiestrie. Plăcuţa de sidef şi coral înfăţişa o floare sub care erau încrustaţi fără cusur un leu şi un tânăr. Yusif avea în faţa ochilor o piesă de nepreţuit din Nimrod. Băiatul mai mare zâmbi.
- Când europenii au venit pentru săpături la vestigiile istorice, i-am văzut cum iau cu ei o mulţime de lucruri de valoare. Pe astea însă le ţinem pentru noi.
Băiatul luă banii pe care i-i întinse Yusif. Arheologul continua să privească fascinat plăcuţa de sidef în lumina opaiţului, apoi aruncă o privire echipamentului foto pe care îl luase cu el.
- Am aparatul la mine, dar aş prefera să le duc într-un loc cu lumină mai bună...
Tânărul fu de acord.
- Luaţi-le, fotografiaţi-le şi ni le aduceţi înapoi, dar nu mai spuneţi nimănui. Pe dumneavoastră vă ajutăm pentru că ne sunteţi prieten. In ceilalţi nu credem.
Se lăsase noaptea. Tânăra femeie mai turnă ceai. In cele din urmă, Yusif se ridică în picioare şi-i făcu semn bătrânului barcagiu care aştepta afară că era timpul să plece. Luă apoi coşul de trestie şi-l aşeză cu grijă în canoe.
-Am să le fotografiez şi am să vi le aduc înapoi mâine pe seară, spuse el.
Bătrânul împinse barca în apele întunecate, înapoi spre Basra. Yusif închise ochii şi se gândi la comoara pe care o avea cu el. La începutul secolului europenii au jefuit tot ce au putut, dar mulţi dintre irakienii angajaţi la săpături au observat de la aceştia cât de valoroase sunt obiectele de artă şi au început să le ascundă şi ei în ciuda percheziţiilor severe şi a măsurilor aspre care se luau împotriva hoţilor.
Yusif îşi aminti de chipul zeiţei din Hâtra şi, copleşit de fascinaţie, închise ochii.
Deodată simţi o izbitură. Deschise ochii şi zări un bărbat cu o lanternă în mână, cu kuffiya înfăşurată pe gură, aflat într-o barcă care plutea paralel cu ei. Bărbatul îi spunea ceva bătrânului. Yusif îşi

încorda auzul să priceapă despre ce era vorba. Bătrânul răspunse la două întrebări, gesticulând din mâini, apoi se întoarse spre Yusif.
- Zice că are ceva pentru dumneavoastră. Trebuie să mergeţi cu el.
Bărbatul cu lanterna se apropie de Yusif şi-n clipa aceea din fundul canoei mai apăru cineva.
- Domnule profesor, vă cunoaştem opera. Avem ceva pentru dumneavoastră.
Yusif avu un moment de ezitare, gândindu-se cât de mult riscă cu necunoscuţii peste care a dat în mlaştină. Aruncă o privire bătrânului barcagiu care îl ajutase încă de la primele călătorii în această zonă. Bătrânul încuviinţă.
-Am aranjat totul. Mergeţi liniştit. N-o să vi se întâmple nimic.
Yusif se ridică şi trecu în barca celor doi.
Bărbatul cu lanterna îi făcu semn să se aşeze. Cei doi luară coşul de trestie şi aparatul de fotografiat din canoia bătrânului. Unul dintre ei mormăi ceva spre celălalt, apoi puse peste Yusif o husă grea de pânză, blocându-i orice sursă de lumină. Barca începu să străbată stufărişul. Cei doi mai schimbară câteva cuvinte, apoi singurul sunet pe care Yusif îl mai auzi, înăbuşindu-se sub prelata groasă, rămase foşnetul trestiei şi clipocitul apei.
Din portul Basra răzbătură la un moment dat glasuri de oameni şi apeluri radio, din ce în ce mai încet până când nu se mai auzi decât foşnetul stufului.
Yusif simţi că mâlul de sub carena bărcii devenise mai tare, apoi simţi o izbitură. Barca trăsese undeva la mal. Unul dintre bărbaţi se aplecă şi-l scoase din stuful des, apoi îl ajută să se ridice. Bărbatul cu lanternă îi făcu semn să-1 urmeze.
Yusif păşi nesigur pe mal, călcând prin noroiul moale. în faţa lui se zărea o luminiţă. In drum spre ea, cei doi bărbaţi nu scoaseră un cuvânt. Yusif auzi cum se deschide o uşă, după care unul dintre bărbaţi îi făcu semn să se oprească. Celălalt intră. După o clipă îl pofti pe Yusif înăuntru.
Pentru scurt timp văzu ca în ceaţă. Abia zări echipamentul radio din colibă. Pistoale, puşti automate şi carabine zăceau peste tot. Pe scaunele vechi stăteau întinse o mulţime de hărţi şi de hârtii. în fine, zări la un birou din lemn un bărbat care se uita la el. Se întoarse în

clipa în care unul din bărbaţii din barcă intră cu coşul de trestie şi cu aparatul lui de fotografiat, le lăsă lângă el şi plecă. îşi întoarse din nou privirea spre bărbatul'de la birou, cercetându-i părul negru, mânecile suflecate ale cămăşii negre, ochii negri şi pătrunzători.
Bărbatul se ridică de la masă şi veni spre Yusif. Se opri în faţa lui, privindu-1 cu curiozitate, apoi se aplecă, luă coşul şi-1 aşeză pe birou. încet şi cu toată grija, scoase obiectele 4e artă, le dezveli şi începu să le examineze unul câte unul.
După ce puse ultimul dintre ele pe birou, se întoarse din nou spre Yusif. într-o engleză cu accent, dar perfectă îi spuse:
- Domnule profesor, sunt un admirator al operei dumneavoastră.
Roti în mână statueta de cuarţ, privind-o pe toate părţile, şi continuă:
- Volumul dumneavoastră despre vechea civilizaţie sumeriană a fost după părerea mea de-a dreptul excepţional. Mă surprinde totuşi că vă ocupaţi cu contrabanda. Nu m-aş fi gândit că...
Lăsă fraza neterminată.
- Un om de talia dumneavoastră? continuă el, ridicând din umeri. Dar la urma urmei din treaba asta ies o mulţime de bani şi omul trebuie să mai şi trăiască.
Yusif rămase nemişcat. Bărbatul din faţa lui se aplecă spre el.
- Scuzaţi-mă. Poate vreţi o ţigară? Ceai? Vă rog, spuse el facându-i semn spre un scaun, vă rog să luaţi loc.
Unul din bărbaţii de afară intră aducând o ceaşcă cu ceai, îi aprinse o ţigară şi i-o dădu.
Yusif continua să-1 privească pe bărbatul din spatele biroului, cu engleza lui elegantă, cu trăsături fine şi cu ochii care se uitau la el cu atenţie.
- De ce m-aţi adus aici? întrebă Yusif.
Bărbatul întinse o mână în faţă, liniştindu-1. Ochii săi negri nu-1 slăbeau o clipă pe Yusif.
Nu pentru contrabandă, domnule profesor. V-am adus aici ca să stăm de vorbă. Sunt convins - continuă el, lăsându-se pe speteaza scaunului - că avem o mulţime de lucruri mult mai importante de discutat. Mult mai importante. Vreau să vă ofer ceva foarte semnificativ.

Bărbatul se opri auzind paşi la intrare. Se ridică de la masă şi ieşi afară unde îl aştepta cineva. Curierul îl scoase în întunericul din afară şi-i înmâna câteva hârtii.
- V-am adus rapoartele sosite din Arabia Saudită. Bărbatul dădu din cap, luă hârtiile, le băgă în buzunar şi se
întoarse în încăperea unde Yusif îl aştepta. Se aşeză la locul lui, îşi luă ţigara din scrurnieră şi continuă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat:
- Da, am ceva pentru dumneavoastră.
O rafală de foc de mortiere răsună din direcţia oraşului Basra. Apoi se lăsă din nou liniştea. Antar îl privi pe Yusif. Totul decursese conform planului. Omul acesta ar putea fi extrem de folositor dacă va alege. Chiar şi dacă nu va alege.
- Sper că veţi uita necazurile din seara asta. Vreau să discut cu dumneavoastră nişte probleme care sunt convins că vă vor interesa foarte mult şi vă vor ajuta enorm îa muncă.
Antar îşi ciuli urechile la receptorul radio din spatele lui, apoi se întoarse din nou spre Yusif.
- Mi-ar face plăcere să mă însoţiţi pentru scurtă vreme într-un alt loc. Am acolo nişte obiecte de artă pe care sunt sigur că le veţi găsi foarte interesante şi importante pentru studiile dumneavoastră. Dar asta numai dacă doriţi. Mai doriţi o ţigară?
Yusif acceptă o ţigară din caseta care îi fusese oferită, iar Antar ocoli biroul şi-i dădu un foc.
- Daţi-mi voie.
îl examina mai atent pe Yusif, când acesta se aplecă să-şi aprindă ţigara. Trăsături de palestinian, părul negru spicat cu fire încărunţite, mustaţa îngrijită, ochi cu cearcăne negre.
- N-aş vrea să par prea misterios. Mă simt sincer jenat de tratamentul dur la care aţi fost supus în seara aceasta. A fost de-a dreptul lipsit de ospitalitate pentru un om de talia dumneavoastră. Dar ce să-i faci, astea sunt vremurile pe care le trăim.
Antar sorbi din ceaşca de ceai şi continuă:
- Lumea e mică aici în zona mlaştinilor. Să fiu sincer, în vremurile astea găsesc aici un refugiu foarte liniştit. Aici putem sta de vorbă. Aici vă asigur că am posibilitatea să vă garantez siguranţa totală. Sunteţi liber să plecaţi oricând veţi dori.

Yusif ezită o clipă, apoi încuviinţă din cap.
- Excelent. Locul de care vă vorbeam se află la scurtă distanţă de aici.
Yusif se aplecă să-şi ia echipamentul foto, când Tarek se îndreptă spre uşă.
- Nu aveţi nevoie de el acum. Lăsaţi-1 aici. Va fi în siguranţă. Micuţa barcă trecu uşor pe lângă un bivol de apă, străbătând
stufărişul.
^- Ce-mi place mie în mlaştină e liniştea, nemişcarea aceasta. Dar poate că şi dumneavoastră simţiţi acest lucru în timpul săpăturilor. Eu unul nu mă simt liniştit decât aici. Antar se lăsă pe spate şi continuă:
- Odată aţi fotografiat o minunată harpă care provenea din mormântul de la Ur, un obiect de artă din aur şi perle şi care înfăţişa un cap de animal. M-am gândit mereu cât de fascinant ar trebui să sune muzica acestui instrument. Poate că am fi uluiţi să auzim un sistem tonal complet diferit de cele cunoscute, o melodie cu totul inedită.
Barca se lovi uşor de malul unei insuliţe.
- Vă rog, îi zâmbi Antar, am ajuns.
Când Antar aprinse lanterna, se simţi un miros ascuţit de kerosen care apoi se pierdu în aerul curat al nopţii. Ii întinse lui Yusif o mână pentru a-1 ajuta să pună piciorul pe insulă, apoi îi făcu semn să-1 urmeze. Lanterna lumină desenul vechi şi colorat în roşu, galben şi albastru de pe faţada unei colibe din stuf. Antar aprinse focul din mijlocul încăperii şi în clipa aceea Yusif observă spre surprinderea sa într-un colţ două dintre cărţile sale. Lângă acestea se afla o carte poştală reprezentând o reproducere după unul din tablourile Yasminei. Lumina focului pâlpâia.
Antar zâmbi fără să-şi ridice privirea din sobă.
- După cum vedeţi, sunt un vechi admirator al operei dumneavoastră.
0
Aruncă chibritul în foc şi se ridică în picioare încălzindu-şi mâinile. Apoi se întinse lângă foc, închizându-şi pentru o clipă ochii.
- Iertaţi-mă. Am avut o zi lungă şi destul de grea. Mi-ar face o mare plăcere dacă v-aţi relaxa şi dumneavoastră. Sper că seria de expuneri pe care le-aţi prezentat până acum s-a bucurat de succes. Din câte ştiu eu acum veţi pleca spre Madain Saleh şi spre alte

localităţi pentru a face nişte fotografii. Sincer vă spun, cartea aceasta este o operă remarcabilă. Abia aştept să vadă lumina tiparului. Occidentul cunoaşte atât de puţine lucruri despre vechea noastră civilizaţie.
Yusif spuse:
- Se pare că ştiţi o mulţime de lucruri despre planurile mele.
- Ce să-i faci? Lumea Golfului e atât de mică. Iar pe dumneavoastră vă cunoaşte toată lumea. Sunteţi bine primit peste tot.
Antar se întoarse şi se sprijini în cot lângă foc.
- De fapt, prima dată am luat contact cu opera dumneavoastră în Statele Unite. Acolo am aflat că sunteţi palestinian. (Scormoni un pic cărbunii cu o nuia.) Nu vă pot spune ce consolare a fost pentru mine să dau peste lucrarea dumneavoastră despre civilizaţiile din Orientul Mijlociu. Pentru arabii care studiază în străinătate există momente în care se simt atât de dezrădăcinaţi, înconjuraţi de oameni care nu cunosc nimic despre magnificul nostru trecut, despre cultura noastră, dispreţuindu-ne şi considerându-ne nişte străini ignoranţi.
Sub privirile lui Yusif, Antar scormoni din nou în cărbuni. Yusif îl întrebă calm:
- Sunteţi irakian? Sunteţi implicat în probleme de stat sau în politică?
- Da, sunt irakian. în ce priveşte implicarea în probleme de stat şi în politică, cum să vă spun, este foarte greu ca în vremurile acestea să nu te implici la un anumit nivel. Dar asta nu are nici o legătură cu discuţia noastră. Dumneavoastră sunteţi palestinian, nu-i aşa? Dar se pare că nu sunteţi mai deloc implicat în politică.
- Las altora plăcerea asta. Eu nu am nici un fel de interese în acest sens.
- Deci, nu aveţi nici un interes, nici unul. înţeleg. Mă rog, oricum nu are nici o importanţă.
Antar se ridică şi se apropie şi mai mult de foc.
- Vreau să vă ajut. Este un sprijin care va veni din partea unui intelectual rătăcit. După cum ştiţi, suntem pradă unei perioade foarte dificile. Viaţa mea nu a urmat cursul unei cariere academice aşa cum îmi propusesem în studenţie, îi zâmbi el lui Yusif. Cu toate astea, cum spuneam, sunt un mare admirator al operei dumneavoastră. Mi-am petrecut majoritatea ultimilor ani aici, în zona mlaştinilor, deci am

ştiut de venirea dumneavoastră. Ştiu că sunteţi în căutarea unor obiecte de artă care nu au reuşit să ajungă încă în muzee. Există două piese pe care încă nu le-aţi văzut şi pe care, sunt sigur, le veţi găsi deosebit de interesante. Eu însumi le-am descoperit în timpul războiului cu Iranul, când zona veche a Basrei a fost lovită de tirul mortierelor.
Antar îi întinse lui Yusif o felie de lipie. % - După cum vă daţi seama, mă aflu într-o poziţie foarte delicată. Cel mai vechi leagăn al civilizaţiei, Sumerul, se află aici, în inima Irakului. Străluciţii noştri comandanţi de oşti au reuşit să stăpânească întregul Orient Mijlociu într-un singur imperiu, arta şi muzica noastră au pătruns şi au influenţat tot Orientul Mijlociu şi chiar o mare parte a subcontinentului. înţelegeţi, deci, că sunt foarte mândru de originea mea. Acele perioade de glorie ale istoriei noastre trebuie cunoscute şi înţelese cum se cuvine de întreaga omenire. Ele ne-au creat pe noi şi ne-au ajutat să percepem lumea înconjurătoare. Poate că peste ani voi avea nevoie de bani, de aceea, am să le păstrez. Dar vreau ca şi alţii să le vadă şi să le înţeleagă. Sper că acum aţi înţeles de ce e nevoie de atâta discreţie şi că în dumneavoastră am toată încrederea.
Yusif continua să rămână nemişcat, studiind complexitatea chipului celui care îi vorbea.
- Le aveţi aici. Aş vrea să le văd şi eu.
Antar clătină din cap şi-şi privi ceasul de mână. Mai avea nevoie doar de puţin timp.
- Una o am aici; pe cealaltă am să v-o aduc. Am vrut mai întâi să discut cu dumneavoastră pentru a vă trezi interesul. De aici plecaţi la Madain Saleh? După ce terminaţi acolo vă puteţi întoarce la Basra şi am să vi le aduc. Când plecaţi din Madain Saleh, rezervaţi prin telefon o cameră la hotelul din Basra şi eu voi şti că veniţi şi voi lua legătura cu dumneavoastră.
Antar luă o cană de tablă plină cu apă şi o aşeză zâmbind pe foc.
- Vedeţi, am stat atât de mult în Statele Unite încât am uitat obiceiurile ospitalităţii arabe. Nu v-am oferit un ceai.
Se ridică să ia dintr-un colţ al colibei două ceşti minuscule de ceai. încă nu-i ceruse să iasă din ţară cu obiecte de contrabandă sau să vândă vreo marfă pe piaţa neagră. Poate că-i va propune şi acest

lucru într-un viitor apropiat. Şi totuşi, nu avea nimic din beduinii care participaseră la săpături şi care veneau la el cu obiecte valoroase înfăşurate în cârpe, cerându-i bani doar pentru a le fotografia. îşi aminti de valorosul material care rămăsese la sediul bărbatului din faţa lui. Riscase şi aşa prea mult, încercând să ducă obiectele acelea la hotelul din Basra pentru a le fotografia într-o lumină mai bună. Bărbatul cu ochi negri părea că nu e deloc interesat de aşa ceva, nu făcuse nici o aluzie la un eventual compromis.
- Cel mai mult timp staţi la Bagdad, nu-i aşa? îl întrebă amabil Antar revenind cu ceştile de ceai.
- Aş putea să văd piesa pe care o aveţi aici?
- Sigur că da, răspunse Antar lăsând ceştile jos.
Se duse în cel mai îndepărtat colţ al colibei şi duse mâna spre locul unde peretele din trestie împletită se îmbina cu podeaua. De acolo scoase încet o legăturică, apoi veni şi i-o dădu lui Yusif.
- Sunt convins că o veţi găsi fascinantă.
Antar o desfăcu şi în faţa ochilor îi apăru o micuţă figurină de bronz, executată fără cusur. Antar continuă încântat:
- Uitaţi-vă cât doriţi la ea. Eu ies un pic afară.
Antar ieşi în aerul umed al nopţii. Scoase micul emiţător verde din buzunar. Ledul verde era aprins. Terminaseră. Materialele fuseseră disimulate în mod corespunzător în echipamentul lui Yusif. Rămase în tăcerea nopţii, ascultând foşnetul misterios al stufului negru. Era încă impresionat de priceperea oamenilor săi, de rapiditatea cu care acţionaseră. Temerile pe care le avusese dispăruseră. Palestinienii fuseseră totdeauna disperaţi, deci folositori, deosebit de folositori. De data aceasta, unul care nu are „nici un interes politic" era poate cel mai folositor dintre toţi. Lucrul acesta îl încânta. Când va pleca din zona mlaştinilor, arheologul aflat în căutarea trecutului va fi deja o bombă pe două picioare pentru viitor. Era farmecul legănării tăcute a pendulului. Scoaterea unor fonduri pe uşa din spate a unor prăvălii de covoare pentru a împrăştia în tot Golful nenumărate celule disidente. Urma să le pună pe toate în mişcare ca pe nişte atomi încapsulaţi, gata să arunce în aer vechea ordine a ţărilor arabe din Golf. Da, coaliţiile se formaseră aşa cum trebuia.

Micile grupări pe care le finanţaseră la început, deveniseră foarte puternice, ajungând să-şi exercite influenţa şi în rândul clasei mijlocii a societăţii, a tehnocraţilor.
Kuweitul îşi trăia ultimele clipe. O ţară arogantă, prea sigură pe ea. Antar se gândi la oamenii cheie pe care îi are acum în această ţară la principalele instalaţii petrolifere, în diferite ministere. Toţi erau puternic conspiraţi. Membrii familiei Sabah care guvernaseră Kuweitul, o ţară mică dar bogată cu o populaţie de un milion şi jumătate de oameni, ar fi trebuit să-şi dea seama că se află la marginea prăpastiei. O populaţie din care numai patruzeci la sută erau cetăţeni kuweitieni care trăiau într-o mare de muncitori străini nemulţumiţi care îi depăşeau cu mult în număr.
Antar îşi aminti de agentul lui care eşuase în asasinarea emirului Kuweitului în 1985. Emirul nu a murit, dar teroarea a crescut de la o zi la alia. Exploziile produse în iunie 1986 la câmpurile petrolifere au constituit o escaladare a terorii.
Stând acum aici şi respirând aerul umed al mlaştinii, Antar îi mai vedea parcă pe cei şase bărbaţi aduşi în faţa curţii- Fuseseră condamnaţi la moarte pentru tentativa de a arunca în aer instalaţiile petroliere şi de a răsturna ordinea statală. în cuşca de oţel în care fuseseră închişi şi-au auzit sentinţa şi şi-au ridicat braţele spre cer strigând: „Allah e mare!" în timpul acesta mii de oameni adunaţi în faţa tribunalului, aflând sentinţa, şi-au ridicat pumnii spre cer şi au strigat: „Moarte Americii".
Pentru o clipă se gândi la explozia pe care o plănuiseră în cazul unui atac american. Câmpurile petrolifere kuweitiene vor arde ca o torţă în noapte, ca un rug funerar de ţiţei pentru familia Sabah. Da, dacă se va ajunge la aşa ceva, vor rade de pe faţa pământului această minusculă entitate numită Kuweit şi-i vor arunca pe membrii familiei Sabah şi pe acoliţii lor în mare.
într-o mare, reflectă Antar, *care va fi în întregime a Irakului.*
Acum însă era timpul să-şi îndrepte atenţia spre Arabia Saudi Antar se întoarse în coliba de stuf la Yusif care îl aştepta examinân în continuare figurina de bronz. Arabia Saudită, ultima fortăreaţă a Golfului.
- E minunată, nu-i aşa?
Yusif îşi ridică privirea spre el.

- Da, este o descoperite foarte importantă. E una din rarele piese care se mai păstrează din epoca aceea.
Antar încuviinţă, în timp ce Yusif înveli la loc figurina de bronz.
- Când vă întoarceţi de la Madain Saleh am să v-o aduc şi pe cealaltă ca să le puteţi fotografia. Veniţi, v-am reţinut şi aşa destul de mult.
Bătrânul barcagiu îi duse înapoi la coliba de pe insula în care se afla sediul lui Antar. Yusif îşi recupera echipamentul foto.
- Am să sun de la Madain Saleh.
Antar urmări cu privirea barca care îl ducea pe Yusif înapoi la Basra, până când aceasta dispăru la orizont.
-Anunţă pilotul elicopterului că sunt gata să mă întorc la Bagdad, îi ordonă el aghiotantului. Şi ia legătura cu cei din Arabia Sau-dită. Spune-le că e pe drum.
Pătrăţelele din plastic negru erau acum ascunse în echipamentul lui Yusif, instalate cu multă pricepere de către tehnicienii lui Antar, cât timp acesta îl ţinuse de vorbă pe arheologul palestinian. Erau atât de bine ascunse în echipamentul foto încât nimeni nu le va putea descoperi la controlul vamal. Erau introduse în ţară de către un om care, chiar dacă ar fi prins, nu ar avea ce să spună autorităţilor, pentru că nu ştie nimic. Yusif era vehiculul perfect, cel mai indicat pentru a introduce în Arabia Saudită elementul final al planului. Elementul tehnologic, aparatura care în derularea evenimentelor puse la cale de către Antar va îngenunchia în cele din urmă întregul Golf.
- Da, repetă el, trăgând adânc aer în piept, e pe drum. Se întoarse către aghiotant şi-1 întrebă:
- Dar cu beduinul ce-aţi făcut?
- S-a aranjat şi cu el.
*** * ***
Elaine examina tăcută cele două hârtiuţe pe care i le adusese colonelul de la compartimentul de decodificare. îşi ridică din nou privirea spre acesta.
- Suntem de părere că aici este „arheologie". Dacă ne orientăm după restul codificării asta trebuie să fie. Transmisia s-a efectuat între Bagdad şi Basra.
Colonelul se opri. Elaine aştepta continuarea. Bărbatul îşi trecu mâna peste hârtie, cu o expresie de neputinţă.

- Restul e la fel ca atunci când am interceptat mesajul cu „beduinul" şi cu „palestinianul".
Intră şi Ray şi se uită pe hârtie peste umărul ei.
- Saddam îşi concentrează materialele de luptă în perimetrul vestigiilor şi monumentelor istorice din Irak. Elementele nucleare au fost deja transportate într-o astfel de regiune din nord. Comunitatea internaţională va evita să bombardeze astfel de locuri şi el o ştie. Probabil că la asta se referă şi mesajul.
Elaine clătină din cap.
- E ceva în legătură cu debitul transmisiunii. Nu-mi dau seama dar ţine de debit... „arheologie", „beduinul", „palestinianul"
- Da? Si ce anume?
De data aceasta, Ray şi colonelul erau cei care aşteptau continuarea.
Elaine se uită la cei doi cu ochii ei marcaţi de oboseală şi le răspunse:
- Nu-mi dau seama.
Apoi examina încă o dată cu toată atenţia cele două hârtii. „Arheologie", „palestinianul", „beduinul".

CAPITOLUL 41

Naila auzi o bătaie uşoară în uşă. Se uită la ceas şi lăsă jos fişa medicală. în faţa uşii se ivi un beduin, cu faţa ascunsă sub kuffiya. Omul intră fără să scoată un cuvânt şi Naila se retrase înspăimântată. Bărbatul îşi dezveli chipul şi Naila, uşurată, îl recunoscu pe căpitanul Long de la echipa de Operaţiuni Speciale.

- Domnişoară doctor Naila, spuse el încet, trebuie să vă cerem să faceţi ceva. Căpitanul Long făcu o pauză, îngrijorat de chipul obosit al Nailei. Apoi îi dădu o bucată mică de hârtie.

- Unul dintre oamenii noştri a obţinut asta. Este vorba despre o celulă care-şi are sediul aici. în seara asta va avea loc o reuniune. I-am transmis informaţia şi lui Tarek. El vrea să mergeţi acolo.

Casa veche scârţâi în briza nopţii. Naila privi alarmată în jur.

- Sunteţi sigur că eu trebuie să merg?

- Sunt sigur. Aveţi aici schiţa unde se află casa.

Căpitanul Long se întoarse şi închise uşa. Naila se mai asigură şi ea o dată, privind în jur. Se uită la adresa de pe hârtie şi ieşi în noapte.

Trecu de souk, pe lângă poalele munţilor care se profilau în lumina lunii, spre cenuşar şi casele din lemn de la celălalt capăt al satului, unde locuiau muncitorii străini. Căută numerele de pe bordeie, unele vopsite chiar pe case, altele lipsind, mergând înainte şi înapoi de-a lungul străzii dosnice, până când ajunse în faţa unei case fără număr, care, după calculele ei, trebuia să fie locul unde avea loc întâlnirea. Prin perdelele de la ferestre, văzu o lumină slabă. Bătu la uşă. Rămase aşteptând, acoperită de *dbaya,* până când i se deschise.

-Am venit...

Femeia ridică mâna în semn să nu mai scoată o vorbă, apoi o conduse în spatele unei încăperi întunecoase, plină de femei de toate vârstele.

- Şşt..., şopti femeia, a început deja.
Naila făcu eforturi să vadă ceva prin voalul negru, în timp ce se aşeză pe podea, în spatele celorlalte femei. Toate priveau atente la un ecran din faţa lor.
în încăpere erau femei tinere, femei sărace. Pakistaneze şi alte muncitoare străine, precum şi câteva beduine din triburile de la poalele muntelui. în faţă se găsea un televizor. Pe ecran apăru chipul unei femei tinere. Vocea de pe caseta video începu să vorbească:
- Zahra Rahnavard a absolvit cursurile mai multor centre de antrenament în lupta de gherilă din Liban.
Vocea se opri şi caseta avu o mică desincronizare. Femeia de pe ecran începu să vorbească din nou, cu ochii înflăcăraţi:
- Comparate cu vălul nostru, bombele nucleare americane sunt un nimic. Vălul trebuie văzut ca cea mai mare realizare a femeilor musulmane de-a lungul sutelor de ani. Vălul ne protejează de relele culturilor invadatoare; în spatele lui ne simţim în siguranţă. Atâta vreme cât femeile musulmane nu renunţă la voal, islamul va continua să triumfe.
Naila asculta şi privea fără să înţeleagă, în timp ce femeile din jurul ei murmurau aprobator. Privi din nou ecranul. Lângă femeie şedea acum un imam musulman. Acesta îşi puse nişte hârtii în faţă şi începu să vorbească:
- Ducerea femeilor musulmane pe calea rătăcirii face parte din planul „duşmanilor străini de islam", care doresc răspândirea pros-" tituţiei în ţările musulmane şi prin care vor să facă tineretul „să uite de îndatorirea pe care o are de a.lupta pentru Credinţă". Am citit această declaraţie la uciderea lui Anwar Sadat, în 1981. Jihadul Islamic din Egipt ştia că „cea mai mare trădare a defunctului preşedinte egiptean fusese încurajarea liberalizării legăturilor sexuale din ţară". Numărul prostituatelor profesioniste sau ocazionale depăşise la Cairo şi în împrejurimi cifra de 250000. Tratarea femeilor ca egale cu bărbaţii de către guvernul Bourguiba din Tunisia a constituit ani de zile o sursă de ruşine.
Naila le auzi din nou pe femeile din jurul e"i aprobând. Bărbatul de pe ecran se ridică şi se îndreptă spre camera de filmat şi vocea îi deveni stridentă. Arătă spre o poză care se afla pe masa din faţa lui. Camera se mută pe fotografia care reprezenta chipul unei fete tinere:

- Vreau să vă arăt o tânără virtuoasă, spuse preotul musulman. Sumayah Sa'ad s-a înrolat în Partidul lui Allah Brigada Sayyedah Zâynab - prima dintre grupurile de comando ale femeilor shiite -în 1983, când tocmai împlinise şaisprezece ani.
Preotul musulman apropie fotografia şi mai mult de camera de luat vederi şi continuă:
- în dorinţa de a muri şi de a ucide, s-a înscris ca voluntar în *Entehari*,* operaţiunea sinucigaşă îndreptată împotriva cazarmei infanteriştilor marini americani de la Beirut. A fost acceptată şi s-a antrenat pentru această misiune. în ultima clipă, comandanţii ei au hotărât ca misiunea să fie totuşi îndeplinită de un bărbat.
Preotul privi direct în cameră:
- Dar dorinţa lui Sumayah de a deveni Mireasa Sângelui se va împlini. Peste doi ani, la 10 martie 1985, i s-a permis să conducă o maşină încărcată cu dinamită, care a intrat într-o bază militară israeliană din sudul Libanului. A fost al cincilea atac confirmat al Entehari, îndreptat împotriva poziţiilor israeliene din sudul Libanului, din 1982. Ea a ucis doisprezece soldaţi israelieni şi a rănit alţi paisprezece.
Naila rămăsese uluită în spatele încăperii întunecate. Caseta se opri.
Femeile din faţă le zâmbiră celor care şedeau în faţa ei. Caseta fu scoasă din aparat şi fu introdusă alta.
- Am primit-o pe aceasta special pentru noi, spuse femeia care se ocupase de casetă.
Pe ecran apăru un alt chip de femeie care zâmbi şi începu să vorbească:
- Femei din Arabia Saudită, există printre voi femei curajoase, care luptă pentru păstrarea tradiţiilor islamului. Printre voi se găsesc membre ale organizaţiei Entehari, femei curajoase care vor păşi înainte. Acţiunea care a început cu atacul lui Johaiman asupra Marii Moschei, în 1979, continuă. L-au ucis, dar nu-i pot ucide cuvintele.
Pe caseta video apărură imagini de la Mecca. Apoi, pe ecran îşi făcu apariţia un tânăr care vorbea la microfon. Cuvintele lui răsunau în curtea Marii Moschei de la Mecca.
- Nu există alt Dumnezeu în afara lui Allah! Eu sunt Johaiman, fiul lui Mohammed, fiul lui Sayf din tribul al-Utaibi. Ceasul promis
* *Entehari* - sinucigaş, în limba arabă, (n.trad.)

vouă de Profet - binecuvântat fie numele lui - când Islamul va triumfa asupra nelegiuirii a sosit. Eu şi fraţii mei am fost aleşi de Atotputernicul să punem capăt guvernării prinţişorilor corupţi, depravaţi, care nu au adus decât ruşine lumii arabe şi musulmane cu lăcomia, cruzimea şi corupţia de care au dat dovadă. Credincioşi, ţipă Johaiman, pe aceşti prinţişori nu-i interesează decât femeile, vinul, banii, jocurile de noroc şi muzica! Ei au abandonat de mult islamul, imediat ce le-au văzut pe femeile blonde din Occident şi dolarii sclipitori de la Aramco.
Femeile din jurul Nailei aplaudară, în timp ce imaginea dispăru, lăsând din nou loc tinerei femei.
- Johaiman a fost ucis, dar nu şi spiritul lui, spuse ea. Am ţinut regatul sub asediu timp de paisprezece zile, în timp ce triburile Qah-tani şi al-Utaibi au trecut la rebeliune. Acesta a fost trecutul. Dar ce facem astăzi? Cum vom reuşi acum, astfel încât lumea arabă să se ridice din nou? întrebă ea cu înflăcărare, în timp ce arăta spre cameră o casetă video şi o carte. Casete, cărţi şi manifeste sunt răspândite clandestin în ţară, de-a lungul zonelor de coastă. Surorile voastre saudite sunt antrenate în scop revoluţionar şi învaţă regulile activităţilor teroriste. Studenţii saudiţi din Statele Unite şi Europa au fost recrutaţi pentru demonstraţiile de la Mecca. Liderii noştri vor fi alături de noi, la fel şi cartierul nostru general de la Mecca - o declaraţie perfectă pe care o facem restului lumii în timp ce infidelul stat american calcă în picioare şi încearcă să zădărnicească ridicarea lui Saddam pentru o puternică lume arabă. Deţinem mijloacele necesare pentru a opri aceste forţe. Planul, acţiunea, vor începe la Mecca. Acolo vom fi acoperiţi ca simpli hajjis care fac pelerinajul la Mecca. Autorităţile sunt obişnuite cu invazia de oameni din toate colţurile lumii musulmane. Nu vor verifica şi nici nu vor observa adunarea noastră.
Femeia puse caseta şi cartea jos, apoi îşi împleti mâinile în poală.
- Care este planul nostru? Are două etape. Vom închide ţara prin mijloacele pe care le deţinem şi vom sabota forţele Statelor Unite şi planurile lor. Avem posibilitatea de a le intercepta comunicaţiile şi astfel le vom putea contracara fiecare mişcare. In plus, sătenii şi orăşenii se vor ridica şi se vor revolta în numele islamului.
Brusc, femeia care stătea lângă monitor opri banda video, o scoase din aparat şi o ascunse sub perna unui scaun. '

- Surorilor, spuse ea agitată, în apropiere se află un poliţist, începeţi să vorbiţi aşa cum avem instrucţiunile.
Femeile începură să vorbească despre copiii şi familiile lor. Una turnă ceaiul.
Naila se ridică, ieşi repede pe uşă şi începu să alerge spre clinică. Deschise uşa clinicii. Ridică receptorul şi formă repede un număr. Ascultă îngrozită la semnalul de la celălalt capăt al firului şi închise ochii uşurată când îi răspunse cineva.
- Elaine, trebuie să vin acolo în noaptea asta. Te rog, trimite pe cineva să mă ia. E urgent. Te rog, spune-i lui Tarek că trebuie să vorbesc neapărat cu el.
Elaine o aştepta pe pista de elicoptere de la Riad. Ascultă înmărmurită povestea Nailei, apoi îi spuse şoferului să le ducă imediat la Tarek.
*** * ***
- Tarek.
Tarek se întoarse brusc. în uşa camerei sale de lucru stătea Naila. în spatele ei se zărea şi Elaine. Agitată şi cu chipul tras, Naila începu să vorbească. Pe măsură ce asculta, Tarek era tot mai consternat. Când tânăra terminase, trupul începuse să-i tremure tot şi se aşezase pe un scaun. Elaine se apropie şi ea.
- Tarek spuse ea încet, trebuie neapărat să infiltrăm o femeie în celula aceea. Trebuie să găseşti pe cineva care să...
Tarek clătină din cap şi o întrerupse. Elaine îl privi uluită.
- Dar Tarek, situaţia e foarte gravă. Trebuie să găseşti o femeie care să...
- O avem deja.
s. Elaine simţi că o trec toţi fiorii, când Tarek îşi îndreptă privirea spre Naila.
. - Dar Tarek, nu poţi să... Tarek se aplecă spre Naila şi-şi spuse abia perceptibil:
- Naila, vreau să pleci la Mecca.
Tânăra se retrase îngrozită de ceea ce i se sugerase.
- Să merg la Mecca? şopti ea.
- Da, la Mecca. O să le spunem că e nevoie de personal suplimentar la spital. Mai precis la secţia pentru femei şi copii a spitalului pentru pelerini.

- Şi ce trebuie să fac acolo?
- O să mă informezi-dacă identifici vreuna din femeile pe care le-ai văzut la întrunire. Vor fi la Mecca. Când trebuie să plec?
- Mâine dimineaţă.
Naila îşi ridică privirea spre Elaine, dar aceasta rămase tăcută, cu ochii plini de suferinţă. • - Tarek, şopti Naila, mi-e frică.
- Ştiu.
Tremurând toată, tânăra se ridică să plece. Tarek se întoarse brusc auzind usa de la camera de studiu deschizându-se în spatele lor.
- Tarek, eu:..
Glasul ei se înecă la jumătatea frazei când îl zări pe Said, paralizat la rândul său în cadrul uşii la vederea ei.
Paharul din mână îi căzu pe jos şi se făcu ţăndări.
Elaine se apropie perplexă de ea. Said făcu şi el un pas înainte, dar se opri imediat.
- Naila, am încercat de atâta vreme să te găsesc. Era rândul lui Tarek să rămână înmărmurit.
Said se întoarse cu faţa spre el, încercând să-şi găsească cuvintele.
- Naila şi cu mine am luat deseori masa împreună la Washington. La ultima mea călătorie în Statele Unite, am fost surprins că n-am mai găsit-o acolo...
Tarek îşi trase uşor respiraţia.
-Tarek, eu...
Observând durerea de pe chipul prietenului său, Tarek întinse mâna şi-l întrerupse la jumătatea frazei. Said îşi mai îndreptă o dată privirea spre Naila, apoi se întoarse încet pe călcâie şi ieşi. Tarek rămase nemişcat, cu ochii la Naila. în încăpere se lăsase o linişte mormântală.
- Naila..., începu el.
- Am fost amanţi, Tarek, şopti ea în cele din urmă, tremurând toată.
Tarek vru să spună ceva, îndreptându-şi mâna spre ea, dar ea îl întrerupse, dându-i şocul cel mare:
- Tarek, spuse ea cu un glas tremurat, sunt gravidă.

Elaine simţi că nu mai are aer. Mâna lui Tarek rămase nemişcată în aer.
- Am rămas însărcinată cu Said. O, Doamne, Tarek, sunt îngrozită.
Năpădită de frică, Naila îşi duse mâna la gură.
Tarek îi apucă mâinile într-ale lui. Consecinţele acestei destăinuiri continuau să se deruleze în mintea sa. Totul devenea limpede. Said o iubea de ani de zile.
Astfel se explicau iniţialele N.S. de pe biblioraftul lui. „N.S." Naila Saud. Said încerca s-o protejeze, să-i pună deoparte nişte bani. Ochii lui Tarek pereepură groaza tinerei femei. înţelegea situaţia în care aceasta se afla. Musaid nu-i va da voie nici în ruptul capului să plece din ţară. Mai mult de atât, o va ucide cu mâna lui.
O mângâie pe obraz şi-i întoarse faţa spre el. Elaine fu şocată de compasiunea sinceră de pe chipul şi din glasul lui.
- Naila, pot să te duc la un doctor ca Musaid să nu afle nimic. Naila îl luă de mână şi clătină din cap.
- Nu, răspunse ea, cu glasul sugrumat de emoţie. Nu vreau să avortez. Vreau să păstrez acest copil. Iniţial am aranjat să întrerup în secret sarcina, dar mi-am dat seama că n-aş fi în stare să trec prin aşa ceva. Când eram în deşert, am vrut să-mi provoc singură avortul, dar în fiecare zi când mă uitam la calendar, deşi îmi dădeam seama că timpul se scurge cu iuţeală, nu am putut s-o fac. îmi doresc copilul ăsta. Şi pe Said mi-1 doresc. Vreau să-mi trăiesc viaţa.
Naila se uită disperată la Elaine, apoi din nou la Tarek.
- Tarek, aici simt că mă sufoc. Sunt ca într-o cuşcă. Viaţa mea e la discreţia unui frate pentru care nu am nici un pic de respect, dar care poate hotărî unde să trăiesc, iar acum dacă să trăiesc sau să mor. Şi viaţa copilului din pântece depinde tot de el. Nu ştiu ce să fac, Tarek. Nu vreau să mor, dar nici să trăiesc precum un cadavru viu.
Tarek îi mângâie chipul răvăşit.
- Eu pot să te scot din ţară, Naila, spuse el încet. Pot să-ţi trimit bani. Am să ţi-1 trimit şi pe Said. Mai ştie cineva de situaţia asta?
Naila dădu din cap că nu.
- Bine. Atunci nu mai spune nimic. Naila, dacă pleci din ţară şi dacă te măriţi cu Said, poţi fi în siguranţă cu sprijinul meu. Dar - continuă el cu tristeţe în ochi - numai atâta vreme cât nu te vei mai întoarce aiei. Aici nu pot să te apăr.
- Ştiu. -

Sub privirile Elainei, Tarek o luă în braţe.
- După ce termini ce am să te rog să faci, am să aranjez să pleci din ţară chiar de la Mecca. îl iubeşti foarte mult, nu-i aşa? E un bărbat norocos. Dacă ar fi trebuit să caut un bărbat pentru tine, la el m-aş fi gândit şi eu. Ai făcut cea mai bună alegere, Naila. îmi dau seama ce riscuri şi-a asumat apărându-te, chiar şi faţă de mine.
Naila îi luă o clipă mâna într-a sa, fără să înţeleagă ce gânduri îl frământau în această clipă. Suspiciunile privind identitatea iniţialelor N.S. cu Nura fuseseră ne fondate, o teribilă ironie.
- Nu m-am gândit niciodată că viaţa mea va avea acest curs, Tarek, că voi fi obligată să-mi părăsesc ţara. După ce o să plec, o să vii să mă vizitezi împreună cu Nura, nu-i aşa?
- După ce o să pleci, da. Dar ai grijă, continuă el pe un ton îngrijorat. Cât mai rămâi aici, ai mare grijă. Mai ai răbdare câteva zile şi te voi scoate din ţară, în perfectă siguranţă.
- Aşa am să fac.
Tremuratul şi lacrimile dispăruseră. Lui Elaine nu-i mai rămânea decât să admire chipul tânăr al femeii. Nu mai era în stare să scoată un cuvânt. Se întoarse să plece şi o luă pe Naila de mână. Naila o privi o clipă în ochi şi-i făcu semn că totul este în regulă. Elaine ieşi.
• Naila părăsi în linişte încăperea şi urcă scările. închise după ea uşa masivă care ducea spre apartamentele femeilor şi străbătu holul, îndreptându-se spre fereastră. Said aştepta lângă maşină. Când acesta puse mâna pe portieră, Naila îi privi chipul, ochii şi mâinile. Rămase nemişcată preţ de o clipă, apoi dădu buzna pe scări în jos, trecu pe lângă valetul pakistanez care dormita în hol şi ieşi în grabă din casă.
- Naila, exclamă Said, surprins s-o vadă.
Tânărul îşi închise o clipă ochii, apoi o prinse în braţe. Naila deschise portiera maşinii şi urcă. Glasul lui Said, plin de dragoste şi grijă, pluti deasupra ei ca apa în deşert.
- Nu ţi-e frică?
Naila clătină din cap fără să scoată un cuvânt.
Maşina străbătea acum şoseaua deşertului. La orizont apăruseră în noapte contururile vechiului oraş Dariyah, cu parapeturile sfărâmate şi cu turnurile de argilă care se profilau pe cerul întunecat. Maşina ajunse în dreptul unei colibe părăsite de pe şantierul arheologic şi opri.

Said îi admira în tăcere ochii, părul şi gura.
- Naila, spuse el încet, niciodată nu mi-am găsit cuvintele potrivite pentru a-ţi spune cât de mult te iubesc. Te doresc, aşa cum te-am dorit mereu.
Naila îşi plimbă degetele pe faţa lui, apoi deschise portiera şi o luă spre colibă. Deschise zăvorul, luă lampa cu kerosen dinăuntru şi scapără un chibrit. Micuţa încăpere se lumină difuz. în interior se afla o masă prăfuită lângă un scaun si un pat vechi cu o pătură pe el.
- Am crezut că mor, Said, spuse Naila. Simţeam că mă sufoc pe zi ce trece, că voi pierde totul, că toate uşile se închid în jurul meu. Visam noapte de noapte că mă prăbuşesc din ce în ce mai adânc şi că toţi din jurul meu mă privesc zâmbind. încercam să strig, dar nu reuşeam să scot nici un sunet. Alteori, visam că încerc să urc pe o scară. Era suspendată undeva în aer, dar eu încercam să urc şi alunecam iar oamenii din jur nu mă ajutau cu nimic. Se uitau la mine de parcă nu auzeau nimic. Şi, Dumnezeule, Said, te iubesc atât de mult...
Said întinse pătura pe patul cel vechi, puse lampa pe masa plină de praf din apropiere şi rămase nemişcat în lumina împrăştiată de flacăra plăpândă. încet, cu multă tandreţe, o trase pe Naila spre el. îi mângâie faţa, coborî pe sâni şi apoi pe pântece, în timp ce gura lui se apropie de a ei.
Când începu să-i scoată încet rochia de pe ea, simţi că pielea începe să-i ardă. Rămase transpusă în faţa lui, în lumina lămpii. încet şi cu grijă, Said o dezbrăcă de tot. Apoi se opri fascinat, plimbân-du-şi privirea de-a lungul sânilor plini şi rotunzi şi a sfârcurilor moi. Mâna sa mângâie pântecul bombat care adăpostea mica fiinţă.
- Eşti cea mai frumoasă femeie de pe pământ, şopti glasul său. îşi duse urechea la abdomenul ei, ascultând abia perceptibilele
bătăi de inimă dinăuntru. Ea îl mângâia pe păr. Observase lacrimile lui de bucurie. Said îşi ridică privirea spre ea. Părea pierdut. Gura lui îi săruta acum sânii în timp ce mâna lui frumoasă şi păroasă pipăi coapsele lungi ale femeii, apoi poposi în locul umed dintre picioare, masând locul fin care acum ardea până când trupul Nailei se simţi inundat de valuri de plăcere. Femeia gemu şi-i descheie cămaşa, începând să-i pipăie înfometată pieptul păros şi puternic. îl desfăcu apoi la pantaloni şi-1 simţi tare.
- O, Dumnezeule, Naila, spuse el încet, cât de mult te-am dorit!

Said o întinse pe pat. Cu mâinile şi cu gura îi mângâia buzele, sfârcurile, pântecele şi locul umed dintre picioare. Apoi, când ea îl strânse în braţe, o pătrunse, inundând-o de căldura trupului său. La rândul ei, Naila plutea pe valurile plăcerii şi ale durerii, împingân-du-se din ce în ce mai adânc în el şi scoţând câte un ţipăt de fiecare dată.
Pentru o clipă el se opri şi o privi în ochi.
- Nu vreau să te fac să suferi, îi spuse încet.
- Nu te opri, mai vreau, gemu ea. Mai vreau.
Trupul lui Said continuă să se mişte frenetic, pulsând în timp ce mâinile şi gura lui o devorau până când Naila simţi că se topeşte, că explodează sub greutatea lui şi căzu pradă plăcerii de nedescris. Gemu încă o dată de plăcere sub trupul lui minunat. Said o luă apoi în braţe. în încăpere nu se mai auzeau decât respiraţia ei grea şi miile de sunete ale nopţii din deşert.
* * *
Când Said o conduse înapoi la casa lui Tarek, Naila îl ţinu mai multă vreme în braţe. Apoi se despărţiră. Ea mergea să-şi facă bagajul pentru călătoria la Mecca.
Musaid îi văzuse din maşina ascunsă în beznă.

CAPITOLUL 42

La radio răsuna vocea crainicului arab de la BBC: - Tancurile au trecut prin Basra, îndreptându-se spre sud-est. Trupele irakiene sunt comasate la graniţa saudită...
Elaine notă repede şi dădu hârtia, pe care se afla şi codul, colonelului de la „Black Hole", care aştepta.
- Aveam un informator în interiorul Irakului pe vremea când urmăream achiziţiile lor din domeniul mecanismelor declanşatoare şi alte livrări ilegale de la Londra pentru arsenalul lor nuclear. A fost contactat în legătură cu „beduinul", „palestinianul", „arheologie". Dacă ştie ceva, ne va parveni codificat prin această transmisiune.
Elaine continuă, devenind agitată, dar în acelaşi timp hotărâtă.
- Ştiu că este ceva pentru noi.
Colonelul reveni după puţin timp. Dădu negativ din cap.
- Nu există nici un cod care se potriveşte cu al nostru. Pare să fie o simplă transmisiune normală.
- Poate..., începu Elaine.
- Poate, spuse Ray care apăru în spatele ei, poate că nu e nimic în această transmisiune, cum nu este nici în altele. Poate că tipul a murit, la fel cum au păţit toţi ceilalţi cu care am intrat în legătură.
Bărbaţii rămaseră împietriţi când Elaine luă ceaşca de cafea şi o izbi cu forţă de perete.
*** * ***
Yasmina Tikriti închise micuţul radio după ce se termină transmisia de la BBC. Traficul Bagdadului începu să se liniştească în noapte, în timp ce pe fereastră pătrunse briza răcoroasă a fluviului şi se auziră gemetele şi pocniturile bărcilor care pluteau pe apă. Yasmina se lăsă pe un cot, cu sânii goi, în timp ce Yusif îşi termina povestea.
- Ai venit aici direct din mlaştini?

Yusif încuviinţă.
- Yusif, mi-e teamă pentru tine.
Femeia se întinse pe spate şi privi o vreme gânditoare în tavan. Apoi se întoarse spre el:
- Nu te mai du acasă la tine; Rămâi cu mine şi pleci de aici la Madain Saleh, mâine şi repede. încearcă să te folosească.
Yasmina se sculă din pat şi începu să se plimbe prin faţa tabloului doar pe jumătate terminat şi care stătea pe şevalet.
- Cum şi pentru ce, asta nu ştiu. Dar ceva nu este în regulă, încearcă să se folosească de tine, acum, mai târziu, altădată... încearcă să-ţi plaseze o marfă de contrabandă ca să te compromită. Astfel te vor avea la mână şi te vor obliga să transmiţi informaţii, mesaje, nu ştiu exact ce anume.
- Astea sunt fantezii, spuse el.
-%Dar îi cunosc pe oamenii ăştia şi ştiu cum lucrează. Trebuie să fii foarte atent. Ar putea fi oricine de aici. De la muzeu, oricine, oricare dintre colegii tăi de la Academie. Toţi ar putea fi amestecaţi. Nu poţi ştii care...
Yasmina stinse ţigara şi continuă:
- Soţul meu avea agenţi peste tot. Oameni la care nici nu te-ai gândi vreodată. îţi promit diferite lucruri legate de munca ta, te atrag încetul cu încetul, uneori durează ani de zile, apoi te compromit. Şi apoi, te obligă să munceşti pentru ei, spuse ea dându-şi părul lung şi negru pe spate.
II trase pe Yusif lângă ea în pat.
- Yusif, ascultă-mă! Ieri am vorbit cu unul dintre prietenii soţului meu. A venit să vadă expoziţia de la galerie şi apoi ne-am dus împreună să bem ceva. Părea îngrijorat şi obosit. L-am întrebat ce se întâmplă. El ştie că eu nu vorbesc şi băuse şi peste măsură. Aşa că mi-a spus că se tem, că există o conspiraţie în armată. Trupele din sud luptă, este adevărat, dar dau înapoi. Poate că sunt demoralizate după atâta timp, dar poate la fel de bine să fie altceva la mijloc. Se pare că e o schemă. Nu încep ofensiva. „Informaţiile secrete pe care le primesc nu sunt bine folosite", mi-a spus el. Anumite informaţii pe care ar trebui să le coordoneze nu funcţionează normal. Se fac aceleaşi greşeli şi în aviaţie, ca şi cum nu ar fi capabili să înveţe. Sau poate că nu vor. Poate că e ceva la vârf, mi-a spus el, poate că vine de la bază. Dar ceva nu e în regulă. Poate că e începutul unei lovituri de stat.

Yasmina vroia ca Yusif să nu mai fie atât de calm.
- Şi tu, Yusif, te mişti încolo şi-ncoace între regiunea de sud şi Bagdad, eşti o persoană pe care n-ar deraja-o nimeni în timp ce vii şi te duci.
Femeia îl trase spre ea, privindu-1 cu ochi îngrijoraţi:
- Yusif, trebuie să te temi, Or să te devoreze. Ştiu asta. încetişor, îşi vârî piciorul între ale lui şi, cu gura lipită de buzele
lui, îi şopti:
- Pleacă din Bagdad, du-te la Madain Saleh, dar indiferent de ce vei face, nu te întoarce în mlaştini.
Yasmina îi umezi buzele cu ale ei şi făcură dragoste. In timpul acesta îl imploră din nou:
- Te rog, nu te întoarce în mlaştini...
*** * ***
Yasmina se întinse în pat în timp ce fierbintele soare de dimineaţă al Bagdadului începu să alunge răcoarea ce plutea deasupra fluviului.
Yusif ascultă ştirile despre comasarea trupelor irakiene.
- Vrei să mergi cu mine, Yasmina? o întrebă el cu nervozitate în glas.
- Nu, aici voi fi în siguranţă, pentru tine mă tem eu. Până te întorci, o să-1 termin, îi zâmbi ea, arătându-i tabloul de pe şevalet.
Yasmina se duse lângă el şi-1 luă în braţe. Yusif începuse să-şi strângă echipamentul.
- Vei locui în aceeaşi colibă de lângă sculpturile în piatră de la Madain Saleh? Te voi suna să aflu dacă eşti bine.
îl ţinu câteva clipe în braţe, mângâindu-1 pe gât, apoi se îndepărtă, privind la tablou.
- Ştii, mă gândeam să-mi laşi un aparat de fotografiat dacă te poţi lipsi de el. Pe cel mic sau pe cel mare, mi-e indiferent.
Se duse în faţa tabloului şi mângâie cu degetele marginea pânzei, admirând nuanţele, apoi se întoarse spre el şi-i zâmbi:
- Vreau să fotografiez tabloul în stadiul în care este acum, înainte de a-1 termina.
- Bine, spuse el.
- Am o idee pentru următorul. Vreau să fac o serie, continuă ea, mutând şevaletul mai spre lumină. îmi va fi de un mare folos să am o copie a acestuia, în stadiul ăsta, ca să construiesc o variaţiune.

Yusif scoase unul din aparatele pentru portrete.
- Ia-1 pe ăsta. Mai am unul pentru portrete, oricum îl aveam în plus. Nu am nevoie de el, mă descurc şi fără.
Yusif îi dădu aparatul şi în timp ce răscolea prin bagaje, auzi taxiul claxonând în stradă. Ii aruncă o cutie cu un film.
- O să-mi fie dor de tine.
O sărută şi mai aruncă o privire spre pictură:
-Am uitat să-ţi spun. Acesta va fi foarte frumos! Te sun!
Yusif îi făcu un semn cu mâna şi ieşi.
Yasmina se îmbrăcă şi se aşeză în faţa tabloului, cu cafeaua în mână, aprobând jocul de lumini pe care-1 dădea combinaţia de roşu aprins cu trăsăturile albastre.
Mută tabloul uşor spre dreapta şi, satisfăcută de unghiul obţinut, luă aparatul şi filmul. Se uită în spatele aparatului, pe părţi, încercând să afle cum se încarcă.
- Ah, Dumnezeule, mormăi ea. Yusif şi echipamentul lui! Fiecare dintre obiecte e diferit de celălalt. Trebuia să-1 pun să mi-1 încarce.
Apăsă pe un buton şi se aprinse o lumină pentru distanţă. Trase de alt buton şi obiectivul începu să se mişte. încercă un alt buton şi auzi sunetul făcut de dispozitivul care derulează filmul. în cele din urmă, zgomotul se opri.
Acesta trebuie să fie, se gândi ea, partea din spate se deschide toată şi pui filmul înăuntru. Trase de încuietoare şi-şi rupse unghia.
- Doamne, cât urăsc lucrurile astea, înjură ea încet şi luă de pe masă cuţitul pentru unt. Nervoasă, cercetă marginea deschizăturii, în cele din urmă, dezamăgită, se pregătea să vâre cuţitul în fantă, exact în clipa când observă într-o parte un buton minuscul. Trase de el şi aparatul se deschise imediat.
Deci ăsta era nenorocitul de buton, gândi ea. Luă filmul, îl încarcă şi vru să închidă aparatul la loc, când zări despicătură din clapa pe care o forţase cu cuţitul.
- Doamne, i-am spart aparatul!
Duse aparatul la lumină ca să vadă mai bine despicătură şi rămase surprinsă când văzu că de după despicătură alunecă spre ea ceva negru.
Trase afară obiectul negru şi îl privi în lumină. Nu era un film, ci o dischetă neagră din plastic, marcată. în spatele ei, mai erau două alte dischete negre, fiecare de trei centimetri pe trei. Rămase

nemişcată, privindu-le uimită, apoi lăsă aparatul pe masă şi fugi afară.
-Yusif. strigă ea, alergând ca ieşită din minţi în direcţia străzii pe unde o luase taxiul. Yusif. mai strigă ea o dată, în timp ce lumea întorcea capul după ea.
Alergă înapoi în casă şi începu să tragă de sertare, trântindu-le.
- Oh, Doamne, unde am pus numărul de la Madain Kaleh? Se aruncă pe pat şi-şi prinse capul în mâini.
Omul care supraveghea apartamentul prin căşti ascultă şi apăsă butonul de legătură cu biroul lui Antar.
- Yasmina ştie. Nu ştie exact despre ce e vorba, dar ştie că se petrece ceva. A deschis partea sigilată din spatele aparatului.
- El a plecat la Madain Saleh? -Da.
- Ea poate să ia legătura cu el acolo?
- El are telefon.
Antar făcu o scurtă pauză.
- Adu-mi-o imediat!
*** * ***
Maşina rula încet se-a lungul străzilor Bagdadului. Când ajunse la imensa poartă de fier a închisorii, gardianul dădu un semnal. Circuitele electrice masive se întrerupseră. Maşina îşi continuă drumul până în faţa unei clădiri cu etaj, din beton. Gardianul îi spuse Yas-minei:
- Coboară!
Speriată, femeia coborî din maşină. Gardianul o trase de braţ, împingând-o să intre pe uşa clădirii întunecoase. Rămase o clipă locului, auzind cum se închide uşa în spatele ei. încercă să se obişnuiască cu lumina slabă de pe coridorul lung şi făcu un pas înainte.
Din subsolul clădirii se auzi un ţipăt, apoi gemete surde. Simţi ceva târându-se la picioarele ei, apoi o mână încercă să o prindă de glezne. 0'bolboroseală şi o respiraţie. Zări la picioare mâna bandajată, plină de sânge a bărbatului care zăcea pe jos. Omul gemea. Gardianul privi în jos şi îi lovi sălbatic în piept cu cizma. Yasmina se cutremură de spaimă, înconjurată de alte gemete şi ţipete care răsunau prin labirintul culoarului. Gardianul o împinse de la spate cu patul puştii:

- Ia-o la dreapta, târfa!
O luă în jos, de-a lungul coridorului şi se opri, înlemnită de groază. în faţa ei zăceau trupuri chircite care parcă trecuseră prin chinurile iadului, unii erau îngenuncheaţi, cu ochii legaţi şi picioarele însângerate. Alţii păreau că vor să atingă cerul, cu mâinile legate în sus şi capul dat pe spate. Gardianul o împinse din nou cu patul puştii şi Yasmina îşi pierdu echilibrul şi se lovi de unul dintre cei care păreau a se ruga lui Dumnezeu, legat cu mâinile în sus.
în clipa în care se ciocni de el, omul ţipă şi se răsuci. Yasmina îşi duse o mână la gură pentru a-şi înăbuşi un strigăt - mâinile omului erau legate de un cârlig şi el atârna fără să atingă podeaua.
- Mişcă! îi ordonă gardianul.
Tremurând din tot corpul, Yasmina îşi continuă drumul de-a lungul coridorului, printre picioare însângerate, corpuri legate de radiatoare, altele atârnate de cârlige, ca cel peste care dăduse mai devreme. Gardianul vârî ţeava puştii în coastele Yasminei. în aceeaşi clipă, se auzi un urlet care venea din altă parte a clădirii.
Gardianul deschise uşa din capătul culoarului şi o împinse înăuntru. Yasmina privi ameţită la marea de chipuri, acoperite cu negru, care o cercetau.
Peste o'sută de femei, acoperite eu basmale negre, şedeau pe jos, cu picioarele încrucişate, înghesuite în faţa unei scânduri lungi de lemn. Pe Yasmina o lovi un miros greu de grăsime. Cu capetele plecate, femeile mâncau din supă cu lingura. O femeie scăpă lingura pe jos, se înecă şi vomită. Gardianul înjură când simţi mirosul, o lovi şi o împinse de la masă. Celelalte continuară să mănânce. Gardianul o împinse pe Yasmina din nou:
- La dreapta, ia-o la dreapta!
Bărbatul deschise o uşă şi o înghionti să intre într-o celulă. Era un coridor lung şi întunecos, cu încăperi micuţe, înşirate ca nişte cuşti. Gardianul descuie una dintre celule şi Yasmina se trezi în întuneric.
în clipa în care uşa celulei se deschise, o tânără alergă afară, strigând un nume. începu să se dea violent cu capul de pereţi, zdrelindu-şi ţeasta de zidul de beton. Gardianul o prinse, îi puse mâna la gură şi o aruncă înapoi în celulă. Fata căzu peste Yasmina, apoi o privi cu ochi ciudaţi şi se aşeză. Yasmina fu şocată. Fata zăcea perfect nemişcată, după care începu să rânjească şi izbucni într-un

râs isteric. Nu trecu decât o clipă şi se întinse pe jos, trăgându-şi o pătură peste cap.
Din spatele Yasminei se auzi o şoaptă răguşită:
- Las-o în pace; e nebună.
La auzul vocii, Yasmina se întoarse şi văzu umbra a cinci alte femei, înfăşurate în *abaya,* care stăteau chircite în celula întunecoasă şi mică. Se uită la femeia care-i spuse:
- Are nouăsprezece ani. E aici de trei ani şi nu mai e întreagă la minte. Nici aia, îi făcu ea un semn cu capul spre o altă femeie din spatele celulei, care dădea din cap, în timp ce privea zidul. Au torturat-o cu lanţurile. Aîncercat să se sinucidă, dându-şi foc cu o lampă cu kerosen. Dar au găsit-o înainte să moară şi au trimis-o înapoi aici, îi mai spuse femeia cu tristeţe în glas.
Femeia se legăna într-o parte şi-n alta, dându-şi capul pe spate, apoi o observă pe Yasmina.
- Mătuşica, mătuşica, începu ea să cânte, în timp ce zâmbea straniu.
Se ridică în picioare şi se îndreptă spre Yasmina. Se apropie de ea şi o privi în ochi. Yasmina văzu cum i se scurge saliva din colţurile gurii. Nebuna întinse mâna şi atinse obrazul Yasminei.
- Mătuşica, mătuşica.
Mirosea groaznic a urină şi excremente. Yasminei îi fu silă de mirosul de mâncare şi excremente care emana din îmbrăcămintea nebunei şi de cicatricele de pe faţă.
- Mătuşica, murmură femeia care se târî înapoi, se ghemui la locul ei şi începu să dea din cap la zidul din faţa ei, urinând pe jos.
Celelalte femei o priviră, apoi îşi făcură semn să tacă. Ascultară la zgomotul paşilor care se auzeau venind de-a lungul coridorului, apoi ridicară privirea, ghemuindu-se de frică. Gardianul descuie uşa şi căută cu privirea prin celulă. O zări pe Yasmina şi-şi îndreptă arma spre ea.
- Tu, vino cu mine!
*** * ***
în deşert, Schwarzkopf se plimba neliniştit de colo până colo, storcându-şi creierii să găsească un plan de atac care să meargă. Ticăitul ceasului de la mână îi suna în ureche. Ray mergea în spatele lui, cu nervii încordaţi la maximum.

Schwarzkopf se opri pe loc. Râcâi cu vârful pantofului în nisip şi spuse:
- Asta e.
Elaine îl privi întrebător.
- Asta e ce? întrebă Ray.
-Nisipul ăsta poate suporta greutatea camioanelor, dar şi a tancurilor.
-Adică?
- Adică atâta timp cât Saddam îşi mişcă trupele spre graniţa cu Arabia Saudită spre est, vede navele pe care le-am adus în apele Golfului, trupele noastre de acolo, pe care echipajele le filmează zi şi noapte. Dar nisipul ăsta, spuse el, vârându-şi din nou piciorul în nisip..., nimic nu ne poate împiedica să ne mişcăm trupele cât mai spre vest putem, prin nisip, în timp ce el nu se uită. Ai informaţii că forţa lui aeriană de recunoaştere e slabă, nu-i aşa?
- Aşa e.
- Aşa că facem puţin mai multă gălăgie şi teatru în est. O să poziţionez Forţa de expediţie a puşcaşilor marini dincolo de coasta kuweitiană, o să-i pun să facă exerciţii de debarcare cu ajutorul amfibiilor. între timp, mişc în linişte trupele spre vest.
Schwarzkopf se scarpină pe frunte.
- Dacă ajunge informaţia asta la el, va trebui să fii pe fază cu câte un sicriu pentru toţi oamenii pe care îi voi trimite. Dumnezeule, şopti el, dacă reuşim să nu ne prindă serviciile lui secrete în ceea ce vom face, l-am prins.
Schwarzkopf se întoarse brusc spre Elaine:
- Ai aflat ceva mai mult?
Elaine îşi simţea nervii pe cale să explodeze, dar se controla şi răspunse:
- Doar ceva în legătură cu Mecca, Antar, planul. Dar nu reuşim să aflăm ce e, cum şi când.
Schwarzkopf închise ochii şi dădu ordinul.
în timpul nopţii, trupele începură să se mişte spre vest.

CAPITOLUL 43

Naila simţi că avionul se pregăteşte pentru aterizarea la Mecca. Priveliştea Marii Moschei îţi tăia respiraţia. Aur strălucitor, albastru şi sidef, o pădure de minarete minunate, care înconjurau curtea interioară. în mijloc, se ridica sub ochii ei piatra neagră de la Kaaba, de unde Mohamed a urcat la Ierusalim. Naila privi străzile întortocheate ale oraşului vechi, pe care mişunau hajji-ii, pelerinii în robe albe, care se îndreptau spre Moschee într-o spirală umană, cântând şi rugându-se.
îl auzi pe pilot, care pregătea motoarele micului avion pentru aterizare, strigându-i de pe scaunul din faţă:
- Tarek spune că cineva te aşteaptă cu o maşină!
Naila făcu semn din cap că a auzit şi-şi prinse *abaya* în jurul capului, în timp ce avionul se opri pe pistă. Pilotul îi arătă maşina neagră care o aştepta.
Maşina rulă cu multe opriri prin traficul congestionat de pe străzile din Mecca. Miile de pelerini roiau înjur, traversând prin faţa maşinii. în sfârşit, maşina reuşi să ajungă la spital. Naila coborî şi rămase aşteptând.
*** * ***
Antar privea cum gardienii o aduc pe Yasmina în încăpere. Pe chipul ei se putea citi furia, teama, amestecate cu dispreţul, în timp ce-şi căuta cuvintele. Privi în jurul ei, ameţită de injecţii, apoi îl zări pe Antar şezând în spatele biroului. Antar le făcu semn gardienilor să o aşeze pe scaunul din faţa lui. Se aplecă spre ea şi-i oferi o ţigară.
- E într-adevăr foarte neplăcut, spuse el făcându-le semn gardienilor să părăsească încăperea. Am sperat să putem evita toate astea. Dar, Yasmina, mă vei ierta. Te cunosc bine. Picturile tale şi, apoi, dispozitivele de ascultare din camera ta. Aşa cunoşti omul mai bine. Dar, continuă el, incidentul nefericit cu aparatul de fotografi-

at, suspină el îngăduitor, mă tem că te va obliga să stai cu noi o vreme.
Yasmina dădu încet din cap, apoi închise ochii, trăgând adânc aer în piept. Ascultă la sunetele ce veneau de pe hol, deschise ochii şi-1 zări din nou pe făţarnicul bărbat brunet din faţa ei.
- Şi Yusif? întrebă ea, simţind teama din propriul glas.
- Ah, Yusif, spuse Antar, sprijinindu-se de spătarul scaunului. E o ironie a sorţii, nu-i aşa? Palestinienii ne-au fost de atâta folos... La fel şi Yusif. Fără să ştie, ne-a fost de folos. Ironia. Poate că a fost doar accidental...
Antar privi în altă parte, plictisit.
- Speram să-1 putem folosi pe Yusif mult mai mult. Există mari avantaje dacă ai un asemenea agent, sunt sigur că-ţi dai seama de acest lucru. Un om care se mişcă atât de liber prin Orientul Mijlociu şi care este un cunoscut apolitic. Dar, spuse el făcând un gest de resemnare, n-a fost să fie aşa...
- Yusif, întrebă ea neîncrezătoare, privindu-1 pe Antar, este agent secret?
Antar i-o reteză:
- Yusif n-a fost niciodată spion. Nu ştie nimic. N-are nici cea mai vagă idee că a fost folosit şi în ce scop. Este mai sigur aşa.
Antar se aplecă spre Yasmina, de data aceasta iritat:
- Din nefericire, te-ai amestecat tu. Din nefericire, ne mai este folositor doar de această dată.
Antar se lăsă din nou pe spătarul scaunului. Dar „această dată" este deosebit de importantă. Trebuie să ne asigurăm să nu fie întrerupt. Şi tu ne vei ajuta, bineînţeles, o străfulgera el cu privirea întunecată.
Antar apăsă pe un buton de pe birou. Te rog să mă ierţi, te-am reţinut prea mult după lunga ta călătorie. Acum du-te să te odihneşti. Vorbim mai târziu.
Uşa se deschise şi intrară doi gardieni.
-Ridică-te, îi ordonă unul dintre ei.
Yasmina se uită la Anatr.
- Ridică-te! ţipă gardianul, împingând-o de pe scaun.
Se uită la ea şi scuipă pe podea, apoi duse emiţătorul la gură şi ceru o maşină. Antar o privi plecând şi ieşi din birou.
O voce răguşită îi şopti Yasminei:

■ - Şezi, şezi. Nu atrage atenţia asupra ta. Yasmina se prăbuşi pe podea lângă femeia care îi vorbise.
- De ce te afli aici? Ştii? o întrebă femeia tot în şoaptă. Yasmina privi prin întuneric şi zări un chip de vreo treizeci de
ani, cu ochi pătrunzători şi iscoditori. Când privi la ceilalţi ochi care o priveau, îşi simţi măruntaiele frământate de spaimă. Dădu aproape imperceptibil din cap că nu ştie. Femeia făcu semn că înţelege.
- Multe nu ştiu. Altele, cum e asta, arătă ea spre o femeie din spate, cred că sunt implicate politic.
Femeia o privi din nou pe Yasmina, îi pipăi mâinile şi picioarele şi o întrebă curioasă:
- Nu te-au dus la interogatoriu? Yasmina o privi uimită.
- Te leagă, apoi îţi biciuiesc picioarele cu lanţuri ca să te facă să vorbeşti, dar tu nu ai urme, răspunse femeia sec. Ah, da, poate vin după tine mai târziu.
Yasmina îşi ridică privirea, când uşa celulei se deschise. In prag se ivi un gardian care împinse înăuntru o tânără de vreo şaisprezece ani care plângea în hohote. Urlând, fata căzu la podea, apoi se repezi spre uşa care se închise:
- Mă numesc Tahareh, nu sunt eu aceea! O, Doamne, gemu ea. Se întoarse şi cuvintele îi ieşeau sălbatic din gură, într-o criză
de isterie:
- Poliţia secretă spune că am activitate subversivă. Eu neg, nu ştiu nimic. Sunt elevă la şcoală, nu înţeleg nimic din toate astea. Spune că voi fi executată, ţipă ea cu disperare, prinzându-se de rochie şi zgâriindu-şi carnea de pe braţ. Voi fi executată! Spune că sunt vinovată! Mă vor executa!
Fata începu să se plimbe agitată prin celulă, ta şi cum nu ar fi înţeles unde se afla. Dintr-o dată, o prinse de braţ pe una dintre femei şi spuse cuprinsa de teroare:
- E adevărat? Oh, Doamne, mă vor executa? Femeia încercă să o prindă în braţe, dar fata izbucni în hohote de plâns şi se prăbuşi la pământ, în timp ce Yasmina urmărea scena cu groază.
Femeia de lângă ea îi şopti din nou:
- Nu încerca să vorbeşti, microfoanele... şi-i făcu semn spre pereţi. Microfoanele mici şi camerele de luat vederi. Unora dintre gardieni le place să privească femeile.

Apoi tăcu. De pe hol se auzi un ţipăt şi, din nou, zgomot de paşi. Gardianul, cu puşca în mână, deschise uşa celulei şi o privi pe Tahareh. Femeile se ghemuiră de-a valma în spatele celulei, în timp ce bărbatul îi făcu semn lui Tahareh să se ridice. Fata se conformă, tremurând din tot corpul. Gardianul îi făcu semn cu puşca spre zid. Se duse în faţa ei, şi îi suflă în faţă, în timp ce cu mâna îi căuta sânii.
- O să fii chemată imediat. Dar înainte de plecare, spuse el vârându-şi mâna pe sub fusta elevei înspăimântate, vreau să mă asigur că o să te duci în iad.
Bărbatul îi sfâşie fusta şi o pătrunse cu un geamăt, în timp ce ea ţipă cu groază, apoi leşină. Gardianul propti de perete trupul nemişcat şi nu se opri până nu termină. Una dintre femeile din spatele celulei începu să plângă încetişor. Gardianul se întoarse brusc spre ea, cu faţa congestionată:
- Eşti tristă? întrebă el în bătaie de joc. Atunci trebuie să vezi cu ochii tăi.
Strigă după alţi doi gardieni care păzeau celula. Le făcură semn Yasminei şi altor câteva femei să se ridice în picioare şi le duseră ca pe cireada într-o curte interioară. Pentru o clipă, Yasmina fu orbită de lumina soarelui. Făcu eforturi să vadă ce e în jur. Zări o platformă mare în mijloc. Un bărbat speriat stătea în faţa unei ghilotine.
- Cu ajutorul ghilotinei, şopti femeia, îi vor tăia mădularele, ca să-l facă să vorbească.
Şeful Poliţiei secrete alungă cu mâna o muscă şi dădu ordinul ca bărbatul să fie dus în faţa ghilotinei. Bărbatul se împotrivi. Gardianul, iritat, îi împinse mâna.
Cu un huruit precis, lama dispozitivului sclipi. Ţipătul bărbatului răsună în întreaga curte şi mâna îi căzu pe platformă. Se dădu înapoi, retrăgându-şi ciotul însângerat în agonie. Dădură semnalul să fie adusă fata.
Gardianul o pălmui să o trezească şi o împinse pe platformă. îi puse un laţ în jurul gâtului, zâmbind, în timp ce Tahareh privea în jur cuprinsă de teroare. Dintr-o dată, platforma de sub picioarele fetei cedă. Yasmina auzi scrâşnetul osului rupt. Capul făcu o zmucitură bruscă, în timp ce picioarele i se bălăngăniră.
Gardianul lovi fata cu patul puştii să vadă dacă e moartă, apoi tăie frânghia şi aruncă cadavrul în spatele platformei. Apoi le făcu semn femeilor.

- Uneori ne obligă să vârâm cadavrele în saci, după ce au terminat, şopti una dintre ele. Ne pun să încărcăm camioanele.
Femeile se îndreptară, ascultătoare, spre dosul platformei, unde zăceau cadavrele. Ridicară de jos sacii pe care îi aruncară gardienii şi se luptară, două cu un cadavru, să bage corpurile neînsufleţite în saci şi pe care îi încărcară apoi în camion.
Yasmina zări sub cadavrul tinerei fete pe care-1 ridicaseră un ciot de mână însângerat şi începu să vomite. Nebuna din celulă zâmbi. Mormăind „mătuşica, mătuşica", luă nepăsătoare de jos mâna şi o aruncă în sac, alături de alt cadavru. Apoi, îşi şterse cu rochia sângele de pe mână şi începu să se învârtească în cercuri mici până când gardienii le mânară înapoi în celula neagră, şi le împinseră la podea.
Yasmina avea frisoane. Aştepta.
*** * ***
Caseta video ajunse la Elaine în cursul nopţii, împreună cu însemnările şi codurile pe care le folosise omul ei de legătură din Irak. Elaine o dădu colonelului să o decodifice. După operaţiune, acesta se întoarse cu răspunsul:
- Spune că a fost filmată în închisoare de gardieni şi că pe ea se găseşte o femeie care se interesează pe Antar în mod special. Femeia are, într-un fel, o legătură cu transferul materialelor-cheie în regat.
- Nimic altceva?
- Nimic altceva.
Elaine ridică repede receptorul pentru a-1 informa pe Tarek.
Porniră banda video şi văzură o mare de chipuri. Banda granulată prezenta femeile din celule, sute de femei. Altele erau duse într-o curte interioară. O amputare şi o execuţie a unei tinere. Elaine simţi că i se face rău la vederea imaginii destul de neclare.
- Figurile sunt destul de greu de distins, spuse Elaine când filmul se termină.
Tarek luă caseta şi-i ceru lui Badr să formeze o echipă din evadaţi kurzi, refugiaţi kuweitieni şi dizidenţi irakieni. Aceştia începură să studieze atent chipurile femeilor din închisoare, dintre care nu reuşiră să identifice cam şaizeci la sută. Spre amiază, reuşiră să recunoască pe câteva dintre ele, dar nu aflară nici un răspuns.

- Oh, Doamne, şopti Elaine, privind caseta din închisoarea irakiană, în care toate trăsăturile erau neclare, singurul indiciu pe care îl aveau. Care dintre ele o fi ea? Cine e ea? Cu ce se ocupă şi de ce este atât de importantă pentru Antar, pentru plan? în ce constă planul şi cum, Dumnezeu, au de gând să-1 pună în aplicare?
Marea de chipuri juca în faţa ei. Yasmina se pierdea printre ele ca un grăunte de nisip dintr-o clepsidră care anunţă că timpul aproape s-a scurs.
*** * ***
Limuzina neagră rulă până aproape de rampa avionului şi se opri. Cei doi bărbaţi aflaţi înăuntru priveau cum se deschide uşa avionului. Yusif se ivi şi rămase o clipă în capul scării, încercând să se obişnuiască cu lumina orbitoare a soarelui de la Riad. Apoi începu să coboare.
Unul dintre bărbaţii din maşină se întoarse spre celălalt:
-Ele.
Deschiseră portiera şi aşteptară, cu veşmintele lor albe în bătaia vântului fierbinte al amiezii.
Când Yusif ajunse în capătul scării, unul dintre bărbaţi merse la el şi-1 prinse de braţ:
- *Ahlan wa Sahlan.*
Ministrul culturii făcu un semn spre bărbatul zvelt de lângă el:
- Aghiotantul meu, Majid.
Majid se înclină uşor şi-1 conduse pe Yusif la maşină.
- Fii atât de bun şi dă-i lui Majid paşaportul şi documentele bagajelor. Va avea el grijă de tot, fără să mai fie nevoie de întârzierea din vamă.
Yusif se scormoni în buzunare după paşaport şi bilete şi i le dădu lui Majid, care dispăru cu documentele. Ministrul şi Yusif se duseră între timp în sala de aşteptare a VIP-urilor.
- Am aranjat ca un avion să te ducă la nord de Madain Saleh, spuse ministrul care îşi ridică privirea la reapariţia lui Majid.
Acesta îi făcu semn că totul era aranjat.
- Mă tem că nu-ţi putem oferi decât micuţa casă de oaspeţi, unde ai mai locuit. Sperăm că te vei simţi bine. Unul dintre triburile de beduini nu e prea departe, astfel că dacă nu ne poţi suna de la telefonul tău, cere-le ajutorul. îşi aduc aminte de tine de la ultima ta vizită, spuse ministrul zâmbind. Ştii bine că nu prea primesc vizite.

Numai un beduin sau un arheolog pot găsi drumul spre Madain Saleh. Mabruk, abia aşteptăm să-ţi citim cartea, spuse în cele din urmă ministrul, ridicându-se în picioare.
Pilotul dădu mâna cu Yusif când acesta se îmbarcă în avionul care curând se înălţă spre cer.
Pilotul zâmbi în timp ce privea dunele mişcătoare de dedesubt.
- Nimic nu e mai frumos decât asta, nu-i aşa?
Pilotul făcu un semn admirativ spre umbrele albastre şi liliachii de la picioarele dunelor, care luceau pe nisipuri.
- După toţi aceşti ani în care am zburat prin părţile acestea sălbatice, tot mă impresionează frumuseţea locurilor.
în cele din urmă, pilotul se uită la Yusif şi-i arătă contururile care se zăreau spre nord.
-Acolo e!
Yusif zări contururile fantomatice ale vechilor temple şi morminte din Madain Saleh răsărind ca un miraj, scăldate în lumina lunii. Pietrele roz, sculptate cu mii de ani în urmă, păreau că aşteaptă răbdătoare, pentru veşnicie, întoarcerea lumii antice. îl aşteptau pe ultimul călător, pe ultimul comerciant de tămâie şi mir, care făcuse avere şi sculptase pereţii, să se întoarcă la liniştea eternă a deşertului. Aşteptând o întreagă lume dispărută, care a lăsat în urma ei coloanele şi încăperile din piatră de un roz uimitor, care continuau să se înalţe într-o singurătate fără de sfârşit.
Avionul începu să piardă din înălţime, ateriza şi se opri. Pilotul îi arătă micuţa casă de oaspeţi, din lemn. Yusif coborî din avion cu bagajele. Pilotul îi făcu un semn de despărţire, decola şi se îndreptă înapoi spre Riad.
Yusif îl privi îndepărtându-se şi rămase înghiţit de liniştea totală a deşertului. Deschise uşa căsuţei şi îşi aduse echipamentul înăuntru.
Şterse de praf masa de lemn şi se aşeză o clipă pentru a-şi şterge şi el faţa de sudoare şi de praf. Pe masă era un telefon vechi. Ridică receptorul şi formă numărul Yasminei. Telefonul sună întruna.
Yusif se întrebă unde- o fi plecat, apoi dădu din umeri şi puse receptorul în furcă. O să încerce mai târziu. Se ridică de pe scaun şi vru să meargă la uşă, dar se opri, uluit. în faţa lui stăteau, fără să spună nici un cuvânt, doi bărbaţi.
Şeful de trib, bătrân ca vremea, îl privea de sub pelerina neagră din păr de cămilă.
- *Ahlan wa Sahlan,* prietene.

Bătrânul beduin veni spre Yusif şi-i dădu mâna.
- Prietene, ne bucurăm că te-ai întors, mai spuse bunicul lui Tarek, în timp ce-i strângea cu mâna aspră mâna lui Yusif.
- Ma Salaam, se înclină în faţa lui Yusif.
- în deşert, noi ne auzim prietenii, spuse cu blândeţe bătrânul. Am fi onoraţi dacă ai lua masa cu noi mâine.
Yusif continua să ţină mâna încă puternică a bătrânului.
- Şi eu aş fi onorat.
- Atunci va veni cineva să te ia la lăsarea nopţii. *Ahlan wa Sahlan,* mai spuse bunicul lui Tarek, apoi se înclină şi plecă în deşert.
*** * ***
Antar asculta raportul:
- Yusif Khalidi a aterizat la Madain Saleh. Materialul se află în echipamentul lui şi este încă intact.
- Excelent. Khalidi tot nu ştie nimic? . Vocea confirmă:
- Nimic. Nu vedem ce ar putea interveni. Antar se lăsă pe spătarul scaunului: -Aduceţi-mi-o!
Uşa celulei se deschise. Gardianul căută printre chipurile care în priveau cu spaimă în lumina slabă din interior. Făcu semn spre Yasmina.
- Tu, vino cu mine!
Femeia de lângă Yasmina o prinse de braţ:
- Dumnezeu să te ocrotească, îi şopti ea în timp ce Yasmina se ridică în picioare.
Antar o privi intrând cu paşi şovăitori.
- Ia loc.
Gardianul o împinse pe un scaun. Antar îi făcu semn gardianului să plece, apoi îi întinse Yasminei pachetul de ţigări. Femeia refuză. Antar îşi aprinse o ţigară.
- închisorile sunt foarte pline, cugetă el ca pentru sine. Trăim vremuri grele, avem multe de rezolvat, spuse el, suflând fumul în tavan. Vremuri foarte grele... Dar previzibile...
Yasmina îi privea ochii negri. Antar se uită la ea absent.
- Vreau să faci ceva...

Yasmina făcea eforturi să-şi controleze tremuratul în timp ce aştepta ca el să-şi continue ideea.
- Cred că am reuşit să-ţi acoperim bine dispariţia. Experţii noştri grafologi au folosit mostrele din apartamentul tău pentru a scrie câteva notiţe şi alte chestii de-astea, spuse Antar într-o doară. Totuşi, problema rămâne Yusif. Nu vrem ca el să te sune şi să se îngrijoreze că nu răspunzi. De aceea, vrem să îl suni tu pe el.
- De acasă?
Antar o privi surprins, apoi dădu din cap.
- Nu o să mergi acasă. Vei rămâne aici. îţi vom face noi legătura. îi vei spune că ai plecat în Liban ca să aranjezi o nouă expoziţie. Şi că te vei întoarce până vine el înapoi.
- Aşa se va întâmpla? O să mă întorc acasă până atunci? întrebă Yasmina simţind că-i revine speranţa.
Antar apăsă pe un buton de pe birou.
- Nu te vei mai întoarce acasă. Yasmina îl privi speriată.
- Ce vrei să spui?
Antar se sprijini de spătar şi se răcori în jetul de aer al ventilatorului.
- E o situaţie atât de nefericită. Tu nu făceai parte din planul nostru. Totuşi, până la urmă ai fost implicată. îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun, dar suntem nevoiţi să te ţinem aici până la încheierea misiunii.
Antar se uită înspre ventilator, apoi continuă:
- După aceea vei muri într-un accident de maşină în Liban. Celulele de la Beirut vor avea grijă de asta.
Yasmina simţi cum se învârteşte camera în jurul ei. Antar aştepta răspunsul. Femeia se ridică în picioare şi făcu eforturi ca să poată vorbi.
- în cazul acesta de ce să vă fac jocul şi să dau telefonul? Dacă oricum voi fi ucisă?
Simţi că-i vine să urle.
- De ce v-aş ajuta?
Ameţi şi încercă să se liniştească.
- Pentru că, răspunse Antar dând din umeri, există tortura, care e mai rea decât moartea. Sunt unii care imploră să fie omorâţi ca să fie uşuraţi de povara agoniei pe care o implică tortura. Pentru că ai de ales. Da, ai de ales, continuă el luând nişte hârtii de pe birou. Poţi

trăi zile care îţi vor părea o eternitate în iad. Sau poţi alege o moarte liniştită. Poţi deci alege.
Antar apăsă pe buton şi îl chemă pe gardianul care veni să o ia pe Yasmina.
- Ai timp până mâine să iei o hotărâre.
Gardianul o împinse spre uşă. Dintr-o dată, Yasmina scăpă din strânsoarea braţului bărbatului, se întoarse şi îl înfruntă pe Antar:
- Să-ţi putrezească oasele în iad! strigă ea şi-1 scuipă în obraz. Antar privi cum se îndepărta pe culoarul lung şi clătină din cap.
Privi o clipă la televizor, unde erau imagini din timpul manevrelor trupelor americane în est. Auzi ceasul bătând şi îşi înăbuşi nervozitatea care începuse să-1 cuprindă brusc. în cel mai îndepărtat colţ al Arabiei Saudite, departe de ochii lumii, pachetul din plastic negru, cheia operaţiunii, era pe cale de a fi preluată de membrul Familiei Regale, pe care nimeni nu-1 detectase încă. Era un plan într-adevăr genial. Antar îşi mai aruncă o dată privirea spre ceas şi începu să aştepte.
*** * ***
Yusif puse film în două aparate de fotografiat, îşi luă trepiedul şi se îndreptă spre oraşul antic, scăldat în nuanţe roşiatice. Sculptate şi modelate chiar în munte, coloanele perfecte se înălţau semeţe în faţa lui. Unghiul luminii solare cădea pe pietre şi le făcea să pară că ard din interior. îşi aranja trepiedul în faţa templului şi palatului. Razele soarelui cădeau pe intrarea impunătoare, străjuită de coloane sculptate în stil ionic, luminând frumoasele reliefuri, care ţineau în vârf un şoim. Cu o uimitoare precizie, artistul sculptase un şoim ai cărui ochi păreau că văd tot ce se petrece în jur şi ale cărui aripi desfăcute cu mândrie peste intrare, vegheau acolo de secole.
Yusif pătrunse în interiorul răcoros şi întunecat. încăperile, cu pereţii sculptaţi, păstrau intacte imaginile preoţilor şi regilor care conduseseră această lume. Povestea puterii şi a vieţii lor, toate sculptate în piatră. De-a lungul zidurilor se înşirau rugăciuni şi sacrificii, care vorbeau despre bogăţiile deşertului. Tămâia şi mirul, mătăsurile şi mirodeniile din Estul îndepărtat, în drumul lor spre Roma şi spre Occident, înainte ca această lume întreagă să dispară. în timp ce Yusif fotografia, liniştea fu întreruptă de zgomotul făcut de o pietricică în cădere.

Când soarele apuse, Yusif se întoarse la colibă. Un beduin tânăr, care venise mai devreme, îl aştepta în faţa uşii împreună cu bătrânul şef.
- Când eşti gata, mergem.
Yusif scoase o cămaşă curată din bagaje, în timp ce beduinul îl aştepta.
- Yellah, spuse Yusif, în timp ce mai aruncă o privire spre telefon, apoi închise uşa şi-1 urmă pe beduin.
Ajuns afară, simţi răcoarea nopţii şi auzi în depărtare zgomotul făcut de aparatul pe care-1 foloseau beduinii pentru măcinat cafeaua.
Bunicul lui Tarek se ridică în clipa în care Yusif intră în cort. îi făcu semn să ia loc pe un covor ţesut, aşezat direct pe nisip, şi-i dădu să miroase tămâia. Yusif inhala parfumul şi apoi dădu tămâia mai departe, unui alt beduin. Bătrânul îl întrebă cum merge munca, apoi şezu fără să mai scoată un cuvânt. în cele din urmă, îl prinse pe Yusif de braţ:
- Vino, trebuie că eşti flămând!
în faţa cortului, sub cerul senin, era întins un alt covor şi pe el o tipsie cu un miel fript întreg, înconjurat de munţi de orez şi de curmale. Se aşezară în jurul mesei şi şeful de trib rupse partea mai bună de carne şi coada, pe care i le dădu musafirului. Mâncară şi îl' întrebară pe Yusif despre locurile pe care avea de gând să le mai fotografieze. Yusif le vorbi până târziu în noapte despre Hâtra, unde construiseră romanii, despre Ur, Ninive şi Samarra.
Focul începuse să se stingă; bătrânul ciuli urechile, apoi privi dintr-o dată spre cerul nopţii. Ascultând cu atenţie, se întoarse spre Yusif. Privi din nou spre deşertul întunecat, atent, de parcă ar fi auzit un zgomot şi se ridică în picioare.
- Te rog să continui, prietene. Mă întorc imediat.
Bătrânul intră mai întâi în cort, apoi o luă pe drumul care traversa deşertul.
încetişor, se apropie de casa de oaspeţi. Rămase nemişcat şi ascultă. Se îndreptă spre uşa deschisă. Ascuns de umbrele nopţii, văzu spatele unei persoane aplecate peste echipamentul lui Yusif. Văzu cum dischetele mici, pe care persoana le scosese din spatele aparatului de fotografiat al lui Yusif, dispar sub haina intrusului. Bătrânul rămase nemişcat, uimit că cineva poate veni noaptea, în secret, într-un loc atât de îndepărtat.

Persoana se întoarse cu faţa înainte de a declanşa din greşeală bliţul. Bătrânul recunoscu chipul unui membru al Familiei Regale, luminată timp de o secundă. Era un chip pe care-1 cunoştea atât de bine. Fără să facă cel mai mic zgomot, bătrânul se retrase în umbră şi se îndepărtă de uşă. Persoana plecă prin deşert.

*** * ***

în cursul nopţii, Antar intră în Mecca. într-o încăpere micuţă de pe o stradă lăturalnică, studia rapoartele care sosiseră de la celulele din Mecca, ca şi cele de la celelalte celule de pe întreg teritoriul Ara-biei Saudite. Privi la monitorul micuţ pe care-1 instalase noaptea trecută. Se lăsă pe spate şi cugetă la planul care era pe cale de desfăşurare.

Mintea îi fugi în trecut. Imagini, amintiri rapide se succedau ca un film spre deznodământul final. Munca de ani de zile cu Saddam, întărirea controlului lor asupra ţării. Băieţii din taberele de antrenament. Nopţile interminabile în care se întâlnise cu agenţii răspândiţi în tot Golful, şaisprezece ani în care a semănat seminţele care acum vor da roade.

Telefonul sună, Antar ridică receptorul, şi ascultă raportul.

- Materialele au fost primite.

- Celulele sunt pregătite?

Antar aşteptă răspunsul de la celălalt capăt al firului.

- Excelent, spuse el şi închise. Excelent. Acum începem. Antar privi pe fereastră la noaptea care se lăsase peste Mecca,

apoi îşi îndreptă atenţia spre bărbaţii şi femeile care se adunaseră în încăpere. Era înconjurat de bărbaţi şi femei tinere. Agentul lui din Familia Regală urma să sosească la timp. Lucrase ani de zile să-1 formeze. încet, cu grijă, făcând din el persoana perfectă şi iată că acum erau gata să intre în acţiune pentru el. Antar privi stelele. Pentru o clipă, revăzu chipul lui Tarek tânăr. Se gândi la ce crede Tarek despre el -Antar, o figură strălucitoare, tragică, un om care şi-a pierdut viziunea, al cărui ideal a suferit schimbări, care s-a mânjit cu sânge şi a fost subjugat de dorinţa de putere. Antar reflectă o clipă la această imagine a propriei lui persoane. Prietenia dintre ei fusese singura pe care o avusese şi, în mod sigur, fusese şi ultima. Simţi că i se face dor de Tarek. Dilema îşi făcu încetişor loc în mintea lui. în ciuda faptului că-1 urmărise, se mai gândea la Tarek cu un senti-

mentul că l-a pierdut. Antar se gândi la anii mulţi care s-au scurs de când a mai putut vorbi cu cineva. Duplicitatea de care a trebuit să uzeze cu americanii, cu ceilalţi, ca să poată aduna armele şi banii care le vor permite acum să reuşească. Se mai gândi la uşile pe care trebuise să le închidă în urma lui, una câte una, pe măsură ce-şi urmase scopul final. Dintr-o dată, Antar se simţi copleşit de izolarea în care intrase şi avu sentimentul unei pierderi imense. I se făcu silă la gândul unora dintre lucrurile pe care trebuise să le facă de-a lungul drumului. Valurile de sânge care au curs din cauza lui păreau că rânjesc hidos, bătându-şi joc. A»'tar încercă să-şi revină, încet, metodic, alungând imaginile, as i no făcea uneori în toiul nopţii, îşi aduse sieşi aminte că era un om care nu simţea nimic atunci când nu trebuia să simtă nimic.

Nu avea decât un singur ţel, nimic mai mult. Pentru o clipă îi trecu prin minte că Saddam devenise un animal. Dar alungă din nou şi acest gând. Chiar şi dacă era aşa, nu avea nici o importanţă. Ţelul, visul lui despre un Orient Mijlociu strălucitor, rămânea valabil. Alungă temerile şi imaginea unei ţări distruse, în cazul în care ar pierde.

Antar închise fereastra şi reveni în încăperea ticsită de oameni, ascunsă undeva, pe o stradă lăturalnică din Mecca.

Antar trecu la punerea în aplicare a ultimei etape a planului.

CAPITOLUL 44

Naila verifică încă o dată numerele de pe adresa spitalului din Mecca, apoi intră în hol şi deschise uşa biroului administrativ. -Da?
- Sunt doctor Naila Saud. Am fost trimisă pentru a lucra aici la secţia de femei.
Femeia o privi mirată, apoi deschise un biblioraft şi începu să răsfoiască nişte hârtii. Când termină, clătină din cap.
- N-am găsit nimic despre dumneavoastră.
O scrută cu privirea pe Naila, încruntându-se.
- De unde veniţi?
Privirea femeii, aţintită asupra ei, îi lua respiraţia. în minte îi răsunară cuvintele lui Tarek: „Nu da niciodată înapoi, nu modifica niciodată legenda".
-Am venit, spuse Naila, încercând să-şi dreagă vocea, de la Spitalul Gărzii Naţionale din Riad. Numirea mi-a venit abia ieri după-masă.
Naila aştepta îngrozită răspunsul femeii. Aceasta însă nu spuse nimic, se încruntă o veşnicie la ea, cel puţin aşa i se păru Nailei, şi deodată ridică mâna, exasperată.
- Nu mai înţeleg cum s-or aştepta ăştia să mai conduc instituţia asta, cum să mă mai descurc în haosul ăsta? Oare nimeni nu vrea să-şi facă datoria aşa cum trebuie acolo? Să ne trimită hârtiile la timp măcar o singură dată. Cum naiba să reuşesc să...
Naila rămase nemişcată. Femeia puse mâna pe telefon.
- Ce rost ar mai avea, mormăi ea neputincioasă, lăsând receptorul să cadă în furcă. Mergeţi la secţia de femei. Probabil că or să trimită şi hârtiile dumneavoastră peste câteva zile, adăugă ea, plină de lehamite.

Naila încuviinţă din cap şi străbătu holul îndreptându-se către aripa în care erau internate femeile, amintindu-şi de cuvintele lui Tarek:„Dadă vei face întocmai cum îţi spun eu, n-ai să păţeşti nimic. Am să am oameni peste tot în jurul tău. N-ai să ştii cine sunt şi nici n-ai să-i vezi, dar vor fi acolo".
Naila se calmă, deşi era conştientă că toate privirile erau aţintite asupra ei, şi deschise uşa. Trecu de-a lungul şirurilor de paturi de spital cu fişele medicale pe care i le dăduse şefa rezidenţilor, oprindu-se să stea de vorbă cu câteva paciente, căutând să identifice chipuri cunoscute de la reuniunea celulei. Cuvintele lui Tarek reveniră obsesiv în mintea ei: „Contactează-mă" - îi spusese acesta - „numai atunci când ai ceva. Nu-ţi trebuie decât un indiciu; nu uita, e suficient unul pentru a da de toţi ceilalţi".
*** * ***
Glasul lui Schwarzkopf se auzi doar ceva mai tare decât o şoaptă:
- Nu mişcă.
Ray şi Elaine se apropiară de materialul obţinut prin satelitul de recunoaştere, pe care Schwarzkopf îl privea nelămurit. Generalul se sprijini în masă şi trase aer în piept, ca o fiară care miroase sânge.
- Nu se mişcă.
Ray îşi trase imediat un scaun. Schwarzkopf se întoarse brusc spre el, cu mintea răvăşită.
- A muşcat din momeală, Ray. Saddam a înghiţit păcăleală, lăsându-se înşelat de ideea unui desant de amfibii şi crezând că toate forţele noastre s-au concentrat în est. Continuă să-şi ducă trupele spre graniţa saudită, prin Kuweit. Tehnica lui de recunoaştere, serviciul lui de informaţii nu şi-au dat seama că de fapt noi am deplasat toţi soldaţii în deşert, în vest.
Elaine trecu rapid peste hârtiile la care se referea Schwarzkopf.
- Dacă n-o să-i dăm posibilitatea sa afle care este situaţia noastră reală, îl avem în mână. Dacă-1 putem împiedica să închidă ţara în momentul în care pornim la atac, e al nostru.
Schwarzkopf se opri, cu gândul la scurgerea de informaţii din interior.
Şi apoi făcu singurul lucru care rămânea de făcut într-un moment ca acesta: se rugă.

* * *
în lumina difuză a souk-ului din Riad, Tarek aştepta sosirea agentului. Acesta se apropie încet, se opri în faţa celei mai apropiate vitrine şi îşi aprinse o ţigară. Tarek se întoarse spre el şi-i ceru un foc, apoi îşi ascultă agentul, unul din oamenii infiltraţi de multă vreme în contingentele europene ale lui Antar.
- Acţiunea va începe în următoarele douăzeci şi patru de ore. E vorba de escaladarea actelor de terorism internaţional - explozii, poate chiar gaze chimice, la Londra, în Statele Unite şi în alte părţi. Acţiunile vor fi executate de către membrii celulelor, care vor avea grijă să nu lase nici o urmă. Antar ne-a ordonat deja să ducem materialele necesare în locurile respective. Totul se va declanşa după operaţiunea de aici. Va începe după ce se va asigura succesul deplin al operaţiunii din Regat. Despre restul, nu ştiu mare lucru. Sunt o rotiţă prea îndepărtată în angrenajul lor. Totul decurge în deplină conspirativitate, din interior, adăugă bărbatul ridicând neputincios din umeri. Nu am reuşit să aflu nimic despre agentul care acţionează din interiorul Familiei şi despre sistemul de legătură stabilit. Nici unul din oamenii noştri din Europa n-au reuşit să afle ceva în acest sens. Dar liniile generale ale planului sunt clare. Asasinarea lui Fahd, izolarea ţării, imobilizarea şi paralizarea trupelor americane staţionate aici. Pentru celelalte state din Golf s-a pus la cale declanşarea unei reacţii în lanţ. Cei care urmează să acţioneze îşi ştiu cu precizie misiunea de îndeplinit, mijloacele logistice necesare ocupării Regatului au fost asigurate.
* * *
Când Tarek îşi făcu apariţia în „Gaura Neagră", Ray şi Elaine tocmai examinau cu atenţie ecranul monitorului. Urmăreau cu respiraţia tăiată mulţimea de oameni care năvălise pe străzile Meccăi.
- Aici nu apare nimic, spuse Ray, aruncând hârtiile pe birou. Nici o armă nu apare în aceste rapoarte. Ochii săi îl fixară pentru o clipă pe Tarek.
- Oare Naif ascunde ceva? Tarek clătină din cap.
- Nu cred. Sincer să fiu, l-am bănuit şi eu mai demult. Chiar dacă ar fi vrut să devină un fel de martir al revoluţiei, n-ar fi încercat să se urce cu Fahd într-o maşină capcană înainte de încheierea operaţiunii. Are acces direct la informaţii, la tot ce se petrece în inte-

riorul ţării, poate afla orice despre activitatea celulelor. Ar fi trebuit să ştie să nu urce în maşina aceea. Şi el este cel care s-a hotărât în ultima clipă să meargă cu regele.
Ray îi dădu dreptate. Se uită la ceasul de pe perete şi făcu două comenzi telefonice pe linia directă: una la Consiliul de Securitate Naţională şi una la sediul CIA de la Langley. Ray se opri şi se uită laTarek.
- Când pleci la Mecca?
- Chiar în seara asta.
Tarek intră în biroul său şi închise uşa după el. Se aplecă spre Badr care monitoriza interceptările pe satelit ale liniilor telefonice din Mecca şi se uită la ceas.
- Băiatul lui Osman, Abed, a plecat la Mecca? Badr încuviinţă cu o expresie de tristeţe.
- Bine. într-o oră plecăm şi noi.
*** * ***
Nura aştepta liniştită când Tarek îşi făcu apariţia în cadrul uşii.
- Te-a sunat bunicul tău, Tarek. Tarek se uită surprins la ea.
- Zicea că nu ai cum să dai de el şi că va încerca să sune el din nou. Mie n-a vrut să-mi spună despre ce e vorba. Şi încă ceva, continuă ea pe un ton încordat, cu un bileţel de hârtie în mână. Este de la micuţa îngrijitoare de la saloanele pentru femei.
Nura începu să citească:
După plecarea doamnei doctor Naila, am primit vizita domnului Musaid. M-a întrebat dacă am văzut-o vreodată pe doamna doctor Naila cu vreun bărbat l-am răspuns că nu, dar el m-a lovit şi m-a ameninţat că mă va deporta. Sunt unicul sprijin al familiei mele din Pakistan. Mi s-a făcut frică şi i-am răspuns că da. El m-a lovit din nou şi mi-a poruncit să-i spun tot ce ştiu. Moartă de frică, cum eram, i-am spus că am văzut-o în prezenţa unui bărbat şi că după părerea mea este gravidă. Vă rog să mă iertaţi.
Nura îşi ridică îngrozită privirea spre Tarek.
- Khadija crede că Musaid a plecat la Mecca.
- Naila ştie?

-Ştie.
Tarek rămase nemişcat
- Şi ce a spus?
- Din tonul ei mi-am dat seam» că i-e fiică. La început, nu a putut să vorbească. După aceea, a zis un singur lucru... Că ţi-a promis ceva aşa cum şi tu i-ai promis ceva.

CAPITOLUL 45

Glasul lugubru şi tânguitor care îi chema pe pelerini la Marea Moschee răsuna reverberat pe străzile Meccăi. Elaine privi o clipă pe fereastră oraşul de dedesubt, amintindu-şi că Ray îi spusese că nu va reuşi niciodată să vadă Mecca. Acum se afla împreună cu Tarek în cartierul general pe care şi-1 aleseseră în acest oraş. Tarek cerceta cu atenţie o hartă înfăţişând labirintul de străduţe vechi şi şerpuitoare ale Meccăi.

In clipa aceea intră şi Badr.

- Coada pe care i-am pus-o lui Abed bin Osman... L-au pierdut. Tarek tresări.

- L-au pierdut? Ce Dumnezeu vrei să spui? Badr continuă pe un ton agitat:

- Ceva s-a interpus între ei şi obiectiv. Nu ştiu cum... Mai multe maşini şi un grup de hajii. L-au pierdut, încheie Badr cu glasul stins, apropiindu-se la rândul său de harta din faţa lui Tarek şi aruncându-şi privirea pe labirintul de străzi. Am postat agenţi în toate punctele acestea, dar nici unul din membrii identificaţi ai celulei nu şi-a făcut până acum apariţia. Fie că i-au retras, temându-se că vor fi recunoscuţi, fie că aceştia se ascund foarte bine. în privinţa lui Antar, el nu se va arăta niciodată. De când am început supravegherea tehnică a membrilor Familiei Regale, nici unul dintre aceştia nu a făcut vreo mişcare suspectă. Lucrăm în orb, Tarek.

- Avem nevoie de o singură pistă, Badr, cât de mică, de o greşeală de calcul din partea lor, spuse Tarek împăturind harta. Atât ne mai trebuie.

- Dar nu avem aşa ceva, Tarek, spuse Badr. Nu avem încă aşa ceva.

*** * ***

Naila termină de administrat tratamentul pacientei sale şi ieşi un pic afară. Ascultă o clipă glasul muezinului de la Marea Moschee şi privi incredibila mare de oameni care umpleau străzile. Mii de. pelerini, în straie largi şi albe şi încălţaţi cu sandale colcăiau printre tarabele unde se vindeau Coranuri de toate culorile şi mărimile. Taxiurile, autobuzele şi maşinile alergau douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru ducându-i pe pelerini la Marea Moschee pentru a-şi îndeplini obligaţia rituală a ocolului Kaabei. Valul de oameni se îndrepta fără încetare spre moscheea strălucitoare din marmură albă. Superbele minarete vechi reflectau razele soarelui, înconjurate de clădirile străvechi sau moderne ale oraşului care furnica de oameni.

Naila hotărî să se întoarcă în salon. în spatele ei o tânără se adresă scurt asistentei aşteptând apoi să i se dea medicamentele. La început, Naila fu şocată de vocea femeii. Se întoarse să se uite la ea. Tânăra o privi absentă, apoi îşi îndreptă din nou privirea spre ceasul de la mână, aşteptând nerăbdătoare. Naila se întoarse brusc. Era una din membrele celulei.

Preţ de o clipă nu simţi decât teama care o copleşise. Apoi îşi aminti de vorbele lui Tarek, de instructajul pe care acesta i-1 făcuse înainte de plecare. „Urmăreşte-o. Nu uita aceste instrucţiuni..." Naila apăsă butonul minuscul al aparatului de localizare prin radar din buzunarul ei, pe care Tarek i-1 dăduse pentru a-i putea urmări deplasările din afara spitalului.

Tânăra îşi primi medicamentele şi se îndreptă spre ieşire. Asistenta, prea prinsă cu treaba ei, nici n-o observă pe Naila care îşi pusese în grabă abaya şi ţâşnise pe aceeaşi uşă.

Ajunsă în stradă, Naila se opri încurcată, scrutând mulţimea din jur. în fine, privirea i se opri şocată asupra unei persoane. Musaid se afla doar la un pas de femeia pe care o căuta. Privirea lui ciudată se întâlni o clipă cu a Nailei, apoi bărbatul dispăru. în zadar se uită Naila după oamenii despre care Tarek îi spusese că se vor afla tot timpul în preajma ei. Tremurând toată, începu să înainteze, căutând în mulţimea din jurul ei chipul celei pe care o urmărea. O zări şi rnări pasul ca să se ţină după ea. în clipa în care femeia se întoarse pentru a sta de vorbă cu un alt bărbat, rămase pe loc, încercând să se ascundă de privirile ei. După aceea femeia îşi continuă drumul spre Marea Moschee. Naila o urmări pas cu pas, aşa cum îi indicase Tarek. îşi croi drum printre bătrâni, tineri, femei şi copii, o imensă masă de oameni care înaintau recitând versete din Coran spre Poar-

ta Păcii, urcând treptele de marmură ale Sfintei Moschei ca un val ce se apropie de ţărm.
Naila se descălţâ pentru a putea pătrunde în zona din care începea ritualul.
Păşind cu dreptul înainte, aşa cum făcuse şi Profetul, intră pe poartă şi rămase nemişcată, mută în faţa frumuseţii incredibile a Haram-ului, curtea interioară a Moscheii, pavoazată cu marmură imaculată, suficient de încăpătoare pentru o jumătate de milion de oameni. Boitele şi coloanele din marmură albă care se ridicau deasupra celor şapte porţi de intrare sfâşiau cerul azuriu al Meccăi, iar cele şapte minarete ornate cu arabescuri fine al Moscheii străluceau ca nişte poeme mistuite în Univers. Sub aceste minarete, pe toată suprafaţa Haram-ului şedeau pe carpete din mătase roşie pelerinii. Citeau pasaje din Coran şi meditau. La auzul vocii muezinului care îi chema din unul din minarete, toţi pelerinii se ridicară în picioare. Apoi, sub îndrumarea imamului care conducea rugăciunea, se prosternară. După aceea, se ridicară uşor în picioare şi începură să înainteze spre Kaaba. în această masă de oameni Naila se străduia din răsputeri să nu o scape din privire pe femeie. Pelerinii se îndreptau - atraşi parcă de centrul Pământului - spre structura de piatră din centrul Haram-ului - Kaaba.
*** * ***
Elaine urmărea cu răsuflarea întreruptă imaginea de pe monitorul de supraveghere, transmisă de camerele situate deasupra minaretelor moscheii din Mecca. Văzu masa de oameni care începuseră să dea cele şapte ocoluri Kaabei, rostind ca hipnotizaţi *„Allahu Akbar",* Dumnezeu e cel mai puternic. în momentul în care pelerinii ajungeau în dreptul Pietrei Negre, situată pe latura de sud a Kaabei, sute de oameni se înghesuiau spre ea pentru a o atinge şi pentru a o săruta, aşa cum făcuse şi profetul.
Deodată, Elaine se aplecă şi mai aproape de monitor.
- Tarek - spuse ea agitată - am văzut-o pe Naila. Ştiu că are voalul pe chip, dar am recunoscut-o după cum se mişcă, după cum merge şi după brăţara pe care o poartă. Cred că ea este.
Tarek veni imediat lângă ecran şi urmări împreună cu ea imaginea.
*** * ***

Ochii Nailei rămaseră fixaţi pe chipul tinerei. Făcuse împreună cu aceasta toate cele şapte ocoluri ale Kaabei. Pentru o clipă fusese convinsă că cea pe care o urmărea îi aruncase o privire curioasă. Dar aceasta se întorsese imediat şi-şi continuase drumul până la Popasul lui Ibrahim, situat în interiorul Moscheii Sfinte, făcând două plecăciuni în faţa divinităţii.
Naila continuă să o urmărească. Pelerinii se îndreptau acum spre următorul ritual, Puţul Zamzam şi Mas'a, Locul Alergăturii. Urcară spre bolta minunată care acoperea Puţul Zamzam, din care apa ţâşnea din sute de orificii. Naila se întoarse spre bătrânul care îi relata unui băieţel povestea din Coran.
- Aici, spunea acesta, în câmpia din jurul Meccăi, Hagar şi pruncul ei Ismail au căutat cu disperare un pic de apă. De şapte ori, continuă bătrânul arătând spre colinele din jur, de şapte ori femeia a alergat între colinele de la Safa şi Marwah în căutarea unui izvor din care Ibrahim să poată bea apă.
*** * ***
Elaine cercetă cu atenţie ecranul monitorului, dar chipul Nailei dispăruse. Aceasta se aflase în spatele femeii urmărite care băuse din izvor, apoi o urmărise până la Poarta Safa, făcând alături de ea cele şapte drumuri între colinele din Safa şi Marwah, până când aceasta terminase ritualul primei zile a pelerinajului.
Tânăra se întorcea acum în oraş, urmată cu prudenţă pe străzile şerpuitoare de Naila. După o vreme, se opri în faţa unei case, bătu la uşă şi intră.
Naila se uită înjur la pelerinii care străbăteau în noapte străzile vechi. Deodată, ridicându-şi privirea, avu impresia că-l zăreşte din nou pe Musaid. Trupul îi îngheţă. Bărbatul se făcu însă nevăzut după colţul străzii. Naila încercă să-şi stăpânească tremuratul care o cuprinse şi bătu la uşă. îi deschise o tânără.
-Da?
Naila încercă să-şi amintească de sfaturile lui Tarek.
- Am venit... Am venit să mă alătur celorlalţi. Femeia se încruntă la ea.
- Cum adică?
- M-a trimis Antar.
Femeia păru cât se poate de surprinsă, dar o lăsă să intre.
- Chiar el te-a trimis aici?

- Da, răspunse Naila îngrozită şi forţându-se să-şi caute cuvintele potrivite. O vreme am lucrat pentru el, fără să fiu membră a vreunei celule. Sunt doctoriţă la Riad. Am fost trimisă într-o scurtă misiune la graniţă pentru a culege informaţii pentru el, de la refugiaţi. Acum am venit la Mecca. Trebuie să...
Naila îşi roti privirea prin încăperea plină de femei care se holbau la ea. Deodată, se opri pe chipul uneia din tinerele membre ale celulei.
- Da, spuse ea brusc, arătând spre aceasta, şi ea a făcut parte din celula de acolo. Am văzut-o într-o noapte la una din şedinţele celulei. Nu participam cu regularitate, dar pe ea mi-o amintesc. Primisem instrucţiuni să stau cât mai departe, pentru a nu mă desconspira.
Tânăra respectivă o privi nedumerită pe Naila care aştepta, rugându-se la ceruri, ca aceasta să spună ceva. Deodată femeia o recunoscu.
- Da. Ea era doctoriţa.
Nailei îi îngheţă sângele în vene.
- Doctoriţa care a îndeplinit dorinţa lui Allah şi a luat viaţa copilului nelegitim.
Tânăra se ridică, ca la o şedinţă de rugăciuni, şi începu să le povestească celorlalte cum Naila îl suprimase pe prunc, aşa cum poruncea Coranul.
Şefa celulei asculta, nedezlipindu-şi ochii de pe chipul Nailei. La sfârşit o luă de mână.
- Vino. Aici eşti în siguranţă.
Naila simţi că pământul se crapă în două sub picioarele ei. Şefa grupului îi găsi un loc, apoi se aşeză în faţa asistenţei.
- Acum ne vom ruga.
Toate femeile din încăpere, tinere, bătrâne, femei cu copii în braţe, se înclinară, se prosternară în direcţia Kaabei, ridicându-şi glasurile în rugăciuni închinate islamului. Naila rosti cuvânt cu cuvânt după ele.
După aceea, femeile se aşezară aşteptând discursul celei care le conducea. Aceasta scoase o casetă şi o introduse în aparat. Glasul înregistrat străbătu încăperea. Naila abia reuşea să-şi înfrângă tremuratul mâinilor, în timp ce ochii ei urmăreau chipurile femeilor tinere şi vârstnice care ascultau cu atenţia încordată discursul de pe bandă.
- Tathir... Takfir... Unele dintre voi aţi păcătuit în trecut... regi corupţi... Mirese ale Sângelui... Islamul adevărat ne învaţă că...

In fine, vocea de pe bandă rosti ultimele cuvinte.
- Binecuvântată fie voinţa lui Allah. Aveţi la îndemână toate mijloacele necesare. Nu vă mai lipseşte decât voinţa.
Ultimele cuvinte răsunară ca un ecou în încăpere. Femeile începură să iasă una câte una. O tânără aflată lângă Naila îi zâmbi.
- Vino să mâncăm ceva înainte de instructaj, zise aceasta apoi îşi coborî încet privirea spre pântecele Nailei. Mi-am dat seama că eşti gravidă, spuse ea încet. Am mai observat că nu porţi nici verighetă, deci că nu eşti măritată.
Naila fii cuprinsă de panică.
- Nu-ţi fie frică. Eu te înţeleg, continuă pe acelaşi ton tânăra, îţi vei da propria viaţă pentru a te curaţi de păcate. Şi femeia aceea sinucigaşă din Liban păcătuise. Dar a reuşit să-şi învingă teama şi să-şi dea viaţa ei şi a copilului lui Allah prin explozia pe care a provocat-o.
Tânăra puse o mână pe umărul Nailei.
- Nu-ţi fie teamă, îi şopti ea, în curând totul se va termina. Scoase din bluză o fotografie jerpelită şi ieftină, înfăţişând un
tânăr.
- Anul trecut, când a fost ucis, soţul meu avea doar optsprezece ani. Pentru el fac ceea ce fac. Un dar pe care îl ofer lui Allah. Pentru a ajunge lângă bărbatul meu cât mai curând.
Şefa celulei îi făcu semn Nailei şi-i spuse:
- Ridică-te. Ridică-te şi spune-le şi celorlalte povestea ta. Povesteşte-le cum ai păcătuit şi cum te-ai hotărât să-ţi dai viaţa ca un martir pentru a fi iertată.
Toate privirile se îndreptară asupra Nailei. Aceasta clătină din cap, îngrozită, dar femeile continuau s-o fixeze cu privirea, aşteptând povestea ei. Naila se ridică cu greu în picioare, încercând cu disperare să-şi controleze glasul.
- Mă cheamă Naila. Sunt doctor. Sunt, sunt... Mi-am făcu studiile în Occident, unde am... unde m-am abătut de la calea ce dreaptă, de la cuvântul islamului.
Se opri o clipă, tremurând toată. Femeile din jurul ei îi făcu semn să continue. Groaza pusese stăpânire pe ea. - Am rămas gravidă.

Din mulţimea de femei se auzi un murmur. Mâinile Nailei strânseră cutele rochiei, apoi se întinseră înainte, pregătind rostirea minciunii, un act total străin ei.
- M-am întors în ţară, hotărâtă să îndeplinesc dorinţa lui Allah. Să-mi jertfesc viaţa mea şi a pruncului pe care-1 port în pântece.
Naila se opri, nemaiputând să scoată nici un cuvânt. Femeile rămaseră tăcute, holbându-se la ea. Apoi, ca la un semn, începură să aplaude. Naila continua să rămână nemişcată, paralizată de teamă. Una dintre membrele celulei începu să bocească, alta să recite în surdină versete din Coran. Chipurile serioase ale tinerelor femei, o mare de ochi ca tăciunele, o scăldară în înţelegere, compasiune şi admiraţie. în timpul acesta Naila ar fi dat orice să poată scăpa din această încăpere şi să se întoarcă la Tarek.
Una dintre femei veni la ea şi-i spuse:
- Doctor Naila, aş vrea să te rog ceva.
Naila se îngrozi din nou. Femeia din faţa ei o privea cu toată seriozitatea.
- Doctor Naila, avem printre noi o fată care are mari probleme respiratorii. Ai putea să ne aduci ceva de la spital? Ne ferim să trimitem pe altcineva.
- Sigur că da. Spuneţi-mi doar ce vă trebuie.
După ce luă un petic de hârtie din mâna femeii, Naila ieşi în grabă pe stradă, lovindu-se de un bătrân, apoi de o femeie. Căuta disperată numărul casei pe care Tarek o alesese ca sediu la Mecca. în cele din urmă, ajunse la adresa indicată şi dădu buzna înăuntru. Elaine respiră uşurată.
Naila se lăsă pe spătarul scaunului, roşie la faţă şi epuizată de efortul făcut, şi începu să le povestească Elainei şi lui Tarek despre membrele celulei şi despre sediul acestora din Mecca.
- Acum ai să te întorci la ele, îi spuse Tarek. Elaine tresări şocată:
- Tarek!
Bărbatul însă insistă tăios:
- Te întorci imediat, Naila.
Naila îşi ridică privirea spre el, îngrozită.
- Nu, Tarek. Nu pot... O, Doamne, mi-e atât de frică.

Pe chipul lui Tarek nu se mişcă nici un muşchi. Continuă să-i vorbească pe un ton scăzut şi echilibrat, ca un beduin care îşi antrena şoimul de vânătoare.
- Vreau să te întorci înapoi, să pretinzi că eşti de-a lor şi să le convingi de acest lucru. Acolo se află ceea ce vreau să aflu eu. Şi tu poţi să mă ajuţi să aflu despre ce e vorba.
Naila îşi coborî privirea spre propriile mâini. Liniştea care se instalase după ultimele lui cuvinte părea asurzitoare. Apoi îl auzi din nou, la fel de calm dar hotărât, poate un pic mai încordat. Trebuie să te hotărăşti, Naila. Trebuie să iei o decizie.
într-un târziu, Naila îşi ridică ochii spre el.
- Sunt de acord, răspunse ea pe un ton abia perceptibil. Tarek se duse imediat la fişet şi scoase de acolo un mic aparat. Naila i se adresă cu un glas tremurat:
- Te rog, Tarek... Mi-e atât de frică... Ce se va întâmpla dacă...? Tarek îi fixă minusculul microfon în tivul rochiei.
- O să ascultăm tot timpul ce se discută în jurul tău. O să luăm măsuri speciale pentru a te proteja. Va trebui doar să te întorci acolo pentru ultima oară. Când vei părăsi clădirea aceea, mâine dimineaţă, spune-le că trebuie să mai rezolvi unele lucruri la spital. Asta-i tot.
îi mai arătă încă o dată fotografia lui Antar. Acesta e omul pe care îl căutăm. El e cheia enigmei.
Elaine îşi fixă căştile pe urechi pentru a monitoriza activitatea Nailei care acum îl privea neliniştită pe Tarek. Acesta îi făcu semn că e timpul să plece.
•k**
Schwarzkopf se afla împreună cu oamenii săi. Minutarul ceasului de perete înainta vertiginos spre ora ultimatumului pe care preşedintele Bush i-1 dăduse lui Saddam. Ticăitul ceasului înfiora inimile tuturor. Comunicaseră informaţiile despre obiectivele irakiene, obţinute de membrii unităţii de operaţiuni speciale, informaţii privind poziţia şi efectivele trupelor, uzinele în care se producea armamentul chimic, date despre bazele de rachete Scud. Transmiterea acestor informaţii se făcuse prin intermediul unor curieri umani, îngroziţi de posibilitatea unor scurgeri şi care ajunseseră şi la bazele Forţelor Aeriene care aveau să lovească primele inamicul. Spre sfârşitul nopţii, ştiind că nu mai rămâneau decât patru-

zeci şi opt de ore, oamenii s-au organizat pe ture, pentru a putea să se odihnească pe rând.
Tânărul locotenent se îndrepta spre paturile de campanie aduse în micuţa încăpere de lângă „Gaura Neagră". După ce se lungi pe pat, se întoarse către celălalt bărbat aflat în cămăruţă.
- Dacă acţiunea eşuează, putem muri cu toţii. Celălalt ofiţer încuviinţă plin de gravitate.
- încă nu se ştie cine se află înăuntru şi care sunt planurile, nu-i aşa?
Celălalt bărbat clătină din cap.
- Putem muri cu toţii, repetă tânărul locotenent, apoi în încăpere se lăsă tăcerea.
- Ştii ce făceau astăzi soldaţii saudiţi? Celălalt bărbat dădu din cap.
- Săpau morminte orientate spre Mecca. Schwarzkopf ascultă vorbele tânărului locotenent, apoi făcu legătura telefonică cu Elaine. Aceasta nu-l mai auzise niciodată vorbind atât de calm.
- Suntem gata, Elaine. Un curier va veni la tine cu o scrisoare. Vreau să te rog să faci tot posibilul ca această scrisoare să ajungă la soţia mea. Aş mai vrea să-ţi spun ce femeie minunată eşti şi că a fost pentru mine o onoare să lucrez cu tine.
Generalul îşi luă un pix şi o coală de hârtie şi ieşi afară, în bezna deşertului. începu să scrie.
17 ianuarie 1991
15 minute după ora 12:00 a.m.
Scumpa mea soţie şi dragii mei copii,
Norii războiului s-au adunat la orizont, iar eu am dat deja îngrozitoarele ordine care vor duce la înfrângerea monstrului. Mi-aş fi dorit din tot sufletul să nu fiu nevoit niciodată să dau astfel de ordine. Acum însă eprea târziu şi pentru a face voia Domnului, vom fi în curând în stare de război. Ca soldat care a mai participat pană acum la alte trei războaie, vreau să ştiţi că nu mă tem. Ştiu că risc moartea, dar fiţi convinşi că sunt mult mai ferit decât majoritatea tinerilor minunaţi şi a femeilor de sub comanda mea. Unii dintre ei vor muri; mulţi dintre ei ar putea să moară. Mă rog la Dumnezeu ca aşa ceva să nu se

*
întâmple, dar dacă se va întâmpla şi dacă voi fi ales de Dumnezeu să-mi sacrific viaţa, vreau să ştiţi că ultimele mele gânduri înaintea acestei teribile încercări s-au îndreptat către voi, iubita mea familie.
Soţul şi tatăl vostru iubitor,
H. Norman
* * *
Naila se întoarse la micuţa casă din Mecca, aducând cu ea de la spital medicamente şi un inhalator. Femeile se adunaseră din nou şi începuseră să rostească o rugăciune: „Nici necredincioşii şi nici Statele Unite nu ne pot opri".
Când bărbatul pătrunse în încăpere, se opriră din rugăciune, îşi puseră abayele şi se ridicară în picioare. Naila îl examina cu atenţie pe bărbat şi-şi dădu seama că e Antar. O membră a celulei aflată lângă ea îi şopti:
- "Vino! Acum vom primi instrucţiuni cu privire la folosirea armelor.
Naila o urmă.
Elaine şi Tarek îl ascultară pe Antar spunându-le femeilor cum să-şi aplice explozivii pe corp, cum să mânuiască cuţitul şi cum să folosească armele de foc. Tarek fu şocat mai ales de ultima indicaţie a lui Antar: „Folosiţi cuţitele, pistoalele şi explozivii pentru a-i provoca pe poliţişti în aşa fel, încât ceilalţi oameni să nu observe. Atunci, poliţiştii se vor întoarce spre voi şi "vor deschide.focul. Provocaţi-i la acţiuni care să-i prezinte ca pe nişte călăi în faţa lumii - să pară că sunt porniţi să ucidă oameni neajutoraţi şi fără nici o vină. în felul acesta opinia publică va fi oripilată. După aceea ne vom ridica noi, apărătorii Islamului cu o raţiune de a fi perfect justificată, aceea de a pune capăt acestui regim sângeros care a compromis locurile sfinte ale Islamului. Nu uitaţi, înşelătoria şi minciuna sunt binecuvântate atunci când sunt folosite în numele lui Allah. Nu uitaţi că vi se oferă şansa de a vă da viaţa ca nişte martire". Tarek continuă ' să asculte interceptarea făcută prin microfonul pe care-1 avea asupra ei Naila până în momentul în care Tarek le sfătuise pe femei să meargă să se culce pentru a fi odihnite a doua zi dimineaţa.
Badr dădu buzna în cameră, aducând comunicatul de la Schwarzkopf.

- Schwarzkopf e gata să pornească manevrele desantului de amfibii din est pentru a-i duce pe irakieni pe o pistă greşită. Oamenii lui sunt în acelaşi timp gata să declanşeze atacul aerian în vest. Aşteaptă doar acordul tău, confirmarea faptului că stăpâneşti situaţia operativă din interiorul ţării.
Badr şi Elaine părăsiră încăperea, iar Tarek închise uşor uşa în urma lor. Gândurile sale erau tulburate de imensul risc pe care şi-1 asuma. Tot ce avusese mai sfânt pe lume... Şi totuşi era singura cale.
în noaptea liniştită care se lăsase asupra Meccăi, Tarek rămăsese singur. Vechile versete îi chinuiau mintea zbuciumată, ca nişte chinuitoare refrene ale copilăriei: „în numele lui Allah, cel Milostiv şi Generos. Dacă te vor întreba ce lucruri se cuvine să faci, răspunde-le: Tot ce-i bun se cuvine să faci, chiar şi să înveţi păsările şi animalele de pradă să vâneze..."
Tarek se întoarse la panoul de comandă şi transmise toate ordinele necesare la unitatea sa. Indusese toate comenzile primite de la Garda Naţională, de la Armată, Forţele Aeriene, Marină, trupele americane de sprijin şi Unitatea Antiteroristă americană. După o oră, când termină ce avea de făcut, se lungi un pic.
*** * ***
Auzi paşi uşori îndreptându-se spre el.
- Tarek.
Elaine se afla lângă el. Se apropie şi mai mult, apoi se opri şi-1 privi în ochi.
- Tarek, îi şopti ea din nou, continuînd să-1 privească fascinată, ce crezi că vei face acum?
Pentru o clipă, expresia lui, privirea lui, o îngroziră. O trase spre el şi câteva minute nu făcu decât să o fixeze cu privirea.
- Vreau să pleci acum. Doar un pic. Femeia îl privi neînţelegând ce vrea să spună.
- Nu e bine să rămâi aici în aceste condiţii... Dacă se află ce intenţionez să fac, vor încerca să mă oprească. Cu toate acestea ştiu că procedez corect.
-Tarek?
- Am plănuit să risc Mecca pentru a salva Mecca. Elaine continua să se holbeze la el, confuză. Glasul lui era acum domol:

- Nu-mi mai pune nici o întrebare. O să afli totul după ce termin ce am de făcut.
Tarek se desprinse din braţele ei. Confuză, Elaine se ridică şi se îndreptă spre ieşire. După ce ieşi, bărbatul încuie. Apoi se aşeză să aştepte răsăritul zorilor.
*** * ***
Schwarzkopf aştepta împreună cu trupele sale. Ticăitul ceasului de perete devenise un tunet pentru el. Din spatele lui se auzi glasul aghiotantului:
- Tarek a transmis să începeţi acţiunea de derutare cu amfibi-ile. A mai spus să aşteptaţi declanşarea atacului aerian urmat de cel terestru dinspre vest până când vă va da el de ştire.
Schwarzkopf încuviinţă, apoi rosti sacadat un ordin. Douăzeci de vase ale Marinei dădură năvală spre coasta kuweitiană, detonând imense cantităţi de explozivi.
In câteva minute imaginea primită prin satelit de la Mecca dispăru de pe ecranele monitoarelor. îngrozit, Schwarzkopf dădu ordin aghiotantului său să ia legătura cu Tarek.
Aghiotantul reveni imediat cu răspunsul:
- Nu-mi dau seama ce a vrut să spună. Zicea că ştie despre ce e vorba pentru că el a provocat totul.
Schwarzkopf alertă Forţele Aeriene şi începu să se roage.

CAPITOLUL 46

Naila le privea pe celelalte femei din camera scăldată de lumina zorilor. îşi prinsese în jurul corpului explozibilul şi uţitele. Apoi rămase în aşteptare, la fel ca celelalte din încăpere, 'rimiră şi semnalul. Naila.se ruga ca Tarek să poată veni. El auzise firmaţia lui Antar că membrul Familiei Regale tocmai fusese acolo. ‚Spune că totul este aranjat" fuseseă cuvintele lui Antar. Ea se afla a Cartierul General pe care Tarek îl căuta. Şi totuşi, el nu venise.

Chemarea răsună în difuzoarele de pe strada Moscheii Sfinte şi cuvintele vechi avură un ecou prelung în toată Mecca. Tarek stătea sprijinit pe balustrada unei moschei vechi, în timp ce deasupra capului elicopterele roiau ca fluturii de noapte. Naila şi femeile, urmate de membrii celorlalte case din întreg oraşul, începură să iasă în stradă.

Antar privi plin de satisfacţie în josul bulevardului. Liderii de celulă îşi îndepliniseră bine misiunea; oamenii erau pregătiţi. Urmări valul de oameni care se scurgea dinspre străzi către bulevard, în timp ce muezinul intona cuvinte din Coran. Antar reflectă la ironia soartei. Cum Saddam se folosise de religie într-un mod atât de inteligent şi a reuşit să convingă populaţia că de fapt ameninţat era Islamul, că el era noul Saladin - eroul care luptase împotriva cruciaţilor occidentali şi a salvat Islamul. Dintr-o dată, îi veni în minte ideea că toţi crezuseră prea repede şi fu cuprins de nervozitate. Şi totuşi, erau acolo!

Soldaţii din Garda Republicană începură să se disperseze în mulţime. Valul de oameni începu să se îndrepte spre locul de unde venea vocea irakiană care îi chema la demonstraţii. îndemnul străpunse mulţimea care aştepta.

- Moarte! strigă. Moarte monarhiilor corupte de marionete! Lacheii Occidentului!

Mulţimea murmura şi răspundea cântând.

- Moarte Israelului, şopti vocea din nou, în timp ce alţi oameni se alipeau adunării şi încercau să audă. Mulţimea stătea acum tăcută, încercând să audă. Dintr-o dată, irakianul strigă cât putu de tare, electrizând asistenţa adunată la umbra moscheii:
- Moarte Americii!
Străzile oraşului răsunară de ecoul acestor cuvinte. Mulţimea, şfichiuită la auzul acestor cuvinte, răspunse într-o explozie de ură, care parcă venea din adâncurile pământului.
- Moarte Americii!
Din mulţime se auzi un strigăt puternic care vru parcă să-l acopere pe primul, iar bărbatul care ţipase îşi ridică mâinile în sus.
Ray privi la monitor, apoi la Elaine, mişcându-se nervos prin încăpere.
- Dumnezeule! spuse el, strivind mucul de ţigară, o să explodeze. Simt lucrul ăsta.
Se aşeză din nou, îşi aţinti privirea la monitoare şi-şi aprinse altă ţăgară.
- Trupele noastre sunt în stare de alarmă?
Generalul de la Forţa Aeriană din spatele lui încuviinţă nervos.
- Brigada antiteroristă e pregătită să înăbuşe revolta? Comandantul brigăzii încuviinţă, încordat.
Elicele elicopterelor se roteau deasupra capetelor şi se lăsau din ce în ce mai jos peste furnicarul din stadă, când ţipătul explodă şi se împrăştie parcă în mii de aşchii pe cerul oraşului.
- Moarte Israelului! Palestina!
Irakianul zbiera, ridicându-şi mâna şi făcând semnul victoriei. Mulţimea răcnea. Bărbatul îşi mai ridică o dată pumnul, în timp ce marea de oameni se legăna, cânta, repetându-i cuvintele, ca o imensă cobră umană care îşi şerpuieşte trupul la chemarea lui, zvârcolindu-se în arşiţa oraşului. Bărbatul mai făcu o dată semnul victoriei. Vocea răcni, mulţimea îi răspunse şi soldaţii Gărzii Republicane fură înghiţiţi de marea de oameni.
Elaine se întoarse în clipa în care în încăpere intră aghiotantul care aducea uri comunicat de la Schwarzkopf. Ray îşi ridică şi el privirea, agitat.
Schwarzkopf spune că debarcarea a început, dar că nu poate primi OK-ul de la Tarek pentru a începe adevăratul asalt din vest.

Dintr-o dată, Elaine, aflată în faţa panoului de control, deveni ividă. Ray o întrebă:
- Ce este?
-A căzut întregul nostru sistem computerizat. Nu ştim din ce motiv. Forţele Aeriene fac eforturi să pună la punct un sistem adiţional.
- Doamne, Dumnezeule...
La auzul strigătelor mulţimii, Ray îşi întoarse privirea spre monitor pentru a vedea cum irakianul îşi ridică mâna din nou şi flutură un steag american. Demonstranţii urlară. Bărbatul scuipă pe steag, apoi zâmbi şi făcu din nou semnul victoriei. Luă un chibrit şi-i dădu foc, aruncându-1 în mijlocul mulţimii. în timp ce flăcările mistuiau drapelul american, urletele se ridicară spre cerul încins.
După aceea, irakianul dădu semnalul:
- *Allahu Akbar!* Saddam este Sclavul lui Allah!
Cântând, grupurile de manifestanţi începură să formeze două coloane umane şi începură să se mişte în direcţia Marii Moschei.
- Isuse, au de gând să ia cu asalt Marea Moschee, şopti Ray.
*** * ***
Tarek se afla în camera de comandă din Mecca şi privea monitoarele cu mare atenţie. Forţele de securitate saudite se mişcau cu precauţie în jurul manifestanţilor. Maşinile blindate se aflau în stare de alertă. Elicopterele lui se roteau deasupra capetelor, bătând aerul cu elicele, şi din fiecare dintre ele, la ordinul lui Tarek, se fotografia metodic chipul fiecărui membru din mulţime.
Tarek citi spaima pe feţele soldaţilor infanterişti care se aflau staţionaţi pe marginea drumului. Organele de poliţie, cu coifuri, se pregăteau să apere Marea Moschee de demonstranţi. Mulţimea ajunse în faţa lor, cântând şi împingând înainte. Poliţiştii îi avertizară să se întoarcă din drum. Dar demonstranţii împingeau spre moschee, cu chipurile scăldate de ură. Poliţiştii reuşiră să-i mai oprească o dată, când panoul de control din faţa lui Tarek se aprinse. Badr deschise repede uşa, după o bătaie scurtă. Tarek îşi ridică privirea spre el:
- Ce este?
Badr îi aruncă sub nas raportul agentului.

- Arme. Irakienii au infiltraţi printre pelerini agenţi revoluţionari care fac parte din celule. Aceştia au la ei grenade şi cuţite. Au de gând să ia cu asalt Marea Moschee!
Tarek aruncă o privire peste raport, în timp ce Badr aştepta. îşi aprinse încet o ţigară şi privi la butonul roşu care sclipea.
- I-ai dat deja raportul ăsta şi lui Naif?
Badr păru o clipă încurcat, apoi negă. Tarek îl sfredeli cu privirea:
-Naif ştie?
Badr dădu din nou din cap că nu. Tarek privi monitorul din nou. Pelerinii, în hainele lor albe, se prelingeau pe străzile oraşului spre Marea Moschee, trecând pe sub vechile balcoane din lemn sculptat, pe lângă standurile bazarului ca flăcările unui foc uman.
Lui Badr nu-i scăpă încurcătura în care se afla Tarek în clipa în care îi spuse:
- Distruge-1. Să-1 distrug?
Tarek încuviinţă încetişor:
- Distruge raportul.
Ochii reci ai lui Tarek îl fixară pe Badr. Apoi Badr auzi din nou glasul calm şi lipsit de intonaţie a lui Tarek:
- Vreau să distrugi toate dovezile despre această informaţie. Badr părea şocat şi se aplecă spre Tarek, iritat.
- Dar, îi şopti el lui Tarek, asta este împotriva regulamentului... Tarek îi reteză vorba:
Fă cum îţi spun eu. Badr se ridică, tremurând, şi se pregăti să plece. Apoi se mai întoarse o dată, aruncându-i lui Tarek o privire încărcată de întrebări. Vei pregăti arestările?, întrebă Badr, nedezlipindu-şi ochii de la expresia calmă a lui Tarek. Le vei confisca armele? Trebuie să pun în aplicare mişcarea de aici? continuă el nervos. Ochii lui Tarek îl fixau. Lasă-i în pace!
- Să-i las în pace?
Tarek strivi ţigara în scrumieră şi-1 privi pe Badr din nou.
- Lasă-i în pace.
Tarek ridică receptorul telefonului de alarmă. Vocea ofiţerului de la celălalt capăt al firului suna disperat.

- Forţele noastre au nevoie de ordin pentru a se putea mişca. Vă ig. Ceva nu este în regulă. Nu primim ordinul de intervenţie!
Tarek puse receptorul în furcă, în timp ce Badr continua să-1 ivească stupefiat. Telefonul de alarmă din biroul regelui sună şi el. /alid părea extrem de nervos.
- Tarek, toate transmisiile de la Mecca prin satelit au fost între-jpte. Se întâmplă ceva? Fahd este îngrijorat. Află ce nu este în îgulă.
Tarek încuviinţă, apoi puse pur şi simplu receptorul în furcă.
- Nu încă, şopti Tarek, nu încă... Badr rămăsese cu gura căscată.
- Badr, vreau să continui interceptarea tehnică a tuturor infor-naţiilor care merg la rege de aici şi să-mi aduci la cunoştinţă toate ordinele pe care le dă în legătură cu Mecca.
- Doamne, şopti Badr, dar asta e trădare. -Da.
- Tarek, spuse Badr pierzându-şi cumpătul, ăia încearcă să arunce în aer Mecca, să ia cu asalt Marea Moschee şi să ne ucidă oamenii. Acesta e sfârşitul!
- Da, răspunse Tarek, privindu-1 pe Badr cu o expresie ciudată, imposibil de definit. Da. Acesta e sfârşitul.
Dintr-o dată, Badr fu cuprins de groază în timp ce realitatea i se înfăţişă aşa cum era. Cine era membrul Familiei Regale pe care îl căutaseră? Mintea i se opri la Tarek, nemaiputându-şi continua ideea. Continua să privească la chipul pe care îl cunoştea de atâţia ani... Gândul îi fu întrerupt de un ţipăt care venea de la monitor.
Un tânăr alergă în faţa liniilor irakiene, ţipând „Allahu Akbar". Agita un cuţit înaintea tânărului ofiţer de poliţie. Doi irakieni din spatele lui îl prinseră pe ofiţer şi-1 traseră înapoi în mulţime. Oamenii se îmbulziră spre ofiţer, rupându-i hainele, sfâşiindu-i carnea şi scoţându-i ochii. Lama unui cuţit scânteie în clipa în care fu ridicat în sus şi îi dădură capul pe spate.
Mulţimea murmură când pelerinii irakieni îi tăiară beregata şi când sângele cald ţâşni, prelingându-se pe pământ. Bărbatul cu cuţitul se mai întinse o dată şi de data aceasta tăie de tot capul mortului, desprinzându-1 de trup. Cu un ţipăt de victorie, el îl puse într-un par pe care îl ridică deasupra apului, arătându-1 mulţimii care cânta şi sângele începu să curgă pe străzile Meccăi. Ca la un semnal, au început să apară cuţitele de sub hainele lungi de pelerini, sclipind

spre beduinii slab înarmaţi ai Gărzii Naţionale. Femeile din celulele revoluţionare mergeau alături de bărbaţi, aruncându-se înainte, detonând grenadele chiar pe trupul lor, sinucigându-se şi ucigând pe toţi cei care se aflau în jurul lor.
Intrând în vacarmul revoluţiei sângeroase, strigând numele lui Saddam, călcau în picioare copii şi bătrâni. Tinerii soldaţi beduini din gardă, încercând să-i oprească, mureau de cuţitele şi armele lor, ca şi în exploziile umane.
Naila fii cuprinsă de teroare. Se retrase la marginea drumului şi smulse explozibilul pe care şi-1 legase în jurul trupului. Lasă să cadă pe jos cureaua plină cu grenade şi începu să alerge. Văzu lumina roşie intermitentă şi sirenele începură să urle. Cineva o prinse de mână din spate. Bărbatul îi astupă gura:
- Vin din partea lui Tarek. Repede...
O duse la o maşină în timp ce înjur se instala coşmarul. Când închiseră portiera maşinii, de la radio se auziră comentariile: „Irakienii se îndreaptă spre Marea Moschee. Sunt înarmaţi cu cuţite, trag în mulţime, omoară oameni şi dau foc unor părţi ale oraşului. Se înregistrează sute de răniţi, unii au murit deja".
- Domnişoară doctor Naila, femeile de acolo..., o făcu atentă bărbatul.
Naila coborî din maşină. Doctorul o duse repede la o femeie care zăcea întinsă pe jos. Naila dădu la o parte haina care acoperea un corp strivit, cu măruntaiele scoase. în spatele ei se ivi o soră medicală.
- Sunt mai multe femei zdrobite aşa, au fost călcate în picioare de mulţime.
Naila privi cum femeia îşi dădea duhul chiar sub ochii ei. Se duse la cealaltă femeie, care părea că mai respiră. Era foarte tânără, şi privea în gol, fără să vadă nimic. Şopti doar: *„Allahu Akbar".*
- Da, îi şopti Naila strângând-o de mână, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.
Capul femeii căzu încet într-o parte. Naila se ridică, îşi şterse ochii şi se îndreptă spre următoarea femeie. Aceasta zăcea nemişcată. Fusese împuşcată în cap. împleticindu-se,, Naila se duse spre altă femeie din apropiere, care încă mai respira. In spatele ei se auzi o sirenă.

Corpurile au început să fie transportate cu targa. Şoferul ambu-mţei rămase o clipă pe loc cu targa, pentru ca doctorul să-1 poată xamina pe rănitul care se afla întins pe ea.
- Trăieşte?
- Da, spuse şoferul, aplecat deasupra corpului însângerat, iveşmântat în alb. Dar dacă Allah ar fi milos, n-ar mai trăi...
Naila privi capul strivit de o piatră. Apoi îl văzu pe sanitar tunând targa jos. Privi la ceea ce rămăsese din chipul pe care-1 ainoscuse de ani de zile, acum chemat parcă de ceva nevăzut. Naila)rivi cum fiul lui Osman, Abed, este lăsat la pământ.
* * * * .
Elaine se afla în spatele lui Ray în clipa când acesta puse mâna pe receptor.
- Trebuie să dau de Tarek! ţipă el. Ce vrei să spui, că nu ştii unde se află? Este de neconceput! Tarek n-ar face niciodată...
Ray tăcu, ascultând cu atenţie la glasul care insista.
- De ce se eschivează? Deţinem forţe suplimentare pe care le putem trimite să pună capăt imediat la ce se întâmplă. Putem opri totul imediat! Oh, Dumnezeule!
Ray înjură şi trânti receptorul în furcă.
începu să se plimbe nervos prin camera de control, în timp ce în stradă sirenele continuau să urle. Era de neimaginat, după toţi aceşti ani în care îl cunoscuse pe Tarek, ca acesta să nu fie de faţă. Privi pe fereastră la un irakian care dădea foc unei maşini, la oribila pângărire şi distrugere care avea loc sub ochii lui.
Dintr-o dată, în clipa în care începură să se facă auzite focurile de armă, elicopterul lui Tarek începu să coboare deasupra mulţimii, luîndu-i pe cei însemnaţi, procedând la arestări în masă. Elaine îl privi uluită, apoi îi veni brusc ideea.
- Ray, Dumnezeule, ştiu ce face! Ray, spuse ea ţinându-şi respiraţia în timp ce elicopterul lui Tărek îşi continua periplul. Tarek a oprit toate ordinele pe care' ştia că regele şi ceilalţi le va transmite pentru a-i împiedica pe aceşti oameni să se adune, să înceapă asaltul asupra Marii Moschei. A aşteptat să iasă toţi în stradă, în timp ce elicopterele lui care zburau deasupra i-au putut depista pe liderii de celulă, pe membri, casele din care aceştia au ieşit şi unde au trans-miţătoarele, legăturile de comandă cu armata irakiană. Tarek îi are acum pe toţi în mână.
Ray o privi cu uimire.

- Ray, oamenii cu nume de cod. Case, locurile unde se află echipamentele, centrele de legătură cu Irakul. Acum le poate folosi în scopul transmiterii de ordine false, şi îi poate bruia pe ceilalţi. Toate legăturile cu restul lumii, din interiorul ţării acesteia sau din afară. Acum Tarek îi are pe toţi.
- Tarek, îşi spuse Ray. Cât de simplu e şi cât de genial! Apoi aşteptară în linişte şi aşteptară ca oamenii lui Tarek,
conduşi de Badr, să aducă materialul. Elaine şi echipa „Black Hole" începură să studieze atent codurile, unităţile de transmisie şi informaţiile pe care le furnizau oamenii lui Tarek.
- Dumnezeule! şopti Elaine, e o adevărată mină de aur. Toate planurile privind mişcarea lor de trupe. Repede, du toate astea lui Schwarzkopf. Şi pe astea.
Elainei nu-i venea să creadă şi clătina capul a uimire.
- Putem să le transmitem ordine false pe câmpul de luptă, înainte ca ei să-şi dea seama de ce se petrece. 24 sau 48 de ore înainte ca ei să afle înseamnă mult pentru declanşarea războiului şi Schwarzkopf poate începe bombardamentul.
Elaine dădu şi restul informaţiilor echipei de la Operaţiuni Speciale în vederea analizei, astfel încât vor şti cum să continue interceptarea irakienilor, a transmisiunilor lor, pe tot timpul cât va dura războiul.
Ray se întoarse la biroul său şi găsi un comunicat care tocmai sosise de câteva minute şi care ştia acum că vine de la Tarek. Suna astfel: „Schwarzkopf poate începe".
*** * ***
Tarek stătea calm lângă maşina răsturnată care încă fumega şi pe capota căreia zăcea un irakian mort, care mai strângea încă în mână cuţitul. Tarek se aplecă şi luă din teaca cuţitului bucata de hârtie. Era fotografia lui Saddam în jalabie, pe care erau tipărite câteva cuvinte. „Carta Revoluţiei... saudiţi mârşavi şi necredincioşi... nu trebuie să te temi să dai expresie urii faţă de duşmani..."
Şi aşa ai făcut, îi şopti Tarek mortului, strivind în mână bucata de hârtie. Daţi-ne şi nouă acest drept.
Tarek aruncă hârtia pe jos şi se îndepărtă prin fumul care se ridica.
*** * ***
Schwarzkopf dădu semnalul Forţelor Aeriene. Soldaţii începură rapid să încarce bombele pe avioanele de luptă F-117.

CAPITOLUL 47

Antar privea străzile oraşului Mecca, simţind cum îl cuprinde furia. Aghiotantul său se ivi în faţa uşii, transpirat şi îngrozit. Bărbatul se uită nervos la Antar şi-i spuse:

- Echipamentul şi oamenii noştri au fost în întregime distruşi. La fel, toate sistemele de comunicare cu Irakul de pe tot cuprinsul ţării. Să oprim operaţiunea? Sau să procedăm la ultima fază a planului, aşa cum am prevăzut?

Antar, clocotind de furie, închise ochii şi văzu imaginea lui Tarek, în urmă cu ani de zile, mutând piesele jocului de table. Deschise ochii şi se uită la telefon.

- Tarek, şopti el mai mult pentru sine, ai fost isteţ, foarte isteţ. Dar, prietene, elementul final pe care l-am plănuit va intra acum în

- acţiune. Eu voi fi învingătorul.

Antar ridică receptorul şi formă numărul.

- Procedaţi conform planului!

*** * ***

Yusif termină ultima fotografie la apusul soarelui. îşi împacheta echipamentul şi aşteptă ca avionul să aterizeze în deşert. Absent, deschise radioul micuţ din bordei. Ascultă ştirile legate de asaltul amfibiilor americane. Se aplecă, încercând să prindă mai bine cuvintele, bruiate de pârâituri din cauza avanpostului îndepărtat în care se afla. Când îşi ridică privirea, fu uimit să-l vadă pe bătrânul beduin stând în spatele lui şi ascultând şi el ştirile. Bătrânul nu scoase nici un cuvânt. Yusif îl privi curios, apoi se aşeză la masă şi ridică pentru ultima oară receptorul telefonului. Formă numărul Yasminei. Se auzi apelul, apoi altul, dar nici un răspuns. în acest timp, vântul deşertului începu să sufle nisipul în micuţa încăpere.

Avionul ateriza în timp ce Yusif îl aştepta pe pista improvizată. Pe umăr îi atârna echipamentul. Mai privi o dată în urmă spre bordeiul mic^i la templul antic de un roşu intens, apoi se urcă în avion. Privi cu surprindere cum bătrânul şef beduin se îmbarcă în acelaşi avion cu el.

*** * ***

Naila intră în spitalul din Mecca şi merse de-a lungul şirurilor lungi de paturi. Trase adânc aer în piept, simţind cum îi piere şi ultimul strop de putere şi se uită la trupul sfârtecat. îşi puse încet mâna pe faţa pacientului. Din spatele ei, auzi glasul lui Osman.

- Ştiam că va fi adus aici. M-am dus să-1 întâlnesc pe Tarek acasă la tine, să văd dacă nu ştia ceva. Nu era acolo, aşa că am hotărât să iau avionul personal. Eram foarte îngrijorat. Nura şi Said erau şi ei îngrijoraţi pentru siguranţa ta şi au venit cu mine, spuse el făcând un semn spre învălmăşeala de oameni din spital.

Apoi Osman se apropie şi mai mult de patul în care zăcea Abed.

Osman ascultă sunetul vag pe care îl scotea echipamentul medical, tuburile de oxigen şi fluidul care se prelingea din eprubetele de deasupra capului în braţul băiatului. Privi la bandajele în care era înfăşurată partea dreaptă a capului lui Abed. Osman întinse mâna şi îi atinse obrazul stâng, mângâindu-i oasele fine de deasupra ochilor negri care acum erau închişi. îşi plimbă degetele de-a lungul frunţii dezgolite şi se opri în dreptul bandajelor care acopereau restul. Mâna îi rămase nemişcată, cu privirea pironită pe nenorocita de poză a lui Saddam, prinsă de haina băiatului. Doctorul se opri în spatele lui Osman.

Spuneţi-mi tot.

Doctorul îl privi o clipă pe Osman în ochi, apoi clătinând din cap cu tristeţe:

- Partea dreaptă a craniului e zdrobită, a pierdut ochiul. Cât de mult este afectată gândirea, posibilitatea de a se mişca, de a mai vedea cu ochiul celălalt, asta încă nu putem şti. E în comă. Acum nu putem spera decât să rămână în viaţă.

Osman privi cum doctorul se îndepărtează, apoi, în timp ce, lacrimile începură să-i curgă pe obraji, se aplecă deasupra băiatului nemişcat, îl luă în braţe şi începu să-1 legene uşor, şoptindu-i ca şi cum Abed l-ar fi putut auzi. Said, cu chipul lui palid şi îngrijit, privea tăcut suferinţa lui Osman.

- Domnişoară doctor Naila, intră agitată o soră. Domnişoară doctor, puteţi veni puţin cu mine? E o femeie, una dintre acele *hajjis,* care insistă să stea de vorbă cu dumneavoastră. Spune că e urgent.
Naila o urmă pe soră de-a lungul culoarului gemând de pacienţi. Sora deschise uşa unei săli de consultaţii. Tânăra femeie alături de care stătuse în celulă noaptea trecută se afla acum în faţa ei. Naila simţi că o cuprinde teama.
- Domnişoară doctor Naila, vă rog, e o persoană rănită pe care ne temem s-o aducem înăuntru. Vă rog, ne puteţi ajuta?
- Aşteptaţi aici o clipă. Mă duc să iau un formular.
Naila se întoarse repede spre uşă. Femeia o prinse de mână.
- Nu, ne e teamă. E urgent, rănita ar putea să moară. Vă rog, numai dumneavoastră.
Naila ezită. Femeia o conduse de-a lungul culoarului, prin haosul care domnea în spital, spre uşa din spate, pe care o deschise şi făcu semn spre un pâlc de arbuşti, dincolo de tărgile care continuau să fie aduse în spital.
- E acolo, şopti ea.
Naila se îndreptă cu paşi şovăitori spre locul indicat. Femeia îi făcu semn cu capul să o urmeze, în timp ce dădu la o parte arbuştii. Naila intră în tufiş. Privi confuză la locul gol care i se ivi înainte.
- Domnişoară doctor Naila.
Naila se întoarse şi descoperi arma îndreptată spre ea.
- Domnişoară doctor Naila, spuse femeia care scosese arma dintre faldurile albe ale îmbrăcămintei sale de pelerin, veniţi cu noi.
Naila îngheţă în clipa în care din spate apăru a doua femeie, care ţinea şi ea un pistol în mână.
- Dacă scoateţi un sunet sau faceţi vreo mişcare, vă ucidem acum.
Una dintre femei prinse în jurul Nailei o *abaya* neagră, în timp ce-i ţinea pistolul între coaste.
- Acum o să ne urmaţi, domnişoară doctor Naila, şi în linişte.
*** * ***
Sora îi privi pe Osman, Said şi Nura aşteptând în cabinetul gol al Nailei.
- A plecat, spuse ea.
- A plecat? întrebă neîncrezătoare Nura.

- Da, răspunse sora. A căutat-o una din femeile acelea care fac pelerinajul şi i-a cerut să vadă pe cineva care rămăsese afară. Şi apoi a dispărut.
- A dipărut? întrebă Nura înlemnită.
- N-am înţeles de ce femeia a refuzat să aducă pacientul în spital, în orice caz, domnişoara doctor Naila a ieşit cu ea. Apoi a dispărut...
- O, Doamne, şopti Nura, cuprinsă de groază, o, Doamne, nu!

CAPITOLUL 46

Naila o urmă pe femeie de-a lungul străzilor întortocheate şi dosnice ale oraşului, nemaiştiind unde se afla. Se îndreptară spre o altă casă. Urcară nişte trepte şi ajunseră într-o încăpere întunecoasă. Naila se opri. Spre ea se îndreptau o mulţime de ochi. Un bărbat, al cărui chip era ascuns sub un capişon, făcu o mişcare şi îi şopti ceva femeii care îi spuse apoi Nailei:

- Ştim cine eşti. Ştim şi de ce ai mai fost aici.

Naila simţi cum cineva îi prinde repede mâinile la spate şi i le leagă. îi veni să ţipe, dar făcu eforturi să se abţină.

Bărbatul mascat veni spre ea. îşi scoase cureaua şi o lovi în stomac. Naila se încovoie, apoi căzu la podea, înecându-se şi chircin-du-se de durere. Bărbatul se retrase în spatele ei, în timp ce Naila făcea eforturi să se ridice în picioare.

Femeia, înconjurată de chipurile oamenilor scăldate de lumina difuză, continuă:

- Ai încercat să te amesteci în activitatea revoluţiei. Ai încercat să încâlci legile, propriul tău destin, purtând în pântece copilul unui bărbat, chiar acum, când stai în faţa noastră.

Oamenii adunaţi în încăpere se alăturară femeii, începând să ţipe şi să cânte, în timp ce n-o scăpau pe Naila din priviri. Cuvintele „adulteră" şi „păcate împotriva Islamului", „trădătoare" şi „spioană" se roteau în jurul ei, un amestec de bolboroseli, citate din Coran, vorbe fără sens, care se loveau cu putere de auzul ei. De undeva, în spatele încăperii, se auzea un radio, prin care tuna vocea lui Saddam, scrâşnind cuvinte ca „răzbunare" şi „voinţa lui Allah".

Femeia îi făcu un semn din cap bărbatului mascat. El îi şopti ceva. Naila se încorda şi i se păru ceva familiar în glasul lui. Bărbatul se opri când îşi dădu seama că Naila încearcă să-i prindă cuvintele. Vocea lui Saddam răsună din nou, de la distanţă, printre pârâi-turile radioului. Femeia vorbi din nou:

- Ceea ce s-a petrecut aici, la Mecca, în ultimele ore, nu ne va opri din drumul nostru. Nu, vom trece la punerea în aplicare a planului. Următorul pas începe imediat. încetul cu încetul, în următoarele ore, planul se va desfăşura. Te-ai alăturat nouă cu intenţia de a ne trăda. Dar de acum vei face cu adevărat parte din planurile noastre. Un simbol, o declaraţie deschisă pentru cei care se opun adevăratului Islam.
Naila se uita la femeie, încercând cu disperare să înţeleagă c vroia să spună.
- în câteva ore vom începe o serie de execuţii publice. Ele vo servi ca lecţie celor care au păcătuit împotriva Islamului. Vor execuţii publice şi vor avea loc la Mecca. Tu, o spioană şi o adul teră, vei face parte dintre pedepsiţi. Execuţiile vor avea loc imedia după ceea ce se va petrece în următoarele clipe.
Femeia o îmbrânci brusc pe Naila şi o conduse într-o mică încăpere întunecoasă. Naila auzi cum se închide zăvorul în urma ei, în timp ce sunetele radioului răzbăteau vag până la ea.
*** * ***
Elaine, Tarek, Nura şi Said ascultau de la Cartierul General al £>i Tarek din Mecca foşnetul fustei Nailei frecându-se de radioe-miţător *Â*^ se ^sa liniştea. Apoi începu să se audă un plânset înăbuşit. Said fc frgrcpă faţa în mâini. Tarek era copleşit de suferinţă. Nura, prăbuşii fotr-o durere pentru care nu găsea cuvinte, se uita la el, aşteptând.
în cele din urnă, Tarek începu & dea ordine pe un ton lătrător:
- Badr, încercuieşte clădirea! Scoak>° de acolo imediat! Spune-i lui Ray să-şi pună pe poziţie echipa de k Operaţiuni Speciale ca acoperire!
Badr ieşi grăbit din încăpere.
*** * ***
în timp ce se plimba de colo-colo prin camera de monitoriz<vre din Mecca, privind cum vasele irakiene se învârteau în jurul navelor americane din apele Golfului, Ray auzi sunând telefonul. Plutind în cerc şi trăgând focuri în aer, micile ambarcaţiuni negre roiau în jurul vaselor americane. Ray nu scăpa din ochi mesajele de la Washington, care ieşeau în flux continuu din telex. Teama îl cuprinse şi nu mai făcea efortul să se stăpânească.

Elaine deschise uşa şi vru să spună ceva. Cuvintele îi fură icoperite de tânguirea sinistră care venea de la moschee. Ca nişte îcouri dintr-o casă de nebuni, sunetele începură să se repercuteze din toate moscheile oraşului. La postul de radio Riad se auzi un semnal. Apoi fii o scurtă pauză, după care se auzi vocea crainicei:
- Suntem hotărâţi să continuăm. Ştim că vom câştiga. Ştim că ceea ce urmează ţine de activitatea revoluţionară. închidem câmpurile petrolifere, docurile, aeroporturile, toate mijloacele de comunicaţie. Facă-se voia lui Al^h!
Trupele din Forţa Aeriană ui Schwarzkopf au terminat de încărcat bombele pe avioanele d> iuptă F-117 şi acum aşteptau c nervozitate semnalul de decolare. La ora 7:15 p.m. alarma care anunţa raidul aerian în Arabia Saudită se stinse. Crainicii de la televiziune sfătuiau cetăţenii îngroziţi să-şi pună măştile antigaz. In faţa camerei de luat vederi se afla un reporter. Apoi, dintr-o dată, imaginea dispăru de pe ecran.
în timp ce Ray şi Elaine se aflau în încăpere, se stinse lumina. Telexurile se opriră. Monitoarele computerelor devenirâ negre. Transmisiunea radio încetă. Nu se mai auzea decât tânguirea sinistră care venea din vârful moscheii.
Ray ciuli urechile în nemişcarea şi bezna care se \ăsase în încăpere. Dintr-o dată, rugăciunea care venea dm $_{airec}$ţi$_{a}$ moscheii încetă. Ray îşi prinse capul în mâini.
- Isuse, Dumnezeule! şopti el.
•k •&: *
Naila ascultă cuvi,r$_{lte}$i$_{e}$ j$_{u}$j Saddam de la Bagdad care răzbăteau pană ia ea ulîî mc^perea cealaltă, apoi nu se mai auzi nimic şi toate luminile rîin yârul ei se stinseră. Speriată, încercă să ajungă la micuţa fereastră. "Mecca era scăldată în întuneric, îngrozitor de neagră şi de nemişcată, straniu de tăcută. Ajunse până la ea zgomotul paşilor ^{or}amenilor, care dintr-o dată rămaseră nemişcaţi pe străzile întunecate. Naila îşi simţi inima bătând cu putere când muezinul îşi începu chemarea la rugăciune din vârful moscheii.
- Facă-se voia lui Allah!
Naila auzi paşi în spatele ei. Tânăra femeie se opri în faţa ei, în timp ce alte două, care o păzeau, rămaseră în spate.
- Vino, începem..., spuse femeia cea tânără.

Cele două femei îi imobilizară Nailei mâinile şi o conduseră pe scări afară din clădire.
In mijlocul pieţei, un gardian aştepta în timp ce alţii încercau să strângă oamenii derutaţi de pe stradă pentru a forma un public ad-hoc. După ce formară un cerc, se înclinară toţi la chemarea vocii din moscheie. Se lăsară în genunchi, şi se rugară. Cele două femei o duseră pe Naila în mijlocul cercului. Gardianul care se afla deja acolo făcu un pas înainte.
- Coranul ne-a învăţat să cunoaştem voia lui Allah şi să-i îndeplinim misiunea. Am fost prea multă vreme derutaţi de cuvintele altora. Dar acum, Ayatollahul ne-a arătat calea. Calea spre Mecca, spre Islam, spre o nouă mărire. Astăzi, la Mecca, începem să-i construim imperiul. Şi să scăpăm de cei care au păcătuit împotriva lui, au vorbit împotriva lui, au trăit în afara cuvântului său.
Gardianul termină de vorbit şi făcu un semn cu mâna.
Naila simţi cum i se înceţoşează privirea şi i se înmoaie picioarele. Soldaţii o îmbrânciră să se ridice. în acest timp.fu adus un bărbat palid, care avea ochii legaţi.
îl împinseră în mijloc şi-i scoaseră legătura de la ochi. Tremura necontrolat şi urina îi picura de-a lungul piciorului. Soldatul îl împinse în genunchi. Bărbatul îşi ridică privirea pe care nu şi-o mai putea controla din cauza spaimei, iar soldatul îi înmâna un stilou şi o coală de hârtie pe care scrise „Facă-se voia lui Allah", apoi îi spuse prizonierului:
- Repetă asta până umpli pagina!
Bărbatul începu să mâzgălească cuvintele cu sălbăticie, o dată şi încă o dată... Soldatul se întoarse spre mulţimea adunată în cerc:
- Ibrahim Al Awadi a scris cărţi de blasfemie. A publicat cuvinte care pângăresc revoluţia, a vorbit fără respect despre Saddam Hussein. Şi despre Allah însuşi. Acum, în numele lui Allah, vom face dreptate.
Soldatul se aplecă şi luă din mâna bărbatului foaia de hârtie acoperită cu scrijelituri dezordonate. O ridică deasupra capului, apoi se aplecă din nou şi o prinse cu un ac de pieptul bărbatului, după care spuse scurt:
- Cere-i iertare lui Dumnezeu!
în timp ce bărbatul deschise gura şi începu să mormăie cuvintele, soldatul îi tăie gâtul, ca unui miel în faţa templului. Capul se rostogoli înapoi, în timp ce sângele ţâşnea. Naila simţi cum soldaţii

o îmbrâncesc să se ridice în picioare şi apoi leşină. încet, o duseră înapoi în casă.
* * *
Badr intră în mare grabă în încăpere şi se aplecă deasupra umărului lui Tarek. Ascultară sunetele din emiţătorul pe care i-1 dăduseră Nailei.
- Tarek, am fost la casa unde au dus-o prima dată. Nu mai sunt acolo - s-au mutat în alt loc. Radarul, computerele, toate sistemele au căzut, aşa că nu mai avem nici o posibilitate de a capta vreun semnal de la emiţătorul ei. Nu avem decât să trimitem oameni pe jos care să încerce s-o facă. Generalul Schwarzkopf a trimis deja doi oameni de la Operaţiuni Speciale care ar putea recunoaşte semnalele în cazul că ar cerceta tot oraşul, dar şansele de a o găsi sunt minime.
în liniştea încăperii întunecate, Naila auzi vag vocea îndepărtată a lui Tarek venind prin emiţătorul ei, ale cărui baterii dădeau semne că sunt pe sfârşite.
- Naila, unde eşti? încearcă să identifici locul. Se auzi o şoaptă întreruptă:
- O, Doamne, nu ştiu. Nu ştiu.
După ce vocea Nailei se stinse, se mai auziră doar suspinele ei.
Tarek îşi lăsă capul să-i cadă, cu disperarea omului care ştie că nu mai rămân prea multe şanse. Elaine simţi cum lacrimile încep să i se prelingă pe obraz. Said îşi privi mâinile, pierdut în propria durere interioară, fără să mai vadă nimic din ce se petrecea în jurul lui.
* * *
Degetele lui Ray încercau nervoase să conecteze micul generator electric pentru cazuri de urgenţă la sistemul de comunicare cu punctul de control al Forţele Aeriene americane de la Dhahran. Rupse hârtia pe care începu s-o scuipe imprimatorul.
- Sistemul computerizat pentru cazuri de urgenţă este pregătit să opereze. Energia revine pentru 60 de secunde. Sistemele pregătite să transmită energie pentru comunicaţii, apă, comenzi transmise Forţelor Aeriene şi Navale.
Limbile de pe ceasul lui Ray ticăiau, secundă după secundă. Apoi, dintr-o dată, luminile se aprinseră din nou şi computerele începură să zumzăie în felul lor caracteristic. Ray se prăbuşi pe

scaun, cu o uşurare sălbatică, în timp ce Elaine rămase în picioare lângă el, respirând adânc.
Apoi, după exact 60 de secunde, totul se opri din nou, definitiv.
*** * ***
Naila privea la chipurile din jurul ei, scăldate doar de lumina lumânărilor, femei şi bărbaţi care se rugau. II auzi pe Antar spunând ceva nedesluşit, dând instrucţiuni bărbaţilor din preajma lui. în colţul celălalt al încăperii, bărbatul mascat băgă mâna în buzunar, de unde scoase un carneţel în care începu să scrie. La început notă ceva cu litere largi, apoi din ce în ce mai mărunte şi mai nervoase. Naila se întrebă ce cuvinte, ce crezuri ar putea fi acelea care pot transforma asemenea oameni în ucigaşi.
O femeie îi spuse Nailei:
- în Coran scrie că pedeapsa pentru adulter este uciderea cu pietre. Mâine te ducem la Mina ca să vadă toţi credincioşii, toţi Pelerinii.
în clipa aceea, Naila îşi dădu seama că-1 pierduse pe Dumnezeu. Ceva din univers, tot binele, tot ce era decent, murise pentru totdeauna. Tot ce fusese bun pe lume, acum se rotea cu mişcări uşoare spre iad, spre moarte, trăgând-o şi pe ea. îi sosise sfârşitul. Rechemă în gând chipul lui Said, dar nu văzu nimic în afară de noaptea prevestitoare de moarte de la Mecca.
*** * ***
Elaine ascultă suspinele înăbuşite ale Nailei. Dintr-o dată, se ridică, smulse căştile din urechi, luă în mare grabă abaya Nurei şi alergă spre uşă. Târek o prinse de mână:
- Unde ai de gând să mergi?
Elaine se înecă în propriile cuvinte, amestecate cu lacrimi:
- Să încerc să o găsesc, Tarek. O să străbat străzile, s-o caut..., spuse ea în timp ce întindea mâna spre clanţa uşii.
Tarek îi smulse mâna şi-i spuse pe un ton dur:
- N-ai s-o poţi găsi aşa! Doamne, crezi că dacă aş fi putut, n-aş fi fost eu însumi acolo?
Elaine îl privi, speriată, neputincioasă, ştiind că avea dreptate. Glasul lui era brutal:

- Dacă mergi acolo, oamenii ăştia o să-ţi facă felul. O să-ţi smulgă mădular după mădular.

Apoi Tarek se apropie şi mai mult de ea, şi cu un glas uşor gutural, îl spuse în timp ce o fixa cu privirea:

- Ştiu ce vrei să faci. Dar partea asta a lumii nu este a ta. Tu nu poţi reprezenta niciodată soluţia. Poţi contribui la găsirea ei, dar nu vei fi niciodată soluţia. Trebuie să înţelegi acest lucru.

Elaine îl privi şi citi pe chipul lui un amestec de milă şi compasiune, îşi dădea seama în acelaşi timp că nu spunea decât adevărul. Elaine se aşeză, în timp ce lacrimile începură să-i curgă încetişor pe obraji.

Said o prinse de mână, dar se retrase când auzi şoaptele slabe care se auzeau prin radioemiţător.

- N-o să vezi niciodată...; ai fi fost atât de frumos...
- Ce spune? întrebă Said. Cu cine vorbeşte?

Nura îşi îngropa faţa în mâini, plângând pentru prima dată.

- Copilul. Vorbeşte cu copilul din pântece. El va fi ucis mâine, o dată cu ea.

înainte de ivirea zorilor, sunetele încetară. Bateria micului emiţător mai transmise o secundă, apoi se goli definitiv. în încăpere se mai auzi o ultimă şoaptă slabă de-a Nailei, care apoi dispăru.

CAPITOLUL 49

Pelerinii priveau răsăritul de soare. Naila îşi ridică ochii şi-1 văzu pe gardianul care venise să o ia. Era urmat de o femeie care o legă la ochi pe Naila.

- Astfel nu va mai putea recunoaşte casa. Gardianul scutură din cap:

- Tot nu mai are acum nici o importanţă.

Naila ieşi pe străzile de o linişte mormântală ale oraşului. Casele nu aveau lumină, nici apă şi oamenii colindau străzile îngroziţi, în timp ce chemarea la rugăciune din moschei continua să plutească în aer. Naila înainta printr-o mare de lume, pierzându-se în mulţime. Nu putea ţipa pentru că haina de sub abaya o sugruma. Nu putea nici fugi pentru că cele două femei de-o parte şi de alta o ţineau strâns. Mai întâi o duseră la o maşină, apoi la poalele muntelui Arafat.

- Coboară!

Lângă ea apăru bărbatul mascat. Ceilalţi pelerini se holbară la bărbatul cu capişon şi la femeia care coborâse din maşină, acoperită de o abaya neagră, nu albă, ca cea purtată de pelerini. Le văzură şi pe cele două femei care flancau figura neagră şi ciudat de tăcută. Apoi îşi continuară rugăciunea cu faţa spre Mina, pierzând-o în oceanul mişcător de oameni, uitând-o pe ea şi pe bărbatul mascat, în timp ce fascinaţi, îşi continuau drumul cântând.

Naila începu să meargă, rugându-se pentru sine. Ştia că peste câteva ore, când vor fi ajuns la destinaţie, pentru ea va începe oroarea. Apoi totul va lua sfârşit, şi ea va înceta să mai existe, nu va mai exista nici un „după". Mergea încet, se împiedica, urca copleşită de căldură, înconjurată de gărzi şi de mulţimea de pelerini, în timp ce bărbatul mascat se afla tot timpul alături. în faţa lor se întindea drumul. în spatele lor rămăsese oraşul negru şi mort.

*** * ***

Ray şi Elaine ascultau rapoartele care le veneau de la oamenii or, care cercetau pe jos sau cu jeep-ul fiecare stradă şi casă din Mecca, în căutarea Nailei şi a Cartierului General al revoluţionarilor. Nu găsiră nimic.
Tarek auzi paşi în spatele său. Se întoarse. Era Osman.
- Tarek, mă pregătesc de plecare. O să-1 duc pe fiul meu, Abed, cu avionul înapoi acasă, la Riad. Pilotul a pregătit deja avionul.
Făcu o pauză, apoi continuă:
- Dar înainte de a zbura la Mecca, am trecut pe la casa ta. Eram curios să aflu dacă ştii ceva de Abed... unde ar fi putut fi, dacă era bine. Bunicul tău a venit la uşă în clipa în care mă pregăteam să plec. Părea îngrijorat când i-am spus că nu te-am găsit. M-a rugat să-ţi dau un mesaj, lartă-mă că n-am putut să-ţi spun mai devreme. Mi-a spus să-1 întreb pe Tarek „dacă Musaid se va mai întoarce la Madain Saleh". Apoi a plecat.
- „Dacă Musaid se va mai întoarce la Madain Saleh?" Tarek rămase nemişcat. într-un târziu, spuse:
- Osman, avionul tău e aici? Osman încuviinţă, încurcat.
- Avionul tău are însemne identificabile? Osman dădu din cap că nu.
Tarek se întoarse spre Said, care privea acum speriat spre pupitrul cufundat în linişte.
- Said, rămâi aici în caz că apare vreun mesaj. Osman, vreau să mă duci undeva. Ne vom întoarce să-1 luăm pe Abed după ce terminăm ce avem de făcut.
*** * ***
Bunicul lui Tarek ascultă zgomotul făcut de avionul care se apropia. Acoperi cu gesturi line cădelniţa în care ardea tămâia şi privi cum se sting ultimii tăciuni şi cum ultimul fum se înalţă spre cer. Se ridică, îşi puse pe umeri haina neagră şi ieşi pe nisipul deşertului în întâmpinarea lui Tarek.
- Aşteaptă-mă, îi spuse Tarek lui Osman când aterizară. Nu întârzii mult.
Ştia că bătrânul îl aştepta acolo. îl văzu venind din întuneric. Picioarele bătrânului păreau că navighează prin nisip, îndreptându-se spre el.

Tarek zări chipul bunicului, profilat în lumina lunii. Avea mii de riduri, era ca un pergament. Barba îi era sură şi lungă, degetele ofilite şi osoase şi avea un zâmbet fără vârstă.
- Salaam Alekum, spuse cu blândeţe bătrânul beduin.
- Salaam Alekum, murmură Tarek, îmbrăţişându-l şi sărutân-du-i ambii obraji.
- Am veşti pentru tine, spuse bătrânul.
- Ştiu, răspunse Tarek, în timp ce bunicul îl trase în umbră şi-i şopti numele.
- Merg cu tine, spuse bătrânul beduin.
Se ridică din umbra de la Madain Saleh, în timp ce soarele începu să dispară la orizont. Deschise un cufăr vechi din care scoase haina neagră, cu marginile aurite. îşi luă sabia din argint, folosită la ceremonii, pe care i-o dăduse Abdul Aziz. Pe cap îşi puse kuffia albă şi inelul de aur. Apoi, stând drept în faţa lui Tarek, îi spuse:
- Acum să mergem.
Urcară în avion; Osman îi predă comenzile lui Tarek şi motoarele începură să-i propulseze spre cerul nopţii.

Nura asculta instrucţiunile pe care i le dădea Tarek. îl urmă la maşină şi se aşeză fără să scoată un cuvânt cât străbătură traficul de la Riad spre casa lui Musaid.
Când ajunseră, un servitor le deschise uşa şi-i pofti înăuntru, apoi bătu la uşa apartamentului femeilor. Tânăra şi palida soţie a lui Musaid veni la uşă şi-i privi ezitând pe Nura şi Tarek care stăteau în faţa ei.
- Khadija, spuse Nura cu blândeţe, am venit să vorbesc ceva cu Musaid. E acasă?
Khadija scutură din cap, confuză, în timp ce copilul plângea în camera de unde ieşise.
- Nu e aici.
Nura se întoarse şi-i spuse lui Tarek:
- Tarek, poţi sa mă aştepţi până îi fac o scurtă vizită Khadijei? Tarek reveni în salon în timp ce Nura intră în apartamentul
femeilor. Servitorul cel bătrân făcu o plecăciune, apoi se întoarse la bucătărie. Tarek aşteptă până ce închise uşa bucătăriei, apoi se duse cu paşi silenţioşi spre scară.
în vârful scării se opri şi apăsă pe clanţa primei uşi. Aceasta se deschise şi Tarek intră. Trecu pe lângă cuvertura de culoare castanie şi se duse direct la scrin. Cercetă repede lucrurile care se aflau deasupra, deschise sertarele, îşi plimbă mâna prin interior, apoi le închise şi ieşi. Merse la următoarea uşă, care dădea spre o imensă baie din marmură. Tarek se îndreptă spre a treia uşă şi încercă să o deschidă. Broasca rezistă. Scoase din buzunar o trusă mică de chei şi o încercă pe prima. Cu un zgomot surd, încuietoarea cedă şi Tarek pătrunse în biroul verde, întunecat. Văzu canapeaua din piele, cu capul de căprioară sculptat, rafturile cu arme şi biroul acoperit cu hârtii pe care erau mâzgălite nişte socoteli. O copie a Coranului

zăcea alături de computerul lui Musaid. Mai era acolo şi o cutie cu dischete.
Tarek roti computerul cu spatele spre el. Scoase o micuţă trusă de unelte din buzunarul jalabiei şi, cu mişcări rapide, deschise cutia din spate a calculatorului şi instala un dispozitiv. Puse carcasa la loc şi întoarse computerul la loc. Apoi scoase cutia cu dischete din celălalt buzunar. Introduse o dischetă într-unui din drive-uri. Deschise cutia în care se aflau dischetele lui Musaid, introduse una în celălalt drive şi o copie pe discheta lui. Procedă la fel cu toate dischetele din cutie, până ce copie toate dischetele lui Musaid pe propriile dischete.
închise cutia, puse la locul lor toate hârtiile şi aruncă o privire peste copia Coranului, îmbrăcată într-o copertă veche de culoare castanie. O deschise şi observă amprentele şi micile notări făcute cu creionul, care apăreau ici şi colo, la întâmplare, pe paginile voluminoasei cărţi. îşi luă dischetele, sculele şi Coranul lui Musaid, închise uşa în urma lui şi coborî treptele.
Mai zăbovi câteva secunde în salon, apoi bătu la uşa apartamentului femeilor. Copilul plângea din nou când Khadija deschise iarăşi uşa. Nura îl privi pe Tarek, apoi se întoarse spre Khadija:
Acum trebuie să plecăm. Spune-i lui Musaid că o să trec curând pe la el.
Tarek şi Nura se urcară în maşina care îi aştepta şi merseră direct la biroul lui Ray, unde Elaine şi Ray sosiseră cu avionul de la Mecca. Elaine deschise uşa. Analiştii-programatori aşteptau. Când Tarek intră pe uşă, ei conectară imediat calculatoarele la sistemul de energie pentru caz de urgenţă.
Elaine introduse prima dischetă şi cifrele apărură pe monitor. Elaine se uită la Ray, cuprinsă de uimire.
- Ray, unele dintre aceste cifre transmise Irakului datează de ani de zile. 1983,1981. Dumnezeule, e una din 1980. Şi toate celelalte, cu grupările teroriste din întreaga lume, Abu Nidal şi alţii...
Elaine trecu uşor prin document, astfel ca Ray să poată vedea şi el.
- Sunt toate la fel - cifre, o scrisoare şi apoi alte cifre. Aceasta este un răspuns din Iran. Mai există una de la Tunis.
Elaine continua să treacă peste cifre. Una de la Beirut. Aici una din Gaza..., asta trebuie să fie de la Cairo. Cifre, o scrisoare, ap din nou cifre, unele dintre ele au suma de un dolar la sfârşit.

Ray îşi ridică privirea în timp ce Tarek întinse mâna şi apăsă pe butonul de pe birou.
- Trimiteţi imediat pe cineva de la decodări!
Omul nu întârzie. Tarek deschise Coranul lui Musaid la amprentele mâzgălite şi arătă adnotările. Expertul în decodificări plecă în grabă în camera alăturată.
Elaine introduse următoarea dischetă. Rimase uluită, în timp ce Ray urmărea şi el monitorul peste umărul ei.
- Cu siguranţă, aceasta este discheta modem de control. Elaine se scutură când trecu peste datele de comandă şi adresă,
apoi introduse discheta următoare.
-Aceasta cuprinde operaţiunile computerizate pentru câmpurile petrolifere.
Elaine deschise un sertar şi introduse altă dischetă pe un al doilea computer, alăturat primului.
- Vedeţi, e corect; are comenzile de bază care dirijează câmpurile petrolifere. Aici nu e nimic în neregulă. La fel merge şi pe cealaltă - comanda operaţională pentru livrarea de energie în provinciile din nord.
Elaine se uită la Ray, îngrijorată că nu găseşte nimic.
- Ştii, natura muncii lui Musaid le face legitime.
Elaine introduse următoarea dischetă, cu un sentiment de frustrare.
- Din nou, comanda operaţiunilor de livrare a curentului electric în nord. E o doar o repetare, e...
Elaine se opri brusc. Se întoarse la ultimele rânduri.
- Ray! O, Dumnezeule!
Elaine se apropie şi mai mult de monitor. Ray privea cifrele, în timp ce ea i le arăta cu degetul.
- E o comandă pentru modificarea operaţiunilor pentru o anumită perioadă de timp, vezi aici? întrebă ea arătându-i din nou pe ecran, şi apoi pentru distrugerea comenzii. Aceasta întrerupe curentul electric pentru zece minute. Nu pot da de momentul ruperii legăturii. Le-a programat astfel încât să nu poată fi descoperite în timpul operaţiunii.
Elaine scoase discheta şi introduse repede alta.
- E furnizarea de apă - acelaşi lucru.
Deschise un nou document şi controla notele pe care le deţinea.

-Aceasta corespunde perfect cu data şi ora la care s-a întrerupt furnizarea de apă timp de douăzeci de minute în sud.
Elaine luă ultima dischetă şi o introduse în calculator. Era un program pe care nu-1 cunoştea. Citi instrucţiunile şi comenzile şi pentru comunicaţii. Pe ecran se perindară sistemele de comandă cunoscute. Apoi, dintr-o dată, ecranul se înnegri.
Elaine cercetă sistemul de energie al calculatorului, care încă mergea, apoi scoase discheta din aparat. Apelă din nou comenzile, dar ecranul continua să rămână negru.
- Ray, i s-a dus memoria, s-a şters totul!
Elaine introduse discheta de iniţializare, reiniţializă computerul şi introduse discheta de program. Comenzile pentru funcţionarea normală a câmpurilor petrolifere dispărură aproape instantaneu.
- Ray, asta este, spuse ea, ţinând în mână ultima dischetă. E „Demon", un virus programat. Este vorba despre un program desemnat să îi apară programatorului cu comenzile normale şi apoi să distrugă întreaga memorie a sistemului înainte ca acesta să afle ce se întâmplă. Dacă ai programat „demonul" cu inteligenţă şi ai pe cineva în interior capabil să-i implanteze, poţi bloca întreaga ţară - apă, electricitate, comunicaţii, sistemul de control aerian - totul. Totul într-o sigură secundă şi complet.
Analistul cifror intră în grabă în încăpere şi-i dădu lui Ray câteva hârtii.
- Lucrăm acum la următoarele câteva rânduri, spuse el.
Ray aruncă o privire asupra hârtiilor şi trase adânc aer în piept. Repetă cuvintele Elainei:
- A blocat ţara întreagă, totul într-o singură secundă şi complet, şi, în mod evident, primeşte ordine din Irak.
Ray îi dădu hârtiile Elainei. Femeia privi în partea de sus a paginii, unde se aflau rezultatele analistului: „Primul număr ă numărul de pagină; a doua literă ă paragraf; a treia cifră ă cuvântul corespunzător cifrei din interiorul paragrafului".
Elaine revăzu pe calculator mesajele care urmau.
- Dumnezeu, organizaţia - Tunis, Beirut, Khartoum, Alger, Sanaan, Cairo, Dubai - şi banii.
Elaine scutură din cap a uimire. Ray încuviinţă:
- E într-adevăr inteligent! De la rădăcina celui mai mic fir de iarbă de la mahala, tabere, alegeri, la poziţia atrăgătoare a tuturor din

Golf - minele, atacurile - şi dedesubtul acestora, activitatea subterană a celui mai pregătit terorism pentru a-i îngenunchia. Nici măcar nu ai de ce să aduci trupe. Nici măcar nu ai împotriva cui să te răzbuni. Nu trebuie decât să-i răstorni din interior, cu amprente invizibile, să cauzezi suficientă stare de teroare, să-i îngenunchezi suficient pentru ca oamenii să fie îngroziţi, să creadă că guvernul a pierdut controlul şi că şi-a erodat autoritatea. Celulele se revoltă, instalează la putere un nou guvern „revoluţionar" în timp ce întreaga lume musulmană îşi îndreaptă faţa spre Mecca. La început marionete, apoi dispar. Şi după aceea se răspândeşte de aici în întreg Golful, apoi din Liban spre Africa de Nord.
Ray se opri.
Elaine interveni repede:
- Trebuie să avem oameni la sistemele de comandă computerizată pe tot cuprinsul ţării, care sunt încărcate cu aceste dischete program. Trebuie să fie şterse şi reprogramate de la zero. Chiar şi de la un mic calculator individual, să spunem cel care se ocupă de operaţiunea apei la Najran, ar putea fi din nou răspândit la orice alt sistem, care, la rândul lui este legat de alt sistem cu potenţial de răspândire. Asta se poate întâmpla dacă ai „viruşi" undeva în sistem.
* Ray îl privi pe Tarek.
- Poţi avea încredere în Abdullah, Sultan? Avem nevoie de ceva la fel de influent cum sunt unităţile lor de comandă în toată ţara, care să aibă acces la toate aceste calculatoare.
Tarek încuviinţă din cap şi Ray ştiu că nu mai era nevoie să-i ceară nimic.
Elaine introduse discheta modem în al doilea computer şi activă programul. îl prinse pe Tarek de mână. Acesta se întoarse repede, să prindă mesajul care se derula pe monitor.
- Tarek, e mesajul din calculatorul lui Musaid. Cineva încearcă să-i transmită un mesaj.
Elaine studie atentă ecranul.
- E din Irak.
Analistul notă cifrele şi literele.
„MINA. URMĂTOARELE PLANURI ÎNDEPLINITE. FAHD, TAREK, MIEZUL NOPŢII."
Elaine, în picioare, citea peste umărul lui Ray.

- Are de gând să-i ucidă pe Fahd şi pe Tarek în timpul cuvântării lui Fahd în faţa poporului din seara aceasta, la muntele Arafat.
„ÎNDEPLINIT N.S.„MÎNA." „N.S."
Brusc, Elaine privi în sus.
- E Naila, nu-i aşa? Acolo au dus-o pe Naila. Au de gând să ucidă acolo, sub ochii pelerinilor; apoi îl vor ucide pe Fahd.

CAPITOLUL 51

Undeva din spate, auzea zgomotul unor elicoptere. Dar îşi continuă drumul.
Pentru o clipă, în arşiţă, chipurile tuturor celor pe care-i iubise părură că plutesc în faţa ei. Apoi începură să se estompeze şi să dispară în nimicnicie.
Auzi zgomotul unui elicopter care zbura deasupra capului ei, la joasă altitudine. I se păru că se roteşte în cerc, coborând din ce în ce mai jos. Privi înapoi, la vârful muntelui Arafat, care acum se afla în spatele ei, la distanţă de mile, apoi spre Mina, care se întindea în faţă. Bărbatul cu faţa acoperită se opri. Cu voce puternică, îi chemă la adunare pe ceilalţi pelerini.
Două elicoptere se roteau din ce în ce mai jos.
Limuzina lui Fahd pomi spre Valea Mina. Fahd luă hârtia pe care i-o dădu Walid, care şedea lângă el. Erau cuvinte de la Mecca, adresate lumii musulmane. Privi spre Mecca, oraşul sfânt care se întindea nemişcat în faţa lui. Glasurile muezinilor chemau la rugăciune, răsunând din moschei, în întreaga Mecca.
în timp ce pelerinii se adunau în jurul ei, Naila rămase nemişcată. Bărbatul cu capul acoperit îi trase abaya. Aşteptă ca pelerinii s-o vadă astfel umilită, apoi îi îndemnă pe cei care o priveau cu uimire să pună mâna pe pietre. Naila îşi plecă capul şi înălţă o ultimă rugă, simţind în pântece o uşoară zbatere a copilului.
Un bărbat cu piatra în mână înainta din mulţime. Un elicopter cobora deasupra adunării, în timp ce altul aproape că atinsese solul. Bărbatul mascat ridică mâna în care avea piatra. Naila văzu cum îşi duce mâna spre spate, în timp ce masca îi alunecă de pe faţă - era Musaid. Simţi cum realitatea se apropie de final, prăvălindu-se şi prefăcându-se în praf şi pulbere. Acum în faţa ochilor îi apărură imagini transformate în mod straniu, chipuri pe care le întâlnise în viaţa ei, acum aproape de final.

Pilotul de la Operaţiuni Speciale, din primul elicopter transmise prin radio celui din al doilea:
- Să ne rugăm lui Dumnezeu ca aceşti oameni să se mişte în momentul în care vor vedea că aparatele se apropie de sol. Eu cobor pe dreapta.
- Să ne rugăm lui Dumnezeu, răspunse nervos cel de-al doilea pilot, să nu cumva să ne zdrobim în încercarea asta de rotire la numai câţiva metri de pământ. Sunt în partea dreaptă. Am uşile deschise.
Preţ de câteva secunde, Nailei i se păru că zăreşte chipul lui Said - un bărbat îmbrăcat în straie albe mergea alături de ea. Apoi veni
0 clipă în care văzu cum un alt bărbat şopteşte ceva într-un microfon mic pe care îl avea la el, o clipă i se păru că zăreşte chipul lui Tarek. Genunchii nu o mai ţinură şi lumea începu să se învârtească.
1 se păru că-i vede pe Osman şi pe Nura ieşind din mulţime, îmbrăcaţi în haine de pelerinaj.
Elicopterele coborâseră la doar câţiva centimetri de sol.
-Ar putea să ne tragă jos dacă ratăm cu numai câteva secunde. Coordonez aterizarea cu numărătoarea inversă, spuse al doilea pilot care începu să numere.
înainte de a închide ochii, Nailei i se păru că vede cum un bătrân care se afla lângă Musaid îi ia acestuia piatra din mână. Apoi ochii i se închiseră.
s Musaid rămase nemişcat şi îl privi în ochi pe bunicul lui Tarek. Oamenii lui Musaid făcură un cerc în jurul lor. Bătrânul beduin apucă mâna lui Musaid, cea în care ţinea piatra. Musaid încercă să-1 împingă pe bătrân înapoi. Când Naila deschise din nou ochii, auzi cum mulţimea adunată respiră a uşurare. Acum cele două elicoptere se lăsară jos de tot.
-Nouă, opt...
Naila văzu dintr-o dată strălucind două pumnale în faţa a doi bărbaţi îmbrăcaţi în jalabii. Se auzi un strigăt în clipa în care cele două femei din gardă tocmai atinseră solul. Lama străluci în faţa lui Musaid, iar chipul lui Tarek se zări în spatele ei.
în timp ce elicopterul se înclina, bătrânul şi Tarek îl împinseră pe Musaid să urce.
- Sunt plin, mă sufoc, habifci, îi strigă pe deasupra mulţimii primul pilot celui de-al doilea. Acum e rândul tău!

Naila simţi un vânt puternic, cauzat de elicele uriaşe ale celui de-al doilea elicopter, care ateriza în spatele ei cu o clipă înainte de a-şi pierde complet cunoştinţa.
O femeie şi doi bărbaţi o traseră prin uşa deschisă. Elicopterul decola, şi se ridică deasupra pelerinilor care ţipau îngroziţi. Soldaţii irakieni ridicară armele şi traseră în direcţia elicopterului, care se clătină în clipa în care îi fu atinsă o elice.
- Am scăpat, aproape că am ieşit de aici!
Pilotul forţă motorul cu violenţă, fixând aparatura pe ascensiune maximă. Mişcarea dezechilibra puţin elicopterul, care reuşi să se ridice în zbor sălbatic spre cer, deasupra mulţimii.
Când deschise ochii, Nailei îi căzu capul într-o parte. II văzu pe Osman. Femeia se întoarse spre ea. Era Nura. Apoi Naila auzi glasul lui Said şi izbucni în hohote de plâns.
- Gata, Naila. S-a terminat! O să te ducem acasă!
Timp de câteva secunde, care îi părură o veşnicie, elicopterul survola Mecca, în spatele primului, îndreptându-se spre Golf. Naila o zări pe Elaine şezând lângă Ray, pe scaunele din faţă, şi auzi vocea bărbatului:
- Eliberează Independence pentru aterizare. Eliberează culoarul de zbor pentru un avion care va pleca imediat cu două persoane la bord spre Cairo. La Cairo să aştepte o ambulanţă, femeia este însărcinată şi suferă de şoc şi de o dezhidratare gravă. în avion să fie cineva care să-i dea îngrijiri pe durata zborului. Pregătiţi un avion care să-i ducă de la Cairo în Statele Unite.
Ray şi Elaine ascultară confirmarea comandantului portavionului american *Independence.* Ray se întoarse spre Naila şi-i spuse cu blândeţe:
- Naila, încearcă să ne descrii casa, strada pe care ai fost, tot ce îţi aminteşti că ai văzut când ai plecat...
Naila descrise casa şi ce-şi aducea aminte despre strada din Cartierul General al lui Antar. Luminile de pe portavionul *Independence* erau aprinse. Elicopterul în care se afla Naila întârzie puţin deasupra unei bărci cu motor din care se semnaliza, apoi coborî pe portavion, unde pista de aterizare fusese marcată cu steguleţe de către echipajul care îi aştepta. Nura şi Said o ajutară pe Naila să coboare din elicopter. Said se urcă împreună cu Naila la bordul unui avion care îi aştepta cu motoarele pornite. Un asistent medical îi

aştepta, gata să-i însoţească. în timp ce uşa avionului era pe punctul de a se închise, Naila o prinse de mână pe Nura.
- Nura, o întrebă ea, crezi că fac bine ceea ce fac?
Ochii Nailei se umplură de lacrimi când Nura îi dădu o valiză mică din piele maron, pe care i-o pregătise dinainte.
- Da, spuse Nura pe un ton calm. Faci bine. Cel puţin pentru moment. Poate mai târziu lucrurile se vor schimba.
Deschise valiza şi scoase din ea o fotografie veche, în ramă de argint. Erau ele două, pe vremea când erau mici, pe plaja din Jed-dah. Nura îi dădu fotografia Nailei.
- Suntem cu toţii ai tăi, draga mea, şopti Nura. Indiferent unde te-ai afla, noi suntem ai tăi.
Said luă fotografia şi o puse cu grijă înapoi printre haine, închizând apoi valiza. Avionul primi semnalul de plecare. Nura rămase cu Ray şi Elaine, urmărind cum alunecă cu viteză de-a lungul punţii şi cum se ridică în noapte.
*** * ***
Schwarzkopf lucra cu programatorul, deţinând acum echipamentul lui Musaid.
- Avioanele irakiene din Sudan, îndreptate spre Egipt, celelalte în Libia. Transmite-le. ordine de la acest echipament că toate planurile de zbor au fost anulate.
îl privi pe aghiotant.
- Tarek a primit confirmarea din Iran în legătură cu afacerea? Aghiotantul dădu din cap că da.
- O.K., spuse Schwarzkopf, transmite următoarele aeroportului din Bagdad. Să trimită 140 din avioanele lor în Iran pentru siguranţă.
Schwarzkopf continuă să dicteze alte câteva ordine unităţilor irakiene aflate pe teritoriul irakian, pe măsură ce primea toate interceptările ondinelor date comandanţilor, pe care Elaine şi echipa ei i le înmânau unul după altul.
*** * ***
Tarek se mai roti cu elicopterul lui deasupra portavionului *Independence* până ce avionul în care se aflau Naila şi Said decola. Apoi, îi ordonă pilotului să-1 ducă înapoi la Riad. Când ajunseră la cinci mile distanţă de oraş, Tarek spuse:

-Aici.
Pilotul începu manevra de aterizare în deşert. Bătrânul dădu afirmativ din cap. Ruinele de la Dariyah se profilau ca o dungă roşie în lumina lunii.
Când atinserasolul, Tarek deschise uşa şi-1 împinse pe Musaid afară. Apoi îndreptă ţeava revolverului spre el.
- Aruncă jos arma, Musaid. Musaid făcu un pas înapoi.
- Aruncă arma!
Musaid se îngălbeni, apoi pe chip i se putu citi o ură imensă. Băgă mâna sub haină, după pistol.
- Unul dintre gloanţe este pentru tine, Tarek.
- N-ar mai fi fost nevoie dacă ai fi reuşit de prima dată, în deşert, nu-i aşa?
Tarek trase în clipa în care Musaid băgă mâna în buzunar. Musaid scoase un ţipăt de durere. Scoase mâna însângerată şi arma căzu la pământ.
- Şi celălalt.glonţ era pentru Fahd, nu-i aşa? Musaid îl privi cu faţa schimonosită de mânie.
- Nu are nici o importanţă dacă Fahd trăieşte sau dacă moare. Declaraţia va fi făcută. Lumea întreagă va şti că Arabia Saudită este pe cale de a instaura un guvern islamic adevărat, în locul uneltelor corupte, aservite Occidentului, care se află acum la putere. Din rândul familiei se vor ridica oameni ca mine. Vei vedea chiar în această noapte.
- Tu şi Antar. Când a început, Musaid? Când v-aţi întâlnit, cu ani în urmă? El a fost totdeauna un bun cunoscător al caracterului uman. Şi tu, Musaid, atât de uşor de ghicit! Nenorocitule, o să te sugă şi, o dată ce a terminat cu tine, te va scuipa ca pe un gunoi. Singurii care vor reuşi vor fi Antar şi Saddam. Saddam şi Irakul. în noaptea asta nu va fi nici un mesaj, spuse Tarek zâmbind.
Dintr-o dată, în depărtare, luminile oraşului se.aprinseră. Tarek citi pe chipul lui Musaid mai întâi uimire, apoi mânie.
- Am avut grijă să-i punem la punct pe demonii pe care i-ai pus în acţiune. în ultimele ore, Garda Naţională a fost înlocuita cu oamenii lui Abdullah. Unităţile de apărare ale lui Sultan. Ai dat dovadă de abilitate să-ţi pregăteşti demonii în afara ţării şi apoi să-i aduci împreună cu echipamentul arheologic. Vicleană mişcare!
Tarek nu-i lăsă lui Musaid timp să răspundă.
«

- Ştim şi cum ai obţinut informaţiile de la Ambasada Americană. Ţi-ai folosit „demonii" pe care i-ai infiltrat în sistemul şi programul lor, şi care le transmiteau în Irak fiecare mişcare.
Tarek făcu o pauză, bucurându-se la vederea spaimei care îl cuprinse pe Musaid.
- Dar întâlnirile Consiliului de Coroană; a fost foarte inteligent din partea ta să pui un sistem de ascultare în ceasul lui Naif. Naif e tot timpul în ţară, nu ca Saud sau Abdullah, care călătoresc în străinătate şi astfel ai fi pierdut legătura. Nu, Naif, în calitatea sa de ministru de interne, e totdeauna la post. El schimbă informaţiile cu mine, aşa că puteai afla dacă descoperea ceva în provincie sau în rândul pelerinilor. Ai acţionat extrem de inteligent. în tot acest timp, i-ai dat şi lui Abed un os de ros.
Musaid trase adânc aer în piept.
- Cum ştii despre toate astea?
- De pe înregistrarea ta, Musaid, de la codul de pe înregistrările tale. Mi-a fost de mare folos ca să aflu cine e amestecat alături de tine în toată afacerea asta.
Musaid îl străfulgera cu privirea:
- La proces, o să vorbesc. Şi voi spune întregii lumi musulmane şi celorlalţi cât de corupt este acest guvern. Când l-au asasinat pe Anwar Sadat în Egipt, cei pe care i-au arestat s-au ridicat la tribunal şi au spus lumii întregi povestea despre cât de occidentalizat fusese Egiptul, câtă corupţie exista sub Sadat şi guvernul lui, şi întreaga lume islamică a ascultat.
- Nu va fi nici un proces, spuse Tarek. Nu va fi decât un accident în deşert. Ridică-te.
Bătrânul se afla în preajmă când Tarek îi arătă lui Musaid pistolul.
- Dacă vrei, te poţi ruga. în genunchi.
Musaid se lăsă în genunchi şi Tarek îndreptă ţeava pistolului spre capul său.
Brusc, bătrânul dădu la o parte mâna lui Tarek. Tarek îl privi uimit. Bunicul lui Tarek se îndoi încet şi se aplecă spre nisipul deşertului, îşi spălă mâinile în nisip, aşa cum făcuseră de secole beduinii şi începu să se roage din Coran. După ce se opri din rugăciune, se ridică şi-1 privi pe Tarek în ochi:
- Este, spuse el mişcând cu greu buzele, dreptul meu.

După ce rosti aceste cuvinte, bătrânul îşi duse mâna la cingătoare, în lumina lunii străluci tăişul săbiei, se auzi un ţipăt, apoi s& lăsă liniştea. Bătrânul puse sabia la loc în teacă. Se ridică deasupra bălţii de sânge în care zăcea capul lui Musaid, cu ochii lipsiţi de viaţă îndreptaţi spre zidurile din Dariyah. Se aplecă din nou şi-şi spălă iar mâinile în nisipul rece, în timp ce buzele îngânau rugăciuni din Coran.
Tarek rosti în microfonul pe care îl ţinea în mână cuvântul.
în clipa ce urmă, într-o casă din Mecca explodă o bombă. Flăcările se ridicară în noapte. Când ele s-au stins, în cenuşă a fost găsit trupul lui Antar.
*** * ***
Tarek îl contactă pe Schwarzkopf. Vocea acestuia era mai mult o şoaptă.
- Iranul are pregătiţi shiiţii din sud?
- Au primit ordinul - soldaţii shiiţi irakieni care lucrau sub acoperire pentru Iran se vor retrage când încep manevrele - „eşuare în luptă" şi vor transmite planurile restului trupelor.
- Şi kurzii din nord? întrebă Schwarzkopf.
- Barzani va arunca în aer uzinele chimice şi fabricile de rachete Scud din nord.
- Saddam nu bănuieşte nimic?
- Nu bănuieşte nimic. Schwarzkopf începu bombardamentul.

EPILOG

Elaine trase jaluzelele apartamentului său din Washington. Cerul citadin de iarnă se întunecase. Femeia aruncă o privire peste volumele pe care Tarek i le înmânase în momentul în care avionul ei se pregătea să decoleze. Era jurnalul lui Musaid. Conţinea descrierea revoluţiei, Binele şi Răul. Mâzgălituri stranii despre mântuire şi schizofrenie. Coduri computerizate, reţele ale terorii. Antar. Confuzii şi năzuinţe. îl citise în timpul nopţii şi apoi trimise jurnalul lui Musaid direct la Cartierul General.

Elaine rămase o clipă pe gânduri, privind la calendar şi trecu în revistă cele două luni care se scurseseră de la întoarcerea ei acasă. Se uită şi la ceasul de pe birou. Maşina urma să sosească dintr-o clipă în alta pentru a lua raportul oficiaL Elaine aruncă o ultimă privire asupra hârtiilor din faţa ei. Generalul Schwarzkopf s-a întors în Statele Unite un erou. Yas-mina a murit, fiind una dintre miile de victime torturate şi executate în închisorile irakiene. Yusif Khalidi n-a aflat niciodată că a fost folosit şi nici ce s-a întâmplat de fapt, de altfel nu i se va spune niciodată, îşi continuă activitatea de arheolog, în calitate de director al Muzeului din Bagdad. După înmormântarea lui Musaid, bunicul lui Tarek s-a întors la Madain Saleh, unde, pentru Tarek, aşa cum a facut-o întotdeauna, ţine sub supraveghere frontiera din nord, cu Siria şi Irakul, sprijinit fiind de beduinii lui.

Tarek a cumpărat tăcerea logodnicului Nailei şi regele a iertat-o în secret pe Naila, spunând că i-a dat o dispensă specială pentru a se mărita cu Said. De fapt, i-a fost profund recunoscător pentru activitatea eroică, depusă în scopul salvării ţării.

Acum Irakul se dezmembrează, în timp ce visul de *g.* crea un nou Imperiu Arab, se destramă.

Elaine făcu o scurtă pauză, în timp ce în minte îi răsunară ulti-mile cuvinte din Coran.
Bătălia s-a dovedit a fi cea mai încununată de succes campanie aeriană din istoria lumii. în momentul în care a luat sfârşit, Irakul fusese bombardat chiar mai intens decât Germania în timpul celui de-al doilea război mondial. Războiul aerian a fost urmat de unul terestru care a constituit cea mai mare ciocnire armată de la al doilea război mondial încoace. în prima zi, s-au predat 20000 de soldaţi irakieni, care aveau moralul la pământ. Se folosiseră de confuzia creată în urma ultimului bombardament pentru a scăpa, mergând pe jos timp de două, trei zile pentru a ajunge la liniile saudite şi americane, luptându-se cu lăcomie pentru mâncarea şi apa pe care le-o dădeau cei care îi capturaseră. In încercarea sa de a opri valul, Saddam a trimmis batalioane de execuţie, care urmau să-i împuşte pe soldaţii care încercau să dezerteze, dar fără nici un rezultat.
în timpul războiului, comunicările comenzilor irakiene au fost Interceptate şi contramandate. Irakul a trimis în Iran 142 de avioane pentru a fi protejate. Itanul le-a păstrat. Ele au devenit primele avioane ale„noii" Forţe Aeriene Iraniene. Cât timp a durat războiul, Iranul a pregătit shiiţii în Basra, Najef şi alte sate din sud. Când războiul a luat sfârşit, aceştia erau gata să înceapă luptele şi revoltele în încercarea de a-1 răsturna de la putere pe Saddam. în nord, kurzii s-au răsculat.
Kuweitul a redevenit al kuweitienilor. în Arabia Saudită, regele Fahd a ieşit din război mai puternic decât oricând - ca rezultat al asumării marelui risc de acere intervenţia Statelor Unite.
Elainţ luă stiloul şi adăugă ceva, apoi puse hârtiile pe birou. Citi încă o dată scrisoarea care sosise cu o zi în urmă. Admiră scrisul de mână frumos şi semnătura elegantă, simplă, „Nura".
Elaine, te-ai întors la casa ta în Statele Unite. Dar eu îţi scriu ca să-ţi spun că noi ne gândim mereu la tine şi sperăm ca nici tu să nu ne dai uitării. Ştiu că Tarek te va purta tot timpul în inima lui. Şi cred că nici tu nu îl vei uita. Simt că el te-a învăţat să iubeşti din nou. Ce să-ţi spun despre Tarek? S-a întors la mine. Accept tot ce s-a întâmplat. Credea Dumnezeu se face simţit în moduri pe care nu le înţelegem la timpul potrivit. Sper, aşa cum eu am putut să iert, ca

şi tu să poţi ierta - şi înţelege, că în ziua aceea, pe iachtul lui Osman, am acţionat mânată de gelozie şi pasiune. Cred că nu e momentul să stărui acum asupra a ceea ce este scuzabil sau nu. Dar cred, Elaine, că Dumnezeu ne-a unit pe toţi într-un fel pe care nu l-am înţeles la momentul respectiv, dar din această experienţă am ieşit cu toţii mai bogaţi sufleteşte.
Răsfoiesc uneori jurnalul lui Musaid, jurnalul unui asasin, un carnet mic pe care Tarek mi l-a dat şi pe care îl ţin acum încuiat _ alături de propriul meu jurnal şi nu pot să nu mă gândesc cât de aproape am fost de un final tragic. Am luat-o pe soţia lui şi pe copii la noi, pentru a avea grijă de ei. Asta a fost dorinţa noastră; tradiţia e veche şi adânc înrădăcinată. în timp ce-ţi scriu aceste rânduri, Naila stă alături de mine, împreună cu fiul ei, un băieţel foarte drăguţ. în curând, bunicul lui Tarek îl va învăţa şi pe el, aşa cum l-a învăţat pe Tarek cu mulţi ani în urmă, cum îl învaţă acum pe fiul nostru, obiceiurile deşertului şi îmblânzirea şoimilor.
Tragedia războiului a lăsat urme: miile de irakieni care au murit, nenorocirea unei ţări mari, ruinată de un singur om. Poporul irakian merita o soartă mai bună. Teama pentru viaţa noastră nu s-a stins. Dar poate că într-o bună zi acest copil va face *hajj** şi-şi va aminti de ceea ce s-a întâmplat la Mecca. De ziua, de clipa şi de oamenii care au distrus o revoluţie şi de teroarea care a urmat. Care este adevărul a ceea ce s-a întâmplat acolo? Adevărul nu se va afla niciodată. Şi poate că aşa e mai bine.
Elaine auzi motorul maşinii care o aştepta afară. Adevărul nu se va afla niciodată, îşi spuse ea în şoaptă. Şi poate că aşa e mai bine.
Ceasul cel mic de pe birou, pe care-1 avea din Orientul Mijlociu, bătu ora exactă. Elaine stinse lumina şi închise uşa în urma ei.
* *Hajj* - pelerinajul la Mecca, oraşul sacru al islamului, obligaţie rituală a tuturor musulmanilor în arabă, în original, (n. trad.)
.

în curînd în EDITURA Z în colecţia MEDICUS

AGENDA MEDICALĂ
ECOLOGICĂ
de dr. Robert Shallis
şi dr. Ross Atkins

E bună pentru sănătate apa de la robinet sau trebuie să bem apă minerală?
Sînt nocive ecranele computerelor şi cuptoarele cu microunde?
Ştiaţi că pentru prevenirea eficace a cancerului pulmonar e bine să consumăm de două ori pe săptămână mîncare de morcovi?
E posibil să ne sporim dinamismul, potenţa, facultăţile fizice şi intelectuale?
Cum să evităm intoxicarea şi să furnizăm organismului toate elementele de care are nevoie?
Cum să ne iniţiem în metode de diagnosticare şi să cunoaşem factorii de risc?
AGENDA MEDICALĂ ECOLOGICĂ dă răspunsuri la aceste întrebări şi la altele.
Tratamentele naturiste sînt deseori mai eficace decît medicamentele sintetice şi le pot înlocui cu succes.

în curînd în EDITURA Z în coletţia ENIGMA Z

Pentru a veni în întîmpinarea dorinţelor dumneavoastră Editura Z va diversifica şi îmbogăţi binecunoscuta colecţie ENIGMA Z:

Seria ENIGMA Z- CLASIC

Va cuprinde cele mai reprezentative romane poliţiste din literatura universală scrise de autori consacraţi precum: James Hadley Chase, Carter Brown, Ross MacDonald, Ellery Queen ...

Seria ENIGMA Z - SPECIAL POLICE

Sex, crimă şi suspans într-un dozaj care îi va satisface pe cei mai exigenţi cititori ai genului.

Seria ENIGMA Z - THRILLER

Cele mai noi şi mai palpitante romane de acţiune, moderne, care te ţin sub tensiune pînă la ultima pagină!

în curînd îfi EDITURA Z în colecţia MEDICUS

INTERPRETAREA VISELOR de William Butler

Refăcută, îmbogăţită, modernizată, CABALA VISELOR a supravieţuit cercetărilor atomice şi lansărilor în spaţiu. Ea disociază interpretarea în: interpretare directă, interpretare contrară, interpretare magică şi interpretare figurată.

Alături de interpretările cabalistice ale viselor am adăugat deducţiile riguroase ale psihanaliştilor.

în dicţionar veţi găsi tot ce vă apare în vis şi simbolistica acestor apariţii. Fiecare simbol este considerat diferit în funcţie de vîrstă, împrejurări, influenţe şi mediu şi i se reţine semnificaţia definitivă după examinarea cîtorva vise succesive.

VISELE NU SÎNT NICIODATĂ "RELE" CI ÎNTOTDEAUNA "BUNE", INDIFERENT CUM SE DERULEAZĂ. E DESTUL SĂ PROFIŢI DE CEEA CE SPUN ELE.

V

In curînd în EDITURA Z în colecţia WAR

Jack Hild Patrick Holt Jo Franklin Jack Daniels Eric Lambert Lothar Buchhen Alistair Mac Lean

ALARMĂ DE GRADUL ZERO ZONĂ INTERZISĂ ARIPA ŞOIMULUI DIAVOLUL MĂRILOR ŞACALII DIN TOBRUK SUBMARINUL MORŢII VIRUSUL DIAVOLULUI

Tipar: **^qnjpul drOCjO pmT**
TIPOGRAFIA FED - Calea Rahovei 147, sector 5 - Bucureşti; Tel.: 3359318; Fax: 3373377